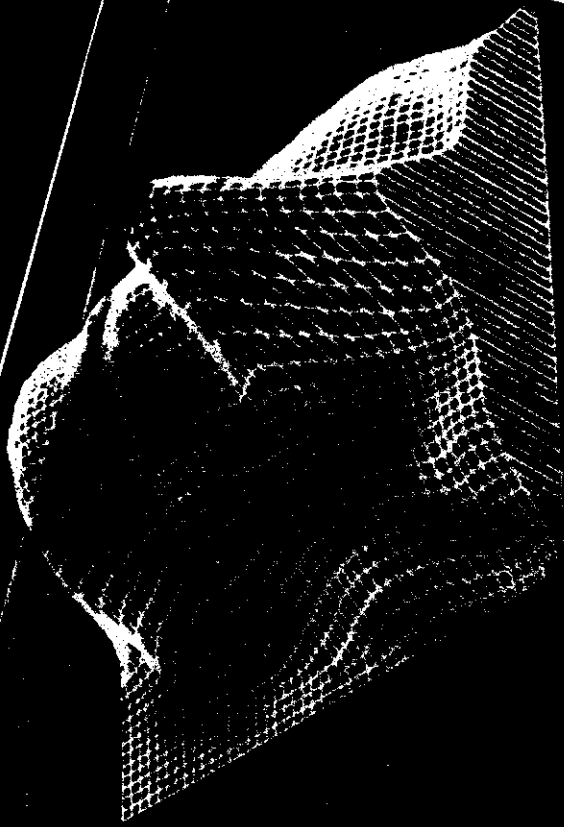

Michael Talbot

HOLOGRAFIKU UNIVERZUM

Egy rendkívüli, új valóság-elmélet,
ami megmagyarázza:

- az elme paranormális képességeit;
- a fizika legfrissebb határterületeit;
- valamint a test és elme megoldatlan rejtélyeit.

„Az évtized egyik legfontosabb könyve... egy finom, mégis borzongató elme-áthuzalozás. Olvasása végére érve egy hatalmasabb Világmindenségben találjuk magunkat, olyan képességekről eddig fogalmunk sem volt soha.” – Jean Houston, Ph.D. az Emb

E21

Holografikus Univerzum

„Az elképzelés, hogy a Világmindenség egy egységes mezőként mind az Anyagot, mind a Tudatosságot magában foglaló hatalmas hologram, biztosan izgalomba hoz mindenkit, aki már feltette magának az ominózus kérdést: „Mi a valóság?” E könyv megválaszolhatja ezt a kérdést, egyszer és mindenkorra, mindenki számára.” - Fred Alán Wolf I'h.D. a *Megtermi a kvantum ugrást* írója és a *Mi a . . . (fütyöt) tudunk* film és könyv sztárja.

Manapság már mindenki ismeri a hologramokat, a lézerekkel kivetített háromdimenziós képeket. Most, két élenjáró gondolkodó - a Londoni Egyetem fizikusa, Dávid Bohm, Einstein korábbi támogatója, és a világ jelenleg egyik legelismertebb kvantumfizikusa, valamint a Stanford Egyetem neurofiziológusa, Kari Pribram, modern agyfelfogásunk egyik megalapítója - hiszi, hogy a Világegyetem maga egy óriási hologram, szó szerint egyfajta kép vagy elmeszülemény, amit legalábbis részben az emberi elme hoz létre. Ez a figyelemreméltó újfajta Univerzum-látásmód megmagyarázza nemcsak a fizika mindeközéig megoldatlan rejtélyeit, hanem az olyan titokzatos jelenségeket is, mint a telepátia, testen kívüli élmények, halálközeli élmények, „tisztánlátó” álmok, sőt a vallásos, spirituális élményeket is, mint az egység érzését a Világmindenséggel, valamint a csodálatos gyógyulásokat.

„Iszonyú nagy szükségünk van új valóság-modellekre, hogy lángra lobbantsuk a képzeletet, hogy megtudjuk, mi lehetséges, és hogy új látomásokat adjon nekünk, hogy mi a helyünk a Világmindenségben. Michael Talbot Holografikus univerzuma megteszi ezt. Elgondolkodásra készítő ébresztő trombitaszó, egy kalandra hívás. Amennyiben meg akarod tartani az elképzelésed, miszerint a tudomány bebizonyította, hogy „minden gépies”, és nincs hely az Univerzumban a tudat, a lélek, a Szellem számára - nos akkor ne olvasd el ezt a könyvet!” - Larry Dossey, M.D., Az Idő, Tér, Orvostudomány szerzője

„Egy ideje a tudomány közelít a józan gondolkodáshoz, végre elkezdett foglalkozni a tapasztalattal, megerősíti a széleskörűen elterjedt gyanút, hogy a dolgok sokkal inkább összekapcsolódtak, mint azt a hagyományos fizika keretei valaha is megengedték. A *Holografikus Univerzum* e folyamat elegáns megerősítése, egy mentőkötel. Segít hidat verni az elme és anyag, köztünk és a Világmindenség többi része között nyílt mesterséges szakadék fölött.” — Lyall Watson, a Természetfölötti írója

Michael Talbot a *Miszticizmus és az új fizika*, valamint a *Kvantumon túl* című könyvek szerzője.

EzVanKiadó

3800,-

MICHAEL TALBOT

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

Az eredeti mű a HarperCollins Publisher gondozásában jelent meg 1991.

A fordítás alapjául szolgáló mű címe: THE HOLOGRAFIC UNIVERSE

Copyright© 1991 by Michael Talbot

Fordította: Szilveszter Gabi, Szücskarcsi, Sziics Zsac 1. kktorálta: Jánosi Juli és Szücskarcsi Nyomtatási munkák:

Csáki György Nélkülözhetetlen technikai munkatárs: Szücs Zsac

Minden szóért felelős és számonkérhető szerkesztő: Szücskarcsi Magyar layout: Jánosi Juli

EzVan Kiadó, 2009.

All rights reserved

ISBN 978-963-9865-10-5

Tervezte: Helene Berinsky

Aki a könyvet nem találja a könyvesboltokban, vagy nagyobb tételben szeretné megrendelni, keresse a kiadót!

EzVanKiadó

www.ezvankiado.hu

Tel.: +36 20-38-39-339

ezvankiado@mail.datanet.hu

Szeretettel ajánlom Alexandra, Chad, Ryan, Larry Joe és Shawn részére.

Az új adatok oly mélyreható fontossággal rendelkeznek, hogy ezek által vezérelve forradalmasíthatnánk megértésünket az emberi éime, az elmekórtan, és a gyógyászati folyamatok területén. E megfigyelések közül néhány túlmutat a pszichológia és a pszichiátria keretein, és komoly kihívás elé állítja a nyugati tudomány newtoni-descartesi paradigmáját. Gyökeresen meg tudnák változtatni az emberi természetről, a kultúráról, a történelemlről, és a valóságról kialakított képünket.

—Dr. Stanislav Gróf

a holografikus jelenséggel kapcsolatosan az *Adventure of Self-Discovery (Az önfelfedezés kalandja)*

könyvben

Tartalomjegyzék

Köszönetnyilvánítás 5

Bevezetés 7

ELSŐ RÉSZ: A VALÓSÁG ÜGY FIGYELEMREMÉLTÓ ÚJ SZEMLÉLETE

1 Az agy mint hologram 15

2 A Világegyetem mint hologram 31

MÁSODIK RÉSZ: ELME ÉS TEST

3 Holografikus modell és pszichológia 5 1

4 Holografikusnak éneklek a testet 67

5 Egy marék csoda 9 5

6 Holografikusán látni 127

HARMADIK RÉSZ: TÉR ÉS IDŐ

7 Idő az elmén kívül 1 5 1

8 Utazás a szuperhologramban 175

9 Visszatérés az álomidőhöz 2 1 7

Hivatkozott irodalom 229

Köszönetnyilvánítás

Az írás számomra mindig a másokkal végzett együttes erőfeszítés eredménye. E könyv kiadásához is sokan, sokféle módon járultak hozzá. Lehetetlen mindannyiukat felsorolni, de kiemelnék néhányat azok közül, akik külön köszönetet érdemelnek:

Dávid Bohm, Ph.D., és Kari Pibram, Ph.D., akik nagyon bőkezűen bántak idejükkal és gondolataikkal, s akik nélkül ez a könyv nem születhetett volna meg.

Barbara Brennan, M.S., Lány Dossey, M.D., Brenda Dunne, Ph.D., Elizabeth W. Fenske, Ph.D., Gordon Glóbus, Jim Gordon, Stanislav Grof, M.D., Francine Rowland, M.D., Va-lerie Hunt, Ph.D., Róbert, Jahn, Ph.D., Ronald Wong Jue, Ph.D., Mary Orser, F. Dávid Peat, Ph.D., Elizabeth Rauscher, Ph.D., Beatrice Rich, Péter M. Rojccwicz, Ph.D., Abner Shimony, Ph.D., Bernié S. Siegel M.D., T.M. Srinivasan, M.D., Whidey Strieber, Russell Targ, William A. Tiller, Ph.D., Montague Uíلمان, M.D., Lyali Watson, Ph.D., Joel L. Whitton, M.D., Ph.D., Fred Alan Wolf, Ph.D., és Richárd Zarro, akik szintén bőkezűen bántak idejükkal és gondolataikkal.

Carol Ann Dryer, barátságáért, éleslátásáért, támogatásáért, és végtelen bőkezűségért, amivel mély tehetségét megosztotta velem.

Kenneth Ring, Ph.D., az órákon át tartó, lebilincselő beszélgetésekért, és hogy felhívta figyelmem Henry Corbín írásaira.

Stanely Krippner, Ph.D., amiért időt szakított rá, hogy felhívjon, vagy küldjön néhány sort, amikor új nyomra bukkant a holografikus elképzeléssel kapcsolatban.

Terry Oleson, Ph.D., az idejéért, és amiért nagylelkűen engedélyezte, hogy használjam a „fülből lévő kis ember” ábráját.

Micheal Grosso, Ph.D., a gondolatébresztő beszélgetésért, és amiért segített kinyomozni számos homályos referencia munkát a csodákkal kapcsolatban.

Az Elvont Tudományok Intézetéből Brendan O'Regan, a csodák témájában tett fontos közreműködéséért, és amiért segített nekem utána járni a témának.

Régi barátom Péter Brunjes, Ph.D., kinek egyetemi kapcsolatai révén sikerült hozzájutnom számos nehezen megszerezhető referencia munkához.

Judith Hooper, mert kiterjedt gyűjteményéből a holografikus elgondolással kapcsolatos számtalan könyvet és cikket bocsátott rendelkezésemre.

A New York-i Holografikus Múzeumból Susan Cowles, M.S., mert segített megtalálni a könyvben szereplő ábrákat.

Kerry Brace, mert megosztotta velem gondolatait a holografikus elképzelésről, illetve, hogy miként vonatkozik ez a hindu gondolkodásra. Írásaiból merítettem az ötletet, hogy a Csillagok Háborújában szereplő Leila hercegnő hologramjával kezdjem a könyvet.

Marilyn Ferguson, a Urain/Mind Bulletin alapítója, ki az elsők között ismerte fel, és írta meg a holografikus elmélet fontosságát. Nagyon bőkezűen bánt idejével és gondolataival.

3

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

Az élelmes olvasó észre fogja venni, hogy a második fejezet végi összefoglalóban, amikor egymás mellé helyezem Bohm és Pibram következtetéseit, valójában nem teszek mist, mint kicsit átfogalmazom az idevágó részt Ferguson bestseller könyve, a The Aquarian Conspiracy-ból. Ferguson oly tisztán és velősen fogalmaz, hogy írói képessége előtti tisztelgésemet fejezem ki, mivel nem tudtam másképp, jobban összefoglalni a holografikus elgondolást.

Az American Society for Psychical Research részleg dolgozóinak, mert segítettek nyomozni referenciák, források, és témába vágó emberek után.

Martha Visser és Sharon Schuyler részére, mert segítettek a könyvvel kapcsolatos kutatásokban.

A Villagc Voice révén megismert **Ross** Wetzstcon részére, aki felkért, hogy írjam meg a mindent elindító cikket.

A Simon & Schuster révén megismert Claire Zion részére, ki először kért fel, hogy írjak egy könyveit a holografikus elgondolásról.

Lucy Kroil és Barbara Hogenson részére, mert a lehető legjobb képviselőim voltak.

A HarperCollins révén megismert Lawrence R Ashmead részére, mert hitt a könyvben, és John Michcl részére a jóindulatú és bölcs szerkesztéséért.

Kérem, bocsássanak meg mindazok, akiket véletlenül kihagytam. Szívükből jövő köszönet mindanyiótoknak, akik így, vagy úgy segítettek e könyv megszületését.

Bevezetés

A **Csillagok Háborúja** című. filmben Luké Skywalker kalandja azzal indul, hogy a robot Artoo Detoo kivetítő a levegőbe Leila hercegnő egy miniatűr háromdimenziós változatát. Luké megbabonázva nézi a kódos fényszobrot, miközben az valamilyen Obi-wan Kenobi segítségével könyörög. Ez a kép egy hologram, egy lézer segítségével létrehozott háromdimenziós kép, és igen figyelem rémítő az e képek létrehozásához szükséges technológiai varázslat. De ami még meglepőbb, hogy egyes tudósok arra a következtetésre jutottak, hogy a Világmindenség maga is egy hologram, egy nagyszerűen részletezett illúzió, ami semmivei sem valósabb, mint a Luké küldetését elindító Leila kivetített képe.

Másképp fogalmazva, bizonyítékok mutatnak arra, hogy az egész világ, és minden benne lévő — a hópelyhektől a juharfákon és hullócsillagokon át a keringő elektronokig - szintén kódos kivetítések a valóság egy olyan szintjéről, ami szó szerint túl van a mi téridőnkön.

A világ legnagyobb gondolkodói közül kéne vetették föl ezt az elképesztő elgondolást; Dávid Bohm, a Londoni Egyetem fizikusa, Einstein védeence, a világ egyik legelismertebb kvantumfizikusa és Kari Pribram, a Stanford Egyetem idegélettan kutatója, a ma már klasszikusnak számító **Languages of the Brain (Az agy nyelvei)** című tankönyv szerzője. Érdekes módon. Bohm és Pribram egymástól függetlenül, két teljesen különböző irányból jutottak ugyanarra a következtetésre. Bohm akkor győződött meg a Világmindenség holografikus voltáról, amikor a hagyományos elméletek hosszú éveken át képtelenek voltak megmagyarázni a kvantumfizikában tapasztalt jelenségeket.

Pribram a különböző idegélettani rejtélyek esetében tapasztalta a hagyományos elméletek tehetetlenségét, és végül ez győzte meg.

Azonban, miután kialakították nézőpontjukat, mind Bohm, mind Pribram rádöbbent, hogy a holografikus modell számos egyéb jelenséget is megmagyaráz, még olyanokat is, amiket más elméletek nem -, legyenek azok bármilyen kiterjedtek. Ilyen például, hogy még egyetlen elmélet sem tudott magyarázatot adni a természet egyes jelenségeire: pl.: hogyan állapítja meg a hang irányát, akinek csak egy füle van; és hogyan tudunk felismerni egy már sok éve nem látott arcot, még ha az eltelt idő alatt lényegesen meg is változott.

De a legmegdöbbentőbb dob a holografikus modellel kapcsolatban, hogy hirtelen sok, korábban megfoghatatlan dolgot is megmagyarázott, amiket a tudósok kínjukban a tudományon kívülre rekesztettek. Ide tartozik a gondolatátvitel (telepátia), a jövőbelátás, vagy akár a pszichokinézis, a? elme azon képessége, hogy fizikai érintés nélkül mozgasson tárgyakat.

4

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

A holografikus elképzelést felhasználó kutatók folyamatosan növekvő táborában felismerték, hogy ily módon meg tudják magyarázni az Összes természetfeletti és misztikus tapasztalatot. Az elmúlt hat évben a kutatók fényt derítettek számos, korábban megmagyarázhatatlan jelenségre. Például:

- 1980-ban Dr. Kenneth Ring, a Connecticuti Egyetem pszichológusa felvetette, hogy a holografikus model segítségével megmagyarázhatók a halálközeli élmények. Ring, aki az International Association for Near-Death Studies elnöke, hiszi, hogy a halálközeli élmények, ahogy maga a halál is, nem más, mint a tudatosság átkapcsolása a valóság egyik hologramjából a másikba;
- 1985-ben Dr. Stanislav Grof, aki a Marylandi Pszichiátriai Kutató Központ pszichiátriai kutatás vezetője, illetve a Johns Hopkins Orvosi Egyetem pszichiátriai adjunktusa, könyvében leírja, hogy a megváltozott tudatállapotban átélt szokadon tapasztalatok megmagyarázására, mint például az őstípus tapasztalatok, vagy a kollektív tudattalan megtapasztalása, a jelenlegi idegélettani modellek alkalmatlanok, viszont egy holografikus modell magyarázatot kínál;
- 1987-ben a Association for the Study of Dreams Washington D.C.-ben tartott gyűlésén Frcd Alan Wolf fizikus beszédében kihangsúlyozta, hogy a holografikus modell megmagyarázza a iucid álmokat (szokatlanul eleven álmok, ahol a személy tudatában van, hogy éppen álmodik). Wolf véleménye szerint ezek valójában más dimenziókba való utazások, és a holografikus modell segítségével végül eljuthatunk odáig, hogy kifejlesszük a „tudat fizikáját”, aminek segítségével teljesebben fedezhetjük fel ezeket a más dimenzióbéli léteket.
- 1987-ben **Synchronicity: The Bridge Between Matter and Mind (Szinkronicitás: az anyag és elme közötti híd)** című könyvében dr. E Dávid Peat, a Kanadai Queen's Egyetem fizikusa kijelentette, hogy a holografikus modell segítségével megmagyarázhatjuk a szinkronicitásokat (olyan valójánként és pszichológiailag jelentős egybeesések, amit nem tudunk kizárólag a véletlen számlájára írni). Peat szerint egy ilyen egybeesés „szakadás a valóság szövetében.” E szerint gondolati folyamataink az eddig feltételezettnél sokkal szorosabban fonódnak össze a fizikai világgal.

Ez csupán néhány, a későbbiekben még kifejtésre kerülő elképzelés, gondolatébresztőnek. Rengeteg a felettébb vitatható gondolat. Valóban, maga a holografikus model is erősen vitatott, és semmiképpen sem nevezhető elfogadottnak tudós körökben. Mindezek ellenére, mint hamarosan látni fogjuk, számos fontos és lenyűgöző gondolkodó támogatja, sőt, úgy vélik, napjainkban ez a valóságról alkotott legpontosabb kép.

Dramai kísérleti támogatásban is részesült a holografikus modell. Az idegélettan területén számos kutatás megerősítette Pribram különböző jóslatait az emlékezet és az érzékelés holografikus mivoltát illetően. Hasonlóképp, 1982-ben Párizsban, az Institute of Theoretical and Applied Optics-nál, az Alain Aspect által vezetett kutatócsoport elvégzett

Bevezetés

4

egy korszakalkotó kísérletet. Bemutatták, hogy az atomi méret alatti részecskék hálója — a valóságszövet maga — rendelkezik egy tagadhatatlanul „holografikus” tulajdonsággal. E felfedezésekről szintén beszámolok a könyvben.

Ráadásul, a kísérleti bizonyítékokon kívül számos más dolog is súlyt ad a holografikus feltevésnek. Talán a figyelmünkre érdemes legfontosabb dolog, az elgondolást létrehozó két ember jelleme és eredményei. Karrierjük kezdetén, még mielőtt a holografikus modell felderengett volna, mindketten olyan eredményeket halmoztak fel, ami a legtöbb kutatót arra ösztönözte volna, hogy a nyugdíjig hátralévő tudományos éveiben babérjain ücsörögjön.

Az 1940-es években Pribram az érzelmekkel és viselkedéssel kapcsolatos agyi területen, a limbikus rendszeren

végzett úttörő munkát. Szintén korszakalkotónak tekintik Bohm — 1950-es években a plazmafizika területén végzett - munkáját.

De ami még fontosabb, egy másik módon is megkülönböztették magukat a többiektől. Ezt még a legtöbbet elérték közül is csak kevesen mondhatják magukénak, mert ezt a tulajdonságot nem pusztán intelligenciában, vagy akár tehetségben mérik. Ennek mértéke a bátorság, az elképesztő elkötelezettség, ami rávesz valakit, hogy még elsőprő ellenkezéssel szemben is kiálljon azért, amiben hisz. Bohm végzős diákként Róbert Oppenheimerrel dolgozott diplomamunkáján. Később, 1951-ben, amikor Oppenheimer a Joseph McCarthy szenátor által vezetett Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság veszedelmes figyelmébe került, Bohm-ot behívták, hogy tanúskodjék ellene, de visszautasította. Ennek eredményeképp elvesztette Princeton-i állását, és soha többé nem tanított az Egyesült Államokban. Először Braziliába, majd Londonba ment. Pribram is szembekerült már karrierje kezdetén egy hasonló bátorságpróbával. 1935-ben egy Egas Moniz nevű portugál ideggyógyász kiagyalta a szerinte tökéletes gyógy módot az elmebajokra. Felfedezte, hogy ha egy sebészi csákmánnyal átvágja egy ember agyát, és elválasztja az elülső homloklebenszövetet az agy többi részétől, még a legundorítóbb betegeket is könnyen kezelhetővé tudja tenni. Ezt az eljárást **homloklebenszövet-átmetszésnek** (prefrontal lobotomy) nevezte, és 1940-ben ez annyira elterjedt gyógyászati kezeléssé vált, hogy Mo-niz-ot Nobel-díjjal jutalmazták. Az 1950-es években tovább nőtt az eljárás népszerűsége, és a McCarthy kihallgatásokhoz hasonlóan, ez is a kultúra nem kívánatos részei elválasztásának egyik eszközévé vált. Annyira elterjedt az e célra való használata, hogy Amerika legszókimondóbb sebésze, Walter Freeman szegényérzet nélkül hirdette: a homloklebenszövet-átmetszések „jó amerikai polgárokat” hoztak létre a selejtes, környezetükhöz alkalmazkodni képtelen emberekből, „szizofrénekből, homoszexuálisokból és radikálisokból”. Ez időben tűnt fel Pribram az orvosi színen. Az akkori nemeseikkel ellentétben ő azonban úgy gondolta, hogy helytelen ilyen nemtörődöm módon megbolygatni egy ember agyát. Oly erős volt a meggyőződése, hogy mialatt fiatal idegsebészként dolgozott a floridai Jacksonville-ben, szembekerült az akkoriban elfogadott egészségügyi tanokkal, és az általa felügyelt osztályon betiltotta a homloklebenszövet-átmetszést. Vitatott álláspontját később a Yale-en is fenntartotta, és az akkoriban radikálisnak tartott nézeteinek köszönhetően majdnem elvesztette állását.

A holografikus modell esetében is nyilvánvaló, hogy Bohm és Pribram a következményektől függetlenül elkötelezetten kiállnak azért, amiben hisznek. Majd láthatjuk, hogy egyikük sem a könnyebb utat választotta, amikor jelentős hírnevükkel egy ilyen vitatott

5

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

elgondolás mögé álltak. Bátorságuk és éleslátásuk, amiről a múltban ramibizonyosságot tercek, csak tovább erősíti a holografikus modell hitelességét szememben.

A holografikus modell javára szól még egy utolsó bizonyíték: maga a természetfeletti. Ez nem kis dolog, tekintve, hogy az elmúlt évtizedek során gombamód szaporodtak a bizonyítékok, miszerint téves az utóbbi időben kialakított oly szilárd és kényelmes „csak az anyag létezik” felfogásunk a valóságról, amit még a középiskola fizika óráin tanultunk. Mivel ezeket a felfedezéseket nem tudja megmagyarázni a jelenleg elterjedt tudományos modelljeink egyike sem, a tudomány jobb híján javarészt figyelmen se méltatta, sőt ádázul tagadta. Azonban mostanra annyi bizonyíték halmozódott fel, hogy ez a hozzáállás tarthatatlanná vált. Hogy csak egy példát említsek, 1987-ben a Princetoni Egyetemen Robert G. Jahn fizikus és Brenda J. Dunne klinikai pszichológus bejelentették, hogy a Princeton Engineering Anomalies Research Laboratory-ban végzett évtizednyi kemény kutatás során egyértelműen bebizonyították: az elme képes pszichésen hatni az anyagi világra. Pontosabban Jahn és Dunne azt fedezte fel, hogy csak szellemi összpontosítással, emberi lények képesek megváltoztatni, befolyásolni egyes gépek működését. Elképesztő felfedezés, a hagyományos valóságképünk azonban képtelen bármit is kezdeni vele.

A holografikus nézettel viszont ez is megmagyarázható. Ez fordítva is igaz: mivel az úgynevezett természetfeletti semmit sem tud kezdeni jelenlegi tudományos világképünk, kikényszeríti, hogy másképp nézzünk a Világegyetemre; elkerülhetedően továbblépnünk egy új tudományos paradigma felé. Azon kívül, hogy bemutatja, miként tudja megmagyarázni a holografikus modell az úgynevezett természetfeletti, a könyvből azt is megtudhatjuk, hogy az úgynevezett természetfeletti növekvő számú bizonyítékai milyen új természetmodelire utalnak.

Az, hogy a hagyományos tudományos világnézetünk nem tudja megmagyarázni az úgynevezett természetfeletti csupán egy ok, amiért még mindig ilyen vitatott. Egy másik, hogy az elmeműködést nehéz elkapni a laboratóriumban, és ez sok tudóst arra a következtetéshez vezette, hogy nem is létezik, hisz amit nem tudunk megmérni, az nincs is, nemde: Erről a látszólagos megfoghatatlanságról szintén lesz szó a könyvben.

Egy még sokkal fontosabb ok: mindazzal ellentétben, amit esetleg sokan hisznek, a tudomány egyáltalán nem mentes az előítéletektől. Ezt néhány évvel ezelőtt tanultam meg, amikor kikértem egy jól ismert fizikus véleményét egy bizonyos parapszichológia kísérlettel kapcsolatban. A fizikus (aki hírhedten szkeptikus volt az úgynevezett természetfeletti iránt) rám nézett, és tekintélye magaslatából azt dörögte: az eredmények „nem mutattak ki semmilyen szellemi működést”. Akkor még nem láttam az eredményeket, de mivel bíztam a fizikus intelligenciájában és jó hitében, csacsi módon, vakon elfogadtam döntését. Később, amikor magam is áttanulmányoztam a bizonyítékokat megdöbbenve, fedeztem fel, hogy a kísérlet szembeszökő bizonyítékkal szolgált a szellemi képességekről. Rájöttem, hogy még a jól ismert tudósoknak is lehetnek előítéleteik és vakfoltjaik.

Sajnos gyakran ez a helyzet az úgynevezett természetfeletti vizsgálatoknál. Az **American Psychobgist (Amerikaipszichológus)** egy nemrég megjelent számában Ervin L. Child, a Yale egyetemen végzett pszichológus megvizsgálta, hogyan kezelet a tudományos testület egy a New York, Brooklyn-ban elhelyezkedő Maimonides Egészségügyi Központban végzett ESP álmokkal kapcsolatos kísérletsorozatot. Annak ellenére, hogy a kutatók az ESP-t támogató drámai bizonyítékokat tettek az asztalra, Child úgy találta, hogy ezt szinte teljesen

Bevezetés

5

figyelmen kívül hagyta a tudományos közösség. Még elszomorítóbb, hogy a maroknyi lap, amelyek vették a

fáradságot, hogy írjanak a kísérletekről, „olyan súlyosan eltorzították” a kutatási eredményeket, hogy teljesen elfedték annak fontosságát.

Hogyan lehetséges ez? Az egyik ok, hogy a tudomány nem mindig annyira objektív, mint hinni szeretnénk. Nem kis áhítattal nézünk a tudósokra, és amikor ők mondanak nekünk valamit, teljesen elhisszük, hogy az úgy is van. Elfelejtjük, hogy ők is emberek, és ugyanúgy ki vannak téve a vallási, filozófiai, kulturális előítéleteknek, ahogy mi is. Ez sajnálatos, és ez a könyv bemutatja, hogy a Világegyetem sokkal több mindent foglal magába, mint amit jelenlegi világnézetünk látni enged.

De miért olyan különösen ellenálló a tudomány az úgynevezett trmcszctfclertivel szemben? Ez már nehezebb kérdés. A Yale egyetemen végzett sebész Dr. Bemie S. Siegel, a bestseller **Love, Medicine, and Mimcles (Szeretet, orvoslás és csodák)** című könyv szerzője, miközben az egészség témájában a saját hagyománytörő gondolataival kapcsolatban tapasztalt ellenállásról nyilatkozott, kijelentette: ez azért van, mert az emberek függnek a hiteiktől, mint a drogosok betevő anyaguktól. Siegel szerint ezért viselkednek az emberek függőként, ha megpróbálsz megváltoztatni, azaz elvenni hiteiket.

Úgy tűnik, van egy nagy adag igazság Siegel megfigyelésében, és talán ezért ütközött eleinte oly sok, a civilizáció legnagyobb felismerései és előrelépései közül szenvedélyes tagadásba. Mi **tényleg** függők vagyunk, és **tényleg** függőként viselkedünk, amikor valaki megkísérli kicsavarni kezünkől dogmáink erős ópiumát. És mivel a nyugati tudomány évszázadokat szentelt annak, hogy ne higgyen az úgynevezett természetfelettiben, nem fogja könnyen feladni függőségét.

Én szerencsés vagyok. Mindig tudtam, hogy az általánosan elfogadottnál több a világ. Okkult családban nőttem fel, és kiskorom óta első kézből tapasztaltam meg sok olyan jelenséget, amit e könyvben említek.

Alkalmanként, amikor az éppen tárgyalt témába illőnek érzem, meg fogok említeni néhányat saját tapasztalataim közül. Ugyan ezek csak anekdotális bizonyítékként szolgálhatnak, számomra mégis a legmeggyőzőbb bizonyítékok, hogy egy olyan világban élünk, amit éppen csak kezdünk felfedezni, és mivel ebbe segítenek bepillantást nyerni, nem hagyom ki őket. Végül, mivel a holografikus elgondolás még mindig egy most születő gondolat, egy nézőpontokból és bizonyítékokból álló mozaik, vannak, akik szerint nem kellene modellnek, vagy elméletnek hívni, amíg ezeket az összeegyeztethetetlen részeket nem összegezzük egységes egészé. Ennek eredményeképp egyes kutatók **holografikus paradipnaVint** említik ezeket a gondolatokat. Mások **holografikus analógiáról**, **holografikus metaforáról** és hasonlókról beszélnek. E könyvben a változatosság kedvéért használtam az összes kifejezést, beleértve a **holografikus modellt**, és a **holografikus elméletet** is, de ezzel nem azt akarom sugallni, hogy a holografikus gondolat elérte a szigorúbb értelemben vett modell vagy elmélet szintjét.

Ugyanitt fontosnak tartom megjegyezni, hogy ugyan Bohm és Pribram hozták létre a holografikus elgondolást, nem használják fel az összes könyvben leírt nézetet és következtetést. Ez a könyv nem csak Bohm és Pribram elméleteit taglalja, hanem jó néhányat azon kutatók gondolatai és következtetései közül is, akikre hatással volt a holografikus modelle, és akik saját, néhol ellentmondásos módjukon értelmezték.

A könyvben számos kvantumfizikából eredő gondolattal is foglalkozom. A kvantumfizika a tudomány atomi méret alatti részecskéikkel (elektronokkal, protonokkal, és

6

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

így tovább) foglalkozó ága. Már korábban írtam **a** témáról, és tudom, sokakat megriaszt **a kvantumfizika** kifejezés — attól félnek, hogy nem lesznek képesek megérteni az ezzel kapcsolatos fogalmakat. Tapasztalatom szerint viszont még azok is megértik az irt leírt fizikával kapcsolatos gondolatokat, akik semmit sem tudnak a matematikáról. Nincs szükség tudományos háttérre, csak nyitott elmére, hogyha rápillantasz egy oldalra, és egy olyan tudományos kifejezéssel találkozol, amit nem ismersz. Próbáltam minéi kevesebb ilyen kifejezést használni, és ahol mégis szükséges volt, mindig megmagyarázom, mielőtt folytatom **a** szöveget.

Tehát ne félj. Miután legyőzted a „víziszonyodat”, szerintem könnyebben fogsz úszkálni a kvantumfizika furcsa és észbontó gondolatai közt, mint most hinnéd. Hogyha fontolóra veszel néhány itt leírt gondolatot, talán még az is megváltozhat, ahogy a világra tekintesz. Sőt, én igazán remélem, hogy az elkövetkezendő fejezet gondolatai **valóban** megváltoztatják, ahogy a világra tekintesz. E szerény vággyal ajánlom könyvemet.

ELSŐ RÉSZ

A VALÓSÁG EGY FIGYELEMREMÉLTÓ ÚJ SZEMLÉLETE

Gyermekként ülj le egy tény elé, légy kész feladni minden előre kialakított véleményt, alázatosan kövesd a Természetet bárhová és bármilyen feneketlen mélységbe is vezessen — vagy nem tanulsz semmit.

~T. H. Huxley

1

Az agy mint hologram

Nem arról van szó, hogy a látszatok világa téves lenne; nem arról van szó, hogy ne lennének tárgyak odakint, a valóság egyik szintjén. Arról van szó, hogyha áthatolsz ezen, és holografikus rendszerként nézel a világra, egy másik szemlélethez, egy másik valóságba érkezel. S e másik valóság megmagyaráz dolgokat, amiket a tudomány mindezidáig képtelen volt megmagyarázni: természetfeletti jelenségeket, szinkronicitásait, az események nyilvánvaló értelemmel bíró egybeesését.

—Kari Pribram

Psychology Today (Pszichológia ma) interjú.

A rejtély, ami elindította Pribram-et a holografikus modellel megalakításához vezető útján, az a kérdés volt, hogy hogyan, és hol tárolja az emlékeket az agy. Az 1940-es évek elején, amikor figyelme a kérdés felé fordult, általában azt hitték, hogy az emlékek az agyban helyezkednek el. Úgy hitték, egy személy minden emléke, mint például, hogy hogyan nézett ki a nagymamája, amikor utoljára látta, vagy egy tizenhat éves korban megszagolt rózsaszag illata, egy meghatározott helyen van, valahol az agysejtekben. Ezeket az emléknymokat **engramoknak** hívták, és ugyan senki sem tudta, hogy miről áll egy engram — vajon ez egy neuron, vagy egy különleges molekula — a legtöbb tudós meg volt győződve, csupán idő kérdése mielőtt találják egyet. Jó okuk volt ezt hinni. 1920-ban a kanadai Wilder Penfield idegsebész által végzett kutatások meggyőzően bizonyították, hogy egyes emlékek valóban egy adott helyen vannak az agyban. Az agy egyik legszokatlanabb tulajdonsága, hogy **ő** maga közvetlenül sosem érez fájdalmat. A fejbőr és a koponya helyi érzéstelenítésével fájdalom nélkül turkálhatunk egy teljesen éber ember agyában.

Ezt Penfield kihasználta korszakalkotó kísérletei során. Miközben epilepsziások agyát mátötte, elektromosan ingerelt egyes agysejt-csoportokat. Megdöbbenve tapasztalta, hogy amikor az egyik teljesen éber betege halántéklebenyét (a halántékok mögött elhelyezkedő

7

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

agyit részben ingerelte, a beteg élénk részletességgel emlékezett át élete néhány korábbi eseményére. Egy férfi hirtelen újra átélte a dél-afrikai barátaival folytatott beszélgetését; egy nő hallotta édesanyját telefonon beszélni, és miután Penfield elektródájával többször megérintette, képes volt visszamondani a teljes beszélgetést; egy nő a konyhában találta magát, és hallotta a fiát kint játszani. Amikor Penfield próbálta félrevezetni a betegeit és azt mondta nekik, egy másik területet érint, amikor nem ezt tette, úgy találta, hogy ugyanaz a pont mindig ugyanazt az emléket hívta elő.

A nem sokkal a halála előtt, 1975-ben kiadott **The Mystery of the Mind (Az Agy Rejtélye)** című könyvében így ír: „Azonnal nyilvánvaló volt, hogy ezek nem álmok. A tudatosság sorozat felvételeinek elektronikus beindításai voltak, mely felvételek a személy korábbi tapasztalatai során jöttek létre. A beteg újra átélte mindazt, amire a korábbi időszakban tudatos volt, mozgóképszerűen pörgő eseményekkel.

Kutatásaiból kiindulva Penfield arra következtetett, hogy agyunk felvételt készít mindenről, amit valaha átélünk: a tömegben látott összes idegen arcától kezdve, minden gyermekkorunkban látott pókhálóig. Érvelése szerint, az általa vett minták között ezért talált oly sok jelentéktelen eseményről alkotott emléket. Amennyiben emlékezetünk a mindennapi tapasztalataink még legapróbb részleteit is tartalmazó teljes jegyzék, jogos feltételezni, hogyha csak úgy találomra belenyúlunk e hatalmas krónikába, nagyrészt jelentéktelen információt találunk.

Fiatal bentlakó idegsebészként Pribram-nak semmi oka nem volt, hogy kételkedjék Penfield engram elméletében. Aztán történt valami, ami örökre megváltoztatta gondolkodásmódját. 1946-ban elment az akkoriban a floridai Orange Parkban lévő Yerkes Laboratórium of Primate Biology-ba együtt dolgozni a híres Kari Lashley-vel. Lashley már harminc éve dolgozott saját kutatásain, hogy megtalálja az emlékezetért felelős nehezen megfogható mechanizmusokat, és itt Pribram első kézből tanulmányozhatta Lashley eredményeit, le-sújtólag hatott rá nem csak az, hogy Lashley képrelen volt bizonyítékot találni bármiféle engramra, hanem hogy kutatása láthatóan kirántotta a szőnyeget Penfield eredményei alól.

Lashley a következőket tette: kiképzett patkányokat különféle feladatok végrehajtására, például szaladjanak végig egy labirintuson. Ezután sebészi úton eltávolította agyuk különböző részeit, és újra megvizsgálta őket. Az volt a szándéka, hogy szó szerint kivágja a patkányok agyából azt a részt, amiben a labirintussal kapcsolatos emlékeik voltak. Azt találta, hogy mindég) mekkora részt vág ki az agyukból, emlékeiket nem tudta kiirtani. Gyakran sérültek a patkány motorikus képességei, és ügyetlenül bukdácsolt végig a labirintuson, de annak ellenére, hogy hihetetlen mértékben hiányos volt az agya, emlékei makacsul érintetlenül maradtak. Pribram elképesztőnek találta ezeket a felfedezéseket. Ha az emlékek egy adott helyen vannak, ugyanúgy, ahogy egy könyvtár polcain adott helyen lévő könyvek, miért nincsenek rájuk semmilyen hatással Lashley sebészi csonkításai? Pribramnak úgy tűnt, hogy az emlékek nem egy adott helyen vannak, hanem valahogy elosznak, vagy **szétterjednek** az agy egészére. A probléma az volt, hogy nem tudott semmilyen mechanizmusról vagy folyamatról, ami magyarázatul szolgálhatott volna.

Lashley még bizonytalanabb volt, és később ezt így mondta: „Amikor összegeztem az emléknymok keresésével kapcsolatos kísérletek eredményeit, néha úgy érzem, azt a következtetést kellene levonni, hogy a tanulás egyáltalán nem lehetséges. Viszont a tanulás, még ilyen el

Az agy mint hologram

7

ienbizonyítékok mellett is megtörténik.” 1948-ban Pribram a Yale-től kapott állásajánlatot, és mielőtt elment volna, segítette összegezni Lashley nagyszabású kutatásának harminc évét.

Az áttörés

A Yale-en Pribram továbbra is az emlékek az agy egészén való eloszlásán tűnődött, és minél többet gondolkodott rajta, annál jobban meggyőződött igazáról. Végül is, betegek, akiknek egészségügyi okokból eltávolították agyuk egy részét, sosem veszítettek el csupán bizonyos emlékeket. A beteg agyának nagy részének eltávolítása ugyan okozhat általában zavaros emlékezetet, de még senki sem sájtál ki műtétről szelektív emlékezet kieséssel. Hasonlóan, akik fejsérülést szenvedtek karambolokban vagy más balesetknél, sosem felejtették el a fél családjukat, vagy egy olvasott regény felét. Mégha a Penfield kutatásaiban oly kiemelkedő szerepet kapott halántéklebeny bőli távolítottak is el, az sem okozott szakadékokat az ember emlékezetében.

Pribram gondolatmenetét alátámasztotta, hogy sem ő, sem más kutatók nem tudták megismételni Penfield eredményeit, hogyha nem epilepsziások agyát stimulálták. Maga Penfield sem tudta megismételni az eredményeit nem epilepsziásokkal.

A halmozódó bizonyítékok ellenére, miszerint az emlékek kiterjednek az agy egészére, Pribramnak még meg kellett találnia az agy számára ezt a látszólagos varázslatot lehetővé tévő mechanizmust. Majd

villámcsapásként érte az első, a hologram felépítéséről szóló, az 1960-as évek közepén olvasott cikk. Nem csak maga a hologram gondolata volt elképesztő, hanem tálcán kínálta a megoldást a rejtélyre is, amivel éppen birkózott.

Hogy megérthessük Pribram miért lett ilyen izgatott, tekintsük át a hologramok alapjait. Az egyik dolog, ami miatt létrejöhet a hologram, az interferenciaként ismert jelenség. Az interferencia kettő vagy több hullám — mondjuk víz hullám — kereszteződésekor keletkező összevissza minta. Például egy tóba dobott kavics létrehoz egy kifelé terjedő koncentrikus körökből álló hullámsorozatot. Hogyha két kavicsot dobsz egymás mellett egy pocsolóba, akkor a két táguló hullámsorozat keresztezi egymást. E taréjokból és völgyekből álló összetett elrendezést hívjuk interferenciamintának.

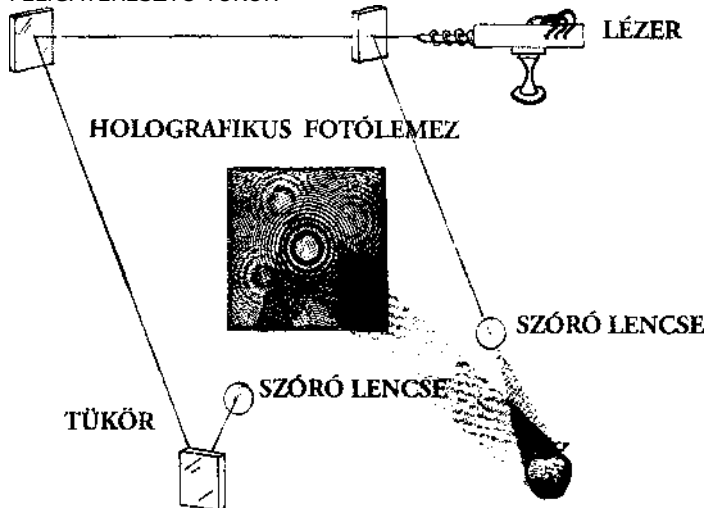
Bármilyen hullámjelenség alkothat interferenciamintát, beleértve a fény- és rádióhullámokat is. Mivel a lézert fény egy rendkívül tiszta, összefüggő fényfajta, különlegesen jól tud interferencia mintákat rajzolni. Lényegében biztosítja a tökéletes kavicsot és a tökéletes tavacsát. Ezért a hologramok, ahogy ma ismerjük őket, nem születhettek meg a lézert fény feltalálása előtt.

Egy hologram akkor jön létre, amikor egyetlen lézert sugarat két különálló sugárrá választunk szét. Az első sugarat a lefotózandó tárgyra irányítjuk. A második sugarat, pedig összeütköztetjük az első sugár tárgyról visszaverődő fényével. Amikor ez megtörténik, létrejön az interferencia minta, amit utána egy filmen megörökítünk (lásd 1. ábra).

Szabad szemmel a filmen semmi olyasmit nem látunk, ami a lefotózott tárgyra emlékeztetne. Sőt, igazából egy kicsit azokra az akkor látott koncentrikus körökre hasonlít, amikor egy maréknyi kavicsot beledobunk egy tóba (lásd 2. ábra). Azonban amint egy másik lézert fény nyalábbal (vagy egyes esetekben egy elég erős fényforrásaival) átvilágítjuk

8

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM FÉLIGÁTERESZTŐ TÜKÖR

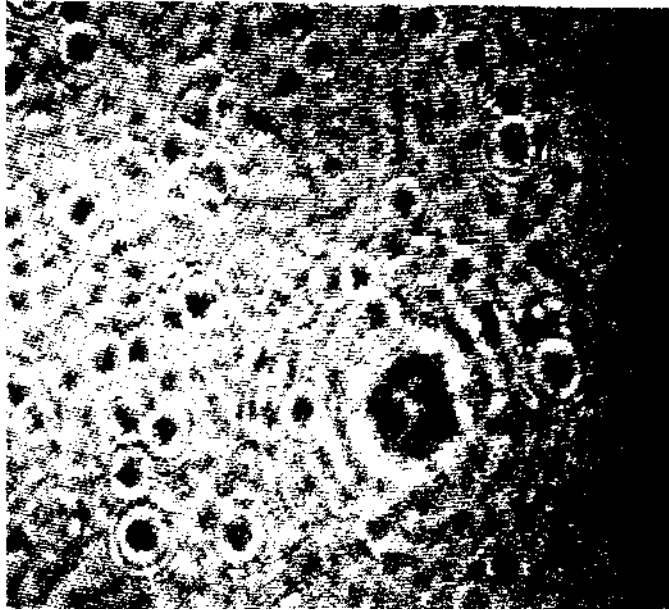
1. ábra: egy hologram akkor jön létre, amikor egyetlen lézert sugarat két különálló sugárrá bontunk. Az első sugarat a lefotózandó tárgyra irányítjuk, ami ez esetben egy alma. A második sugarat pedig összeütköztetjük az első sugár visszatrükröződő fényével, és az ebből keletkező interferenciamintát filmen rögzítjük. a filmet, feltűnik az eredeti tárgy háromdimenziós képe. Gyakran háborzongatóan meggyőző az ilyen képek térbelisége. Ténylegesen körülsetálhatod a holografikus kivetítést, és megvizsgálhatod különböző szögekből, ahogy egy valós tárggyal is tehetned. Azonban, ha kinyúlász, és megpróbálsz megérinteni, a kezed áthatol rajta, és rájössz, valójában nincs ott semmi (lásd 3. ábra).

Nem a térbeliség a hologramok egyetlen figyelemre méltó tulajdonsága. Ha egy holografikus filmet, amin egy alma képe van, félbevágunk, majd a feleket lézertel megvilágítjuk, mindkét fél filmen rajta lesz a/ alma egésze! Amennyiben a feleket tovább daraboljuk, minden apró filmdarabból felépül a teljes alma képe (kabát a darabok csökkenésével egyre elmosódottabb lesz a kép). A hagyományos fényképekkel ellentétben, a holografikus film minden egyes apró darabja tartalmazza az egész összes információját (lásd 4. ábra)."

Pontosan ez a tulajdonság izgatta fel Pribramot, hiszen végre módja nyílt megérteni, hogyan terjednek szét az emlékek az agy egészén, ahelyett, hogy csak egy adott helyen legyenek. Amennyiben egy holografikus film minden kis darabja tárolja az egész kép létrehozásához szükséges információt, akkor lehetségesnek tűnt, hogy az agy minden része tartalmazzon egy teljes emlék előhívásához szükséges minden információt.

* Funrui megjegyei, hogy e? a meghökkeneti tulajdonság csak aiókra a holografikus filmekre jellemző, amik a szabad szem számára láthatatlan képeket latra! máznak. Hogyha bolthan veszel egy holografikus nimci (vagy valariir, amiben van egy holografikus film) cs mindenlajta különleges mtgvilágíás nélkül láisz egy háromdi-

8

2. ábra: egy holografikus filmdarab, egy belekódok ábrával. A szabad szemnek egyáltalán nem hasonlít a lefotózott tárgyra, és nem áll másból mint szabálytalan fodrozódásokból, amir **interferencia mintának** hívunk. Viszont a filmet egy másik lézerral megvilágítva feltűnik az eredeti tárgy háromdimenziós képe.

A látás is holografikus

Nem az emlék az egyetlen dolog, amit az agy holografikusan dolgozhat fel. Lashley egy másik felfedezése, bog)' az agy látó központjai is meglepően ellenállóak a sebészi csonkításokkal szemben. Miután eltávolította egy patkány látókérgének (az agy azon része, ami felfogja, és feldolgozza, amit a szem lát) több, mint 90%-át, azt tapasztalta, hogy még mindig képes ősz-szeteit látási képességei igénylő feladatokat teljesíteni. A Pribram által vezetett kísérletek azt mutatják, hogy egy macska látóidegeinek 98%-át el lehet távolítani anélkül, hogy súlyosan megrongálnánk az összetett látási igénylő feladatokat megoldó képességét.-'

E hit egyenértékű azzal, hogy egy mozi közönsége úgy is nidna élvezni egy filmet, hogy a vetítövásznon több, mint 90%-a hiányzik! Ez a kísérlet ismer komolyan megrengette a látás működéséről kialakított hagyományos elképzelésünket. Napjaink széleskörűen elfogadott és hirdett elmélete szerint ugyanis egy-az-egybeni megfelelés van a szem által érzékelt kép, és annak agyban megjelenő jelképe között. Más szavakkal, hogyha ránézünk egy kockára, a látókéregben végbemenő elektromos folyamatok szintén egy kockát rajzolnak ki (lásd 5- ábra).

Ugyan a Lashley-hez hasonló felfedezések talán végzetes csapást mértek erre az elgondolásra, Pribram nem volt elégedett. Még a Yale-en megtervezett egy erre a helyzetre megoldást kínáló kísérlet sorozatot, és az elkövetkező hét éve azzal töltötte, hogy különféle vizuális oriatokat végező majmok agyában gondosan mérte az elektromos aktivitást. Felfedezte,

9

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

3. ábra: egy hologram térbelisége gyakran háborzongatóan meggyőző. Ténylegesen körülsér.íthatod, és különböző izögekből is vizsgálhatod. Azonban hogvha kinyúlsz, és megpróbálsz megérinti, a kezed áthatol rajta. („Cclesre Undressed", 1978-ban Péter Claudius által készített holografikus sztereogram. A fotót Bran.

Cintus készíttet te. a The Museum of Holography tulajdonát képz. Engedéllyel használva.]
hogya nem csak nem létezik egy-az-egybeni megfelelés, de még elkülöníthető mintát sem talált az elektródák
kiszűlésében. így ír felfedezéseiről: „Ezek a kísérleti eredmények összeférhetednek a nézettel, miszerint egy
fényképszerű kép vetül a látókéreg felületére.”⁴

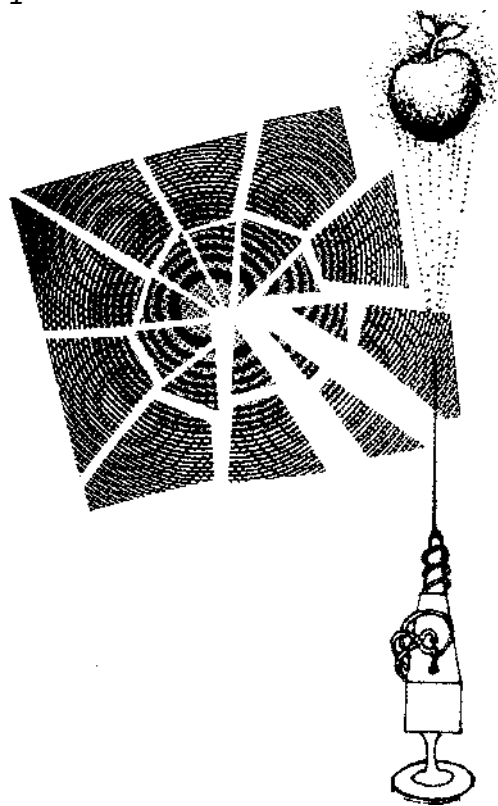
Méggcgyszer, a vizuális kéreg sebészi eltávolítással szemben tanúsított ellenállása felvetette, hogy akár az.
emlékek, a látás is szétterjed, és miután Pribram felfedezte a hologramot, elgondolkodott, hogy lehet-e a látás
is holografikus. A hologram „minden részben megtalálható egész” természete egész biztosan magyarázatot ad,
miért lehet a vizuális kéregből annyit eltávolítani anélkül, hogy ez kihatna a vizuális képességeket igénylő
feladatok megoldására. Hogyha az agy valamilyen belső hologramot alkalmaz, akkor a hologram legkisebb
része is fel tud építeni mindent, amit a szemek látnak. Ez szintén megmagyarázná, miért nincs egy-az-egybe ni
megfelelés a külső kép, és az agy elektromos tevékenysége között. Még egyszer: ha az agy holografikus
elvekkel dolgozna fel a vizuális információt, nem lenne többé egy-az-egybeni megegyezés az elektromos
tevékenység, és a látott kép között, ahogyan az interferencia minták értelmetlen kavalkádja, és egy hologra-
fikus filmbe kódolt kép között sincs,

Egyetlen kérdés maradt inég: milyen hullámszerű jelenséget használ az agy, hogy létrehozson ilyen belső
hologramokat? Ahogy Pribram elkezdetr gondolkodni a kérdésen, máris kínálkozott egy válasz. Azt már tudta,
hogya az agysejtek, más néven neuronok közt történő kommunikáció sosem csak két sejtet foglal magában. A
neuronok kis fákhoz hasonló ág-

Az agy mim hologram

10

1

4. ábra: a hagyományos fényképekkel! ellentétben, egy holografikus film minden kis rúszc tartalmaz mindem,
amit az egész. Tehát, ha darabokra szabdalunk egy holografikus lemezt, minden darabból visszkapjuk az
egész képet.

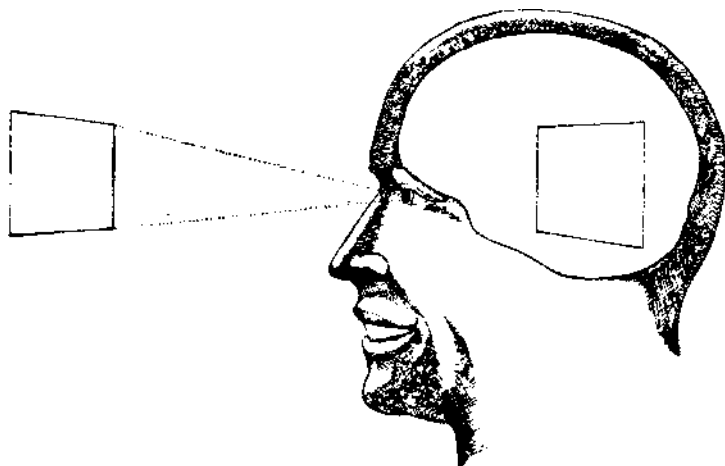
csoportokba rendeződnek, és amikor az elektromos üzenet egy ilyen ág végéhez ér, elkezd szétterjedni, ahogy
a hullámok egy pocsolyában. Mivel a neuronok ilyen szorosan egymás mellett vannak, az elektromosság ilyen
kiterjedő hullámai (szintén hullámszerű jelenség) folyamatosan keresztezik egymást. Amikor Pribram
visszaemlékezett erre, rájött, ez szinte biztosan létrehozza az interferencia minták majdnem végtelen, és
rendkívül gyorsan változó tárházát, és ez adhatja az agynak a holografikus tulajdonságokat. „A hologram
mindig is ott volt, az agysejtkapcsolatok hu Hám front-szerűségében” - jegyzi meg Pribram. „Csak nem voltunk
elég értelmesek, hogy ennek tudatára ébredjünk.”⁴

A holografikus agymodell által megmagyarázott további rejtélyek

Pribram 1966-ban jelentette meg első cikkét az agy lehetséges holografikus működéséről, és az elkövetkező
évek során elképzeléseit tovább tágitotta, és fejlesztette. Kutatása más kutatók

10

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

5. ábra: a látással foglalkozó elméleti szakemberek egykor úgy hitték, hogy aközött, amit a szemek látnak, és aközött, ahogy ez leképződik az agyban, egy-az-egybeni megegyezés létezik. Pribram felfedezte, hogy ez nem igaz.

figyelmét is ráirányította arra, hogy a holografikus modell sokkal több idegéletteni **rejtélyt tud** megoldani, **mint** csupán az emlékek és a látás szétterjedt voltát.

EMLÉKEZETÜNK HATALMASSÁGA

A holografikusság arra is magyarázatot ad, miért tudunk ilyen kis helyen ilyen elképesztően sok emléket tárolni. A magyar születésű zseniális fizikus és matematikus Neumann János egyszer kiszámolta, hogy egy átlag élet során az agynak nagyságrendileg 2.8×10^{28} (280 000 000 000 000 000 000) bitnyi információt kell eltárolnia. Szédületes mennyiségű információ, és az agykutatók régóta küszködnek, hogy találjanak egy mechanizmust, ami magyarázatul szolgálna a képességre,

Érdekes módon, a hologram is elképesztő információ tároló képességgel rendelkezik. Számos különböző képet rögzíthetünk egyetlen filmdarabra, a két lézer metszés-szögét változtatva. Egy ilyen módon rögzített képet egyszerűen előhívhatunk, csupán egy lézerrel ugyanolyan szögben kell megvilágítani, ahogy az eredeti lézerek álltak, amikor a képet rögzítették. Ezt a módszert alkalmazva kutatók kiszámolták, hogy egy négyzethielynyi film képes 50 bibliányi információt tárolni!

A KÉPESSÉGÜNK, **HOGY EGYSZERRE TUDUNK EMLÉKEZNI, ÉS FELEJTENI**

A több képet is tároló holografikus filmek, mint amikről fent is szó volt, azon képességünkre is magyarázatot adnak, hogy miért tudunk emlékezni is és felejtetni is. Amikor egy

Az agy mint hologram

11

új filmet egy lézer alá teszünk, és előre-hátra döntjük, csillogó folyamként jelennek meg és tűnnek el a rögzített képek. Az a javaslat, hogy az emlékezési képességünk annak megfelelője, hogy egy lézert irányítunk a filmre, ezze! előhívjuk az adott ábrát. Hasonlóképp, amikor nem jut eszünkbe valami, ahhoz lehetne hasonlítani, hogy sok szögből irányítunk különböző lézereket egy képre, de nem találjuk meg a helyes szöveget, hogy előhívjuk a kereseti (emlék) képet.

TÁRSÍTÓ EMLÉKEZET

Proust **Swann's Way (Swann útja)** című regényében egy korty tea, és egy apró harapás **egy petité madeleine** néven ismert, kis kagyló formájú süteményből elég volt ahhoz, hogy a narrátort előntések múltja emlékei. Először ez zavarta, de miután sokat gondolkodott a múltján, eszébe jutott, hogy a nagynénje szokott adni neki madeleine süteményt teával, és ez a társítás hívta elő emlékeit. Mindannyiunknak voltak hasonló tapasztalatai - egy szippantás egy bizonyos készülő étel illatából, vagy **egy** pillantás egy rég elfeledett tárgyra — hirtelen előcsaltak a múltunkból egy jelenetet.

A holografikus elgondolás további analógiával szolgál az emlékek társító jellegével kapcsolatban. Ezt egy újabb holografikus felvételi módszer jelképezi. Először **egy** lézert egyszerre két tárgyra irányítanak, például egy karosszékre és egy pipára. A tárgyakról visszaverődő fényt összeütköztetik, és filmre rögzítik az ebből keletkező interferencia mintát. Ezután, hogyha egy lézerfényrel megvilágítunk egy karosszékot, és a karosszékra visszaverődő fényt átengedjük a filmen, a pipa háromdimenziós képe fog megjelenni. Ez fordítva is igaz, hogyha ugyanezt meg tesszük a pipával, akkor a karosszék hologramja jelenik meg. Tehát, hogyha az agyunk holografikusán működik, egy ehhez hasonló módszer lehet felelős azért, hogy egyes tárgyak meghatározott emlékeket idéznek fel bennünk.

KÉPESSÉGÜNK, HOGY FELISMERJÜNK ISMERŐS DOLGOKAT

Első pillantásra lehet, nem tűnik szokatlanoknak, hogy fel tudunk ismerni ismerős dolgokat, de az agykutatók már régen rájöttek, hogy ez **egy** igen összetett képesség. Például amikor egy több száz fős tömegből teljes magabiztossággal kiszúrunk egy arcot, az nem csak egy szubjektív érzés, hanem úgy tűnik, egy rendkívül gyors és megbízható elme információfeldolgozás eredménye.

A brit **Nature (Természet)** tudományos magazin egy 1970-es cikkében Pieter van Heerden fizikus felvetette, hogy a hologramok egy másik ága, a **felismerő hologramok** kínálnak megoldást a képesség megértésére.* A felismerő hologramok esetében a szokásos módon történik a hologram elkészítése, egy dolog kivételével: mielőtt elérhetné a megvilágítatlan filmet, a lézer fényt egy speciális, úgynevezett **gyűjtő tükörrre** irányítják. Hogyha egy második tárgyat, ami hasonlít, de nem teljesen ugyanolyan, mint az első, lézerfényben fűrdetünk, és ezt a fényt a tükörről visszaverve ráirányítjuk a már előhívott filmre, egy világos fénymező jelenik meg a filmen. Minél fényesebb és élésebb ez a fénymező, annál jobban hasonlít egymásra az első és a második tárgy. Ha a két tárgy teljesen különböző, egyáltalán nem jelenik

11

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

meg fényező. Ha beteszünk egy fényérzékes fotocellát a holografikus (ilm mögé, akár mechanikai felismerőként is használhatjuk ezt a rendszert."

Egy **interferencia holografia-Vtax**. ismert másik technika szintén magyarázatot kínál arra, miért tudjuk felismerni egy kép ismerős és ismeretlen tulajdonságait, például egy hosszú évek óta nem látott, és azóta erősen megváltozott arc vonásait. Ez a feladat nekünk pofon egyszerű és természetes, de a számítástechnikai képfelismerő programok számára gyakorlatilag megoldhatatlan. Ebben a technikában a tárgyat egy róla készült holografikus filmen keresztül megnézik. Amikor ezzel végeztek, bármilyen, a film készítése óta történt változás a tárgyról másképp fogja visszaverni a fényt. Aki a filmen keresztül nézi, azonnal észreveszi miben változott, és miben maradt ugyanolyan. Az eljárás annyira kifinomult, hogy egy gránittömbön azonnal meg lehet látni, hogyha egy ujjai megnyomták, és ezt az eljárást az anyagvizsgáló iparban használják.

FOTOGRAFIKUS EMLÉKEZET

1972-ben Dániel Pollen és Michael Tractenberg Harvard-í látáskutatók felvetették, hogy a holografikus agymodell megmagyarázhatja, miért van egyes embereknek fotografikus emlékezetük (ezt **vizuális emlékezetnek** is hívják). A fotografikus emlékezetrel rendelkezők általában néhány pillanatot azzal töltenek, hogy megvizsgálják a képet, amit emlékezetükbe szeretnének vésni. Amikor fel akarják eleveníteni, csukort szemmel, vagy egy üres falat nézve mereven „kivetítenek” egy képzeletbeli képet róla. Egy Harvardon tanító Elizabeth nevű művészettörténelmi tanár tanulmányozásakor Pollen és Tractenbert azt találta, hogy számára oly valóságosak az általa kivetített képek, hogy amikor egy oldalt „olvasott” Goethe **Faust** című könyvéből, a szeme ugyanúgy mozogott, mintha egy valóságos oldalt olvasna

Tudván, hogy egy holografikus filmdarabon tárolt kép egyre éimosódottabb a film méretének csökkenésével, Pollen és Tractenberg felvetette, hogy az ilyen emberek azért rendelkeznek elevebb emlékezetrel, mert valahogyan memória-hologramjuk területének sokkal nagyobb részéhez férnek hozzá. Talán fordítva is igaz: legtöbbünk emlékei azért kevésbé elevenek, mert csak egy kisebb területet tudunk elérni a memória hologramokból."

A MEGTANULT KÉPESSÉGEK ÁTVITELE

Pribram szerint a holografikus modell arra is fényt derít, hogy miért tudunk egy megtanult képességet átvinni testünk egyik részéről a másikra. Ahogy üsz ezt a könyvet olvasva, **szánj rá egy percet, és a bal könyököddel írd le a vezetéknévedet a levegőbe**. Valószínűleg úgy fogod találni, hogy ez egy viszonylag könnyen teljesíthető feladat, mégis minden valószínűség szerint valami olyasmi, amit sosem tettél ezelőtt. Lehet, hogy ez nem tűnik megdöbbentő képességnek, de a hivatalos nézőpont szerint lehetetlen, hiszen az agy egyes területei (ahogy az is, ami a könyvek mozgatait irányítja) „be vannak drótözva” vagyis **csak** azután képesek egy bizonyos feladatot teljesíteni, hogy az agysejtek ismételt tanulásal kiépítették

** Van Heerden, a Massachusetts-i Cambridge-ben lévő Polaroid Kutató Laboratóriumokban dolgozó kutató 1963-ban valójában beadta & saját változatát a holografikus elméletéről, de munkássága viszonylag észrevétlen maradt.

Az agy mint hologram

12

a megfelelő idegi kapcsolatot. Pribram rámutat, hogy a probléma sokkal könnyebben kezelhető, ha úgy vesszük, hogy az, agy lefordítja az összes emiékét, beleértve az összes megtanult képességet, mint például az írás emléket, egy egymással kölcsönhatásban álló hullámokból álló nyelvezetre. Egy ilyen agy sokkal rugalmasabb, és ugyanolyan könnyedséggel mozgatja a tárolt infotmációt, ahogy egy képzett zongoraművész áttcsz egy dalt az egyik hangnemből a másikba.

Ugyanez a rugalmasság adhat magyarázatot arra, miért vagyunk képesek felismerni egy ismerős arcot, függetlenül attól, hogy milyen szögből nézzük. Még egyszer, ez a számítástechnikában óriási feladat, de az címe, miután megjegyez egy arcot (ilievte bármilyen tárgyat, vagy látványt) és lefordítja a hullámformák nyelvére, ezt a belső hologramot valahogy es tetszése szerint forgatni, és bármilyen szögből megvizsgálni.

FANTOM VÉGTAG ÉRZETEK, ÉS HOGYAN HOZZUK LÉTRE AZ „ODAKINT!” VILÁGOT

Legtöbbünk számára nyilvánvaló, hogy a szerelemmel, éhséggel, dühvel és a többi hasonló jelenséggel kapcsolatos érzéseink belső valóságunk részei, továbbá, hogy egy éppen játszó zenekar hangjai, a nap heve és a sült kenyér illata pedig egy külső valóságot alkot. Azonban egyáltalán nem ennyire magától értetődő, hogy mit tesz agyunk ahhoz, hogy segítségével meg tudjuk különböztetni a kettőt. Például Pribram rámutat, hogy amikor ránézünk egy emberre -, az ember képe a szem ideghártyájának felszínére vetül -, akkor ott van. De mégsem úgy érzékeljük, mintha az ember a retinánkon lenne. Úgy érzékeljük, hogy az „odakinti” valóság része. Hasonlóképp, amikor beütjük a lábunkat, akkor a lábunkban tapasztaljuk a fájdalmat. De a fájdalom nem a lábunkban van, hanem valójában egy valahol az agyunkban zajló idegéletteni folyamat! Hogyan képes akkor az agyunk venni a tapasztalatunként megnyilvánuló mind bennünk zajló idegéletteni folyamatok sokaságát, és elhítenni velünk, hogy ezek közül van, ami belső, és van, ami a szürkeállományunk peremén túli?

Egy hologram lényege, hogy azt a látszatot keltse, mintha lenne valami ott, ahol semmi sincs. Már említettem, amikor ránézel egy hologramra, úgy tűnik, van térbeli kiterjedése, de ha odateszed a kezed, felfedezed, hogy valójában semmi sincs ott. Annak ellenére, hogy mit mondanak az. érzékeid, semmilyen műszer sem fog semmilyen szokatlan energiát vagy anyagot kimutatni ott, ahol látszólag a tárgy lebeg. Ez azért van, mert a hologram egy **képzeletbeli kép**, egy kép, ami úgy tűnik, mintha ott lenne, ahol valójában nincs, és semmivel sem nagyobb a térbeli kiterjedése, mint a tükörbe nézve látott háromdimenziós képnek. Ahogy a tükör esetében a kép a tükör foncsorozásának hátsó felén helyezkedik el, egy holografikus kép mindig az azt tartalmazó fotografikus film fényérzékes rétegén van.

További bizonyítékkal szolgál a Nobel-díjas fiziológus Békésy György (George von Be-kesy), hogy az agy képes elhítenni velünk, hogy a belső folyamatok kívülről jönnek. Egy, az 1960-as évek végén végzett kísérleti etsyorozatban Békésy rezegtetőket helyezett bekötött szemű kísérleti alanyok térdére. Ezután változtatni kezdte a rezegtetők rezgésszámát. Ezt végezve rájött, hogy képes azt éreztetni az alanyokkal, hogy egy ponton a rezgések forrása átugrott egyik térdükről a másikra. Azt tapasztalta, hogy még azt az érzést is el tudta érni az alanyoknál, hogy úgy érezzék, a rezgések a **két térdük közti térből jönnek**. Összefoglalva bebizonyí

12

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

totta, hogy az emberek képesek olyan térbeli helyeken is érezni, ahol egyáltalán nincsenek érzékelők.¹⁴ Pribram szerint Békésy munkája beleillik a holografikus nézetbe, és még jobban rávilágít, hogyan képes az agy egymással interferáló hullámfrontok - vagy Békésy esetében egymással interferáló fizikai rezgések — segítségével egyes tapasztalatokat a test határain kívülről jövőnek feltüntetni. Ugy érzi, ez megmagyarázná a fantom végtag jelenséget, vagyis amikor egy amputáción átesett személy úgy érzi, hogy a hiányzó kar vagy láb még mindig jelen van. Az ilyen személyek gyakran háttorzongatóan valóságos görcsöket, fájdalmakat, viszketéseket és bizsergéseket éreznek a fantom végtagokban, de lehet, hogy csak végtagjuk holografikus emlékéit érzik, amit még mindig raktároz az agyuk az interferencia mintákban.

A holografikus agy kísérleti megerősítése

Pribram egyértelműnek érezte a hologramok és az agy közti hasonlóságokat, de tudta, elmélete mit sem ér, ha nem áll mögötte szilárdabb bizonyíték. Az egyik kutató, aki ezt megadta, Pau! Pietsch, az Indiana Egyetem biológusa volt. A dolog pikantériája, hogy az elején Pietsch hevesen ellenezte Pribram elméletét. Különösképp Pribram azon kijelentését fogadta kételkedően, hogy az emlékeknek nincs semmilyen meghatározott helyük az agyban.

Pribram tévedését bizonyítandó Pietsch kitervelt egy kísérlet sorozatot, ahol alanyoknak szalamandereket választott. Korábbi tanulmányai során rájött, eltávolíthatja egy szalamander agyát anélkül, hogy megölné az állatot, és amíg hiányzott az agya ugyan eszméletlenül hevert, de amikor visszakérült agya a helyére, viselkedése teljesen visszaállt normálisra.

Pietsch azzal érvelt, hogyha a szalamander táplálkozási szokásai nincsenek az agy egy bizonyos részéhez kötve akkor nem számít, hogy hogyan van az agya a fejében. Ha viszont számít, akkor bebizonyította, Pribram elmélete téves. Ezután megcserélte egy szalamander agyának jobb és bal féltekét, de megdöbbenésére, a szalamander felépülvén hamar visszaállt a rendes táplálkozásra.

Fogott egy másik szalamanderc, és fejfelé fordította az agyát. Felépülvén ez is rendszeresen táplálkozott. Egyre frusztráltabb lett, ezért drasztikusabb lépésekre szánta el magát. Egy több mint 700 műtétből álló sorozatban szeletelte, forgatta, keverte, kivágta, sőt, még darálta is szerencsétlen alanyai agyát, de amikor visszatette azt, ami agyukból maradt, viselkedésük ismét normális lett."

Ez, és más felfedezéseknek köszönhetően Pietsch hívó lett, és elég figyelmet vont magára ahhoz, hogy a **60 minutes (60perc)** című nagy nézettségű műsor egy része az ő kutatásával foglalkozzék. Erről a tapasztalatról, és kísérleteiről részletesen ír a **Shufflebrain (Agykeverés)** című remek könyvében.

A hologram matematikai nyelvezete

Míg az elméletet a hologram létrehozásához már Gábor Dénes (Dennis Gábor) 1947-ben lefektette (később Nobel-díjjal ismerték el eredményeit), az 1960-as évek vége felé és a 70

Az agy mint hologram

13

es évek elején Pribram elmélete még meggyőzőbb kísérleti alátámasztást kapott. Amikor Gábor először fölvetette a hologram ötletét, nem lézerek jártak a fejében. Célja az akkoriban kezdetleges, tökéletlen elektronmikroszkóp fejlesztése volt. Matematikai megközelítést, a XVIII. századi francia Jean B. J. Fourier által feltalált számítást alkalmazott.

Nagy vonalakban elmondva, Fourier megalkotott egy matematikai eljárást, hogy egyszerű hullámok összegéből álló nyelvre lefordítson bármilyen mintát, legyen az akármilyen bonyolult. Arra is kitért, miként lehet ezeket a hullámformákat visszaalakítani az eredeti mintává. Más szavakkal, ahogy egy videokamera egy képet átalakít elektromágneses frekvenciákká, majd egy videó lejátszó ezeket a frekvenciákat visszaalakítja az eredeti képpé, Fourier megmutatta, hogyan lehet matematikailag létrehozni a folyamatot. Az egyenleteket, amiket kidolgozott, hogy képeket hullámformákká alakítson, majd vissza, **Fourier transzformációnak** (átalakításnak) hívják.

A Fourier átalakítás lehetővé tette Gábor számára, hogy egy tárgyról készített képet interferenciámintákból álló masztaba alakítsa **egy** holografikus filmre. Ezek révén arra is képes volt, hogy az interferencia mintákat visszaalakítsa az eredeti tárgy képévé. Valójában a hologramokra jellemző „minden részben megtalálható egész” tulajdonság az egyik melléktermék, amikor egy képet vagy mintát lefordítanak Fourier hullámformákból álló nyelvére.

Az 1960-as évek végén, és az 1970-es évek elején számos iátszkutató felvette a kapcsolatot Pribram-mal, és elmondták, bizonyítékot találtak, hogy a látórendszer valamilyen frekvencia elemzőként működik. Mivel a frekvencia, vagyis a rezgésszám azt mutatja, hogy egy hullám mennyit rezeg másodpercenként, nagyon valószínű, **hogy** az agy úgy működik, mint egy hologram.

Russei és Karcn DeValois Berkley-i idegélettan kutatók csalt 1979-ben jutottak az ügyet végül is eldöntő felfedezésre. Az 1960-ban végzett kutatások kimutatták, hogy a vizuális kéregben lévő többféle sejt más-más fajta mintára reagál — egyes sejtek függőleges, más sejtek, pedig például vízszintes vonalat látva sülnek ki, és így tovább. Ennek eredményeképp számos kutató arra a következtetésre jutott, hogy agyunk ezektől a rendkívül kifinomult, vonás detektoroknak nevezett sejtektől kapja a bemenő jeleket, amiket valahogy összerak, hogy ezzel kialakítsa képi érzékelésünket a világról.

E nézetet népszerűsége ellenére a DeValois testvérek csak részgáznak érezték. Hogy ellenőrizzék feltevéseiket, Fourier egyenleteivel egyszerű hullámokká alakítottak skótmintás pléd és sakkasztala mintákat. Majd megnézték, hogyan reagálnak ezekre az új hullámforma képekre a látókéreg agysejtjei. Azt találták, hogy az agysejtek nem az eredeti mintára, hanem a Fourier nyelvén lefordított hullámformákra reagáltak. A következtetés elkerülhetetlen: az agy Fourier matematikáját használja - ugyanazt a matematikát holografikusán alkalmazva — **hogy** a képeket Fourier nyelvén hullámformákká alakítsa.¹⁵

A DeValois testvérek felfedezését később számos más kutatóintézet igazolta világszerte, és ez ugyan még nem nyújtott teljes bizonyosságot, hogy az agy hologramként működik, de Pribram számára bebizonyította elmélete helyességét. A gondolatától hajtva, hogy a látókéreg nem a mintákra válaszol, hanem a különféle hullámformák rezgésszámára, nekiállt újra felmérni milyen szerepet játszik a frekvencia a többi érzékszervben.

Nem tartott sokáig rájönnie, hogy a huszadik századi rudósk figyelme valószínűleg elsiklott a frekvencia szerepének fontossága felett. Több mint egy évszázaddal a De-

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

Valois testvérek felfedezése előtt, Hermánn von Helmholtz, fizikus és élettankutató bebizonyította, hogy a fül egy frekvenciaelemző. Újabb keletű kutatások kimutatták, hogy a szaglóérzékünk feltehetőleg az úgynevezett ozmikus frekvenciákra támaszkodik. Békésy munkássága bebizonyította, hogy a bőrünk érzékeny a rezgések frekvenciájára, és még arra is talált bizonyítékot, hogy az ízelés folyamata is tartalmazhat frekvenciaelemzést. Békésy érdekes módon azt is észrevette, hogy azok a matematikai egyenletek is Fourier természetűek voltak, amelyek lehetővé tették, hogy megjósolja: alanyai hogyan fognak reagálni a különféle rezgések frekvenciájára.

A táncos mint hullámforma

Pribram talán Nikolai Bernstein orosz tudós munkásságán döbrent meg leginkább, miszerint még a fizikai mozgataink is a Fourier hullámforma nyelvén lehelnek kódolva az agyunkban. Bernstein 1980-ban fekete akrobata trikóba öltöztetett embereket, majd fehér pontokat festett könyökükre, térdükre, és más ízületeikre. Ezután fekete háttér előtt lefilmezte őket különböző fizikai tevékenységek, például táncolás, sétálás, ugrálás, kalapácsolás és gépelés közben.

Amikor előhívta a filmet csak a fehér pontok látszódtak, ahogy a képernyőn le, fel és keresztbe mozogtak mindenféle bonyolult és áramló mozgulatokban. Hogy mennyiségileg is kifejezze felfedezését, a pontok által kirajzolt vonalakat Fourier módszerével elemezte, cs átalakította a hullámformák nyelvére. Megdöbbenéssel tapasztalta, hogy a hullámformák rejtett mintákat tartalmaztak, amikkel milliméter pontossággal ki tudta számítani alanyai következő mozgulatát.

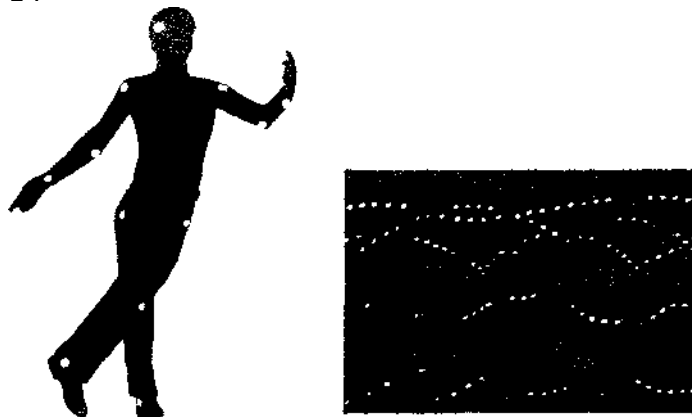
Amikor Pribram rábukkant erre, azonnal felismerte Bernstein munkásságának fontosságát. Talán azért kerültek felszínre rejtett minták a Fourier elemzést követően, mert leheereséges, hogy az agy így tárolja a mozgulatokat. Ez egy izgalmas lehetőség, hiszen ha az agy a rezgésszámuk alkotóelemeire bontva elemez mozgulatokat, ez megmagyarázza, hogyan vagyunk képesek ilyen gyorsan ilyen sok bonyolult fizikai feladatot megoldani. Például, nem úgy tanulunk meg biciklizni, hogy vért izzadva emlékezetünkbe vessük a folyamat minden kis részletét. Úgy tanulunk, hogy felfogjuk a teljes áramló mozgást. Nehéz megmagyarázni az áramló egységet, ami jellemzi, hogyan sajátítunk el oly sok fizikai tevékenységet, hogyha agyunk az információt építőkockaszerűen egymásra építve tárolja. Sokkal könnyebb megérteni, hogyha az agyunk Fourier módszerével elemzi a tevékenységeket, és szivacsként szívja magába az egészet.

A tudományos közösség reakciója

Még ilyen bizonyítékok ellenére is rendkívül vitatott maradt Pribram holografikus modellje. A probléma egyik része, hogy sok elmélet terjedt el az agy működését illetően, és mindegyiket alátámasztja bizonyíték. Egyes tudósok úgy vélik, bizonyos agyi vegyületek apály-dagály jelensége miatt szétterjednek az emlékek, Mások szerint a nagy agysejt csoportok elektromos ingadozása miatt vannak az emlékek és a tanulás. Minden irányzat mellett

Az **agy mini** hologram

14

6. ábra: Nikolai Bernstein orosz kutató fehér fokokat festett táncosokra, és sötét háttérrel lenlmczte őket. Amikor mozgulatikat átalakította a hullámformák nvdvére, rájött, ezeket elemezni tudja Fourier matematikával, ugyanazzal a matematikával amit Gábor Dénes is használt a hologram feltalálásakor. érvelnek a maga buzgó támogatói, és valószínűleg biztonsággal állíthatjuk, Pribram érvelése nem győzte meg a tudósok többségét. Például az Észak-Karolinia-i Winston-Salem-i Bow-man Gray Orvosi Egyetem neuropszichológusa, Frank Woodszeint: „nagyon kevés kísérleti eredményhez szükséges, vagy egyáltalán előnyös magyarázat a hologram.”¹³ Pribram zavart érez a Wood-hoz hasonló kijelentések miatt, és azzal kontráz, hogy már nyomdában van egy könyve, több mint 500 ilyen vonatkozású példával. Vannak kutatók, akik egyetértenek Pribrammal. A Medicaí City Dallas Hospitál volt vezetője, dr. Larry Dossey elismeri, hogy Pribram elmélete régi hiteket kérdőjelez meg az aggyal kapcsolatban, azonban rámutat: „sok agyműködéssel foglalkozó szakembert vonz az elgondolás, ha másért nem, hát a jelenlegi ortodox nézetek szembeötlő alkalmatlansága miatt.”¹¹

Az Agy PBS tévésorozat írója, Richárd Restak ideggyógyász osztja Dossey véleményét. Megjegyzi: az elsőpró bizonyíték ellenére, miszerint az emberi képességek holisztikusan szétoszlának az agyban, a legtöbb kutató még mindig ragaszkodik ahhoz, hogy ugyanúgy vannak az agyban a képességekért felelős tetületek, mint térképen a városok. Restak úgy véli, erre a feltételezésre alapozott elméletek nem csak „túlzottan leegyszerűsítettek”, de valójában „fogalmi kényszerzubonyként” gátolnak minket, hogy felismerjük az agy valódi összetettségét.¹¹ Úgy érzi, hogy „a hologram nem csak egy lehetséges, hanem az agyműködés jelenleg legjobb „modellje”.¹¹

Pribram találkozik Bohmmal

Az 1970-es évekre elegendő bizonyíték gyűlt össze, hogy meggyőzze Pribramet elmélete helyességéről. Ráadásul elvitte elképzeléseit a laboratóriumba, ahol rájött: a motorikus kéreg egyedülálló agysejtjei válogatásán csak egy szűk frekvenciatartományra reagálnak, és ez

15

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

a felfedezés tovább erősítette következtetéseit. Egy kérdés azonban nem hagyta nyugodni: hogyha az agyunkban élő valóságkép egyáltalán nem is kép, hanem hologram, akkor minek a hologramja? A dilemma, amit ez a kérdés felvet, hasonlít ahhoz, mint amikor készítünk egy polaroid képet egy asztal körül ülő csoportról, és amikor a kép elkészül, azt látjuk, hogy emberek helyett homályos interferencia minták vannak az asztal körül. Mindkét esetben jogosan tehetjük fel a kérdést, melyik az igazi valóság: az a látszólagos objektív világ, amit a megfigyelő/fényképész tapasztal, vagy az elmosódott interferencia mintákból álló, amit a fényképezőgép/agy él meg?

Pribram felismerte, hogy ha a holografikus modellel kapcsolatban levonjuk a logikus következtetéseket, felmerül a lehetőség, hogy az objektív valóság — a kávéscsészék, egy kilátás a hegyről, a nyárfák és asztali lámpák világa — talán nem is létezik, vagy legalábbis nem úgy, ahogy mi hisszük, hogy létezik. Lehetséges, tűnődött, hogy igaz, amit a misztikusok évszázadok óta mondanak: a valóság *maya*, egy *illúzió*, és ami odakint van valójában nem más, mint egy hatalmas, rezgő hullámforma szimfónia, egy „rezgéstér”, amit az a világga alakítunk, amit ismerünk, *miután* érzékeinkkel felfogtuk?

Felismerve, hogy az általa keresett megoldás talán a saját kutatási területén túl esik, fizikus fiához fordult tanácsért, aki felhívta figyelmét egy Dávid Bohm nevű fizikus munkásságára. Amikor Pribram utána nézett, teljesen felvillanyozódott. Nem csak kérdésére találta meg a választ, hanem azt is megtudta, hogy Bohm szerint az. egész Világmindenség egy hologram.

2

A Világegyetem mint hologram

Megdöbbenő, hogy [Bohm] milyen mértékben volt képes kitörni a tudományos idomítás szoros kötelékeiből, és egyedül kiállni egy belső következetességgel és az ésszerűség hatalmával egyszerre rendelkező, meglepően új és szószerint nagyszabású ötlettel, hogy egy teljesen váratlan nézőpontból magyarázza a fizikai létezés során tapasztalt jelenségeket. ...ez egy ösztönösen annyira kielégítő elmélet, hogy sokan úgy érezték, hogy amennyiben a Világmindenség nem olyan, amilyennek Bohm leírja, akkor olyannak kellene lennie.

-John P. Briggs és Dávid Peat *Looking Glass Universe (Tükör Világmindenség)*

Az anyag peremén, az atomi méret alatti részecskék világában kezdődött a Bohm-ot a Világmindenség holografikus felépítéséről végül meggyőző út. A tudomány és a dolgok működése iránti érdeklődése hamar gyümölcsözni kezdett. Fiatalon, amikor a Pennsylvania-i WÜkes-Barre-ben nőtt fel, feltalálta a csöpögésmentes teáskannát, és apja sikeres üzletemberként arra sarkallta, hogy próbálja hasznosítani ötletét. Azonban Bohm üzleti érdeklődése megingott, miután megtanulta, hogy egy vállalkozás első lépése, hogy kérdőívekkel ajtóról ajtóra kell kopogtatnia a találmánya iránti igényt felmérendő.¹

Tudományos érdeklődése azonban megmaradt, és óriási kíváncsisága új meghódítandó csúcok felé hajtotta. 1930-ban, a Pennsylvania State Coliege diákjaként találta meg mind-közül a legkihívóbb csúcst: itt ragadta meg először a kvantumfizika.

Könnyű megérteni az elragadtatást. A világ, amit a fizikusok az atomok szívében találtak megbújva, csodálatosabb volt, mint amit Cortez vagy akár Marco Polo valaha látott. Az tette izgalmassá, hogy látszólag minden része teljesen ellenkezett a józanésszel. Sokkal inkább tűnt úgy, hogy a varázslat uralja, semmint hogy **s** mindennapi világ kiterjesztése legyen. Ez **egy** Alice Csodaországban világ, ahol a misztikus erők mindennaposak, és ahol feje tetején áll minden logika.

A kvantumfizikusok egyik megdöbbenő felfedezése: hogyha az anyagot egyre kisebb és kisebb részecskékre darabolják, végül elérnek egy szintet, ahol ezek a darabok — az elektronok, a protonok, és a többi - már nem viselik magukon a tárgyak jellemvonásait. Például legtöb

15

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

ben úgy gondolunk az elektronra, mint egy kis süvítő gömb vagy golyó, de mi sem állhatna távolabb a valóságtól. Habár az elektron néha viselkedhet egy kis tömör részecskeként, a fizikusok úgy találták, hogy **szó szerint nincsenek méretei**. Ezt legtöbbször számára nehéz megérteni, hiszen a saját létezésünk szintjén mindennek vannak méretei. Es mégis, hogyha megpróbálsz megmérni egy elektron szélességét, rájössz, hogy ez lehetetlen. Az elektron egyszerűen nem úgy tárgy, ahogy gondolnánk.

A fizikusok másik felfedezése: az elektron megtestesülhet részecskeként és hullámként is. Ha kilősz egy elektront egy kikapcsolt TV képernyőjére, egy kis fénypont keletkezik, ahol nekiütközik az üveget borító világító anyagnak. Becsapódásának egyetlen helye a képernyőn tisztán mutatja az elektron természetének részecske oldalát.

Azonban az elektron nem csak ilyen alakot ölthet. Fel tud olvadni egy homályos energiamezővé, és úgy tud viselkedni, mintha hullámként terjedne a térben. Amikor az elektron hullámként testesül meg, olyan dolgokra képes, amire semmilyen részecske. Hogyha kilövik egy akadályra, amire két rést vágtak, egyetlen elektron képes átmenni egyszerre mindkét résen. Amikor hullámszerű elektronok egymásba ütköznek, még interferencia mintákat is létrehozhatnak. Az elektron, mint a folklórból ismert alakváltók, megtestesülhet részecskeként és hullámként is.

E kaméleon szerű képesség közös minden atomi méret alatti részecskében. Ez szintén igaz mindenre, amiről korábban azt gondoltuk, hogy csak hullámként testesülhet meg. Fény-, gamma-, röntgensugarak mind-mind átváltozhatnak hullámból részecskévé és visz-sza. Ma a tudósok úgy vélik, hogy az atomi méret alatti jelenségeket nem hullámként vagy részecskéként kellene kategorizálni, hanem valami olyasmiként, ami

valahogy mindig egyszerre mindkettő. Ezeket a valamiket hívják **kvantumoknak**, és a fizikusok úgy vélik, ebből az alapanyagból épül a teljes világmindenség.'

Talán mind közül az a legmegdöbbentőbb felfedezés, hogy elsöprő bizonyítékot találtak rá: **a kvantumok csak akkor testesülnek meg részecskéként, amikor nézzük őket.** Például kísérleti eredmények azt mutatják, hogyha egy elektront nem nézünk, akitor mindig hullámként testesül meg. A fizikusok úgy jutottak erre a következtetésre, hogy okos sratégiákar eszeitek ki arra, hogyan mérjék az elektron viselkedését, ha nincs megfigyelve (fontos megjegyezni hogy ez csak egyik értelmezése a bizonyítékoknak, és nem tükrözi az összes fizikus álláspontját -, ahogy majd látni fogjuk, maga Bohm egy másik nézetet képvisel).

Ez megint csak inkább varázslat mint az a viselkedés, amihez szoktunk, és amit elvárnánk a természetes világtól. Képzeld el egy tekegolyót, ami csak akkor létezik, ha nézed. Ha beszórnád a tekepályát hintópórral, és elgurítanál egy ilyen „kvantum” tekegolyót a bábuk felé, amíg nézed, egyenes vonalat húzna. Viszont ha amíg gurul a goyó, pislantasz egyet, azt látnád hogy arra az egy vagy két másodpercre míg nem nézted, a golyó már nem egyenes csíkot húz, hanem széles, hullámzó csíkot hagy maga után, hasonló mint a sivatagi kígyó nyoma, ha oldalra mozdul a homokban. (7. ábra).

Pontosan ilyen helyzetben találták magukat a kvantumfizikusok, amikor először rájöttek, hogy a quanta csak akkor forrnak egybe részecskékké, amikor megfigyelik. A nézetet

* A **quanta** a **kvantum (quantum)** többes száma, lígy elektron kvantum. Több elektron egy quanta csoport. A kvantum rokon értelmű szó a hu 11 ám részecskével, amit egy olyan valami leírására használnak, ami tartalmaz hullám, és részecske tulajdonságokat Ls.

A Világegyetem mint hologram

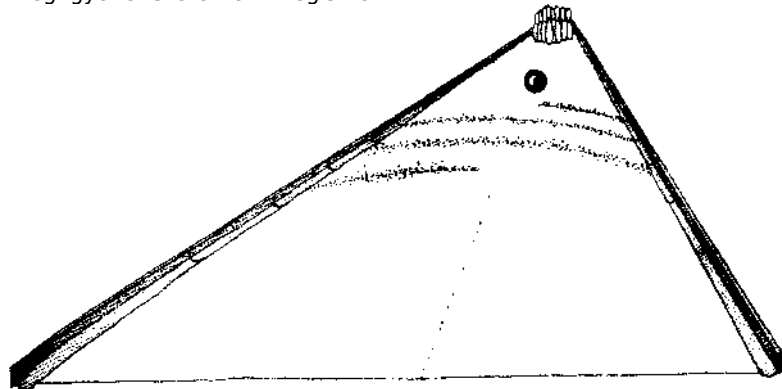
16

támogató Nick Herbert fizikus azt mondja, értői néha úgy érezte, a háta mögött lévő világ egy „erősen kétértelmű és szüntelenül kavargó kvantum leves”. De bármikor is fordul meg, hogy megpróbálja meglátni a levest, a tekintet azonnal megfagyasztja, és visszaalakul mindennapi valósággá. Úgy hiszi, ez egy kicsit mindannyiunkat olyanná tesz, mint Midász királyt, aki a legenda szerint sosem érezhette meg a selyem érintését, vagy egy emberi kéz simogatását, mert bármi, amihez nyúlt, arannyá változott. „Hasonlóképp az emberek sosem tapasztalhatják meg a kvantum valóság valódi szövetét” - így Herbert — „mert bármihez unok, azonnal anyaggá változik.”

Bohm és az összefonódottság

A kvantum valóság egy bizonyos tulajdonsága, amit Bohm különlegesen érdekesnek talált, az összefonódottság furcsa állapota, ami jelen van egymástól látszólag független atomi méret alatti eseményeknél. Szinten zavarba ejtette, hogy a legtöbb fizikus kevés fontosságot tulajdonított ennek. Sőt, annyira jelentéktelennek gondolták, hogy az összefonódottság egyik leghíresebb példája számszám évig megbújt a kvantumfizika legalapvetőbb feltevései közt, mielőtt bárki is észrevette volna,

A feltevés Neils Bohr dán fizikus, a kvantumfizika egyik alapító atyja nevéhez fűződik. Bohr rámutatott: amennyiben az atomi méret alatti részecskék csak egy megfigyelő jelenlétében jönnek létre, értelmetlen beszélni a részecskék megfigyelés előtti jellemvonásairól és tulajdonságairól. Ez sok fizikust zavart, hiszen a tudomány nagy része arra alapozott, hogy felfedezik a jelenségek tulajdonságait. De mit von maga után a tudomány jövőjére nézve, hogyha maga a megfigyelés cselekedete része a tulajdonságok létrejöttének? Milyen szerepe van a megfigyelés eredményét tekintve a megfigyelő elvárásainak? Miről ad információt egy kísérlet eredménye, a megfigyeltről, vagy a megfigyelőről? Van-e egyáltalán értelme elvégezni egy kísérletet, ha a megfigyeltet szeretném megismerni?

7. ábra: fizikusok lenyűgöző bizonyítékot találtak arra, hogy az elektronok és a többi „kvanta” csak akkor létezik, ha megfigyeljük őket. Ha nem figyeljük meg, hullámként viselkednek. Ez legalább olyan furcsa, mintha egy olyan tekegolyó lenne, ami miután elguntod egy egyenes vonalat húz a pályán, amíg nézed, de egy hullámszerű mintát hagy maga után minden alkalommal amikor pislogsz.

16

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

Einstein egyike volt azon fizikusoknak, akiket zavart Bohr állítása. A kvantumelmélet létrehozásában betöltött óriási szerepe ellenére egyáltalán nem volt inyére az iránv, amit felvett a még gyerekcipőben járó tudomány. Részből azért találta kifogásolhatónak Bohr következtetéseit, mert azok azt jelentették, hogyha ezt ötvözzük a kvantumfizika egy másik felfedezésével, az atomi méret alatt: részecskék oly módon összefonódnak, amit Einstein egyszerűen nem hitt lehetségesnek.

Bizonyos atomi méret alatti folyamatok egy részecskepár létrejöttéhez vezetnek azonos, vagy közel azonos tulajdonságokkal. Gondolj egy nagyon instabil atomra, amit a fizikusok pozitroniumnak neveznek. A pozitronium atom tartalmaz egy elektront és egy pozitront (a pozitron egy pozitív töltésű elektron!). Mivel a pozitron az elektron antirészecskéje, ellenpárja, találkozáskor megsemmisítik egymást, és amikor lecsillapodnak, két ellentétes irányba haladó fénykvantumra vagy „fotonra” alakulnak (az, hogy egy kvantum képes egyik

részecskéből egy másikká alakulni, a kvantum tulajdonságainak egyike). A kvantumfizika szerinti nem számít, milyen messzire kerülnek egymástól a fotonok, amikor megméri őket, mindig ugyanolyan szögű lesz a polarizációjuk. (A polarizáció a foton rezgésének térbeli iránya.)

1935-ben Einstein és kollégái, Boris Podolsky és Nathan Rosen kiadtak egy híressé vált írást, **Tekintethetjük-e a fizikai valóság kvantummechanikai leírását teljesnek? („Can Quantum-Mechanical Description of Physical Reality Be Considered Complete?”)** címmel. Ebben leírták, hogy az ilyen ikerrészecskék létezése miért is bizonyítja, hogy Bohm-uk nem lehetett igaza. Rámutattak, hogy két ilyen részecskét, mondjuk a pozitronium bomlásakor keletkező fotonokkal létre tudunk hozni, majd jelentős távolságokra ellentétes irányba utaztatni őket." Ezek után be lehet őket fogni, és meg lehet mérni polarizációjuk szögét. Hogyha a polarizációjukat pontosan ugyanabban a pillanatban mérik meg, és pontosan megegyeznek, ahogy a kvantumfizika megjósolja, és hogyha Bohr-nak igaza van, és az olyan tulajdonságok mint a polarizáció nem nyilvánulnak meg a valóságban egészen addig, amíg meg nem figyelik, vagy mérik őket, ez azt jelenti, hogy a két fotonnak azonnali kommunikációban kell lennie egymással, hogy megegyezzenek egy bizonyos polarizációs? szögben. Ezzel az a probléma, hogy Einstein speciális relativitás elmélete szerint még a fénynél sem tud semmi gyorsabban közlekedni, nem hogy azonnal, mert ez az időkorlát áttörésével lenne egyenértékű, ami kitárná az ajtót mindenféle elfogadhatatlan paradoxon számára. Einstein és kollégái meggyőződése szerint a valóságnak semmilyen „épeszű meghatározása” nem engedné meg az ilyen fénynél gyorsabb összefonódottság létezését, ezért Bohm biztosan téved.- Ezt az érvelést Einstein-Podolsky-Rosen paradoxon, vagy röviden EPR paradoxonként ismerhetjük.

Bohm-r nem zavarta meg Einstein érvelése. Ahelyett, hogy a fénynél gyorsabb kommunikációban hinne, egy másik magyarázatot ajánlott. I logyha az atomi méret alatti részecskék nem léteznek, amíg meg nem figyelik őket, nem lehet rájuk független „dolgozóként” tekinteni. Tehát Einstein hibás alapokra építette az érvelését, amikor az ikerrészecskéket különállóknak tekintette. Egy elválaszthatatlan rendszer részei, és értelmeden másképp tekinteni rájuk.

Idővel a legtöbb fizikus Bohm oldalára állt, és beleegyeztek, hogy ez az érvelés a helyes. A Bohm győzelmében szerepet játszó egyik tényező, hogy miután a kvantumfi-

* Einstein és kollégái nem a pozitronium csillapodási atom méret alatti folyamatot használták a gondolatkísérletükben, de könnyen elképzelhetőség miatt itt ezt használom.

A Világegyetem mint hologram

17

lika olyan sikeresen jósolt meg jelenségeket, kevés tudósban merült fel egyáltalán annak lehetősége, hogy valahol téves lehet. Ráadásul, amikor Einstein és kollégái felvetették az iker részecskék lehelőségét, technikai és más okokból kifolyólag nem tudtak ténylegesen elvégezni egy ilyen kísérletet. Ez még könnyebben felejtethetővé tette. Különös, hogy ugyan Bohr azért érvelt, hogy visszaverje Einstein kvantumfizikára irányuló támadását, látni fogjuk, Bohr azon nézete, hogy az atomi méret alatti rendszerek elválaszthatatlanok, a valóság természetével kapcsolatban is komoly kövedezményeket von maga után. Ironikus módon ezeket a következményeket is figyelmen kívüli hagyták, és az összefonódottság fontosságát ismét besöpörték a szőnyeg alá.

Az élő elektrontenger

Fizikus évei elején Bohm is elfogadta Bohr álláspontját, de megdöbbenve állt a közöny előtt, amit Bohr és követői tanúsítottak az összefonódottság iránt. Miután megkapta diplomáját a Pennsylvania State College-ban, elment Berkeley-be, a Kaliforniai Egyetemre, és mielőtt 1943-ban megkapta volna doktorátusát, a Lawrence Berkeley}’ Radiation Laboratory (Lawrence Berkeley Sugárzású Laboratórium)-ban dolgozott. Itt ismét találkozott a kvantum összefonódottság egy szembeötlő példájával.

Bohm a Lawrence Berkeley Radiation Laboratory-ban kezdte meg a később korszakalkotóvá vált munkásságát a plazmával. A plazma egy gáz, ami nagy sűrűségben tartalmaz elektronokat és pozitív ionokat, vagyis pozitív töltésű atomokat. Megdöbbenésére azt tapasztalta, hogy amint egy plazmában vannak, az elektronok többé már nem egyéni viselkednek, hanem mintha egy nagyobb összefonódott egész részei lennének. Ugyan egyéni viselkedésük véletlenszerűnek tűnhet, nagyszámú elektronokból álló csoportok képesek meglepően jól szervezett hatások létrehozására. Egy plazma amóbaszerűen mindig megújítja magát, a szennyeződések egy fallal véve körül ugyanúgy, ahogy egy biológiai szervezet tisztába zárja az idegen anyagot.^A Annyira megrázta Bohm-t ez a szerves jelleg, hogy’ megjegyezte, gyakran az a benyomás vett rajta erőt: az elektron tenger „él”. 1947-ben Bohm kapott egy helyettes tanári állást a Princeton University-n munkássága elismeréseként, és itt kiterjesztette a Berkeley-ben kezdett kutatását a fémekben jelenlévő elektronokra. Ismét azt találta, hogy a látszólag rendszertelen egyéni elektron mozgások képesek voltak magasan szervezett általános hatásokat elérni. Csakúgy, mint a Berkeley-ben tanulmányozott plazmák esetében, nem arról volt szó, hogy volt két részecske, és az egyik úgy viselkedett, mintha tudná, mit tesz a másik, hanem teljes elektronokból álló tengerek mozogtak úgy, mintha minden egyes részecske tudná, mit csinál a megszámlálhatatlan sok milliárd másik részecske. Bohm az elektronok ilyen együttes megmozdulását **plazmonoknak** nevezte, és felfedezésük megalapozta fizikusi hírnevét.

Bohm csalódása

Mind az összefonódás fontosságának érzése, mind az egyre növekvő csalódása az elterjedt nézetekben egyre jobban növelte Bohm zavarát Bohr kvantumfizikáról alkotott értelmezésé

17

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

ről. Miután három évig tanította a témát a Princeton-on, úgy döntött, tan könyvírással bővíti ismereteit. Amikor befejezte, még mindig nem volt elégedett a kvantumfizika állításaival, ezért küldött könyvből Bohr-nak és Einsteinnek is, hogy kikérje véleményüket. Bohr-tól nem kapott választ, de Einstein kapcsolatba lépett vele és javasolta, mivel mindketten a Princeton-on tanítottak, találkozzanak és beszéljék meg a könyvet. A hat hónapon át tartó élénk beszélgetésekből álló sorozat első találkozásán Einstein lelkesen mondta Bohm-nek, hogy még soha nem látta a kvantumelmélet ilyen tiszta bemutatását. Azonban bevallotta, hogy ő is ugyanannyáa elégedetlen maradt az elmélettel, ahogy Bohm.

Beszélgései során a két férh felfedezte, hogy mindkettőjüket csodálattal tölti el az elmélet képsége a jelenségek megjósására. Az zavarta őket, hogy nem nyújtott semmilyen valódi módot a világ alapvető felépítésének megértésére. Bohr és követői kijelentették, hogy a kvantumelmélet teljes, és nem lehet tisztább képet alkotni arról, hogy mi folyik a kvantum birodalomban. Ez olyan volt mintha azt mondanák, nincs mélyebb valóság az atomi méret alattnál, és hogy nincs több felfedezésre váró válasz. Ez is bántotta mind Bohm mind Einstein filozófiai érzékenységét. Találkozásaik során sok más dolgot is megbeszéltek, de ezek a kérdések különös hangsúlyt kaptak Bohm gondolatai közt. Az Einsteinnel való kölcsönhatás ösztönzésére elfogadta kvantumfizikával kapcsolatos kételyei helyességét, és úgy döntött, keli lennie egy másik nézetnek. 1951 ben megjelent **Quantum Tkeory (Kvantumelmélet)** című tankönyvét klasszikusként üdvözölték, de egy olyan témában volt klasszikus, amihez Bohm már nem volt teljesen hűséges. Örökké tevékeny és mind mélyebb magyarázatok után kutató elméje már egy jobb módszert keresett a valóság leírására.

Új tér, és a golyó, ami megölte Lincolnt

Einsteinnel folytatott beszélgetései után Bohm próbák működő alternatívát találni Bohr értelmezésére. Elkezdde feltételezni, hogy az olyan részecskék, mint az elektronok, léteznek akkor is ha nincs megfigyelő. Feltételezte azt is, hogy létezik egy mélyebb valóság Bohr áthatolhatatlan fala alatt, egy szubkvantum (kvantum alatti) világ, ami még mindig a tudomány felfedezésére várt. Ezen előtétetekre alapozva felfedezte, hogy egyszerűen azzal, hogy feltételezi egy ilyen új tér létezését ezen a szubkvantum szinten, képes ugyanolyan jól megmagyarázni a kvantumfizika jelenségeit, mint Bohr. Bohm a feltételezett terét **kvantum potenciálnak** nevezte, és elmélete szerint a gravitációhoz hasonlóan minden teret átitat. Azonban ellentétben a gravitációs terekkel, mágneses terekkel, stb., hatása nem csökkent a távolsággal. Hatásai aprók, de mindenütt ugyanolyan erősek. Bohm 1952-ben **adta** ki **a** kvantumfizikáról alkotott alternatív elképzelését.

Főként negatív válaszok érkeztek az új megközelítésre. Egyes fizikusok annyira meg voltak győződve arról, hogy nem létezhetnek alternatívák, hogy élből elvetették az ötletet. Mások szenvedélyesen támadták érvelését. A végén minden vitát filozófiai különbségekre alapoztak, de ez nem számított. Bohr nézete annyira beásta magát a fizikába, hogy Bohm alternatívájára alig tekintettek eretnkségnél többként.

E támadások durvasága ellenérc Bohm tántoríthatadan maradt meggyőződésében, hogy több van a valóságban, mint amit Bohr nézete látni enged. Úgy érezte, a tudomány túl szűklátókörű, amikor az övéhez hasonló új elképzelések felbecsülésére kerül sor, és egy 1957-ben

A Világegyetem mint hologram

18

megjelent **Véletlen és váratlan a modern fizikában (Casttality and Chance in Modern Physics)** című könyvében megvizsgál e hozzáállásért felelőssé tehető számos filozófiai feltevést. Az egyik egy széles körben elterjedt áltétel, miszerint lehetséges bármilyen elmélet, például a kvantumelmélet számára, hogy teljes legyen. Bohm azzal kritizálta ezt az áltételt, hogy a természet lehet végtelen. Mivel egy elmélet számára lehetetlen teljesen leírni valamit, ami végtelen, Bohm javaslata szerint a nyílt tudományos kutatások javát szolgálná, ha a kutatók tartózkodnának ettől a felvetéstől.

Könyvében felveti, hogy a tudomány a véletlen is túl korlátolt módon vizsgálja. A legtöbb okozatról úgy gondoljuk, hogy egy vagy több oka van. Azonban Bohm úgy érezte, hogy egy okozatnak végtelen számú oka lehet. Például, hogyha megkérdezed valakitől, mi okozta Abraham Lincoln halálát, lehet, azt válaszolja: a John Wilkes Booth pisztolyából kilőtt golyó. De a teljes listán arról, hogy mi járult hozzá Lincoln halálához, szerepelnie kellene minden eseménynek, ami a pisztoly kifejlesztéséhez vezetett, minden tényezőnek, ami arra sarkallta Booth-t, hogy meg akarja ölni Lincolnt, az evolúció minden lépésének, ami lehetővé tette egy emberi kéz számára, hogy pisztolyt vehessen kezébe, és így tovább. A legtöbb esetben cl lehet vetni egy okozathoz vezető okok hatalmas tárházát, de fontosnak gondolta a tudósokat emlékeztetni, hogy semmilyen egyedülálló ok-okozati összefüggés sem független a Világmindenség egészétől.

Ha tudni szeretnéd hol vagy, kérdezd meg a helynélkülieket

Életének ugyanezen szakaszában Bohm tovább finomította a kvantumfizika alternatív értelmezését. Ahogy figyelmesebben vizsgálta a kvantumpotenciált, felfedezte, hogy számos olyan elemet tartalmaz, ami az ortodox gondolkodástól még alapvetőbb elválást von maga után. Egyik az egész fontossága volt. A klasszikus tudomány mindig is úgy gondolta, hogy egy rendszer állapotát egyedül az azt felépítő részek kölcsönhatása határozza meg. A kvantumpotenciál fejetetejére állította ezt a nézőpontot, és azt állította, hogy a részek viselkedését az egész határozza meg. Ez nem csak tovább vitte egy lépéssel Bohr állítását, miszerint az atomi méret alatti részecskék nem független „dolgok”, hanem egy elválaszthatatlan rendszer részei. Még azt is sugallta, hogy egyes esetekben az egész az elsődleges valóság.

Ez arra is választ adott, hogyan voltak képesek az elektronok egy plazmában (vagy más speciális állapotokban, például rendkívül nagy vezetőképesség esetében) összefonódott egészként viselkedni. Bohm szerint, az ilyen „elektronok nem szóródnak szét, mert a kvantumpotenciál tevékenység hatására az egész rendszer összehangolt mozgást végez, ami inkább balett tánc, mint szervezetlen emberek tömege.” Még egyszer megjegyzi, hogy „a kvantum-egész tevékenysége közelebb áll egy élőlény részeinek összehangolt egységéhez, mint egy gép alkatrészeinek összerakásával elért egységhez.”¹⁰

Akvantumpotenciál egy még meglepőbb tulajdonsága a helymeghatározás természetével kapcsolatos következmény. Mindennapi életünk szintjén a dolgoknak nagyon is határozott helye van, de Bohm értelmezése a kvantumfizikáról azt sugallta, hogy az atomi méret alatti szinten, azon a szinten, ahol a kvantumpotenciál működik, nincs több helymeghatározás. A tér minden ponrja egyenlővé válik a tér minden másik pontjával, és értelmetlenné válik

18

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

úgy beszélni valamiről, hogy elszigetelt lenne bármí másztól. Fizikusok „helynélkülségnek” hívják ezt a tulajdonságot.

A kvantumpo tendál helynélküli aspektusa lehetővé tette Bohm számára, bog)- megmagyarázza az ikrrcszecskek kapcsolatát anélkül, hogy megszegné a speciális relativitás tilalmát, miszerint semmi sem

közlekedhet gyorsabban a fénynél. Hogy megmagyarázza **a** hogyan, a következő analógiát veti fel: Képzeld egy akváriumban úszó halat. Képzeld el, hogy sem halat, sem akváriumot nem láttál ezelőtt soha, és minden ezekkel kapcsolatos információ két tévékamerából származik, az egyik az akvárium elejére néz, a másik **az** oldalára. Amikor ránézel a két tévé képernyőre, hibásan gondolhatod úgy, a két hal egymástól különálló. Mivel a kamerák más szögéből veszik őket, más képet fognak adni **a** képernyőkre. **Dc** ahogy tovább nézed, rá fogsz jönni, hogy kapcsolat **van a** két hal között. Amikor az egyik megfordul, a másik is tesz egy kicsit különböző, de ezzel összhangban lévő fordulatot. Amikor az egyik előre néz, a másik oldalra néz és így tovább. Ha teljes egészében nem látod át a helyzetet, tévesen arra a következtetésre juthatsz, hogy a két hal azonnali kommunikációban áll egymással, de nem ez a helyzet. Nincs szó semmilyen kommunikációról, mert **a** valóság egy mélyebb szintjén, az akvárium szintjén, **a** két hal valójában egy és ugyanaz. Bohm állítása szerint pontosan ez történik **a** részecskéknél is, mint például a pozitronium atom csillapodásakor létrejövő két foton esetében (lásd 8. ábra.)

Valóban, mivel a kvantumpotenciál átítat minden teret, minden részecske heilynélküli módon egymásba fonódik. A Bohm kialakította valóságkép egyre kevésbé hasonlított arra, hogy az atomi méret alatti részecskék egymástól függetlenek, és mozognak az üres térben, inkább azt sugallja, hogy minden egy töretlen háló része, és minden beágyazódott egy térbe, ami ugyanolyan valóságos és élő folyamatokkal teli, mint a rajra áthaladó anyag.

Bohm elképzelése még mindig nem győzte meg **a** fizikusok többségét, de felkeltette néhányuk érdeklődését. Ezek egyike volt a svájci Genfben található $CF^{\wedge}RN$ békés atomkutató központban dolgozó elméleti fizikus John Stewart Bell. Bohmhoz hasonlóan Bell is elégedetlenné vált a kvantumelmélettel, és úgy érezte, kell lennie alternatívának. Ahogy később mondta: „Aztán 1952-ben megláttam Bohm írását. Úgy gondoltam, kiegészíti **a** kvantummechanikát, hogy azt mondja, vannak bizonyos változók azokon kívül, amiket mindenki ismert. Ez nagy hatással volt rám.”

Bell azt is megértette, hogy Bohm elmélete magában foglalta a helynélküliséget, és azon gondolkodott hogyan tudná kísérleti úton bebizonyítani létezését. A kérdés évekig motoszkált agya hátsó szegletében, míg végül 1964-es tanulmányi éve megadta a lehetőséget, hogy teljes figyelmét ennek szentelhesse. Nem sokra rá előállt **egy** elegáns matematikai bizonyítással, ami bemutatta, hogyan lehetne elvégezni egy ilyen kísérletet. Az egyetlen probléma **az** volt, hogy akkor még elérhetetlen technológiai pontosságot igényelt. Hogy biztosak lehessünk benne, hogy a részecskék — például az EPR paradoxonban szereplő részecskék — nem használnak valamiféle hétköznapi kommunikációt, **a** kísérletet olyan parányi idő alatt kell végre hajtani, hogy egy fénysugárnak ne legyen ideje eljutni az egyik részecskétől a másikig. **Ez** azt jelenti, hogy a kísérletben használt eszközöknek a másodperc néhány ezred-milliomod része alatt kell elvégezniük **a** szükséges műveleteket.

A Világegyetem mint hologram

19

Lépj be a hologramba

Az 1950-es évek végére Bohm már összetűzésbe keveredett a McCartly izmussal és az an-gilii Bristol University-ben lett kutató. Itt egy Yakir Aharonov nevű fiatal tanuló kutatóval együtt felfedezett egy újabb fontos példát a helynélküli összefonódásra. Bohm és Aharonov úgy találta, hogy megfelelő körülmények között egy elektron képes „megérezni” a mágneses teret egy olyan a területen, ahol az elektron előfordulásának valószínűsége nulla. Ezt a jelenséget Aharonov-Bohm hatásként ismerhetjük, és amikor a két férfi megjelentette felfedezését, sok fizikus lehededennek tartotta egy ilyen jelenség létezését. Még ma is maradt annyi hitetlenség, hogy dacára a jelenség létét igazoló számtalan kísérletnek, egyes írások még mindig vitatják a létezését.

Mint mindig, Bohm sztoikus nyugalommal fogadta hogy továbbra is csak az ő hangja meri megjegyzni bátran a tömegben, hogy a császár meztelen. Néhány evvel később egy interjúban egyszerűen foglalta össze bátorsága alatt meghúzódo filozófiáját: „Hosszú távon sokkal veszélyesebb ragaszkodni a téveszmékhez, mint szembenézni azzal, ami van.”

Azonban a kevés visszajelzés az egészszel és a helynél küli seggel kapcsolatos elképzeléseire, és a saját képtelensége, hogy tovább haladjon, más irányba terelte figyelmét. Ez oda vezette, hogy az 1960-as években közelebről vizsgálja a **rend(ezcttség)** fogalmát. A Idasszikus tudomány általában két kategóriába sorolja a dolgokat: vannak a rendezett összetevőkből felépülők, és a rendezetlen, vagy véledenszerű összetevőkből felépülők. A hópelyhek, számítógépek és élőlények mind rendezettek. A maréknyi, földre kiszórt kávébab alkotta minta, egy robbanás nyoma és a rulett által létrehozott számok sorozata mind rendezetlen.

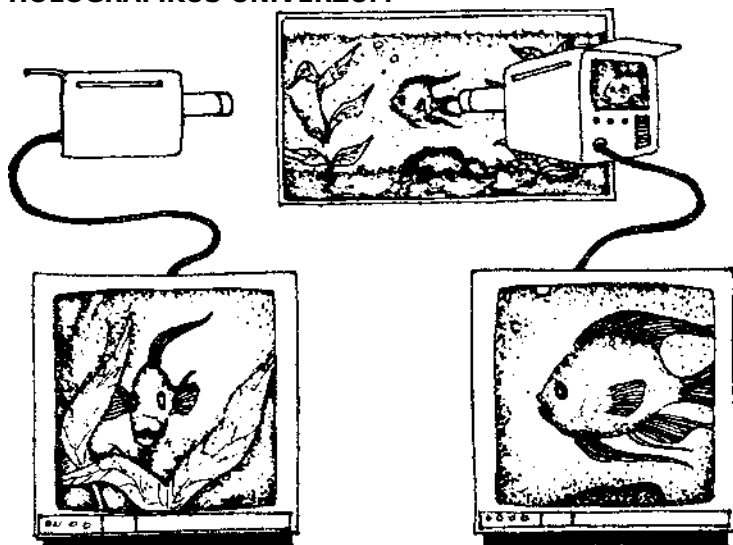
Ahogy Bohm egyre mélyebbre merült a témában, felfedezte, hogy a rendezettségnek különböző szintjei léteznek. Egyes dolgok sokkal rendezettebbek, mint mások, és ez magában foglalta a lehetőséget, hogy végtelen számú rendezettség lúerarchiaszínre létezik a Világegyetemben. Ebből következett Bohm számára, hogy a rendezetlennek hitt dolgok valójában egyáltalán nem azok. Lehet, hogy rendezettségük „oly határtalanul magas szintű”, hogy számunkra vél ed en szerűnek tűnnek (érdekes módon a matematikusok képtelenek bebizonyítani a véletlenszerűséget és ugyan egyes számsorozatokat véletlenszerűnek mondanak, ezek csak művelt találgatások).

E gondolatokba merülve látott egy eszközt a BBC tévécsatormán, ami segített még tovább fejleszteni az elképzelését. Az eszköz egy speciálisan megtervezett üveg volt, benne egy nagy forgó hengerrel. A henger és az üveg közti szűk részt glicerín - egy sűrű, átlátszó folyadék — töltötte ki, és egy csepp tinta lebegett mozdulatlanul a glicerínben. Ami felkeltette Bohm érfcklödését az volt, hogy amikor a henger karját elfordították, a tintacsepp szétterjedt a szirupos glicerínben, és látszólag eltűnt. De amint az ellenkező irányba forgatták a kart, a tinta halvány nyoma összegyűlt, és ismét egy cseppet alkotott (lásd 9. ábra.)

Bohm azt írja: „Azonnal belém hasított, hogy ez a jelenség nagyon jelentős a rendezettség kérdésével kapcsolatban, hiszen amikor szétkenődött a tinta csepp, még mindig rendelkezett egy rejtett (vagy meg nem testesült) rendezettséggel, ami előkerült, amikor a kart visszatekerve a csepp ismét helyreállt. Azonban a mindennapi szóhasználatunkban azt mondanánk, a tinta a „rendezetlenség” állapotában volt, amikor szétterjedt a glicerínben. Ez

19

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

8. ábra: Bohm szerint az atomi méret alatti részecskék ugyanúgy összefonódnak, mint a hal képe a kél tv képernyőn. Rár a részecskék, mint az elektronok, látszólag elszigeteltek egymástól, a valóság egy mélyebb szintjén - az akváriumnak megfelelő szinten - valójában csak egy mélyebb végtelen egység különböző aspektusai.

elvezetett oda, hogy meglássam milyen új rendezettséggel kapcsolatos fogalmak játszhatnak itt szerepet.¹⁰⁰

E felfedezés nagyon felizgatta Bohm-t, mert így új módon tudott ránézni azokra a dolgokra, amin elmélkedett. Nem sokkal a glicerinen úszó tinta után rábukkant egy még jobb metaforára, ami nem csak azt tette lehetővé, hogy összefonja az évek során kigondolt szálakat, de oly erővel világította meg a kérdést, mintha pontosan erre a célra készült volna. E metafora a hologram volt.

Amint Bohm elkezdett töprengeni a hologramon, rájött, ez is nyújt egy új nézőpontot a rendezettséggel kapcsolatban. Mint a szétterjedt tintacsepp, a holografikus filmre rögzített inrerferenciaminták szintén rendezetlennek tűnnek a szabad szemnek. Mindkettő rejtett vagy **burkolt** rendezettséggel rendelkezik, ugyanúgy burkolt a rendezettség a plazma elektronjainak látszólag véletlenszerű viselkedésében is. De a hologram nem csak ebbe engedett bepillantást.

Minél többet gondolkodott róia, Bohm meggyőződése annál inkább megerősödött: a Világmindenség holografikus elveket használ működésében, **sőt ő maga egy hatalmas, áramló hologram**, és ez a felismerés eddigi meglátásait minden kételyét elsöptő módon kristályosította összefüggő egésszé. Holografikus világnézetét az 19-0-es évek elején tette közzé először, majd 1980-ban megjelentette gondolatai érlelt párlatát az **Egész és a burkolt rend (Wholeness and the Implicate Order)** címmel. Itt többet tett annál, minthogy összekapcsolja számtalan gondolatát. Új világnézeté alakította őket, ami legalább annyira volt lélegzetelállító, mint radikális.

A Világegyetem mint hologram

20

Burkolt rendezettségek és kifejezett valóságok

Bohm egyik legmeglepőbb állítása, hogy a kézzelfogható mindennapi valóságunk valóan csak káprázat, mint egy holografikus kép. Alatta fekszik a létezés mélyebb rendezettsége, a valóság egy hatalmas és elsődleges szintje, ami létrehozza az összes tárgyat és anyagi világunk összes látszatát, hasonló módon, ahogy egy holografikus film létrehozza a hologramot. A valóság e mélyebb szintjét Bohm **burkolt** rendezettségnek hívja, létezésünk szintjét pedig **kifejezett** rendezettségnek.

Ezeket a kifejezéseket használja, hogy a Világmindenségben minden forma megtestesülését a két rendezettség közötti számtalan oda-visszaaikulásnak látja. Például Bohm úgy hiszi, egy elektron nem egy dolog, hanem a tér egészébe burkolt összesség vagy együttes. Amikor egy műszer egy elektron jelenlétét észleli, az egyszerűen azért van, mert az elektron együttesének egyik aspektusa kifejeződött, hasonlóan a glicerinnél azon a bizonyos helyen kifejeződő tintacsepphez. Amikor úgy tűnik, hogy egy elektron mozog, az a beburkolódás és kifejeződés folyamatos egymásutánisága miatt van.

Másképp fogalmazva az elektronok és a többi részecskéit semmivel sem szilárdabbak vagy állandóbbak mint a víz gejzír formája, amit felvesz, ahogy kilövell a szökőkútból. A burkolt rendezettség folyamatos befolyása tartja őket fenn, és amikor egy részecske látszólag eltűnik, megsemmisül — nem vész el. Csupán visszatér a valóság mélyebb szintjére, ahonnan jött. Egy darab holografikus film, és az általa létrehozott kép szintén példa a burkolt és a kifejezett rendezettségre. A film egy burkolt rendezettség, mert az. interferenciamintáiba kódolt kép az egészbe burkolt rejtett teljesség. A filmből kivetített hologram egy kifejezett rendezettség, mert a kép kifejezett és érzékelhető változatát jelképezi.

A két rendezettség közti folyamatos és áramló váltakozás megmagyarázza, hogyan képesek a részecskék — például az elektronok a pozitronium atomban — alakot váltani az egyik fajta részecskéből egy másikba. Tekinthezünk ezekre az alakválásokra úgy, hogy egy részecske, mondjuk egy elektron, visszatér a burkolt rendezettségbe, egy másik részecske viszont, egy foton előjön és átveszi a helyét. Ez azt is megmagyarázza, hogyan képes a kvantum akár hullámként, akár részecskéként megtestesülni. Bohm szerint burkoltan jelleg folyamatosan része a kvantum együttesének, de attól függően, hogy a megfigyelő hogyan lép kölcsönhatásba ezzel az együttesel, meghatározza, milyen jelleg nyilvánul meg, és mi marad rejtett. Így a megfigyelő szerepe abban, hogy meghatározza, milyen alakot vesz fel a kvantum, semmivel sem rejtélyesebb

az ékszerész szerepénél, ahogyan befolyásolja, mely oldalai látszódnak a gyémántnak, és melyek maradnak rejtve. A **hologram** kifejezést általában egy mozdulatlan képre használják, nem közvetíti a Világmindenségünket pillanatról pillanatra meghatározó kiszámíthatatlan beburkoiózások és kifejeződések dinamikus és örökké tevékeny természetét. Bohm jobban szereti ezt az Univerzumot nem hologramként, hanem „bolomozgás”-ként (holonovement) leírni.

Egy mélyebb és holografikusán szervezett tendezetség léte azt is megmagyarázza, miért válik a valóság helynékülivé az atomméret alatti szinten. Ahogy már láthattuk, amikor valami holografikusán szerveződik, a térbeli elhelyezkedés minden látszata leomlik. Azt mondani, hogy a holografikus film bármelyik darabja tartalmazza az egész információját, valójában ugyanazt jelenti, mint hogy az információ helynékülí módon oszlik szét. Ebből kifolyólag,

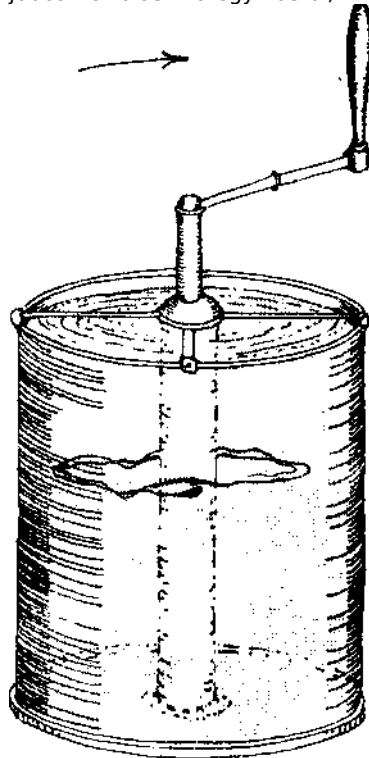
21

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

hogya az Univerzum is holografikus elvek szerint szerveződik, elvárható, hogy legyenek helynékülí tulajdonságai.

Minden dolog osztatlan egysége

Mind közül a legzavarbaejtőbbek Bohm egészen kapcsolatos téliesen kifejlődött elképzelései. Mivel a Világegyetemben minden a burkolt rendezettség varratmentes holografikus szövetéből épül fel, olyan értelmetlen különböző „dolgokból” állóként tekinteni a Világegyetemre, mint egy szökőkút feltörő gejzíreiről a zihálni különböző a víztől, amiből ered. Egy elektron nem „elemi részecske”. Csak a holomozgás egy formájára aggatott címke. A valóságot felosztani részecskékre, majd aztán felcímkézni azokat a részecskéket, mindig önkényes, a szokások eredménye, mert az atomi méret alatti részecskéket és a Világegyetemben minden más semmivel sincs jobban elválasztva egymástól, mint a különböző minták egy gazdagon díszített szőnyegen.

9. ábra: amikor egy csepp tmu kerül egy glicerinnel leli üvegbe, és n üvegben lévő hengert elfordítják a tintnescpp látszólag sá és ősdik és eltűnik. Azonban a henger ellenkező irányba forgatásával a csepp ismét összeáll, Bohm ezt a példát használja, hogy megmutassa, hogyan tud a rendezettség vagy megnyilvánulni (kifejezett) vagy eltűnni (burkolt).

A Világegyetem mint hologram

21

Ez egy mély értelmű felvetés. Általános relativitás elméletében Einstein megdöbbenetette a világot, amikor azt mondta, hogy a tér és az idő nem egymástól különálló entitások, hanem egyenletesen összekapcsolódnak, és egy tér-idő folytonosságnak nevezett nagyobb egész részei. Bohm óriási lépéssel viszi tovább ezt a gondolatot. Azt mondja, hogy a Világegyetemben **minden** egy folytonosság (kontinuum) része. A kifejezeti szinten megnyilvánuló látszólagos el választódás ellenére, minden egy varratmentes kiterjesztése minden másnak, és végül még a burkolt és kifejezett rendezettségek is egymásba olvadnak.

Egy pillanatra tűnődj el ezen. Nézd meg a kezéd. Most nézd meg a melletted lévő lámpából áradó fényt. Majd a lábaidnál heverő kurvát. Nem csak ugyanazokból a dolgokból épültek fel. **Egyazon dolog vagytok**. Egy dolog. Egyetlen egy. Töredék. Egy hatalmas valami, ami kiterjesztette megszámlálhatatlan karját és nyúlványát minden tárgynak látszóba, atomba, fáradhatatlan óceánba és úrben pislákoló csillagba.

Bohm felhívja a figyelmet; ez nem azt jelenti, hogy az univerzum egy hatalmas megkülönböztethetetlen massa. A dolgok lehetnek egy osztatlan egész részei, sőt maga az osztatlan egész úgy is, hogy megőrzik egyedi minőségüket. Szemléltetendő példaként egy folyóban gyakran kialakuló számtalan örvényt említi. Első pillantásra azt hihetjük, hogy ezek az Örvények különállóak, és számos egyedi tulajdonsággal rendelkeznek, mint például a méretük, sebességük, forgásirányuk stb. De alapos kutatással rájöhethetünk, hogy lehetetlen

meghatározni, hol végződik bármelyik örvény, és hol kezdődik a folyó. Vagyis Bohm nem azt állítja, hogy a „dolgok” közti különbség értelmetlen. Csak arra szeretne rámutatni: az, hogy állandóan felosztjuk a holomozgás különböző részeit „dolgokra”, egy elvonatkoztatás, egy mód, ahogy gondolkodásmodunk szerint ezek a dolgok kitűnnek érzékelésünkben. Arra való erőfeszítésében, hogy ezt kijavítsa, ahelyett, hogy a holomozgás különböző tulajdonságait „dolgoknak” nevezné, inkább úgy hívja őket: „viszonylag független alteljességek”.

Bohm úgy hiszi, a majdnem általános érvényű hajlamosságunk, hogy feltördeljük a világot, és ne vegyünk tudomást minden dolog dinamikus belső összekapcsolódottságról, felelős sok problémánkért nem csak a tudományban, hanem az életünkben és társadalmunkban egyaránt. Például azt hisszük, ki tudjuk nyerni a Föld értékes részeit anélkül, hogy ez kihatna az egészre. Azt hisszük, lehet testünknek csak egyik részét kezelni, és nem figyelembe venni az egészet. Azt hisszük, kezelhetjük társadalmunk különböző problémáit, mint például a bűnözés, szegénység, drogfüggőség, anélkül, hogy társadalmunk problémáját egészként kezelnénk és így tovább. Bohm szenvedélyesen érvel amellett, hogy ahogyan jelenleg részekre tördeljük a világot, nem csak hogy nem működik, hanem még kipuuszításunkhoz is vezethet.

A tudatosság mint az anyag finomabb formája

Azon kívül, hogy megmagyarázza, hogy az anyag mélyére merülve a kvantumfizikusok miért találnak annyira példát az összefonódottságra, Bohm holografikus Világmindensége más rejtélyeket is megmagyaráz. Az egyik a hatás, amit úgy tűnik a tudatosság fejt ki az atomi méret alatti világra. Ahogy már láthattuk, Bohm visszautasítja azt az elgondolást miszerint a részecskék nem léteznek, amíg valaki meg nem figyeli őket. De nincs elvi problémája azzal, hogy összehozza a tudatosságot és a fizikát. Egyszerűen úgy érzi, rossz oldalról közelítik

22

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

meg a fizikusok, azáltal hogy egyszer megpróbálják fejtördelni a valóságot, és **azt** mondják: az egyik független dolog, a tudatosság, kölcsönhatásba lép egy másik független dologgal, az atomi méret alatti anyag részecskéekkel.

Mivel minden ilyen dolog a holomozgás tulajdonsága, úgy érzi, nincs értelme **a** tudatosságról és kölcsönhatásokról beszélni. Egy bizonyos értelemben a megfigyelő **maga a** megfigyelt. A megfigyelő maga a mérőeszköz, a kísérleti eredmény, a laboratórium és a laboratóriumon kívül fújdogáló szellő. Valójában Bohm úgy hiszi, a tudatosság az anyag egy finomabb formája, és a kettő közti kapcsolat alapja nem a mi valóságunk szintjén keresendő, hanem mélyen a burkolt rendezettségben. Különböző mértékben a tudatosság jelen van minden anyag beburkolódásában és kifejeződésében, és talán ezért rendelkeznek **a** plazmák az élő dolgok egyes jellemvonásaival. Ahogy Bohm fogalmaz: „A forma képessége hogy tevékeny legyen, az elme egyik legjellemzőbb tulajdonsága, s már az elektronban találunk valami elme szerűt.”

Hasonlóképp úgy hiszi, semmi értelme felosztani a Világegyetemet élő és élettelen dolgokra. Az élő és az élettelen anyag elválaszthatatlanul összefonódik, és az élet is mindenhol jelen van beburkolva a Világmindenség teljességében. Még egy kó is él valamilyen módon — mondja Bohm -, mert az élet és az értelem nem csak az anyag minden formájában van jelen, hanem az „energiában”, a „térben”, az „időben”, „az egész univerzum anyagában” és minden másban, amit kivonunk a holomozgásból és tévesen különálló dolognak tekintünk.

Az elgondolásnak, miszerint a tudatosság és az élet (és valójában minden dolog) a Világmindenség egészébe burkolt együttesek, van egy ugyanennyire megdöbbentő hátoldala. Ugyanúgy, ahogy egy hologram minden része tartalmazza az egész Összes tulajdonságát, a Világmindenség minden része tartalmazza burkoltan az egészet. Ez azt jelenti, hogy ha tudnánk, hogyan férjük hozzá, megtalálhatnánk az Androméda galaxist bal kisujjunk körmeiben. Megtalálhatnánk Kleopátrát is, ahogy először találkozik Cézárral, mert elvben a teljes múlt és az összes jövőre vonatkozó következmény is bele van burkoltva a tér és idő minden kis tartományába. Testünk minden egyes sejtje burkoltan tartalmazza a teljes Világegyetemet. Ugyanez a helyzet minden levéllel, esőcseppek porszemmel, ami új érteimet ad William Blake híres versének:

Egy porszem világot jelent, S egy szál vadvirág az eget, Fogdföl tenyeredben a végtelent, S egy percben élfévezredet. (Kálnoky László fordítása)

Trilliónyi atombomba ereje a tér minden köbcentiméterében

Ha Világmindenségünk csupán egy mélyebb rendezettség halovány árnyéka, mi búvik még rejtve, burkoltan valóságunk szövetéhen Bohm szolgál egy javaslatlall. A fizikáról

A Világegyetem mint hologram

22

alkotott jelenlegi megértésünk alapján a tér minden tartományát elárasztják a különböző hosszúságú hullámokból álló mezők. Minden hullám rendelkezik energiával. Amikor a fizikusok kiszámolják a minimum energiát, amit egy hullám birtokolhat, arra az eredményre jutnak, hogy **az üres tér minden köbcentiméterre több energiát tartalmaz, mint az ismert világmindenségben lévő összes anyag együttes energiája!** Egyes fizikusok elutasítják, hogy komolyan vegyék ezt a számítást, és úgy hiszik, valahol hiba van benne. Bohm szerint e végtelen energiatenger létezik, és legalább egy keveset elárul a burkolt rendezettség nagyságáról és rejtett természetéről. Úgy érzi, a legtöbb fizikus azért hagyja figyelmen kívül e hatalmas energiaóceán létét, mert mint a halak, akik tudatlanok a vízre, amiben úsznak, arra tanították őket, hogy elsődlegesen a vízzel körülvevő tárgyakra, az anyagra figyeljenek.

Bohm nézete, miszerint a tér ugyanolyan valóságos és zajló folyamatokban gazdag, mint a rajta áthaladó anyag, a burkolt energiatengerrel kapcsolatos elképzeléseiben teljesedik ki. Az anyag nem különállóan létezik a „térnek” nevezett tengertől. Bohm a következő analógiát ajánlja: Egy abszolút nulla fokra hűtött kristály lehetővé teszi az elektronoknak, hogy szétszóródás nélkül haladjanak át rajta. Ha a hőmérsékletet megemeljük, a kristály számos törése elveszti áttetszőségét, hogy úgy mondjam, elkezd szétoszorni az elektronokat. Egy elektron nézőpontjából az ilyen repedések úgy tűnnek, mint a semmi tengerében lebegő „anyagdarabok”, de

valójában nem erről van szó. A semmi és az anyagdarabok nem egymástól függetlenül léteznek. Mindkettő ugyanazon mélyebb szövet, a kristály részei.

Bohm szerint ugyanez a saját létezésünk szintjére. A tér nem üres. **Tele van**, vákuum helyett telített tér, és ez szolgál minden létezésének alapjául, beleértve minket is. A Világmindenség nem független ettől a végtelen energia tengertől, hanem fodrozódás a tetején, egy viszonylag kicsi „gerjesztési minta” egy elképzelhetetlenül nagy óceán közepén. „Ez a gerjesztési minta viszonylag önálló, és létrehoz megközelítőleg szabályosan ismétlődő, stabil és különálló kivetítéseket a megnyilvánulás háromdimenziós rendezettségében” — állítja Bohm.¹¹ Más szavakkal, anyagszerűsége és hatalmas mérete ellenére a Világmindenség nem létezik magában és magáért, hanem valami sokkal hatalmasabb és kimondhatatlanabb mostoha gyermeke. Mi több, nem e hatalmasabb valami fő terméke, csupán múló árnyék, kis csitklás a dolgok rendszerében. A burkolt rendezettség nem csak e végtelen energiátengert rejt magában. Mivel a burkolt rendezettség szült minden Világmindenségünkben létezőt, az a minimum, hogy tartalmaz minden atomi méret alatti részecskét, ami valaha is létezett, vagy létezni fog, az anyag, energia, élet és tudatosság minden lehetséges szerkezetét, kvazároktól Shakespeare agyáig, a DNS dupla spiráljától a Világmindenség alakját és méretét szabályozó erőkhöz. És még ez sem minden, amit tartalmazhat. Bohm elismeri, nincs okunk azt hinni, hogy a burkolt rendezettség a dolgok vége. Ezen túl lehetnek még meg sem álmodott rendezettségek, a további fejlődés végtelen szintjei.

23

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

Bohm holografikus univerzumának kísérleti támogatása

A fizika számos zavaró felfedezése arra mutat, hogy Bohmnak igaza lehet. Ha figyelmen kívül hagyjuk a burkolt energiarendszert, a tér akkor is tele van állandóan egymásba ütköző, és interferenciába lépő fényvel és más elektromágneses hullámmal. Ahogy már láthattuk, minden részecske egyben hullám is. Ez azt jelenti, hogy a valóságként érzékelt fizikai dolgokat és minden más interferenciám in ták építenek fel, e tény pedig tagadhatatlanul magába foglalja a holográfiát.

Egy másik lenyűgöző bizonyíték, egy minapi kísérleti felfedezésből származik. Az 1970-es években megszületett a technológia, ami lehetővé tette a Bell által körvonalazott dupla részecske kísérletet, és számos kutató nekiveselkedett a feladatnak. Amit találtak, ígéretes volt ugyan, de egyikük sem volt képes bizonyító erejű eredményre jutni. Aztán 1982-ben a Párizsi Egyetem Optikai Intézetében dolgozó Alain Aspect, Jean Dalibard és Gerard Roger sikerrel járt. Először egy sorozat iker fotont hoztak létre, kalcium atomok lézeres melegítésével. Ezután lehetővé tették a foronok számára, hogy hat és fél méter hossz-**szű** csövön keresztül ellentétes irányba távolodjanak, majd különleges szűrőn haladtak át, ami a két lehetséges polarizációelemző közül az egyikbe irányította őket. Egy szűrőnek a másodperc tízbilliomod részéig tartott az egyik polarizációról a másikra váltani, ami a másodperc harmincbilliomod részével kevesebb, mint ami **a** fénynek ahhoz szükséges, hogy megtegye az összesen tizenhárom métert, ami elválasztott minden foton sorozatot, így Aspect és kollégái kizárták azt a lehetőséget, hogy a fotonok bármilyen ismert módon kommunikáltak volna.

Aspect és kollégái azt találták, hogy **a** kvantumelmélet jóslása szerint, minden egyes foton képes volt összeegyeztetni polarizációja szöveget a társával. **Ez** azt jelentette, hogy vagy éppen most szegték meg Einstein tilalmát, miszerint nem létezhet a fénynél gyorsabb kommunikáció, vagy a két foton hejnyélnélküli összeköttetésben állt egymással. Mivel a legtöbb fizikus ellenáll annak, hogy bevezessék a fénynél gyorsabb folyamatokat **a** fizikába, Aspect kísérletére általában úgy tekintenek, hogy bizonyíték a két foton közti kapcsolat helynyélnélküli-ségére. Továbbá, ahogy **az** angliai Tyne-ben lévő Newcastle Egyetemen dolgozó Paul Davis fizikus megfigyelte, mivel **minden** részecske állandóan hat egymásra, és szétválaszódik, „a kvantumrendszerek helynyélnélküli jellege a természet egyetemes tulajdonsága.”¹¹

Aspect felfedezései nem bizonyítják Bohm modelljét a Világmindenségről, de nagymértékben támogatják. Valóban, ahogy már említette, Bohm nem hisz abban, hogy bármilyen elmélet örökérvényűen helyes lenne, és ebbe a sajátja is beletartozik. Mind csupán az igazság egy megközelítése, véges térképek, amik segítségével próbálunk feltérképezni egy egyszerre végtelen és feloszthatatlan, feldarabolhatatlan területet. Ez nem azt jelenti, hogy igazolhatatlannak érzi elméletét. Magabiztosan hisz abban, hogy a jövőben megszületik, a technológia, ami lehetővé teszi elmélete kísérleti ellenőrzését (amikor Bohm-ot ezért kritizálják, felhívja a figyelmet, hogy számos a „szuperhúr elmélie t'-hez hasonló elmélet létezik a fizikában, amiket még valószínűleg évtizedekig nem lehet megvizsgálni.

A Viiágegyetem mini hologram

23

A fizikus közösség reakciója

A legtöbb tudós kételkedik Bohm elgondolásaiban. Például, a Yale-en dolgozó Lee Smolin egyszerűen nem találja Bohm elméletét „túl lenyűgözőnek, fizikailag.”¹⁴ Mégis létezik egy majdnem általános tisztelet Bohm intelligenciájával kapcsolatban. A Boston University-ben dolgozó Abner Shimony véleménye jelképezi ezt a nézetet. „Attól félek, egyszerűen nem értem az elméletét. Ez minden bizonnyal egy metafora, a kérdés pedig, hogy mennyire vegyük szó szerint a metaforát. Mindazonáltal nagyon mélyen elmerült a témában, és úgy gondolom, óriási szolgálatot tett azzal, hogy ezeket a kérdéseket a fizikai kutatás előterébe hozta ahelyett, hogy csak besöpörte volna a szőnyeg alá. Ő egy bátor, merész, nagy képzelő-erővel megáldott ember.”¹⁵ Az ilyen kételyek ellenére vannak Bohm gondolatai iránt fogékony fizikusok, beleértve az olyan nagyágyúkat, mint az oxfordi Roger Penrose, a fekete lyuk modern elméletének megalkotója, Bernard dEspagnat a Párizsi Egyetemről, a kvantumelmélet fogalmi alapjainak egyik vezető tekintélye és az 1973-ban fizikai Nobel-díj nyertes Brian Josephson, Cambridge-ből. Josephson hisz abban, hogy Bohm burkolt rendezettsége egy nap elvezet oda, hogy helyet találjunk Istennek vagy a Szellemnek a tudományban, és Josephson támogatja ezt az ötletet.¹⁶

Pribram és Bohm együtt

I la egyként gondolunk rá, Bohm és Pribram elméletei egy mélységesen új világnézetet nyújtanak: **Agyunk matematikailag hozza létre az objektív valóságot azáltal, hogy lefordít végsősoron egy mind teret,**

mind időt felülmúló másik dimenzióból, a létezés egy mélyebb rendezettségéből származó rezgéseket: Agyunk egy hologram, amit beburkol egy holografikus világmindenség.

Ptribrara számára ez a magasabb egységbe foglalás azt hozta, hogy rájött, nem létezik objektív valóság, legalábbis nem úgy, ahogy hinni szoktuk. Ami „odakinn” van nem niás, mint hullámok és rezgések hatalmas óceánja, és csak azért tűnik számunkra kézzelfoghatónak, mert agyunk képes ezt a holografikus ködöt lefordítani a világunkat felépítő botokká, kövekké és más ismerős dolgokká. Hogyan képes az agy (ami maga is az anyag rezgéseiből áll) venni valamit, ami oly anyagtalan mint a rezgések köde, és átalakítani valami olyanná, ami kézzelfoghatónak tűnik? „Az a fajta matematikai folyamat, amit Békésy a rezgőívei bemutatott, alapja annak, ahogyan az agyunk felépíti az odakinti világot,” állítja Pribram.¹⁷ Más szavakkal, egy darab kínai porcelán simasága és a tengerparti homok érzése a lábunk alatt, valójában csak a fantom végtag szindróma alaposan kidolgozott változatai.

Pribram szerint ez nem azt jelenti, hogy nincsenek odakint porcelán csészék és tengerparti homokszemek. Egyszerűen azt jelenti, hogy a porcelán csésze két teljesen különböző jelleget ölt a valóságában. Amikor átszűrődik agyunk lencséin, csészeként testesül meg. Azonban hogyha meg tudnánk szabadulni lencséinktől, interferenciáinként tapasztalnánk meg. Melyik valós és melyik valótlan? „Számomra mindkettő valóságos,” — mondja Pribram — „vagy hogyha így szeretnéd mondani, egyik sem valós.”¹⁸

24

HOT.OGRAFTKUS UNIVERZUM

A dolgok ezen állása nem korlátozódik a porcelán csészékre. Mi is kér nagyon külön böző jelleggel bírunk valóságunkban. Tekindietünk magunkra, mint térben mozgó fizikai testekre. Vagy tekinthetünk magunkra a végtelen hologramba burkolt interferencia minták kódéként. Rohm úgy hiszi, talán e második nézőpont lehet a helyesebb, mert hogy úgy gondolni magunkra, mint egy holografikus test/elme ami **néz** egy holografikus Világmindenséget, megint egy elvonatkoztatás, egy arra irányuló törekvés, hogy szétválasszunk két végső soron szétválaszthatatlan dolgot.¹⁹

Ne zavarjon, ha ezt nehéznek találod felfogni. Viszonylag könnyű megérteni a hólizmus gondolatát valami olyasvalamivel kapcsolatban, ami rajtun kívül áll, mint például egy alma a hologramban. Ami ez esetben bonyolulttá teszi, hogy nem nézzük a hologramot. A hologram részei vagyunk.

Ez a nehézség egy másik jele annak, hogy Bohm és Pribram milyen szélsőséges változtatásokat szeretnének elérni gondolkodásmódunkban. De nem csak ez az egyetlen szélsőséges változtatás. Pribram állítása, hogy az agyunk hozza létre a tárgyakat, kifakul Bohm egy másik következtetése mellett: **hogy mi magunk hozzuk létre a teret és az időt.**²⁰ Az ebből a nézetből eredő feltételes következtetések csupán egydk azon tárgyak közül, amit megfogunk vizsgálni, ahogy szemügyre vesszük milyen hatással voltak a más területen lévő kutatókra Bohm és Pribram gondolatai.

MÁSODIK RÉSZ ELME ÉS TEST

Ha közelebről megnéznénk egy emberi lényt, egyből észrevennénk, hogy ő egy egyedi hologram önmagában; önálló, önfenntartó és öntudattal bíró létező. Mégis, ha kivennék e lényt földi környezetéből, gyorsan rájönnénk, hogy az emberi forma nem más, mint egy mandala, vagy egy szimbolikus költemény, hiszen formájában és áramlásában minden részletre kiterjedő adatokat találhatunk teremtésének különböző fizikai, társadalmi, pszichológiai és evolúciós környezetétől.

-Dr. Ken Dychtwald *The Holographic Paradigm*
(Ken Wilber, szerkesztő)

3

Holografikus modell és pszichológia

Amíg a hagyományos pszichiátriai és pszichoanalitikus modell személyes és életrajz alapú, a modern tudatosság kutatások új szinteket, tartományokat és dimenziókat adtak ehhez. Kimutatták, hogy az, emberi lélek, mint lény, az egész Univerzummal és minden létezővel lényegében összemérhető.

—Stanislaw Grof *Beyond the Brain (Az agyon túl)*

A kutatások egyik területe, amire a holografikus modell hatott, a pszichológia. Ez nem meglepő, mint ahogy Bohm is rámutatott, a tudatosság maga tökéletesen példázza, mit ért **ő** osztatlan és áramló mozgás alatt. Tudatosságunk árapály-szerűsége nem pontosan meghatározható, de tekinthetünk rá egy mélyebb és alaposabb valóságként, amiből gondolataink és ötletcink kibomlanak. Ezek a gondolatok és elképzelések pedig olyanok, mint egy folyó sodrásában keletkező fodrozódások, kavargások és örvények. Mint az örvények az áramlásban, néhányuk visszatérhet és fennmaradhat kisebb-nagyobb állandósággal, míg mások elenyésznek, és eltűnnek majdnem olyan gyorsan, mint ahogy megjelentek.

A holografikus elképzelés megvilágosítja a két vagy több egyén tudatossága közt néha létrejövő megmagyarázhatatlan összeköttetést. Az egyik leghíresebb ilyen összeköttetés Carl Jung svájci pszichiáter „közös tudatalatti” fogalmában öltött testet. Karrierje kezdetén Jung meggyőződött, hogy paciensei álmai, művészi alkotásai, fantáziái és hallucinációi gyakran tartalmaztak személyes történetük termékének nem tulajdonítható jeleket és elképzeléseket. E jelek jobban hasonlítottak a világ nagy vallásaiból és mitológiáiból vett képekre és témákra. Jung arra következtetett, hogy a legendák, álmok, hallucinádók és vallásos látomások mind ugyanabból a forrásból fakadnak: a minden emberben megtalálható közös tudatalattiból. Jungot e következtetésre egy 1906-ban történt esemény, egy paranóliás skizofréniában szenvedő fiatal férfi hallucinációja vezette. Egy nap Jung a szokásos vizitek során ráakadt egy ablak mellett álló, és a Napot bámuló

fiatalemberre. A férfi kíváncsian mozgatta fejét az egyik oldalról a másikra. Amikor Jung megkérdezte, hogy mit tesz, elmagyarázta, hogy a Nap hímtagját nézi, és ha a fejét az egyik oldalról a másikra mozgatja, az elmozdítja a Nap hímtagját, és fújni kezd a szél.

25

HOLOGRAFIKUS UNIVFRZUM

Abban az időben Jung a férfi állítását hallucinációnak minősítette. Azonban néhány évvel később rábukkant egy véleményét megváltoztató kétezres éves Perzsa vallásos szöveg fordítására. A szöveg könyörgéseket és szertatásokat írt le látomások előidézésére. Részletezte az egyik látomást, amelyben az állt, hogy ha egy résztvevő nézi a Napot, láthat egy Napról lelógó csövet, és amikor ez a cső ide-oda elmozdul, fújni fog a szél. Mivel a körülmények eléggé valószínűtlenné tették, hogy a férfi valaha is találkozott volna **.1** szertartást leíró szöveggel, Jung arra a következtetésre jutott, hogy a férfi látomása nem csak saját tudatalatti eltnéje terméke, hanem mélyebb szintről bugyogott fel, magából az emberi faj közös tudatalattijából. Jung ezeket, a képeket **östtpusohiak** nevezte, és szerinte ezek annyira régiak mintha mindannyiunkban egy kétmillió éves ember memóriája lappangana valahol a tudatalatti elménk mélyén.

Bár Jung felfogása a közös tudatalattiról nagyon nagy hatást tett a pszichológiára, és manapság pszichológusok és pszichiáterek megszámlálhatatlan ezrei karolják fel, a Világmindenségről alkotott jelenlegi megértésünk nem tartalmaz ennek létezését megmagyarázó egyetlen mechanizmust sem. Viszont a Mindenség összekapcsoltságát feltételező holografikus modell kínál magyarázatot. Egy Világmindenségben, ahol minden végtelenül összekapcsolódik, az összes tudat is összekapcsolódik. A látszat ellenére, mi határtalan lények vagyunk. Vagy ahogy Bohm fogalmazná: „Tudata leges legmélyén az emberiség egy.”

Amennyiben mindannyian hozzáférünk az egész emberiség tudatalatti tudásához, akkor miért nem vagyunk két lábón járó enciklopédiák: Róbert M. Anderson, Jr., a New York, Troy-i, Rensselaer Polytechnic Institute pszichológusa szerint azért, mert csak az emlékeinkkel közvetlenül kapcsolatban álló adatokhoz férünk hozzá a burkolt rendezettségéből. Anderson ezt a kiválasztási folyamatot **személyes rezonanciának** nevezi, és egy rezgő hangvillához hasonlítja, ami csak egy hasonló szerkezetű, alakú és méretű másik hangvillával rezonál. „A személyes rezonancia miatt az egyén szemelvény tudata számára viszonylag kevés érhető el a Világmindenség holografikus struktúrájába burkolt 'képek' majdnem végtelen választékából” — mondja Anderson. „Tehát, amikor évszázadokkal ezelőtt megvilágosodott emberek megpillantották ezt az egyesítő tudatot, nem vethették papírra a relativitáselméletet, meri nem tanulták a fizikát olyan szövegek környezetben, mint Einstein.”²

Álmok és a holografikus Világmindenség

Egy másik kutató, aki azt hiszi, hogy Bohm burkolt rendezettsége kihat a pszichológiára, Montague Ullman pszichiáter, a Brooklyn, New York Maimonides Medical Center Alom Laboratórium megalapítója és a New York-i Albert Einstein College of Medicine nyugalmazott egyetemi professzora. Ullman kezdeti érdeklődése a holografikus elképzelés iránt szintén abból a gondolatból származott, hogy minden ember egy holografikus rendben kapcsolódik össze. Érdeklődésének jó oka van: az 1960-as és 70-es években ő felelt nagyon sok, a bevezetőben említett ESP (Érzékeken Túli Érzékelés) álmok kísérletért. Míg a Mai-monidcs-nél folytatott ESP álmok kutatások eredményei az egyik legjobb tapasztalati bizonyítékalmaz, arra, hogy álmunkban mindezidáig megmagyarázhatatlan módon vagyunk képesek kommunikálni egymással.

Holografikus modell és pszichológia

25

Egy tipikus kísérletben megkértek egy állításai szerint semmilyen okkult képességgel nem rendelkező fizetett önkéntest, hogy aludjék a laboratórium egyik szobájában, mialatt a másik szobában egy személy egy véletlenszerűen kiválasztott festményre koncentrált és arra próbálta rávenni az önkéntest, hogy a képen látható ábráról álmodjék. Az eredmények néha nem voltak meggyőzőek. De máskor az önkéntes álmait nyilvánvalóan befolyásolták a festmények. Például, amikor a kiválasztott festmény **Tamayo Allatai** voltak — a kép két fogait kivillantó, egy halom csont fölött csaholó kutyát ábrázol — a kísérleti alany álmában egy lakomán volt, ahol nem volt elég hús, és mindenki gyanakvóan méregette a többieket, miközben mohón falta kiosztott adagját.

Egy másik kísérletben a kitűzött ábra Chagall **Párizs az ablakból** című képe volt, egy élénken színezett festmény, ami egy ablakon át Párizs sziluettjét bámuló embert ábrázol. A festménynek néhány más szokadan vonása is volt, mint az emberarcú macska, néhány levegőben szálló kis ember figura és egy virágokkal borított szék. Néhány éjszakán át a kísérleti alany ismétlődően álmodott francia dolgokról, a francia építészetéről, egy francia rendőr sapkájáról, és egy emberről, aki francia viseletben bámulja egy francia falu „kara-mjaif . Úgy tűnik, hogy ezen álmok néhány jelene sajátságos utalás volt a festmény vibráló színeire és szokatlan vonásaira, mint a virág körül szálló méhraj, és egy fényesen színezett Mardi Gras-féle ünnepség, ahol az emberek jelmezeket és álarcokat viseltek.

Habár Ullman szerint ezek a felfedezések az alapjában összefonódott állapot bizonyítékai, amiről Bohm beszél, mégis úgy érzi, hogy a holografikus egység egy sokkal mélyrehatóbb példája található az álmok egy másik aspektusában: álmodó énünk azon képessége, hogy gyakran sokkal bölcsőbb, mint éber állapotban vagyunk. Például Ullman felhozta, hogy pszichoanalitikus rendelésében előfordult egy éber állapotban felvilágosultnak egyáltalán nem nevezhető páciens — smucig, önző, gógös, kizsákmányoló, manipuláló; egy minden személyes kapcsolatát összetörő és elsivárító személy. Űc nem számít, hogy valaki mennyire vak spirituálisán, egy mennyire nem akarja észrevenni a saját fogyatékoságait, az álmok változatlanul őszintén ecsetelik gyengeségeit, és tartalmaznak látszólag arra tervezett metaforákat, hogy a személyt finoman egy magasabb öntudati állapotba ösztökéljék.

Mi több ezek az álmok nem egyszeri események voltak. Munkássága alatt Ullman észrevette, hogy amikor egy páciense nem vesz észre, vagy nem fogad el valamilyen igazságot magáról, álmaiban az igazság feltűnik újra és újra, különböző metaforikus alakokban és összekapcsolódva különböző múltjához kötődő tapasztalatokkal. Ez azonban mindig nyilvánvaló próbálkozás, ami új lehetőségei ajánl a személynek, hogy felfogja az igazságot. Bár egy ember élhet száz évet is anélkül, hogy tudomást venne álmai üzeneteiről, Ullman szerint ez az önvizsgáló folyamat a pusztán egyéni jóléténél többre törekszik. Ullman hiszi, hogy a természet a faj túlélésével törődik. Egyetért Bohmmal az egység fontosságában is, és úgy érzi, az álmok a természet módszere arra, hogy ellensúlyozza látszólagos véget nem érő kényszerünket, hogy darabokra szedjük a világot. „Az egyén

elválasztódhat mindentől, ami együttműködő, értelmes, szeretetteljes, és mégis túlélhet, de a nemzeteknek nem adaton meg ez a luxus. Hacsak nem tanulunk meg felülkerekedni minden olyan módon, amivel szétforgácsoltuk az emberi fajt, nemzetiileg, vallásilag, gazdaságilag vagy bárhogy, olyan helyzetben találhatjuk magunkat, ahol véletlenül tönkretesszük az egész képet." — mondja Ullman. „Az egyedüli kiút, hogy megvizsgáljuk, hogyan daraboljuk fel létezésünket egyén

26

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

ként. Az álmok egyéni tapasztalatainkat tükrözik, de azt hiszem, ez azért van, mert létezik egy alapvetőbb szükséglet a faj megvédésére, és a faj-összekapcsolódottság fenntartására."⁴ Mi az álmainkban felbugyogó ki fogyhatatlan bölcsesség forrása? Ullman beismeri, hogy nem tudja, de van egy javaslata. Ha úgy vesszük, a burkolt rendezettség bizonyos értelemben egy végtelen információforrást jelképez, így lehet a tudás egy nagyobb tárházának forrása. Talán az álmok hidat képeznek az érzékelt és a megnyilvánulatlan rendek között, és „a burkolt természetes átalakulását képviselik a kifejezettségben”.⁵ Ha Ullman e feltevése helyes, akkor a feje tetejére állítja az álmok hagyományos pszichoanalitikus nézetét. Ahelyett, hogy az álomtartalom a személyiség primitív alaprétegéből a tudatosságba feljövő valami lenne, inkább ennek ellentéte lenne igaz.

Elmebetegség és a burkolt rendezettség

Ullman szerint az elmebetegség néhány jellege megmagyarázható a holografikus elképzeléssel. Bohm és Pribram is megjegyezte, hogy a titokzatos tapasztalatok, amikről beszámoltak az évek alatt — mint a kozmikus azonosság érzése az Univerzummal, egység érzése az egész étellel stb. - nagyon úgy hangzanak, mint a burkolt rend leírásai. Felvetik, hogy talán a misztikusok valahogy képesek a szokásosan kifejezett valóság mögé pillantani, és meglátni annak mélyebb, holografikusabb tulajdonságait. Ullman szerint az elmebetegek is képesek megtapasztalni a valóság holografikus szintjének néhány jellegét. De, mivelhogy ők képtelenek tapasztalataikat ésszerűen rendezni, e futó bepillantások a misztikusok beszámolóinak csupán tragikus paródiái.

Például a tudathasadtak gyakran számolnak bc az Univerzummal való egység érzéséről, de egy elvarázolt, zavaros módon. A köztük és mások közt lévő határok elvesztésének érzéséről is beszámolnak, és ez a hiedelem arra a következtetésre vezet, hogy a gondolataik már nem magán jellegűek. Azt hiszik, képesek mások gondolatait olvasni. És ahelyett, hogy különálló dolgokként tekintenének az emberekre, tárgyakra és fogalmakra, gyakran nagyobb és nagyobb alcsoportok tagjaiként érzékelik őket — egy valószínűleg arra irányuló igyekezet, hogy kifejezzék a világ holografikus jellegét, amiben találják magukat.

Ullman szerint a tudathasadtak megpróbálják átadni töredezés-mentes egység érzésüket, ahogyan a teret és az időt szemlélik. Kutatások kimutatták, hogy a tudathasadt emberek egy összefüggés fordítottját megegyezően kezelik az összefüggéssel.⁶ Például a tudathasadt gondolkodásmód szerint, ha azt mondom, hogy „A esemény követi B eseményt” az ugyanaz, mintha azt mondanám, hogy „B esemény követi A eseményt”.

Értelmetlen az elképzelés, hogy az egyik esemény bármely idősorrendben követi a másikat, mert minden időpont egyenlő - egyidejűség van. Ugyanez igaz a térbeli összefüggésekre is. Ha egy ember feje a vállá fölött van, akkor a vállá a feje fölött is van. Ugyanúgy mint a képnek egy holografikus filmen, a dolgoknak nincs pontos elhelyezkedésük, és a térbeli viszonyok értelmüket veszítik.

Ullman szerint a holografikus gondolkodás néhány jellege még jobban kifejezésre jut a mániás-depressziósoknál. Míg a tudathasadtakat a holografikus rendnek csak a szele csapja meg, a mániákus mélyen belebonyolódik annak végtelen lehetőségébe. „Nem tud lépést tartani mindazzal a gondolattal és ötlettel, ami nyomasztóan rázúdul,” - mondja

Holografikus modell és pszichológia

26

Ullman. „Hazudnia keli, rejtegetnie és manipulálnia a körülötte lévőket, miközben próbál alkalmazkodni táguló látásmódjához, A végeredmény persze főként fejetlenség és zavarodottság, alkalmi alkotói kitérésekkel és sikerekkel fűszerezve a megegyezett valóságban.”⁷ Viszont a mániákus depresszióssá válik, miután visszatér ebből a valóság feletti vakációból, és ismét szembenéz a mindennapi élet kockázataival, véletlenszerű eseményeivel.

Ha igaz, hogy álmunkban mindannyian találkozunk a burkolt rendezettség aspektusaival, akkor ezek a szembesülések miért nincsenek olyan hatással ránk, mint az elmebetegekre: Egyik ok - mondja Ullman -, hogy mi az álom egyedi és kihívó logikáját felébredéskor magunk mögött hagyjuk. Az elmebeteg az állapota miatt küzdeni kényszerül vele, mialatt egyidejűleg működni próbál a mindennapi valóságban. Ullman azt is elméletébe foglalja, hogy amikor álmodunk, legtöbbszörünk működik egy természetes védekező mechanizmus, ami megakadályozza, hogy a burkolt rendezettségéből többel lépünk kapcsolatba, mint amivel meg tudunk birkózni.

Lucid álmok és párhuzamos univerzumok

Az utóbbi években növekedett a pszichológusok érdeklődése a **lucid álmok** iránt. Ezek olyan álmok, ahol az álmodó teljes ébrenléti tudatosságát tart fenn, miközben tudja, hogy álmodik. A tudatossági tényező mellett a lucid álmok néhány más módon is egyediek. Eltérően a hagyományos álmoktól, ahol az álmodó főként passzív résztvevő, a lucid álmokban az álmodó különböző módon képes irányítani az álmot — átváltoztatni a rémálmokat kellemes tapasztalattá, megváltoztatni az álom díszletét, és/vagy heidéz-ni különleges személyeket vagy helyzeteket. A lucid álmok a normális álmoknál sokkal elevenebbek és sokkal élettelibbek. Egy lucid álomban a márvány padló hátborzongatóan keménynek és valósnak tűnik, a virágok káprázatosan színesnek és illatosnak, minden vibrál és furcsán energiával teli, A lucid álmokutatók szerint ezek az álmok új személyes növekedést serkentő módokhoz vezethetnek, növelhetik az önbizalmat, támogathatják a szellemi és fizikai egészséget, és elősegíthetik a problémamegoldó képességet.⁸ Az 1987-es Washingtonban tartott Association for the Study of Dreams éves gyűlésén Fred Alán Wolf fizikus beszédet tartott, amiben hangsúlyozta, hogy a holografikus modell segíthet megmagyarázni ezt a szokatlan jelenséget. Wolf, egy esetenkénti lucid álmodó, rámutat, hogy egy holografikus filmdarab valójában két képet hoz létre. Egy virtuális képet, ami úgy tűnik, hogy a film mögötti térben van, és egy igazi képet, ami a film előtti térben kerül fókuszba. A kettő közötti egyik különbség az, hogy a virtuális képet alkotó fényhullámok úgy tűnik, hogy egy látszólagos

forrásból vagy **fókuszból** széttartanak. Ahogy ezt mi is láthattuk, ez egy illúzió, mert egy hologram virtuális képének nincs nagyobb kiterjedése a térben, mint a tükörben lévő képnek. De a hologram igazi képe olyan fényhullámokból alakul ki, amelyek **egy fókuszba** jönnek, és ez nem illúzió. Az igazi képnek tényleg van térbeli kiterjedése. Sajnálatos módon kevés figyelemet szentelnek az igazi képnek a holográfia szokásos alkalmazásaiban, mert egy kép, ami az üres levegőben fókuszálódik láthatatlan, és csak akkor lehet látni, ha porszemcsék haladnak át rajta, vagy ha füstöt fújunk át rajta.

Wolf szerint az álmok belső hologramok, és a szokásos álmok kevésbé élénkek, mert azok virtuális képek. Ugyanakkor azt gondolja, hogy az agy képes valós képeket is létrehozni, és

27

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

pontosan ezt tes/i, amikor lucid álmaink vannak. A szokatlan vibrálás alucid álmokban annak köszönhető, hogy a hullámok össze-, és nem széttartanak. „Ha ott van egy szemlélő” ahol ezek a hullámok összpontosulnak, a szemlélő fürdeni fog a jelenetben, vagyis a fókuszban lévő jelenet”tartalmazni” fogja. Ilyen módon a tapasztalt álom 'lucidnak' tűnik"—nyilatkozik Wolf." Nemcsak Pribram, hanem Wolf szerint is elménk teremti a „kinti” valóság illúzióját, a Békésy által tanulmányozott folyamatokhoz hasonlóan. Szerinte e folyamatok megengedik a lucid álmokéknak, hogy egyéni valóságokat teremtsenek, ahol az olyan dolgok, mint a márványpadlók és virágok annyira kézzelfoghatók és valóságosak, mint objektívnek nevezett társaik. Lucid álmokat látó képességünk szerinte az sugallja, hogy nincs nagy különbség az általános külső világ és a fejünkben érzékelt világ között. „Amikor a megfigyelt és a megfigyelő külön tud válni és azt mondhatja, hogy ez a megfigyelt és ez a megfigyelő — ami úgy tűnik a lucid álomban megvalósul —, akkor megkérdőjelezhetőnek vélem, hogy tekinthetőn k-c a (lucid álmokra) subjektívként” — mondja Wolf¹⁰ Wolf azt gondolja, hogy a lucid álmok (és talán az összes álom) tényleges látogatások párhuzamos univerzumokba. Csupán kisebb hologramok a nagyobb, és többet magába foglaló kozmikus hologrammon belül. Még azt is javasolja, hogy azt a képességet, hogy valaki lucid álmot lát, inkább nevezzük úgy, hogy tudatos a párhuzamos valóságokra. „Azért hívom párhuzamos univerzumokra tudatoságnak, mert hitem szerint a párhuzamos univerzumok úgy jelennek meg, mint eltérő képek a hologramban.” - mondja Wolf.¹¹ F.zt és más hasonló elképzeléseket az álmok alapvető természetéről később nagyobb mélységben kifejtem a könyvben.

Elcsípni egy utazást a végtelen földalattin

Az. elképzelés, hogy mi képesek vagyunk hozzáérni képekhez a közös tudatalattiból, vagy akár meglátogatni párhuzamos álom-világmindenségeket, eltöpreng egy másik kiemelkedő kutató következtetése mellett, akit szintén befolyásolt a holografikus modell, ő Stanislav Grof, a Maryland Psychiatric Research Center elmeorvosvezetője és az elme-gyógyászat adjunktusa a Johns Hopkins University School of Medicine-nél. A szokatlan tudatosság! állapotok több mint harminc évnél kutatása után, Grof arra a következtetésre jutott, hogy a holografikus Összefonódottság révén elménk elé táruló felfedezésre váró területek száma hihetetlenül óriási. Tulajdonképpen végtelen.

Grof **az** 1950-es években kezdett el először érdeklődni a szokatlan tudatossági állapotok iránt, amikor a hallucinogén LSD klinikai használatával kísérletezett szülőhazájában, a Prágai Pszichiátriai Kutató Intézetben, Csehszlovákiában. A kutatás célja az LSD terápiás alkalmazhatóságának megállapítása volt. Grof kutatásainak kezdtekor a legtöbb tudós még úgy gondolta, hogy **az** LSD-s élmény alig több mint holmi stressz reakció, az agy válasza egy káros vegyszerre. Azonban amikor Grof áttanulmányozta páciensei beszámolóit tapasztalataikról, nem talált semmilyen visszatérő stressz reakciót. Ehelyett, a páciens minden egyes ülésén határozott folyamatoság futott végig. „Ahelyett, hogy a kísérletek tartalma összefüggés relén és véledenszerű lett volna, úgy tűnt, hogy a tudatalatti mélyebb és mélyebb szintjeinek egymást követő kibontakozását képviselik.” — mondja Grof.¹² Ez azt sugallta, hogy a megismételt **LSD** kísérleteknek fontos következő

Holografikus modell és pszichológia

27

menyei lehetnek a gyakorlati és elméleti elmeorvos számára, és ez megadta Grof és társai számára a kutatás folytatásához szükséges lendületet. Az eredmények meglepőek voltak. Hamar világossá vált, hogy egy LSD ülés sorozat képes felgyorsítani a pszichoterápiás folyamatot, és képes lecsökkenteni sok rendellenesség kezeléséhez szükséges időt. Évekig kísérő sérülést okozó emlékek felszínre jöttek, és kezelődtek, néha sikerült meggyógyítani olyan komoly állapotokat is, mint a skizofrénia.¹³ De ami még ennél is elképesztőbb volt, hogy a páciensek közül sokan egy-kettőre rúlétek a betegsüggükkel kapcsolatos problémán, és a nyugati pszichológia által még nem fölterképezett területekre értek.

A páciensek például gyakran újra átértékelték, hogy milyen volt az anyaméhben. Grof ezeket eleinte csak képzelgésnek hitte, de ahogy gyűlt a bizonyíték, felfigyelt, hogy a beszámolóikban szereplő embriológiai tudás gyakran sokkal kiterjedtebbnek mutatkozott a páciens e terüleinél kapcsolatos korábbi tudásánál. A páciensek pontosan leírták az anyjuk szívdobbanásának néhány jellemvonását, az akusztikus jelenségek természetét a hasüregben, a vérkeringés sajátos részleteit a méhlepényben, sőt még a különböző sejt- és biokémiai folyamatokat is. Leírták továbbá anyjuk terhesség alatti fontos gondolatait és érzéseit is, és olyan eseményeket, mint az anya által elszenvedett fizikai sérülések, behatások.

Amikor erre lehetőség nyílt, Grof kikérdezte az anyát és más résztvevőket. A pszichiáterek, pszichológusok és biológusok, akik megtapasztalták a születés előtti emlékeket a programra felkészítő tréning alatt a tanulmányban részt vevő minden terapeutának át kellett esnie néhány elmeorvosvezető LSD kísérleten) hasonlóan megdöbbenésüknek adtak hangot a tapasztalatok nyilvánvaló eredetiségével kapcsolatban.¹⁴ A legmeghökkenőbb az egészről az a tapasztalat volt, amelyben úgy tűnt, hogy a páciens tudatossága kitágul az egoja szokásos határain túl, és felfedezi, milyen egy másik élő dolognak vagy akár egy másik tárgynak lenni. Például, Grof-nak volt egy női páciense, aki hirtelen meg volt győződve, hogy azonos egy történelem előtti hulló faj női tagjával. A hallucináció ideje alatt nemcsak gazdag részletességgel írta le, hogy milyen érzés egy ilyen formába beskatulyázva lenni, hanem még azt is megjegyezte, hogy a faj hímei egy részének egy színes folt volt a feje egyik oldalán, és szexuálisan ezt találta a legizgalgatóbbnak. Ugyan a nőnek nem voltak előzetes ismeretei ilyen dolgokról, egy későbbi beszélgetés egy zoológussal megerősítette, hogy a hullók bizonyos fajainál ezek a színes foltok a fej azon részén, nagyon fontos szerepet töltenek be a szexuális vágy felélesztésében.

A páciensek képesek voltak belépni rokonaik és őseik tudatába is. Egy nő megtapasztalta milyen volt az anyjának, amikor 3 éves volt, és pontosan eszelt egy abban az időben anyjával megtörtént ijesztő esetet. A nő pontos leírás is adott arról a házról, amelyben az anyja élt és még a fehér kötényéről is, amit akkor viselt. Az anyja később minden részletet igazolt és azt is bevallotta, hogy soha nem beszélt étről azelőtt. Más páciensek is hasonlóan pontos eseteleírásokat adtak őseikkel, évtizedekkel vagy akár évszázadokkal korábban történt dolgokról.

Mások beleptek a faji és kollektív emlékekbe. Szláv származásúak megtapasztalták, milyen résztvenni Dzsingisz Kán mongol seregeinek hódításaiban, a kalahári busmanokkal önkívületben táncolni, átmenni az ausztráliai bennszülöttek beavatási szertartásán, és aztékok áldozataként meghalni. És újfent hangsúlyoznám: a leírások gyakran tartalmaztak ismeretlen történelmi tényeket és a páciens tanulmányi, faji, vagy tárgyi ismereteit gyakran meghaladó rudast, Egyik tanulatlan páciens gazdagon részletezett beszámolót

28

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

tanod: az egyiptomi balzsamozás és mumifikációs technikáiról, beleértve néhány amujcttet és temetkezési dobozt, felsorolta a múmia ruhájának megvarrásához szükséges anyagokat, a múmia kötszereinek méreteit és alakját, és az egyiptomi temetkezési szolgáltatás más ezoterikus szempontjait. Mis egyének a távol-keleti kultúrára hangolódta rá, és nem csak arról adtak megkapó leírásokat, hogy milyen japán, kínai vagy tibeti elmével cini, hanem taoista és buddhista tanításokról is.

Igazából úgy tűnt, nincs határa annak, ahová Grof LSD alanyai ne léphettek volna be. **Arra** is képesek voltak, hogy megtudják, hogy milyen egyes állatnak és növénynek lenni az evolúció faján. Megtapasztalhatták, hogy milyen egy véresejtnak lenni, egy atomnak, a termonukleáris folyamatnak a Napban, az egész bolygó tudatosságának és még az egész Világmindenség tudatosságának is. Mi több, az idő és a tér áthágásának képességéről is tanúbizonyságot tettek, és néha nagyon nyugtalanítóan pontos jóslatokat adtak elő. Egy ennél is furcsább tehetség: belső utazásuk közben néha összetalálkoztak nem emberi intelligenciával, testetlen lényekkel, spirituális vezetőkkel „magasabb tudatosság! szintekről,” és más emberfeletti entitásokkal. Alkalmanként az alanyok más univerzumoknak, vagy más valóság szinteknek tűnő helyekre is utaztak Egy különösen megrázó ülésben, egy depressziós fiatal ember egy másik dimenzióban találta magát. Kísérteties foszforeszkálás vette körül, s bár nem látott senkit, testetlen lényekkel zsúfoltnak érezte azt a világot. I lirtclcn valaki nagyon közeli jelenlétét érezte, aki meglepetésére telepatikusan kommunikálni kezdett vele. Megkérte, hogy vegye fel a kapcsolatot egy Kromerizben, egy moráviai városban élő párral, és tudassa velük, hogy a fiuk, Ladislav jó helyen és jól van. Akkor megadta a pár nevét, címét és telefonszámát.

Az információ nem jelentett semmit sem Grófnak sem a fiatal embernek, és egyáltalán nem függött össze a fiatal ember problémájával vagy kezelésével. Mégis, Grof nem tudta kiverni a fejéből. „Némi habozás után. kavargó érzésekkel, végül elhatároztam, hogy olyat teszek, amit ha kollégáim megtudnak, viccek céltáblájává tesznek.” - mondja Grof. „Odamentem a telefonhoz, felhívtam a kromerizi számot és Ladislavot kértem a telefonhoz. Csodálkozásomra a nő a vonal végén sírni kezdett. Amikor lecsendesedett, összetört hanggal közölte velem: 'A fiunk nincs velünk többé; meghalt, három hete veszítettük el.'”

Az 1960-as években Grófnak állást ajánlottak a Marylandi Pszichiátriai Kutató Központban, és az Egyesült Államokba költözött. A központ szintén érdekelt volt az LSD pszichoterápiás alkalmazásában, és ez lehetővé tette Grófnak kutatásait folytatását. Azon kívül, hogy az LSD ismétlődő hatását vizsgáló üléseket tartott különböző elmebetegnek, a központ vizsgálta az LSD hatását „normális” önkéntesen is - orvosok, nővérek, festők, zenészek, filozófusok, tudósok, papok és teológusok. Grof megint csak úgy találta, hogy ugyanaz a jelenség történik újra és újra. Mintha az LSD hozzáférést biztosítana az emberi tudatosságnak valamiféle alagutakból és mellékutakból álló, a tudatalatti felszín alatti zugaiban megbúvó végtelen földalatti metró rendszerhez, egy labirintushoz, ami szó szerint mindent összekapcsol a Világegyetemben minden mással. Miután személyesen levezényelt több mint háromezer LSD ülést (mindegyik legalább öt órá), és áttanulmányozta a több mint kétezer, kollégák által levezényelt ülés jegyzőkönyvét, Grof szilárdan meggyőződött, hogy valami rendkívüli történik. „Több éves fogalmi küzdelem és zűrzavar után, arra a következtetésre jutottam, hogy az LSD kutatásokból kapott adatok sürgősen szükségessé teszik a létező pszichológia, pszichiátria, orvostudomány

Holografikus modell és pszichológia

28

és az általános tudomány paradigmájának gyökeres megváltoztatását.” — jelentette ki. „Kevés kétség maradt a bennem, hogy az univerzumból, a valóság természetéről és legfőképpen az emberi lényekről alkotott jelenlegi megértésünk felszínes, hibás és rendkívül hézagos.”

Grof kitalálta a **transzperszonális** kifejezést, hogy kifejezze a jelenséget, tapasztalatot, ahol a tudatosság áthágja a személyiség megszokott határait, és a kései 60-as években csatlakozott néhány hasonló gondolkodású szakemberhez, mint Ábrahám Maslow pszichológus és tanító, hogy megalapozzák a pszichológia **transzperszonális pszichológiának** nevezett új ágazatát.

Ha jelenlegi valóság modellünk nem tud elszámolni a transzperszonális eseményekkel, akkor milyen új megértés vehetné át a helyét? Grof szerint a holografikus modell. Kiemeli; a transz perszonális tapasztalatok legfontosabb tulajdonságai — az érzés, hogy minden határ megtévesztő, a rész és az egész megkülönböztetésének hiánya, és minden dolog összekapcsolódása - mind olyan tulajdonságok, amelyet egy holografikus univerzumban vár el az ember. Ráadásul, azt érzi, hogy a holografikus birodalomban a beburkolt tér és idő természete megmagyarázza, hogy a transzperszonális tapasztalatokra miért nem vonatkoznak a megszokott tér és idő korlátok.

Grof azt gondolja, hogy a hologramok információ tárolásának és előhívásának majdnem végtelen teherbírása is ahhoz a tényhez fűződik, hogy a látomások, fantáziák és más „pszichológiai gestaltok” hatalmas információt mennyiséget tartalmaznak az egyén személyiségéről. Egy LSD ülés alatt egyetlen meglátott kép tartalmazhat információt a személy hozzáállásáról az életéhez általában és a gyerekkorban átélte sérüléséről, az önbizalmáról, hogyan érez a szülei iránt, és mic érez a házasságával kapcsolatban — ezek mind tester öltének a jelenetet árfogó metaforában. Ezek a tapasztalatok más módon is holografikusak: a jelenet minden kis része tartalmazhat egy teljes információs konstellációt. Ekképpen a jelenet legkisebb részletén végzett szabad

társítás és más elemző technikáit előhívhatnak egy újabb adatárdatot a szóban forgó személyről. Az östípusi képek vegyes természete lemodellezhető a holografikus elképzelés segítségével. Ahogy Grof észrevette, a holográfia lehetővé teszi, hogy felépítsünk egy felvételt sorozatot, például egy nagy család minden tagjáról készítsünk egy felvétele ugyanarra a filmre. Amikor így teszünk, az előhívott filmdarabban egy olyan ember képe lesz, aki nem a család egyetlen tagját képviseli, hanem egyidőben mindannyiukat. „Ezek a nyíltan ösz-szetett képek egy bizonyos típusú transzperszonális tapasztalat kiváló modelljét ábrázolják, mint a Kozmikus Ember, Nő, Anya, Apa, Szerető, Szélhámos, Bolond, vagy Mártír östípusi képei.” — mondja Grof.¹⁷ Ha mindegyik felvételt egy kissé más szögöl készíttik, akkor ahelyett, hogy egy vegyes kép alakulna ki belölle, a filmdarab egymásba folyónak tűnő holografikus képek sorozatának létrehozására is alkalmazható. Grof szerint ez a látomásos élmény egy másik aspektusát szemlélteti, a hajlamot számtalan kép kibontakozására, egy gyors sorozatban szinte varázslatosan mindegyik megjelenik, majd beleolvad a következőbe. Szerinte a holográfia sikere az östípus tapasztalatok sok különböző aspektusának modellezésére, mély kapcsolatra utal a holografikus folyamatok és az ós típusok előállítási módja között. Grof csakugyan azt érzi, hogy egy rejtett holografikus rend bizonyítéka jön ténylegesen felszínre mindig, amikor valaki megtapasztal egy rendkívüli tudatosságí állapotot.

29

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

Bohm felfogása a kifejlett és burkolt rendezettségöl, és abból az ötletöl, hogy a valóság néhány fontos aspektusa normál körölmények között nem megtapasztalható és tanulmányozható, közvetlenül a szokatlan tudatállapotok megértésének tárgykörébe tartozik. A különböző rendkívüli tudatállapotokat megtapasztalt egyének — beleérvc jól képzett és tapasztalt tudósokat eltérő szakterületekröl — gyakran számolnak be arról, hogy valóságosnak, hitelesnek tűnő rejtett valóságátartományokba léptek, amelyek valamilyen értelemben a mindennapi valóságban bennfoglalnak és magasabbrendűek annál.¹⁸

Holotropikus terápia

Lehet, hogy Grof legfigyelemreméltoább felfedezése, hogy ugyanaz a jelenség, amiröl az LSD-t szedő emberek beszámoltak, megtapasztalható bármilyen drog nélkül is. E célból Grof és felesége Christina kifejlesztett egy egyszerű, drogmentes technikát, hogy előidézék ezeket a holotropikus, vagy szokatlan ru datál lapokat. A holotropikus tudatállapotot ók úgy határozzák meg, mint amiben hozzáférési lehetőség nyílik a létezés minden aspektusát tartalmazó holografikus labirintushoz. Ez tartalmazza az ember biológiai, pszichológiai, faji és spirituális történelmét, a viiág múltját, jelenét, jövőjét, más valóságsszinteket és minden egyéb, az LSD-s élményekkel kapcsolatosan említett tapasztalatot.

Grófék holotropikus terápianak hívják technikájukat, és csak gyors, vezényelt lélegzést, felidéző zenét, masszázst, és testmozgást használnak a módosult tudatállapot előidézésére. A mai napig ezek vettek részt foglalkozásaikon, és ugyanolyan minden részletében nagyszerű és érzelmileg mélyreható élményekröl számoltak be, mint akikkel Grof előzőleg LS D-vel dolgozott. Grof részletesen beszámol a módszeröl és leírja mostani munkáját a *TheAdventure ofSelf-Discovery (Az Önfelfedezés kalandja)* című könyvében.

A gondolat örvényei és a tudathasadásos személyiség

Számos kutató használta a holografikus modellt a gondolkodási folyamat különböző aspektusainak magyarázatához. Például Edgár A. Levenson, New York-i pszichiáter szerint, a hologram értékes modelliként szolgál az egyének által a pszichoterápia alatt gyakran tapasztalt hirtelen, átalakító változások megértésében. Arra a tényre alapozza következtetéseit, hogy ezek a változások végbemennek a terapeuta által használt technikától vagy pszichoanalízistöl függetlenül. Tehát, azt érzi, hogy a pszichoanalízises megközelítés pozitív eredményei csakis a szertartás miatt vannak, és hogy a változás létrejötté valami teljesen másnak köszönhető. Levenson szerint ez a valami a rezonancia. A terapeuta mindig tudja, mikor megy jól a terápia - figyel meg. Az ülést átlebegi egy erős érzés, hogy egy megfoghatatlan minta részei összeállni készülnek. A terapeuta nem mond semmi újat páciensének, hanem inkább úgy tűnik, hogy rezonál valamivel, amit a páciens már tudat alatt tud: „Olyan mintha a terápian a páciens tapasztalatának egy hatalmas, háromdimenziós, térben kódolt ábrája alakulna ki, ami végigfut elete, kortörténete és a terapeutával kialakított kapcsolata minden helyzetén. Egy ponton 'túlterhelés' alakul ki, és minden a helyérc kerül.”¹⁹

Holografikus modell és pszichológia

6!

Levenson úgy hiszi, hogy a tapasztalatok e három dimenziós ábrázolása a páciens elméjében mélyen elásott hologramok, és a terapeuta, valamint a páciens közti rezonancia érzése felszínre hozza óket, hasonlóan ahhoz, ahogy egy bizonyos frekvenciájú lézer felszínre hoz egy ugyanilyen frekvenciájú lézerrel készített képet a több képet tartalmazó hologramból. „A holografikus modell ajánlotta szélsőségesen új paradigma új módot kínál nekünk az olyan klinikai jelenségek érzékelésére és Összekapcsolására, amikröl mindig is tudtuk, hogy fontosak, de eddig számúttük óket a pszichoterápia művészerének területére.” — mondja Levenson. „Lehetséges elméleti sablont kínál a változásra, és gyakorlati reményt a pszichoterapiás technika letisztítására.”²⁰

Dávid Shainberg pszichiáter, a Postgraduate Psychoanalytic Program, a New York-i William Alanson White Institute of Psychiatry dékánja szerint, Bohm azon állítását, hogy a gondolatok olyanok, mint egy folyó örvényei, a szó szoros értelmében kell venni, és ez megmagyarázza, hogy hozzáállásunk és hiteink miért állnak néha ellen a változásnak. A kutatások kimutatták, hogy az örvények néha rendkívül stabilak. A Jupiter Nagy Vörös Foltja, egy több mint 25 000 mérföld méretű hatalmas gázörvény, helyén maradt 300 évvel ezelötti felfedezése óra. Shainberg szerint ugyanez a mozdulatlanságra való hajlandóság okozza, hogy néhány gondolatörvény (elképzeléseink és véleményünk) alkalomadtán bebetonozódik a tudatunkba. úgy érzi, hogy néhány örvény tényleges tartóssága gyakran káros lehet fejlődésünkre nézve. Egy különösen erős örvény uralhatja viselkedésünket, és gátolhatja új elképzelések és információk befogadását. Ettöl ismételtetővé válunk, gátolja tudatosságunk kreatív áramlását, megakadályozza, hogy meglássuk Önmagunk egészét, és ettöl úgy érezhetjük, hogy elveszítettük a kapcsolatot fajunkkal. Sheinberg szerint ezek az örvények megmagyarázhatnak olyan dolgokat is, mint a nukleáris fegyverkezési verseny. „Tekintsd a nukleáris fegyverkezési versenyt az olyan emberek kapzsóságából kiemelkedő forgószélnek, akik elszigetelten élnek saját

magukban, és nem érzik a kapcsolatot más emberi lényekkel. Egy különös ürességet éreznek belül, és kapzsvá válnak, mindent akarnak, amit csak megkaphatnak, hogy magukba tömjék, hátha kitölti a bennük fájdalmasan tátongó űrt. Ebből kifolyólag a nukleáris ipar gyarapodik, mert óriási pénzeket önek belé, és a kapzsiság oly annyira elhatalmasodik, hogy az ilyen emberek már nem tudnak törődni azzal, hogy mi fog történni cselekvésük eredményeképpen."²¹

Mint Bohm, Shainberg is hiszi, hogy tudatosságunk folyamatosan bontakozik ki a burkok rendezettségéből, és amikor megengedjük hasonló örvényeknek, hogy újra és újra kialakuljanak, szerinte egy korlátot húzunk fel magunk és a végnélkül i pozitív és újszerű kölcsönhatások között, ami a miénk lehetne ezzel a teljes létezését tartalmazó kimeríthetetlen forrással. Hogy halványan megpillanthassuk, hogy mit szalasztunk el, azt ajánlja, hogy nézzünk meg egy gyermeket. A gyerekeknek még nem volt idejük örvényeket kialakítani, és ez tükröződik nyílt és rugalmas kölcsönhatásukban a világgal. Shainberg szerint a gyerekek szikrázó elevevénye fejezi ki a tudatosság kifejeződő-bebukroifózó természetének leglényegesebb részét, hogy milyen, amikor nem akadályozzák.

Ha észre akarod venni saját befagyott gondolati örvényeidet, Shainberg azt javasolja, figyeld meg alaposan, hogyan viselkedsz egy beszélgetés során. Amikor megrögzött hittel rendelkező emberek beszélgetnek, próbálják igazolni egyéniségüket azzal, hogy alátámaszt

30

HOT-OGRAFTKUS UNIVERZUM

ják, és védik saját véleményüket. Nézetük ritkán változik meg annak eredményeképpen, hogy valamilyen új információval találják szembe magukat, és kevés érdeklődést mutatnak egy igazi társalgás iránt. Egy a tudatosság folyékony természetére nyitott ember kész meglátni a gondolámvények létrehozta kapcsolatokat hullamerevségéi. Elkötelezetten igyekezik lefedezni a társalgási kölcsönhatásokat, nem pedig vég nélkül ismételteti véleményei változatlan litániáját. „A' emberi válasz, e válasz megfogalmazása, a reakciók visszacsatolása erre a válaszra és a különböző válaszok közötti kapcsolat tisztázása az emberi lények részvételének módja a burkolt rendezettség áramlásában.” - így Shainberg.

Egy másik, a burkolt megkülönböztetési jelét hordozó pszichológiai jelenség a Többszörös Személyiség Rendellenesség (Multiple Personality Disorder), vagy MPD. Az MPD az a furcsa betegség, amikor két vagy több elkülönült személyiség lakozik egyetlen testben. A rendellenesség áldozatai, vagy a „többszörösök” gyakran nincsenek saját állapotuk tudatában. Nem veszik észre, hogy a testük feletti uralmat ide-oda passzolják egymás közt különböző személyiségeik, és inkább úgy érzik, hogy valamilyen emlékezetvesztésben, zavarodottságban vagy eszméletvesztés és időszakokban szenvednek. A legtöbb többszörösnek átlagosan nyolctól tizenhárom személyisége van, habár az úgynevezett szuper-többszörösöknek több mint száz alszcmélvisége is lehet.

A legtöbbet mondó statisztika a több szörösökkel kapcsolatosan az, hogy 97 százalékának volt valami komoly gyermekkori sérülése, gyakran szörnyű lelki, fizikai és szexuális erőszakok. Ez arra a következtetésre juttatott sok kutatót, hogy a többszörössé válás az elme megoldása arra, hogy megküzdjön rendkívüli és szivrvő fájdalmakkal. Azzal, hogy az elme feloszlik egy vagy több személyiségre, szét tudja osztani a fájdalmat úgy, hogy több személyiség bírja el azt, amit sok lenne csak egy személynek kibírni.

Ebben az értelemben a többszörösség a végső példa arra, amit Bohm szét **törd** el esnek nevez. Érdekes megjegyezni, hogy amikor az elme széttördeli magát, akkor nem törött és egyénieden szélű szilánkok gyűjteményévé válik, hanem befejezett és magukat eltartó kisebb egészek gyűjteményévé, saját szokásokkal, célokkal és vágyakkal. Ámbár ezek az egészek nem az eredeti személyiség tökéletes másolatai, funkcionálisan kapcsolatban állnak az eredetivel, és ez önmagában valamilyen holografikus folyamat belekevered és ét sugallja.

Bohm állítása, miszerint a széttördelés végül mindig rombolóknak bizonyul, szintén világosan megmutatkozik ebben a **Tünetegyüttesben**. Habár a többszörössé válás lehetővé teszi a személynek, hogy túljeljen egy másképp elviselhetetlen gyetekkort, magával hoz temérdek kellemetlen mellékhatást. Ezek között lehet depresszió, aggodalom, pánik rohamok, fóbiák, szív és légzés problémák, megmagyarázhatatlan hányinger, migrénes fejfájások, öncsonkításra való hajlamok és sok más mentális és fizikai rendellenesség. Meglepő módon, de óraműpontossággal, a legtöbb tudathasadást 28 és 35 év között diagnosztizálják. Egy arra utaló „véletlen”, hogy valami belső riasztórendszer indul be ezekben az években, ami arra figyelmezteti őket, szükségszerű, hogy diagnosztizálják őket, és megsztezzék a szükséges segítséget. Ez az elképzelés abból a tényből születhetett, hogy a 40. életévüket diagnosztizálásuk előtt betöltött többszörösök gyakran **arról** számolnak be, hogy amennyiben nem kapnak sürgős segítséget, még az esélyüket **is** elveszítik a felépülésre.³ Az ideiglenes előny ellenére, amit a megkínzott elme nyer azzal, hogy széttördeli magát, mégis egyértelmű, hogy a mentális és fizikai jólét — és lehet, hogy a túlélés is — még mindig a teljességtől függ.

Holografikus modell és pszichológia

30

A MPD másik szokatlan tulajdonsága, hogy minden egyes személyiség különböző agy hu Hám-mintával rendelkezik. Ez meglepő, ahogy erre az ezt a jelenséget tanulmányozó Frank Pumám, a National Ins timr.es of Health pszichiátere rámutatott: rendes körülmények között, még igen nagy érzelmi megrázkódtatásoktól sem változik meg az ember agyhullámmintája. Az agyhullám-minta nem az egyedüli személyiségről személyiségre változó dolog. Vérárami és-minták, izomtónusok, pulzusszám, testtartás és még az allergiák is változhatnak, ahogy a tudathasadásos átlép az egyik személyiségből a másikba.

Mivel az agyhullám-minta nem korlátozódik egy idegsejtre vagy egy idegsejt csoportra sem, hanem az agy egészének tulajdonsága, ez is azt sugallja, hogy valamilyen holografikus folyamat mehet itt végbe. Csakúgy, ahogy egy több képből álló hologram tarolhat, és kivetíthet egész jelenetek tucatjait, lehet, hogy az agyhologram is határolhat, és előhívhat hasonló sokaságú egész személyiségeket. Más szóval, lehet, hogy amit mi „önmagunknak” hívunk, az is csak egy hologram, és amikor egy többszörös elméje átkapcsol az egyik személyiségből a másikba, ezek az oldalvetítő szem ingázások meglátszanak a globális változásban, ami az agyhullám működésében és a testben általánosan megy végbe, (lásd a 10-es ábrát.) A pszichológiai változások, melyek akkor jönnek létre, amikor a tudathasadásos vált az egyik személyiségből a másikba, szintén mélyreható jelentőséggel bírnak az elme és az egészség kapcsolatára. Ezt hosszabban kifejtem a következő fejezetben.

Hiba a valóság anyagában

jung másik nagy hozzájárulása a szinkronicitás fogalmának bevezetése volt. Ahogy a bevezetésben megemlítettük, a szinkronicitás véletlen összetalálkozás, ami olyan szokatlan és olyan jelentőségteljes, hogy nehezen írható csupán a véletlen számlájára. Mindannyian tapasztaltunk már szinkronicitást az életünk valamely pontján, mint például, amikor megtanulunk egy furcsa új szót, és pár órával később halljuk a híradóban, vagy amikor egy tizedrangú témára gondolunk, és meghallunk másokat, hogy ugyanarról beszélnek. Néhány éve megtapasztaltam egy Buffalo Billel, a rodeo nagymesterével kapcsolatos szinkronicitás sorozatot. Néha, az írás előtti szerény reggeli tornám alatt bekapcsolom a tévét. 1983 januárjának egy reggelén, fekvő támaszokat végeztem, mialatt egy vetélkedő ment, és azon kaptam magam, hogy azr kiáltottam „Buffalo Bili!” Elsőre meglepett a kitörésem, de akkor vettem észre, hogy a játékvezető azt a kérdést tette fel, hogy „Milyen más néven ismert William Frederick Cody?” Habár tudatosan nem figyeltem a vetélkedőt, valamilyen okból a tudatalatti elmém ráhangolódott erre a kérdésre, és megválaszolta. Abban az időben nem sokat gondolkodtam a történeten, és folytattam tovább a napomat. Pár óra múlva egy barátom hívott és megkért, hogy döntsek el egy színházi darabban kapcsolatos baráti vitát. Beleegyeztem, s ekkor a barátom azt kérdezte: „Igaz az, hogy John Barrymorc utolsó szavai azok voltak, hogy 'Nem te vagy Buffalo Bili törvénytelen fia?'” Gondoltam, hogy ez a második találkozás Buffalo Billel már furcsa, de véletlenül tulajdon írottam mindaddig, amíg aznap később a postámban megérkezett a *Smithsonian* magazin, és ki nem nyitottam. Az egyik fő cikk címe: „Az utolsó nagy úttörő visszatérése.” Ez is... na kitaláltad már; Buffalo Biliről szólt. (Mellékesen, nem tudtam válaszolni

HOLOGRAHKUS UNÍVRZUM

a barátom kérdésére, és a mai napig fogalmam sincs, hogy azok voltak-e Barrymorc utolsó szavai, vagy sem.) Bármilyen hihetetlen is volt ez az élmény, valószínűleg természetesen az egyedüli ezzel csolaros jelentős dolog. Mégis van egy megjegyzés érdemes másik típusú szinkronicitás, nem csak a valószínűségéért, hanem a mélyen az emberi elmében zajló eseményekkel való látszólagos kapcsolatáért. Erre egy klasszikus példa Jung galacsinos története. Jung egy nőt kezelte, akinek megingathatatlanul racionális életfelfogása megnehezítette, hogy befolyásolja a terápia hatására. Néhány meghíúsult ülés után a nő elmondta Jungnak, egy galacsinhajtó bogárról szóló álmát. Jung tudta, hogy az egyiptomi mitológiában a galacsinhajtó az újjászületést jelképezi, és elgondolkodott azon, hogy a nő tudatalatti elméje nem jelentette-e be szimbolikusán, hogy valami pszichológiai újjászületésre készül. Épp ezt akarta közölni vele, amikor valami megkoppant az ablakon, és egy aranyozott zöld galacsinhajtó bogarat pillantott meg az üveg másik oldalán (ez volt az egyedüli alkalom, amikor egy galacsinhajtó megjelent Jung ablakában). Kinyitotta az ablakot és engedte beszállni a szobába a galacsinbogarat, mialatt megfejtette az álmot. A nő annyira meglepődött, hogy lágyítór túlzott racionalitásán, és attól a pontról kezdve javult a kezelés hatása.

Jung több ilyen jelentőségteljes véletlennel is találkozott pszichoterápiás munkássága alatt, és észrevette, hogy majdnem mindig erős érzelmi és átalakulási időszakhoz társultak: a hitek alapvető változása, hirtelen és új meglátások, halálozások, születések vagy akár szakmai változtatások alart is. Azt is észrevette, hogy olyankor voltak csúcspontjukon, mielőtt az új meglátás vagy megérzés épp a páciens tudatának felszínére emelkedett volna. Ahogy nézetei szélesebb körben is ismeretét váltak, más terapeuták is elkezdtek beszámolni a szinkronicitással kapcsolatos tapasztalataikról.

Például, egy zürichi pszichiáter, Carl Alfréd Meier, Jung régi segédje, egy több évig húzódo szinkro okításról számolt be. Egy komoly depresszióban szenvedő amerikai nő, egészen a kínai Wuchangból érkezett, hogy Meier kezelje őt. Sebész volt, aki egy misz-sziós kórházat vezetett 20 éven keresztül Wuchangban. A kínai kultúra részesévé és a kínai filozófia szakemberévé is vált. Kezelése alatt elmesélt Mciernek egy álmot, amiben azt látta, hogy kórházának egyik oldalépülete lerombolódott. Mivel a személyazonossága annyira összefonódott a kórházzal, Meier azt érezte, hogy az álom azt üzeni, hogy elveszíti önéreztetésének egy részét, amerikai személyiségét, és ez depressziója oka. Azt tanácsolta neki, hogy térjen vissza az Egyesült Államokba, és amikor ezt megtette, depressziója gyorsan elmúlt, úgy ahogy ezt Meier megjósolta. Mielőtt elment volna, Meier megkérte, hogy részletesen rajzolja le a lerombolt kórházat.

Évekkel később, a Japánok megrámadták Kínát és lebombázták a wuchangi kórházat. A nő küldött Meiernek egy példányt a Life magazinból, amiben egy kétoldalas fénykép volt a részben lerombolt kórházról, és ugyanaz volt, mint a rajz, amit ő készített kilenc évvel korábban. Álma szimbolikus és nagyon személyes üzenete valahogy kiömlött elméje határain túl, bele a fizikai valóságba.⁴

Jung meggyőződött arról, hogy megrázó természetük miatt, a szinkronicitások nem véletlen események, hanem valójában kapcsolódnak megtapasztalójuk pszichológiai folyamataikhoz. Mivel nem tudta felfogni, hogy egy elme mélyén történő eset hogyan **okozhat egy**

Holografikus modell és pszichológia

31

eseményt vagy egy eseménysorozatot a fizikai világban, legalábbis klasszikus értelemben, azt vetette fel, hogy valami új alkotórészt kellene figyelembe venni, egy a tudomány számára ez idáig ismeretlen **nem okozatbeli (akauzális)** összekötő elvet.

Amikor Jung először hozakodott elő ezzel az ötlettel, a legtöbb fizikus nem vette komolyan (habár korának egy kimagasló fizikusa, Wolfgang Pauti elég fontosnak érezte ahhoz, hogy egy könyvet írjon Junggal a témáról **Tlje hiterpretaüon und Nature of the Psyche** címmel). De most, hogy a helynélküli összefonódások létezése megalapozódott, néhány fizikus újraértékeli Jung elképzelését.⁵ Paul Davies fizikus azt állítja: „Ezek a helynélküli kvantum jelenségek csakugyan a szinkronicitás formái, abban az értelemben, hogy létrehoznak egy összefonódást - még pontosabban **egy** összefüggést - olyan események között, ahol bármilyen okozati kapcsolódás tiltott.”²⁵

Egy másik fizikus, aki komolyan veszi a szinkronicitást, E Dávid Peat szerint a Jung-félc szinkron icitások nem csak valódiak, hanem még rovábbi bizonyítékul is szolgálnak a burkolt rendezettségre. Ahogy láttuk, Bohm szerint a tudatosság és az anyag látszólagos elválasztottsága illúzió, egy olyan mesterségesen előidézett változás, ami csak azután jön létre, miután mindketten kifejeződtek a tárgyak és az egymás utáni idő világába. Ha nincs megosztottság a tudatosság és az anyag között a burkoltságban, a talajban, ahonnan minden dolog ered, akkor nem szokatlan elvárni, hogy a valóság mégis a mély összekapcsolódás nyomaival legyen áthuzalozva. Pcat hiszi, hogy emiatt a szinkron icitások „hibák” a valóság szövetében, pillanatnyi repedések, amelyek megengedik nekünk, hogy egy futó pillantást vessünk az egész természet alapjául szolgáló hatalmas és egységes rendezettségre.

Más szavakkal Peat **úgy** gondolja, hogy a szinkronitású feltárják az **el** választottság hiányát a fizikai világ és **a** mi belső pszichológiai valóságunk között. Ily módon a szinkronitáspasztalatok viszonylagos szűkösége az életünkben, nemcsak az általános tudatosság mezejéről való leváltságunk mértékét mutatja, hanem azt a fokot is, amivel elzártuk magunkat a tudatosság és valóság mélyebb rendezettségének végtelen és káprázatos lehetőségeitől. Peat szerint, amikor egy szinkronitást tapasztalunk, amit mi tényleg tapasztalunk az „az emberi tudatosság működése egy pillanatra, az ő igazi állapotában, ahogy kiterjeszkedik a társadalom és természet minden zugába, áthaladva egyre finomabb rendezettségeken, az elme és az anyag forrásán túl eljutva a kreativitásba, magába.”^{11*}

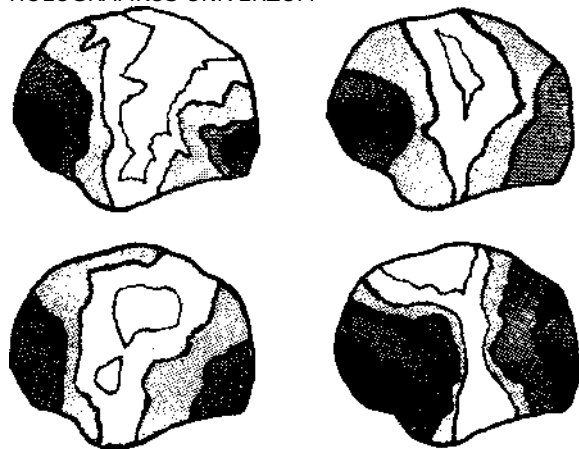
Meghökkenítő elképzelés. Gyakorlatilag minden józan eszű előítéletünk a világról, azon a feltevésen alapszik, hogy a szubjektív és objektív valóság nagyon is elkülönül egymástól. Ezért tűnnek a szinkronitások elképesztőnek és megmagyarázhatatlannak. De ha végső soron nincs elválasztódás a fizikai világ és a pszichológiai folyamataink között, akkor fel kell készülnünk, hogy többet kell megváltoztatnunk, mint józan megértésünket a Világmindenségről, mert a következmények elképesztőek.

Egy következtetés az, hogy az objektív valóság jobban hasonlít egy álomra, mint arra, amit mi előzően sejtettünk. Például, képzelj el, azt álmodod, hogy egy asztalnál ülsz és vacsorázol a főnököddel és a feleségeddel. Ahogy tapasztalatból tudod, az álmod különböző kellékei - az asztal, a székek, a tányérok, a só- és borstartók — különböző tárgyakká tűnnek. Képzelj el azt is, hogy megtapasztalsz egy szinkronitást az álomban; lehet, hogy

* Ahogy már említettük, a hejynélküli hatások nem az ok-okozati kölcsönhatások eredményei, és emiatt nem okozhatják.

32

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

10. ábra: Egy többszörös személyiség rendellenességben szenvedő egyén négy alszemélyiségének agyhullám mintája. Lehetséges, hogy az agy holografikus civil használja a rengeteg információ tárolására, ami ahhoz szükséges, hogy elszállásoljon tucatjával vagy akár százával személyiségeket egyetlen egy testben? (Bennett G. Braun az **American Journal of Clinical Hypnosis** című eredeti cikkéből, az író által újrarajzolva) egy különösen kellemetlen fogást szolgáltak fel neked, és amikor megkérdezed a pincért, hogy mi ez, azt mondja, hogy az étel neve „te főnököd”. Észreveszed, hogy az étel kellemetlensége elárulja a főnököd iránt érzett igazi érzéseidet, elszédül magad, és azon csodálkozol, hogy hogyan sikerült „belső” éned egy aspektusának felbukkannia az álombéli jelenetted „külső” valóságában. Persze, ahogy felébredsz, rájössz, hogy a szinkronitás egyáltalán nem volt olyan furcsa, mert nem volt elválasztódás „belső” éned és az álom „külső” valósága között. Hasonlóan rájössz, hogy az álomban a különböző tárgyak elválasztottsága is csak illúzió volt, mert mindent egy mélyebb és alaposabb rendezettség hozott létre - a saját tudatalatti elméd töredezés mentes teljessége.

Ha nincs szétválasztottság a mentális és fizikai világ között, ugyanezen tulajdonságok igazak az objektív valóságra is. Peat szerint, ez nem azt jelenti, hogy az anyagi Világmindenség illúzió, mert mind a burkolt, mind a kifejezett szerepet játszik a valóság megteremtésében. Nem jelenti azt sem, hogy az egyéni jelleg jobban elveszne, mint ahogy egy rózsza sem vész el, amikor egyszer felkerül egy holografikus filmre. Egyszerűen csak azt jelenti, hogy mi olyanok vagyunk, mint az örvények egy folyóban, egyediek, de elválaszthatatlanok a természet áramlásáról. Vagy ahogy Peat mondja: „az egyén tovább él de, mint egy finomabb mozgás aspektusa, ami magába foglalja az egész tudatosság rendezettségét.”¹²

Tehát egy teljes kört futottunk be, attól a felfedezéstől, hogy a tudatosság az egész objektív valóságot tartalmazza — a bolygón lévő biológiai élet teljes történelmét, a világ vallásait és mitológiáit, mind a versejtek, mind a csillagok mozgató erőit — addig a felfedezésig, **hogy** az anyagi világ szövetei és szálai magukba foglalhatják a tudatosság legbelsőbb folyamatait. Egy holografikus Világmindenségben ilyen a minden dolog közt meglévő kapcsolat természete. A következő fejezetben megvizsgáljuk, hogyan érintik ennek az összekötődöttségnek és a holografikus elképzelésnek más aspektusai mai megértésünket az egészségről.

4

Holografikusnak éneklek a testet

Aligha fogod tudni, ki vagyok, vagy mit szeretnék mondani, De ettől még jót fogok tenni az egészségednek...

-Walt Whitman

Song of Myself (Ették önmagamról)

Egy harvanegy éves férfinál, akit most Franknek fogunk hívni, majdnem biztosan halálosnak minősített torokrákot diagnosztizáltak. Közölték vele, hogy kevesebb, mint öt százalék esélve van túlélni. Súlya 65 kilóról leesett 49 kilóra. Nagyon gyenge volt, alig bírta lenyelni a saját nyálát, és légzési nehézségekkel küszködött. Orvosai már azon vitakoztak, hogy egyáltalán alávcssék-e a drága sugárkezelésnek, mert úgy nézett ki, hogy a kezelés csak kényelmetlenségeit növelné, és nem túlélési esélyeit. Úgy döntöttek, hogy azért biztos, ami biztos, folytatják a kezelést.

Ezt követően Frank nagy szerencséjére, a Texas-i Dallasban lévő Cancer Counseling and Resarch Center-ben dolgozó dr. O. Carl Simontont felkérték, hogy vegyen részt az orvosi kezelésben. Simonion felvetette Franknek, hogy saját maga befolyásolni tudja betegsége lefolyását, és ezután megtanította Frankét számos relaxációs és vizualizációs módszerre, amit ő és kollégái fejlesztettek ki. Ettől kezdve naponta háromszof Frank elképzelte, hogy a kapott sugárzás több milliányi, sejtjeit támadó parányi energialövedék. Úgy képzelte, hogy rákos sejtjei gyengébbek és zavarodottabbak, mint egészséges sejtjei, ezért nem élük túl az elszenvedett károsodást. Ezután elképzelte fehér vérsejtjeit - immunrendszere katonáit -, ahogy feltűnnek, előzőnik a halott és haldokló rákos sejteket, majd elszállítják őket a májába és veséjébe, hogy ezután elhagyják testét.

Az. ezr követő drámai hatások jelentősen felülmúlták az ilyen az esetekben megszokott eredményeket, amikor a beteget csak sugárkezelésnek vetették alá. A kezelés varázsszernek mutatkozott. Frank a sugárkezeléssel általában együtt járó szinte egyik káros mellékhatást sem tapasztalta meg, mint például a bőr és nyálkahártya károsodás. Visszanyerte elvesztett súlyát és erejét, és mindössze két hónap alatt rákja minden jele eltűnt. Simonton hiszi, hogy Frank csodás gyógyulása nagyrészt a naponta elvégzett vizualizációs gyakorlatoknak köszönhető.

Ellenőrző tanulmányukban Simonton és kollégái 159 orvosilag gyógyíthatatlannak nyilvánított rákos betegnek tanították meg vizualizációs módszerüket. Betegeik várt túlélési ideje tizenkét hónap volt. Négy évvel később 68 beteg még mindig életben volt. Ezek közül 14 nem mutatta a betegség semmilyen jelét,] 2-ben visszahúzódott a rák, és 17-nek stabili

33

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

zálódott az állapota. A csoport átlagos túlélési ideje 24.4 hónap, az országos átlag több mint kétszerese volt.¹ Simonton azóta számos hasonló tanulmányt végzett, mindegyiket jó eredménnyel. Még ilyen ígéretes felfedezések ellenére is vitathatónak mondják munkásságát. A kritikusok például azzal érvelnek, hogy a Simonton kísérleteiben résztvevő egyének nem „átlagos” betegek. Sokuk csakis azért kereste fel Simontont, hogy megtanulják módszereit, és már ez rendkívüli harcos lélekről tanúskodik. Azonban számos kutató támogatandónak tartja Simonton munkásságát, aki megalapította a Simonton Rák Központot, egy sikeres kutató és kezelő intézményt, a kaliforniai Pacific Palisades-ban. Az intézmény annak szentelte magát, hogy különböző betegségekkel küzdőknek tanít képzelő módszereket. A képzelőerő terápiás felhasználása a nyilvánosság figyelmét is megragadta, és egy tanulmány nemrég kimutatta, hogy ez a negyedik leggyakrabban használt alternatív rákgyógyómód.-

Hogyan tud egy az agyban kialakított kép hatással lenni valami oly hatalmasra, mint a gyógyíthatatlannak hitt rák? Nem meglepő, hogy az agyról kialakított holografikus elmélet ezt a jelenséget is meg tudja magyarázni. A texasi Dallasban lévő University of Texas Health Science Center kutatási- és rehabilitációs tudományok vezetője, Jeanne Achterberg pszichológus, aki egyike volt a Simonton használt képzelő módszereket kifejlesztő tudósoknak, úgy hiszi, az agy holografikus képzéscsészésc lehet a kulcs. Ahogy már beszéltünk róla, végső soron minden tapasztalat csupán egy, az agyban végbemenő idegélettani folyamat. A holografikus modell szerint azért tapasztalunk meg egyes dolgokat — például az érzelmekeket - belső valóságként, miközben más dolgokat, mint például a madarak énekét és a kutya ugatását külső valóságként, mert **av** agy ide helyezi őket, amikor létrehozza azt a belső hologramot, amit mi valóságként tapasztalunk meg. Azonban már azt is láthattuk, hogy az agy nem mindig tud különbséget tenni aközött, ami „odakint van”, illetve amiről csak hiszi, hogy „odakint van”, és csonkoltak ezért tapasztalják meg néha a fantom végtag szindrómát. Másképp fogalmazva: egy holografikusán működő agyban, egy dologról alkotott emlékkép ugyanakkora hatással tud lenni az érzékekre, mint maga a **a** dolog.

Ugyanekkora hatással tud lenni a test élettanára, és a dolgok ezen állását már mindenki első kézből megtapasztalta, aki érezte hogyan kalapál a szíve miután arra gondolt, hogy megöleli egy szerettet. Vagy bárki, aki érezte tenyere izzadását, miután felidézett egy szokatlanul félelmetes tapasztalatot. Első pillantásra furcsának tűnhet, hogy a test nem tud különbséget tenni egy valós és egy elképzelt esemény között, de amikor figyelembe vesz-szük a holografikus modellt — e modell kijelenti: **minden** tapasztalat, legyen az akár valós akár képzelt, ugyanazokra a holografikusán elrendezett hullámformákra fordítódik le — a helyzet sokkal kevésbé válik zavarba ej tővé. Vagy ahogy Achterberg fogalmaz: „Amikor képekre holografikus módon tekintünk, logikusan következik a fizikai működésre kiható mindenható befolyásuk. A kép, a viselkedés és az élettani kísérők ugyanazon jelenség egyesített tulajdonságai.”³

Bohm a burkolt rendezettségről alkotott elképzelését használja, a létezés mélyebb és helynélküli szintjét, ahonnan az egész Világmindenségünk fakad, hogy megismételje a felfogást: „Minden tett egy, a burkolt rendezettségben létrejött szándékból fakad. A képzelet már a forma megteremtése; már rendelkezik a végrehajtásához szükséges minden mozdulat szándékával és csírájával. Úgy hat a testre és a többire, hogy miután a teremtés létrejön a burkolt rendezettség finomabb szintjein, végighalad a szinteken, amíg

Holografikusnak éneklelem a testet

33

meg nem nyilvánul a kifejezetben.”⁴ Más szavakkal, a burkolt rendezettségben, ahogy magában az agyban is, a képzelet és a valóság végső soron megkülönböztethetetlenek, és ezért egyáltalán nem lehet meglepetés, hogy az elme képei végül a fizikai test számára valóságként testesülhetnek meg.

Achterberg azt találta, hogy a képzelet használata során keletkező élettani hatások nem csak erőteljesek, hanem tudnak elképesztően pontosak is lenni. Például, **a. fehér vérsejt** kifejezés valójában számos különböző sejtet jelent. Egy tanulmányban Achterberg úgy döntött megvizsgálja, képes-e megtanítani embereket arra, hogy kifejezetten csak egy bizonyos fajtájú fehérvérsejtet számát növeljék meg testükben. Hogy ezt elérje, megtanított egyetemi diákokat, hogyan képzeljenek el egy neutrofilként ismert sejtet, ami a fehér vérsejt társadalom fő alkotóeleme. Egy másik csoportnak azt tanította, hogy T-sejteket, különlegesebb fajta fehér

véresejtek képzeljenek el. A tanulmány végén a neutrofi! elképzelését tanuló csoport lényeges növekedést ért el a testükben lévő neutrofilek számát illetően, de nem változott T-sejtjeik száma. A T-sejt elképzelését tanuló csoport jelentős T-sejt növekedést ért el, de neutrofilek száma változatlan maradt/ Achterberg szerint a hit az ember egészségének szinten sarkalatos pontja. Rámutat; mindenki, aki legalábbis valamilyen szinten kapcsolatba került az orvosi világgal, hallott legalább egy meghalni hazaküldött betegről, akinek mivel más volt a „hite”, az orvosok óriási megdöbbenésére teljesen meggyógyult. Lenyűgöző **Imdgery in Healing {Képzelet a gyógyításban}** című könyvében számos példát ad, amikor **Ő** maga szembesült ilyen esetekkel. Az egyik ilyen példában egy nő már kórházba kerülésekor eszmeieden és béna volt, és egy hatalmas agydaganatot diagnosztizáltak nála. Orvosi úton próbálták a daganatát „tehermentesíteni” (eltávolítani annyit, amennyit csak biztonságosan el lehet), dc mivel állapotát menthetetlennek ítélték, hazaküldték sugárkezelés vagy kemoterápia nélkül.

Ahelyett, hogy azonnal meghalt volna, a nő napról napra erősödött. Mivel Achterberg volt a biofeedback terapeuta, képes volt figyelemmel kísérni a nő fejlődését, aki a tizenhatodik hónap végén a rák semmiféle jelét sem mutatta. Miértr Ugyan a nő általánosan műveit volt, igazából nem tudta mit jelent a **tumor** szó - ahogy nem tudott az ezzel járó halálos ítéletről sem. Ebből kifolyólag nem hitte, hogy meg fog halni, és ugyanolyan magabiztossággal és eltökéltséggel hagyta lefolyni a rákot, ahogy élete során bármilyen másik betegséget - mondja Achterberg. Amikor legutoljára látta a nőt, a bénulás semmi jelét nem mutatta, eldobta járógépét és sétabotját, és többször volt már táncolni js.^{fi}

Achterberg azzal támasztja alá kijelentését, hogy a szellemileg visszamaradottak és az érzelmileg zavartak - akik nem fogják föl a társadalom által a rákkal összefüggésbe hozott halálos ítéletet - szintén jelentősen alacsonyabb rák arányt mutatnak. Egy négy éves időszak aiat Texasban, az elhalálozások mindössze 4%-át találták ezekben a csoportokban a ráktól, miközben az állami átlag 15-18% volt. Érdekes módon 1925 és 1978 között egyetlen leukémiás esetet sem jegyeztek föl e két csoportban. Más tanulmányok hasonló eredményeket találtak az Egyesült Államokban egészében, ugyanúgy, mint különböző más országokban, beleértve Angliát, Görögországot és Romániát/

Ezért és más kutatási eredmények miatt Achterberg úgy gondolja, hogy egy beteg személy, még egy náthás is, olyan sok egészségről szóló „idegi hologramot” kell összegyűjtsön, amennyi csak lehetséges - hitek, jólétről és harmóniáról szóló képek, és tevékeny speciális immun működések képeit, Ugy érzi, ezen felül még el kell űznünk magunktól az egészsé

34

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

GÜNKRE NÉZVE NEGATÍV KÖVETKEZMÉNYEKEL JÁRÓ ÖSSZES HITET ÉS KÉPET, ÉS MEG KELL ÉRTENÜNK, HOGY TESTHOLOGRAMJAINK TÖBBEK PUSZTA KÉPEKNÉL. T ÉMÉRDEK MÁSFAJTA INFORMÁCIÓT TARTALMAZNAK, BELEÉRTVE INTELLEKTUÁLIS MEGÉRTÉSEKET ÉS ÉRTELMEZÉSEKET, MIND TUDATOS, MIND TUDATTALAN ELŐÍTÉLETEKET, FÉLELMETEK, REMÉNYEKET, AGGDALMAKAT STB.

ACHTERBERG JAVASLATA, HOGY SZABADITSUK MEG MAGUNKAT **a** NEGATÍV KÉPEKTŐL, MERT BIZONYITVA LÁTJA, HOGY A KÉPZELET KÉPES BETEGSÉGET OKOZNI, UGYANÚGY, MINT AHOGY MEGGYÓGYITANI AZT. KÖNYVÉBEN, **Love, Medkine, and Miracles (Szeretet, orvossh és csodák)** BERNIE SIEGEL ELMONDJA, HOGY GYAKRAN TALÁLKOZIK ESETEKEL, AHOL A PÁCIENSEK ÁLTAL SAJÁT MAGUK ÉS ÉLETÜK LEIRÁSÁRA HASZNÁLT MENTÁLIS KÉPEK, ÚGY TŰNIK, SZEREPET JÁTSZOTTAK ÁLLAPOTUK LÉTREHOZÁS AH AN. A PÉLDÁK KÖZÖTT EMLÍT EGY EMLŐTŐ TÁVOLÍTÁSON ÁTESETT PÁCIENST, AKI AZT MONDTA NEKI, HOGY „SZÜKSÉGE VOLT ARRA, HOGY LEVEGYENEK VÉGRE VALAMIT A MELLÉRŐL”; EGY RÖBBSZÖRÖS GERINCVELŐ-DAGANATOS BETEG ELMONDTA, HOGY „MINDIG GERINCTELENNEK TARTOTTÁK”; EGY GÉGEFŐ DAGANATOS FÉRFI ELMESÉLTE, HOGY AZ APJA GYEREKKÉNT AZZAL BŰNTETTE, HOGY FOLYAMATOSAN A TOTKÁT SZORONGATTA, ÉS RÁKIÁLTOTT: „DUGULJ EL!”. NÉHA A KÉP ÉS A BETEGSÉG KÖZTI KAPCSOLAT OLY SZEMBESZÖKŐ, HOGY NEHEZÜNKRE ESİK MEGÉRTENI, MIÉRT NEM NYILVÁNVÁLÓ A SZENVEDŐ FÉLNEK, MINT EGY PSZICHIOTERAPUTA ESETÉBEN, AKINEK SÜRGŐS SEBÉSZETI BEAVATKOZÁSSAL KELLETT MÉTEREKET ELTÁVOLÍTANI AZ ELHALT VASTAGBELÉBŐL, ÉS AZTÁN MEGVALLOTTA SIEGELNEK: „ÖRÜLÖK, HOGY MAGA A SEBÉSZEM. ANALÍZISEN VETTEM RÉSZT. NEM TUDTAM KEZELNI AZ ÖSSZES FEJLŐVŐ SZART, VAGY MEGEMESZTENI AZ ÖSSZES KAKÁT AZ ÉLETEMBEN.”” AZ ILYEN ESETEK MEGGYŐZTÉK SICCGLT, HOGY MAJDNEM AZ ÖSSZES BETEGSÉG LEGALÁB BIZONYOS FOKIG AZ ELMÉBŐL SZÁRMAZIK, DE NEM GONDOLJA, HOGY EZ PSZICHOSZOMATIKUSSÁ VAGY KÉPZELETBELIVÉ TESZI ÖKET. INKÁBB **szóma-szignifikámtmk** NEVEZI ÖKET, MELY KIFEJEZÉST BOHM RAKTA ÖSSZE, HOGY JOBBAN ÖSSZEGEREZZE A KAPCSOLATOT, ÉS A GÖRÖG **soma** SZÓBÓL SZÁRMAZIK, MELYNEK JELENTÉSE „TEST”. HOGY MINDEN BETEGSÉG AZ ELMÉBŐL SZÁRMAZHAT, NEM ZAVARJA SICCGLT. EZT INKÁB ÓRIÁSI REMÉNYNEK LÁTJA, EGY JELZÉSNEK, HOGY AMENNYIBEN HATALMUNKBAN ÁLL A BETEGSÉG MEGTEREMTÉSE, ÚGY HATALMUNKBAN ÁLL A JÖLLET MEGTEREMTÉSE IS.

A BETEGSÉG ÉS AZ ELMEKÉP KÖZTI KAPCSOLAT OLY DÖNTŐ EREJŰ, HOGY A KÉPZELŐERŐ MÉG A PÁCIENS TULÉLÉSI KILÁTÁSAINAK MEGJÓSOLÁSÁRA IS FELHASZNÁLHATÓ. EGY MÁSIK IRÁNYMUTATÓ KÍSÉRLETBEN, SIMONTON ÉS FELESÉGE, A PSZICHOLOGUS STEPHANIE MATTHEWS-SIMONTON, ACHTERBERG ÉS A PSZICHOLOGUS G.FRANK LAWLIS VÉGREHAJTOTTAK 126 ELŐREHALADOTT RÁKBETEGEN EGY VÉRVIZSGÁLAT SZOROZATOT. AZTÁN UGYANILYEN KITERJEDT GYAKORLATOKAT IS MAGUKBA FOGLALÓ PSZICHOLOGIAI VIZSGÁLTASOROZATNAK VETETÉK ÖKET ALÁ, AMELYEKBE MEGKÉRTÉK A PÁCIENSEKET, RAJZOLJANAK KÉPEKET MAGUKRÓL, RÁKUKRÓL, KEZELÉSÜKRŐL ÉS IMMUNRENDSZERÜKRŐL. A VÉRVIZSGÁLATOK NYÚJTOTTAK NÉMI INFORMÁCIÓT A PÁCIENSEK ÁLLAPOTÁRÓL, DE NEM TŰL SOKAT. VISZONT A PSZICHOLOGIAI VIZSGÁLATOK, KÜLÖNÖSEN A RAJZOK, A PÁCIENSEK EGÉSZSÉGI ÁLLAPOTÁRÓL SZÓLÓ INFORMÁCIÓK TÁRHÁZÁNAK BIZONYULTAK. TÉNYLEGESEN, EGYSZERŰEN **a** PÁCIENSEK RAJZAINAK ELEMZÉSÉVEL ACHTERBERG KÉSŐBB 95%-OS PONTOSSÁGGAL MEGJÓSOLTA, HOGY KI FOG NÉHÁNY HÓNAPON BELŰL MEGHALNI, ÉS KI FOGJA LEGYŐZNI A BETEGSÉGET, ÉS A JAVULÁS ÚJTÁRA LÉPNI. *

Az elme kosárlabdajátéka

BÁRMILYEN HIHETETLEN IS A FENTEBB EMLÍTETT KUTATÓK ÁLTAL ÖSSZEGYŰJTŐT BIZONYÍTÉK, MÉGIS CSUPÁN A JÉGHEGY CSÚCSA, AMIKOR A HOLOGRAFIKUS ELME TCSTFŐLÖTTI URALMÁRÓL BESZÉLÜNK. ÉZEN

Holografikusnak éneklek a testet

34

uralom gyakorlati alkalmazásai nem korlátozódnak szigorúan az egészségre. Számatlan világszerte elvégzett kísérlet mutatja, hogy a képzeletörőnek Óriási hatása van a fizikai és versenyzői teljesítményre.

Egy minapi kísérletben a pszichológus Shlomo Breznitz, a jeruzsálei Héber Egyetemen néhány csoport izraeli katonával negyven kilométert menetel teteti, de minden csoportnak különböző információkat adott. Volt néhány csoport, akivel harminc kilométert menetelt-tett, és aztán azt mondta nekik, hogy még kell menniük tizet. Másoknak azt mondta, hogy hatvan kilométert kell menetelniük, de a valóságban csak negyven kilométert meneteltetett velük. Néhányuknak megengedte, hogy távolságjelzőiéseket lássanak, másoknak fogalmuk sem volt, mekkora távolságot tettek meg. A tanulmány végén Brenitz úgy találta, hogy a katonák vérének stresszhormon szintje mindig a katonák beclésését tükrözte, és nem a tényleges távolságot, amit menetelniük kellett.¹⁰ Más szavakkal, **a testük nem a valóságra reagált, hanem, amit valóságnak hittek.**

Dr. Charles A. Garfield szerint, aki a National Aeronautics and Space Administration (N.A.S.A.) volt kutatója, és jelenleg a Performance Sciences Intézet elnöke a kaliforniai Berkeleyben, a szovjetek a képzelet és a fizikai teljesítmény kapcsolata közti mélyreható kutatásokat végeztek. Egy alkalommal világszínvonalú szovjet adékat négy csoportra osztottak. Az első csoport edzési idejének száz százalékát edzéssel töltötte. A második csoport az ideje hetvenöt százalékát töltötte edzéssel, a maradék huszonöt százalékot pedig azzal, hogy

elképzelték a pontos mozdulatokat és képességeket, amiket a sportágukban el szerettek volna érni. A harmadik csoport ideje ötven százalékát töltötte edzéssel, és ötven százalékot képzelődéssel, a negyedik pedig huszonöt százalékot töltött edzéssel, és hetvenöt százalékot képzelődéssel. Hihetetlen módon, az 1980-as Téli Játékokon a New York-i Laké Placid-on, a negyedik csoport mutatta a legnagyobb teljesítménybeli javulást, ezt követte a harmadik, második, végül az első csoport, ebben a sorrendben."

Garfield órák százait töltötte azzal, hogy kikérdezzen atlétákat és sport kutatókat világszerte, azt mondja: a szovjetek kifinomult képzelődési módszereket építettek számos atlétikai tanrendükbe, és úgy hiszik, a képzeletbeli képek előjelei az ideg-izomzati impulzusok létrehozásának. Garfield úgy hiszi, azért működik a képzelődés, mert a mozdulatok holografikusán rögzülnek az agyban. **Peak Performance: Mentái Training Techniques of the World's Greatest Athletes {Cúcsteljesítmény: a világ legjobb atlétáinak szellemi edzési módszere}** című könyvében kijelenti: „Ezek a képek holografikusak, és elsősorban tudat alatt működnek. A holografikus képkészítési módszer lehetővé teszi térbeli feladatok gyors megoldását, például hogy összerakj egy bonyolult gépet, elkészítsd egy tánc koreográfiáját, vagy színdarabok vizuális képeit futtasd az agyadban.”¹²

Alan Richardson Ausztrál pszichológus hasonló eredményeket ért el kosárlabdázókkal. Vett három csoport kosárlabdázót, és lemérte büntetődobási képességüket. Ezt követően az első csoportot arra utasította, hogy naponta húsz percet gyakorolják a büntetődobást. A második csoportnak azt mondta, ne gyakoroljon, a harmadik csoportnak pedig, hogy naponta húsz percig képzeljék el, hogy tökéletes kosarakat dobnak. Ahogy az várható volt, az a csapat, amelyik nem csinált semmit, nem is fejlődött. Az első csoport huszonnégy százalékot fejlődött, de kizárólag a képzelet erejével a harmadik csoport huszonhárom százalékot fejlődött, majdnem annyit, mint az a csoport, amelyik gyakorolt.¹³

35

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

Az egészség és betegség közötti elválasztás hiánya

Larry Dossey orvos úgy hiszi, a képzelet nem az egyetlen eszköz, amit a holografikus elme felhasználhat, hogy változásokat érjen el a testben. Egy másik eszköz, hogy felismerjük: minden dolog egyeden sérteden egészet alkot. Ahogy Dossey megfigyeli, hajlamosak vagyunk arra, hogy túlünk függetlennek tekintsük a betegséget. A betegség kívülről jön, és megtámad bennünket, felborítva jólétünket. Azonban ha a tér, az idő, és minden más a Világegyetemben valójában elválaszthatatlanok, igazából nem tehető különbség az egészség és a betegség között.

Hogyan vehetjük e tudás gyakorlati hasznát a mindennapi életünkben? Amikor többé nem tekintünk a betegségekre különállónak, hanem egy nagyobb egész részeként, a viselkedés, az étrend, az alvás, a testmozgás minták és más általánosságban vett világi kapcsolatok környezeteként tekintünk rá, gyakran jobban leszünk, mondja Dossey. Bizonyíték gyanánt egy tanulmányt ajánl, ahol a krónikus fejfájásokban szenvedőket felkérték, hogy írjanak naplót fejfájásaik gyakoriságáról és erősségéről. Ugyan a naplót első lépésnek szánták, hogy a további kezelésekre felkészítse az alanyokat, a legtöbb alany azt tapasztalta, hogy amint elkezdett naplót vezetni, megszűntek a fejfájásai!"

Egy Dossey által idézett másik kísérletben epileptikus gyerekek és szülei egy csoportjánál videofilmre vették, ahogyan egymással kölcsönhatásba léptek. Ilyenkor alkalmanként előfordultak érzelmi kitörések, amiket tényleges rohamok követtek. Amikor a gyermekeknek megmutatták a kazettát, és meglátták a kapcsolatot az érzelmekkel telített események és rohamaik között, majdnem teljesen megszűntek a rohamok.'^ Miért? Azzal, hogy naplót vezettek, vagy megnéztek egy filmet, az alanyok megláthatták állapotukat életük nagyobb mintájában. Amikor ez megtörténik, a betegségekre többé nem úgy tekintenek mintha „egy valahonnan kívülről érkező támadó lenne, hanem mint egy sérteden egészként leírható élet részére" - mondja Dossey. „Amikor a figyelmünket a kapcsolatoknak és az egységnek szenteljük, és nem darabolásra és elválasztásra fordítjuk, bekövetkezik az egész-ség.”¹⁴

Dossey úgy érzi a **beteg** szó ugyanolyan félrevezető, mint a **részecske**. Ahelyett, hogy különállóak és alapvetően elválasztott biológiai lények lennének, lényegében dinamikus folyamatok és minták vagyunk, amiket semmivel sem lehet jobban fészekre szedni, elem-ezni, mint az elektronokat. Mi több, kapcsolatban vagyunk, összekapcsolódunk a betegséget és az, egészséget létrehozó erővel, társadalmunk hiteivel, barátaink, családtagjaink, orvosaink hozzáállásával, az e Világmindenség érzékelésére használt képekkel, hitekkel, és még magunkkal a világ megértéséhez, felfogásához használatos szavainkkal is.

Egy holografikus Világmindenségben a testünkkel is összekapcsolódunk, és az előző oldalakon láthattunk néhány példát, hogyan tud ez az Összekapcsolódottság megnyilvánulni. De vannak más módok, talán végtelen számú másik mód. Ahogy Pribram kijelenti: „Hogyha testünk minden része tényleg az egész visszatükröződése, mindenféle mechanizmusoknak kell lenniük, hogy irányítsák, ami történik. Ezen aponton semmi sem biztos.”¹ Figyelembe véve a témában való tudatlanságunkat, ahelyett, hogy azt kérdeznénk, **hogyan** irányítja az elme holografikusán a testet, talán fontosabb kérdés: mire terjed ki ez az irányítás? Vannak-e bármilyen korlátai, és ha igen, mik ezek? Most e kérdésnek szenteljük figyelmünket.

Holografikusnak éneklek a lestel

35

Az égvilágon semmi gyógyító ereje

Egy másik egészségügyi jelenség, ami megdöbbentő bepillantást adhat az elme test feletti hatalmáról, a placebo hatás, Placebo bármilyen egészségügyi kezelés, aminek nincsen fizikai hatása a testre, hanem vagy azért adják be, hogy kedvében járjanak egy betegnek, vagy pedig ellenőrzésként egy dupla-vak kísérletben, vagyis amikor egyének egyik csoportja valós kezelést kap, a másik pedig hamisat. Az ilyen kísérletekben sem a kutatók, sem az alanyok nem tudják, hogy ténylegesen mit kapnak, így a vizsgált kezelés eredményei pontosabban megállapíthatóak. A cukor tablettákat gyakran használják placeboként orvosság kísérletekben. A sóoldatot is (desztillált vízben feloldott só), bár a placebo-nak nem feltétlenül kell vegyszernek lennie. Sokan írják az összes kristályokkal, réz karkötőkkel, és más nem hivatalos orvosságokkal elért egészségügyi javulást is a placebo hatás számlájára.

Még a sebészetet is használták placeboként. Az 1950-es években gyakran sebészeti úton gyógyították az angina pectorist, ez egy ismétlődő fájdalom a mellkasban és a bal karban, amiért a szív elégtelen vérellátását

okolják. Néhány lejeményes orvos úgy döntött, elvégez egy kísérletet. A szokásos műtét helyett, aminek része, hogy elkötik az ütőeret, egyszerűen felválták a betegeket, és összevarták őket. Az álműtéten átesett betegek ugyanolyan megkönnyebbülésről számollak be, mint a hagyományosan megműtötték. Tgy kiderült, hogy a hagyományos műtét is csak placebo!¹⁸ Azonban az álműtétek sikere azt mutatja, hogy valahol mélyen belül rendelkezünk az angina pectoris irányításának képességével (lásd Satprcm: **A sejtek elméje - a szerk. }**). És ez még nem minden. Az évszázad második felében a placebo hatást több száz területen világszerte alaposan kikutatták. Kiderült, hogy minden valamilyen placebo kapott ember közül harmincöt százalék jelentős hatást fog átélni, bár ez a szám helyzetéről helyzetre nagyban változhat. Az angina pectorison túl a placebo kezelésre fogékony állapotba tartoznak a migrénes fejfájások, allergiák, lázak, általános náthák, pattanások, asztmák, szemölcsök, különféle fájdalmak, hányinger és tengeribetegség, emésztőszervi fekélyek, pszichiai tünetegyüttesek mint például a depresszió és az idegesség, reumás és elfajulással járó ízületi gyulladás, cukorbetegség, sugárbetegség, Parkinson-kór, szklerózis multiplex és különféle rákok. Világos, hogy ez kiterjed a kevésbé komolyaktól az életveszélyesekig, de a placebo hatása a legm érsek eltebb állapotokra is már-már csodával határos élettani változásokat hozhat. Vegyük például a mélyen fekvő szemölcsöt. A szemölcsök kis bőr (irha) daganatok. Ezeket nagyon könnyű gyógyítani placebo használatával, ahogy szinte korlátlan példákat mutatnak erre a népi szertartások - ahol a szertartás maga egy fajta placebo -, amiket különböző kultúrákban használnak arra, hogy megszabaduljanak tőlük. A New York-i Memóriái Sloan-Kettering Cancer Center nyugalmazott elnöke, Lewis Thomas mesél egy orvosról, aki rendszeresen úgy gyógyította a szemölcsöket, hogy ártalmatlan lila festéket kent rájuk. Thomas úgy érzi, hogyha egy legyintéssel intézzük el e kis csoda magyarázatát, hogy az mondjuk: á, csak a tudatalatti elmeműködés közben, nem méltányoljuk a placebo hatást. „Hogyha a tudatalattim tudja, hogyan irányítsa a mechanizmusokat e vírus megkerüléséhez, és hogy a különböző sejteket a megfelelő sorrendben vonultassa fel a szövet helyreállításához, csak azt tudom mondani, hogy a tudatalattim sokkal előrébb tart, mint én” - mondja.¹³

36

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

A placebo hatékonysága adott körülmények között szintén nagyon változékony. Kilenc placebo aszpirinhez hasonlító dupla-vak kísérletben a placebo ötvennégy százalékban ugyanolyan hatásosnak bizonyult, mint a tényleges érzéstelenítő.¹⁰ Vélhetnénk, hogy a placebo még kevésbé lenne hatékony, amikor egy sokkal erősebb fájdalomcsillapítóhoz, mini például a morfiumhoz hasonlítjuk, de nem ez a helyzet. Har dupla-vak kísérletben bebizonyosodott a placebo **ötvenhat százalékban ugyanolyan sikeresen csillapítják a fájdalmat, mint a morfium.**^{2^}

Miért? Egy tényező, ami befolyásolhatja egy placebo hatékonyságát az, hogy hogyan adják be. Az injekciót általában hatásosabbnak tekintik, mint a pirulákat, tehát hogyha egy placebo injekcióban adunk be, megnövelhetjük a hatásosságát, **i** lasonlóképp a kapszulákat hatásosabbnak tekintik a tablettáknál, sőt még a pirula mérete, alakja és színe is szerepet játszhat. Egy tanulmány során, ahol arra próbáltak rájönni, milyen szuggesztív hatása van egy pirula színének, a kutatók azt fedezték fel, hogy az emberek hajlamosak a sárga vagy narancssárga pirulákat hangulat befolyásolónak tekinteni, akár élénkítőnek, akár csillapítóknak. A sötétvörös tablettákra nyugtatószerként gondolnak, a levendulakéit pirulák hallucinogének, a fehér tabletták fájdalomcsillapítók.^{1^}

Egy másik tényező az orvos hozzáállása, amikor felírja a placebo. A California-i Kaiser Hospital placebo specialistája, dr. Davíd Sobe! elmond egy történetet egy orvosról, aki egy asztmás beteget kezel, akinek szokatlanul nehéz volt nyitva tartania a légcsövét. Az orvos mintát rendelt egy hatásos új gyógyszerből egy gyógy szercégőtől, és beadta az embernek. Terceken belül a beteg látványos fejlődést mutatott, és sokkal könnyebben lélegzett. Azonban amikor legközelebb volt rohama, az orvos úgy döntött megnézi mi lesz, ha placebo ad. Ez alkalommal a beteg panaszkodott, hogy valami baj lehet azzal, amit kapott, mert **az** a szer nem szüntette meg teljesen a légzési nehézségeit. Ez meggyőzte az orvost, hogy **ez a** hatásosnak hirdetett új szer valóban hatásos lehet **az** asztma kezelésében - egészen addig, amíg nem érkezett egy levél a gyógyszercégőtől, hogy az új csodaszer helyett véletlenül egy placebo küldtek neki! Úgy tűnik, az orvos akaradon lelkesedése az első placebo iránt, és hogy **ez** nem volt jelen a másodiknál lehet az ellentmondás oka!

A holografikus modell értelmében, a beteg figyelemre méltó válasza a placebo asztma orvosságra azzal is magyarázható, hogy a test/elme végső soron nem tud különbséget tenni az elképzelt és az igazi valóság között. A beteg azt hitte, hogy most egy erős új asztma gyógyszert kapott, és ez a hit ugyanolyan drámai élettani hatással volt a tüdejére, mintha az igazi gyógyszert kapta volna. Achterberg figyelmeztetését, hogy az egészségünkre kiható idegi hologramok sokfélék és sokoldalúak, kiemeli az a tény is, hogy még egy olyan finom dolog is, mint **az** orvos kicsit más hozzáállása (és talán testbeszéde), miközben beadja a két placebo, elég ahhoz, hogy az egyik placebo működjék, a másik pedig ne. Ebből tisztán láthatjuk hogy még a tudat alatt kapott információ is nagyban befolyásolhatja egészségünket irányító hiteinket és címeképeinket. Ilyenkor érdemes elgondolkozni, hány gyógyszer működött (vagy nem működön) csak **az** orvos által tanúsított hozzáállás miatt, miközben beadta/fel írta őket.

Forró kályhára tett hógolyóként olvadó daganatok

Fontos megérteni, hogy az ilyen tényezők milyen szerepet játszanak egy placebo hatékonyságában, mert ez megmutatja, hogyan alakítják hiteink holografikus testünket irányító ké

Holografikusnak éneklek a testet

36

ességünket. Elménk képes eltüntetni szemölcsöket, kitisztítani légcsöveket, és morfiumként fájdalmat csillapítani, de mivel nem vagyunk e hatalmunk tudatában, át kell verniük minket, hogy használjuk. Ez majdnem vicces lenne, ha nem botlanánk úton-útfélen a saját hatalmunk figyelmen kívül hagyásának köszönhető tragédiákba.

Ezt mi sem mutatja be jobban, mint egy mára híressé vált eset, amiről Bruno Klopfer orvos számol be. Klopfer előrehaladott nyirokcsomó rákkal kezelte egy Wtigh nevű férfit. Kimerült minden szokványos kezelési módszer, és úgy tűnt, Wtigh-nak kevés ideje maradt hátra. Nyaka, hónalja, mellkasa, hasa és ágyéka mind tele volt

narancs mérem daganatokkal, lépe és mája pedig úgy megdagadt, hogy mellkasából minden nap több mint kétliternyi tejes folyadékot kellett lecsapolni.

Azonban Wright nem akart meghalni. Hallott egy Krebiozen nevű új izgalmas gyógyszerről, és könyörgött orvosának, hogy próbálja ki rajta. Az orvos először visszautasította, mert a Krebiozent addig csak olyan betegeknek próbálták ki, akiknek előreláthatólag volt legalább három hónapja hátra. De Wright annyira hajthatatlanul könyörgött, hogy az orvos végül beadta derekát. Pénteken Wright-nak adott egy Krebiozent injekciót, de szíve legmélyén nem hitte, hogy túléli a hétvégét. Aztán az orvos hazament. Legnagyobb megdöbben és érc hétfőn Wright-ot nem találta az ágyában. Felkeh, és az udvaron sétálgatott. Klopfer arról számolt be, hogy a daganatok „forró kályhára tett hógo-lyóként” olvadtak el, és eredeti méretük felére apadtak. Ez sokkal gyorsabb csökkenés volt, mint amit a legerősebb gamma-sugár kezeléseknél valaha is elértek. Tíz nappal az első Krebiozen injekció után Wright elhagyta a kórházat, amennyire az orvosok meg tudták állapítani, rákmentesen. Amikor kórházba hozták, oxigén maszk kellett neki, hogy lélegezni tudjon, de távozáskor elég jól volt ahhoz, hogy különösebb probléma nélkül haza tudja vezetni saját repülőgépét 3600 méter magasan.

Wright két hónapig teljesen rendben volt, aztán elkezdtek cikkek megjelenni, hogy a Krebiozen valójában semmilyen hatással sincsen a nyirokcsomó daganatokra. A gondolkodásában mereven logikus és tudományos Wright nagyon levert lett, betegsége kiújult, és újra kórházba került. Ekkor orvosa úgy döntött, elvégez egy kísérletet. Azt mondta Wright-nak, hogy a Krebiozen tényleg annyira hatásos, amilyenek állíriák, de az orvosság első adagjai szállítás során megromlottak. Azuán megsúgta, hogy neki van ebből a drogból egy erős sűrítménye, és tudná Wrightot ezzel kezelni. Természetesen az orvosnak nem volt semmiféle sűrítménye, és sima vizet szándékozott Wrightnak beadni. Hogy megteremtse a megfelelő légkört, még egy aprólékosan kidolgozott eljárást is elvégzett, mielőtt beadta Wright-nak a piacé bot. Az eredmények ismét drámaiak voltak. A daganat tömegek eltűntek, a mellkasi folyadék megszűnt, Wright ismét gyorsan lábba állt, és remekül érezte magát. Ujabb két hónapig tünetmentes maradt, de ezután az American Medical Association kiadott egy országos tanulmányt, ami a Krebiozent értéktelennek nyilvánította a rák gyógyításában. Ez alkalommal Wright hite teljesen összeomlott. A rákja ismét új életre kapott, és két nappal később meghalt.³⁴

Wright története szomorú, de erőteljes üzenet: amikor elég szerencsések vagyunk ahhoz, hogy túljussunk hitctlenységünkön, és mérítsünk a bennünk lakozó gyógyító erőből, ripsz-ropsz el tudunk olvasztani daganatokat.

76

HOLOURAF1KTJS UNIVERZUM

A Krebiozen esetében csak egy emberről volt szó, de vannak sokkal több embert érintő hasonló esetek. Vegyük például a cis-platinum nevű kemoterápiás hatóanyagot. Megjelenésekor ezt is csodaszerként tukmálták fűre-fara, és a kezelésben résztvevő emberek hetvenöt százaléka jobban lett. De a kezdeti izgalom hullám után, ahogy egyre rutinszerűbbé vált a cis-platinum használata, hatékonysága leesett huszonöt-harminc százalékra. Ugy tűnik, a cis-platinumból nyert legtöbb javulás a placebo hatásnak köszönhető!

Működik ténylegesen bármilyen orvosság?

Az ilyen események felvetnek egy fontos kérdést. Hogyha az orvosságok, mint például a Krebiozen és a cis-platinum, akkor működnek, ha hiszünk bennük, és nem működnek, ha nem hiszünk bennük, mit mond ez úgy általában az orvosságok működéséről? Nehéz e kérdés megválaszolni, de van néhány nyomunk. Például, a Harvard Medical School orvosa Herbert Bensón rámutat, hogy az 1800-as években felírt gyógykezelések nagy része, a piócáktól a gyíkver fogyasztásig mai szemmel haszontalannak tűnnek, de a placebo hatás miatt kétségtelenül segítettek az esetek jórésében! Akkor száz év múlva, hogy fogják látni a mai „modern” orvosi módszereinket?

Bensón, a Harvard Thorndike Laborarory-ban dolgozó Dr. Dávid P McCallie Jr.-el együrr átnézett számos tanulmányt az angina pectorisra az évek során előírt különböző kezelésekről, és rájöttek, ugyan a gyógykezelések jöttek és mentek, a sikerességi fokuk — még a mára lejáratott kezelések esetén is - mindig magas maradt! Ebből a két megfigyelésből nyilvánvalóvá válik, hogy a placebo jelenség fontos szerepet játszott az egészségügy múltjában, de vajon ez a helyzet még ma is? Úgy tűnik, a válasz: igen. A The Ecderal Office of Technology Assessment úgy becsüli, a jelenlegi egészségügyi gyógymódok több mint hetvenöt százaléka nem ment át megfelelő tudományos vizsgálaton, ez a szám pedig azt jelenti, hogy az orvosok tudtukon kívül ma is placebókat adnak. (Bensón például úgy hiszi, hogy legalábbis is sok recept nélkül kapható orvosság főként placebóként működik!)*

Figyelembe véve az cz idáig megvizsgált bizonyítékokat, szinte adja magát a kérdés, hogy vajon nem minden gyógyszer kizárólag placebóként működik-c. A válasz úgy tűnik nem. Számos gyógyszer hatásos, akár hiszünk benne, akár nem: a C-vitamin enyhíti a skorbut tüneteit, és az inzulin segít a magas cukorszinten, még ha kételkedünk is benne. De a kérdés még mindig nem olyan nyilvánvaló, mint amilyenek sok szakember kezeli. Tűnődj el a következőn:

Egy 1962-ben végzett kísérlet során Dr. Harrier Linton és Dr. Róbert Langs azt mondták az alanyoknak, hogy egy LSD hatásait kutató tanulmányban fognak részt venni, de e helyett placebot adtak nekik. Ettől függetlenül, félórával az után, hogy bevették a placebot, az alanyok elkezdtek megtapasztalni az LSD utazás klasszikus tüneteit, elvesztették tetteik fölötti irányítást, sejtetően bepillantottak a létezés értelmébe, és így tovább. Ezek a „placebo utazások” több órán át tartottak!^

Néhány évvel később. 1966-ban egy mára hírhedté vált Harvard pszichológus, Richárd Alpert keletre utazott szent embereket keresni, akik betekintést adhatnak neki az LSD tapasztalatról. Számos a drog kipróbálására hajlandó jelentkezőt talált, és érdekes módon kü

Holografikusnak éneklek a testet

37

lönböző visszajelzéseket kapott. Egy pandit (bölc) azt mondta neki, hogy jó, de nem olyan jó, mint a meditáció. Egy másik, egy tibeti láma arra panaszkodott, hogy csak megfájdult tőle a feje.

Azonban az Alpertet leginkább megdöbbenő visszajelzés egy összetöpörödött kis szent embertől jött, aki a Himalája dobegységében élt. Mivel a férfi már hatvanon felül volt, Alpert először egy ötven és hetvenöt

mikrogramm közti gyengéd adagot szeretett volna beadni. De a férfi sokkal nagyobb érdeklődést mutatott az Alpert által hozott egyik 305 mikrogrammos tablettá iránt, ez pedig egy viszonylag jókora adag. Vonakodva Alpert átnyújtott egyet a tabletták közül, de férfi még mindig nem volt megelégedve. Csillogó szemekkel kért még egyet, majd még egyet, és összesen 915 mikrogramm LSD-t tett a nyelvére, és nyelt le, ez pedig bármilyen mérce szerint igen kemény adag (összehasonlításképp az átlag adag, amit Grof használt a kísérleteiben 200 mikrogramm körül volt).

Alpert megdöbbenve, figyelmesen szemlélte, arra számítva, hogy a férfi elkezd lóbálni a kezeit, és szirénaként sikoltozni, de e helyett úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna. A nap hátralévő részében nem változott, a viselkedése, ugyanolyan derűs és nyugodt maradt, mint mindig, leszámítva a néha Alpen-re vetett csillogó tekintet. Úgy tűnt, az LSD csekély vagy egyáltalán semmilyen hatással nem volt rá. Alpertet annyira megrázta ez a tapasztalat, hogy felhagyott az LSD-vel, Ram Dass-ra változtatta a nevét, és áttért a miszticizmusra.²¹ Tehát, egy placebo kiválthatja ugyanazokat a harisokat, mint az igazi szer, az Igazi szer pedig lehet, hogy semmilyen hatással nem lesz. A helyzet ilyen fejetetejére állítótságot számos amfetaminnal kapcsolatos kísérlet bizonyította. Egy tanulmány során két szobában tíz-tíz alanyt helyeztek el. Az első szobában kilencen élenkítő hatású amfetamint kaptak, a tizedik egy barbitur tartalmú altatót. A másik szobában fordított volt az arány. Mindkét esetben a kakukktójs pontosan úgy viselkedett, ahogy a társai. Az első szobában az egyetlen, aki barbitur tartalmú altatót kapott, elalvás helyett felelevenedett, és felgyorsuk, a másik szobában **az** egyetlen, aki amfetamint kapott, pedig elaludt.²² Szintén létezik egy feljegyzés egy Ritaín nevű élen ki tő szertől függő emberről, akinek aztán függőségét átvitték egy placebo. Más szavakkal a férfi orvosa képes volt minden szokásos elvonási tünetet elkerülni azzal, hogy titokban cukor tablettákra váltotta receptjét. Sajnos a férfi továbbra is függő maradt — ettől kezdve már — a placebo!²³

Az ilyen események nem korlátozódnak kísérleti helyzetekre. A placebo a mindennapi életünkben is szerepet játszanak. A koffein éjjel ébren tart? Kutatás kimutatta, hogy még egy koffein injekció sem képes az egyébként koffeinre jól reagálókat ébren tartani, ha úgy hiszik, hogy nyugtatót kapnak.²⁴ Segített már egy antibiotikum, hogy túl legyél egy náthán, vagy íájós torkon? Ha igen, akkor már megtapasztaltál egy placebo hatást. Minden náthát vírusok okoznak, ahogy sok torokfájást is, az antibiotikumok pedig csak a bakteriális fertőzésekben segítenek, a vírus okozta fertőzéseken nem. Tapasztaltál már kellemetlen mellékhatást orvosság bevétele után? Egy mephensin nevű nyugtatószer kuratásánál kiderült, hogy a tesztalanyok tíz-húsz százaléka tapasztal káros mellékhatásokat - beleértve a hányingert, viszkető kiütéseket és szapora, egyéneken szívverést (palpitációt) - ártól függetlenül, hogy

38

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

valódi szert kaptak, vagy csak placebo.²⁵ Hasonlóképp, egy új fajta kemoterápiától készített tanulmányban, a **boncrol! csoport** harminc százaléka, akik csak placebo kaptak, elvesztették a hajukat.²⁶ Tehát ha ismersz valakit, aki kemoterápiát kap, mond meg neki, hogy tápláljon aktívan reményeket gyógyulásával kapcsolatban. Nagy az elme hatalma.

Azon felül, hogy bepillantást nyerhetünk ebbe az erőbe, a placebo támogatják az, elme/test kapcsolat holografikusabb megértését. Ahogy egészség és tápanyag rovatvezető Jane Brody említi egy, a **New York Times** 77«ei-ban megjelent cikkben: „A placebo hatékonysága drámaian támogatja az emberi szervezetről alkotott „holisztikus” nézetet. Az egészségügyi kutatásokban egyre több figyelmet nyerő nézet szerint, az elme és a test folyamatos kölcsönhatásban van, és túlságosan összefonódtak ahhoz, hogy két különálló entitásként tekinthessünk rájuk.”²⁷

A placebo hatás sokkal hatalmasabb módon is hatással lehet ránk, mint gondolnánk. Erte mutat egy friss, és elképesztően zavarba ejtő egészségügyi rejtély. Ha egy kis amerikai tévét is néztél az elmúlt egy vagy két évben, biztosan láttad az azt hitdető reklámok özönét, hogy az aszpirin lecsökkenti a szívroham valószínűségét. Nyilván rendelkezésre áll egy rakás ezt alátámasztó meggyőző bizonyíték, különben a televízió reklámokban elhangzó egészségügyi kijelentések pontosságához nagyon ragaszkodó ellenőrző hatóság nem engedné adásba. Ez mind szép és jó. Az egyetlen probléma, hogy úgy tűnik, az aszpirinnek nincs meg ugyanez a hatása az Angliában élőkre. 5 139 angliai orvos hat éves kutatása kimutatta, hogy semmi bizonyíték nincs arra, hogy az aszpirin csökkenti a szívroham valószínűségét Angliában.²⁸ Hiba van valakinek a kutatásában, vagy lehet, hogy mindez csak az amerikai tévé által kiváltott valami hatalmas placebo jelenség okozta élettés? Bármilyen legyen a helyzet, ne add fel az aszpirin megelőző hatásába vetett hited! Még megmentheti az életed!

Több személyiség kihatása az egészségügre.

Egy másik állapot, ami képszerűen mutatja az elme test feletti hatalmát, az, a Több Személyiség Rendellenesség vagy MPD {Multiple Personality Disorder} Azon felül, hogy különböző agyhullám mintái vannak, egy többszemélyiségű alszemélyiségei lélekránlak is erősen elkülönülnek egymástól. Mindnek megvan a maga külön neve, kora, emlékei, és képességei. Gyakran különbözik a kézírásuk, bejelentett nemük, kulturális és faji hátterük, művészi adottságaik, idegen nyelvű tárgyaló képességük és intelligenciájuk.

Még figyelemre méltóbbak a több személyiségűségben lezajló biológiai változások, amikor személyiséget vált. Gyakran az egyik személyiség egészségügyi állapot rejtélyesen eltűnik amikor a másik átveszi az irányítást. A Chicago-i International Society for the Study of Multiple Personality-ben dolgozó dr. Bennett Braun lejegyzett egy esetet, ahol egy ember minden alszemélyisége allergiás volt a narancslére, kivéve egyet. Ha a férfi narancslét ivott, amikor az egyik allergiás személyisége irányított, borzalmas kiütések lepték el. De ha átváltott a nem allergiás személyiségére, a kiütések azonnal kezdtek eltűnni, és szabadon ihatott narancslévet.²⁹

* Természetesen semmiképpen sem állítom, hogy minden orvosság mellékhatás a placebo hatás eredménye. Amennyiben egy orvosság káros mellékhatását tapasztalod, fordulj orvosodhoz. Valószínűleg ad majd egy-két másik orvosságot a mellékhatásokra.

Holografikusnak éneklek a testet

38

Dr. Francine Howland, egy a többszemélyiségűségek kezelésére szakosodott Yale pszichiáter elmesél egy még meglepőbb esetet, ami arról szól, hogyan reagált egy többszemélyiségű-ges a darázscsípésre. A kérdéses alkalommal a férfi a Howland-el egyezettett időpontban úgy jelent meg, hogy az egyik szeme úgy bedagadt egy darázs csípéstől, hogy nem tudta kinyitni. Megállapította, hogy orvosi segítségre van szüksége, ezért Howland

hívott egy szemorvost. Sajnos, a szemész legkorábban egy órával később tudott csak megérkezni, és mivel a férfinak súlyos fájdalmai voltak, Howland úgy döntött, kipróbál valamit. Ahogy kiderült, a férfi egyik alszemélyisége egy „érzéstelen személyiség” volt, és nem érzett semmilyen fájdalmat. Howland az érzéstelen személyiségnek adta át a férfi teste feletti irányítást, és a fájdalom megszűnt. De valami más is történt. Mire a férfi megérkezett a szemésszel egyeztetett időpontra, a duzzanat teljesen eltűnt, és a szeme ismét rendbe jött. Mivel semmilyen kezelésnek nem látta szükségét, a szemész hazaküldte.

Egy idő után azonban az érzéstelen személyiség abbahagyta a test irányítását, és a férfi eredeti személyisége tért vissza, a fájdalommal, és a darázscsípés okozta daganattal együtt. Másnap elment a szemészhez, hogy végre kezelést kapjon. Sem Howland, sem a beteg nem mondta meg, hogy a férfi többszemélyiséges, és miután kezelte a férfit, a szemész felhívta Howland-ot, és „Azt hitte, az idő játszik vele.” Howland nevetett. „Csak biztos akart lenni benne, hogy tényleg felhívtam az előző nap, és nem csak ő képzelte.”

A több szem éliségesek nem csak az allergiát tudják ki- és bekapcsolni. Ha valaha is létezett kétely a felől, hogy a tudattalan elme képes irányítani a drogok hatásait, akkor most végleg elsöpri a több személyiségesek gyógyszeres varázslata. Azzal, hogy személyiséget vált, egy részeg többszemélyiséges azonnal ki tud jözanodni. A különböző személyiségek másképp reagálnak a különféle drogokra. Braun lejegyzett egy esetet, ahol egy személyiségnek elég volt öt mikrogramm diazepam nyugtató, hogy lenyugodjon, míg egy másik személyiség száz mikrogramm is csekély vagy semmilyen hatással sem volt. Egy többszemélyiségesnek gyakran van egy vagy több gyerek személyisége, és ha egy felnőtt személyiség kap egy drogot, és ezután a gyerek személyiség veszi át az irányítást, a felnőttre méretezett adag túl sok lehet a gyereknek, és bekövetkezhet a túladagolás. Egyes többszemély is égéseket szintén nehéz elaltatni, és számos esetet jegyeztek le, amikor több szem éliségesek felébrednek a műtőasztalon miután az egyik „elaltathatatlan” személyiségük vette át az irányítást.

Más állapotok, amik személyiségtől személyiségig változhatnak, lehetnek hegek, égési nyomok, ciszták, és a jobb- vagy balkezesség. Változhat a látás élessége, és egyes többszemélyiségeseknek két vagy három különböző szemüveget kell magával hordaniuk, hogy alkalmazkodni tudjanak változékony személyiségeikhez. Az egyik alszemélyiség lehet színvak, míg egy másik nem az, és még a szemszín is változhat. Vannak olyan nők, akiknek havonta két vagy három menstruációs szakaszuk van, mert minden alszemélyiségüknek megvan a saját ciklusa. Christy Ludlow beszéd kutató felfedezte, hogy egy többszemélyiséges minden személyiségének más a hangmintája, ehhez pedig egy akkora élettani változásra van szükség, hogy még a legkiválóbb színész sem tudja annyira elváltoztatni a hangját, hogy megmátsa a hangmintáját.⁴¹ Egy cukorbetegség miatt kórházba került többszemélyiséges teljesen zavarba ejtette orvosait, amikor a cukorbetegség semmilyen tünetét nem mutatta, amikor egy nem cukorbeteg személyisége irányított.⁴¹ Vannak feljegyzések, hogy az epilepszia jön és megy, ahogy a személyiségek változnak, és Róbert A. Philips Jr. azt meséli, hogy még a daganatok is előjöhetnek és eltűnhetnek (azt ugyan nem határozza meg, hogy milyen fajta daganatok).

39

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

A többszemély iségesek hajlamosak az átlagos embereknél gyorsabban gyógyulni. Például számos feljegyzés szól harmadfokú égési sérülések rendkívül gyors gyógyulásáról. A leghátborzongatóbb mind közül, hogy legalább egy kutató - dr. Cornelia Wilbur tercpa-ua — meggyőződése szerint, a többszemélyiségesek lassabban öregszenek, mint mások.

Hogyan lehet mindez? Egy, a többszemélyiséges szindrómát érintő szűkebb körű tudományos tanácskozáson egy Cassandra nevű többszemélyiséges felvetett egy lehetséges választ. Cassandra gyors gyógyulási képességét a gyakorolt képzelő módszereknek, és az általa **párhuzamosjuttatásnak** nevezett eljárásnak tulajdonítja. Ahogy elmagyarázta attól, hogy váltakozó személyiségei nem mindig irányítják a testét, még tudatosak. Ez lehetővé teszi, hogy egyszerre több szálon „gondolkodják”, hogy egyszerre több írásbeli dolgozaton dolgozzék, és akár „aludják” is, amíg a többi személyisége elkészíti a vacsorát, és kitarítja a házat.

Az ádagember naponta kétszer-háromszor végez képzelő gyakorlatot, Cassandra viszont a nap huszonnégy órájában. Még egy anatómiában magasán képzett Celese nevű alszemélyi-sége is van, akinek egyetlen dolga, hogy a nap huszonnégy órájában meditáljon, és elképzelje teste jólétét. Cassandra szerint az egészségére fordított lankadatlan figyelem ad neki előnyt az átlag emberekkéi szemben. Számos többszemélyiséges is hasonlókról számolt be.”

Mélyen hiszünk a dolgok rögzültségében. Ha rossz a látásunk, hajlamosak vagyunk elhinni, hogy egész életünkre rosszul, sőt egyre rosszabbul fogunk látni. Cukorbetegség esetén fel sem merül, hogy állapotunk megváltozhat egy hangulat-, vagy gondolkodás-váltással. De a többszemély iségesek jelensége megkérdőjelezi ezt a megrev elképzelést, és további bizonyítékul szolgál, hogy elmeállapotunk befolyásolja testünk biológiáját. Ha egy többszemélyiséges elméje valamiféle többszörös hologram, a rest is annak tűnik, és ugyanolyan gyorsan tud egyik biológiai állapotból a másikba átlépni, ahogyan megkeverünk egy pakli kártyát.

Egy ekkora teljesítményre képes irányító rendszer észbontó, és ennek fényében az a képességünk, hogy akarattal eltűntessünk egy szemölcsöt, apróság. Egy darázscsípés kiváltotta allergikus reakció bonyolult és sokoldalú folyamat, magában foglalja az antitestek együttes fellépését, a hisztamin termelését, a vérerek kitágítását és átszakítását, az immunanyagok rendkívül nagymértékű kibocsátását, és így tovább. Egy többszemélyiséges elméje milyen rejtett módon képes úgy irányítani, hogy minden ilyen folyamat nyomban megálljon? Vagy mi teszi lehetővé számukra, hogy felfüggeszték a vérükben lévő alkohol, vagy más drog hatását, vagy hogy ki-be kapcsolgassák a cukorbetegséget? jelen pillanatban nem tudjuk, és egyetlen ténnyel vigasztalhatjuk magunkat. Ha egy többszemélyiséges kezelést kap, és valamiképp újra egészsé válik, tudatosan még mindig képes ezekre a váltásokra.” Ez azt sugallja, hogy valahol **mindannyiunk** elméjében ott a képesség, hogy mindezt irányítsuk. És ez még mindig nem minden, amire képesek vagyunk.

Terhesség, szervátültetések, és a genetikai szint megcsapolása

Ahogy már láthattuk, az egyszerű mindennapi hitek is erőteljes hatással lehetnek a testre. Természetesen legtöbbünk nem rendelkezik megfelelő szellemi önfegyelmel ahhoz, hogy teljesen irányítsuk hiteinket (és ezért kell az orvosoknak placebokhoz folyamodniuk a ben

Holografikusnak éneklek a testet

40

NUNK lakozó gyógyító erők megnyitására). Hogy visszanyerhessük EZT az irányítást, először meg kell értenünk a ránk haró különböző hiteket, mert ezek is ablakot kínálnak az elme/ TEST kapcsolat rugalmassága felé.

KULTURÁLIS HITEK

Társadalmunk belénk nevel egyfajta hitrendszer. Például a Trobriad Szigetek lakosai szabadon bocsátkoznak nemi kapcsolatba már házasság előtt is, de a közösség erősen rosszalja a házasság előtti terhességet. Semmilyen fogamzásgátlót nem használnak, és ritkán vagy sosem fordulnak abortuszhoz. Mégis, gyakorlatilag ismeretlen a házasság előtti terhesség. Ez felveti, hogy a kulturális hitek miatt, a férj nélküli nők tudataiatt megakadályozzák magukat a tehetbe esésben." Bizonyíték van rá, hogy valami hasonló folyamat működhet saját kultúránkban is. Majdnem mindenki hallott EGY párról, akik évekig próbálkoztak sikertelenül a gyereknemzéssel. VÉGÜL örökre fogadnak EGYET, és nem sokra RÁ A NŐ teherbe esik. Ez megint azt sugallja, hogy maga a tény, hogy végre lehet gyereke, lehetővé TETTE a férfinak/NŐNEK, hogy túljusson valamilyen a termékenységének eddig útját álló akadályon.

A kultúránkban résztvevő többi taggal megosztott félelem szintén nagy hatással lehet ránk. A tizenkilencedik században a tuberkulózis emberek tízezreit ölte meg, de az 1880-as évek elején a halálozási arány elkezdett zuhanni. Miért? Egy évtizeddel korábban még senki nem tudta, mi okozta a tuberkulózist, s ez megteremtette EGY réműletes rejtély LÉGKÖRÉT. De 1882-ben dr. Róbert Koch fontos felfedezést tett, miszerint a tuberkulózist EGY baktérium okozza. Miután ez a tudás clerte a néper, és csökkent a rejtély okozta felelem, a halálozási arány leesett százezrenként hatszázról kétszázra, annak ellenérc, hogy több mint egy fel évszázadot kellett még várni arra, hogy hatásos orvosságot találjanak.⁴¹ Ez egyértelműEN mutatja a félelem rendkívüli szerepét a betegségek és a halál vonatkozásában.

ÜGY tűnik, a FELELEM nagy szereper játszik a szervátültetések sikerében is. Az 1950-es években a vese átültetés csupán egy ígéretes lehetőség volt. Ezt követően Chicagóban ÜGY TŰNT, EGY ORVOS SIKERES átülterést vitt véghez.

Nyilvánosságra hozta felfedezéseit, és nem sokra rá világszerte sorra végeztek sikeres átül rítéseket. Majd a mindent elindító első átültetés kudarcba fulladt. Mi több, az orvos rájött, hogy a vesét kezdettől fogva visszaütötte a szervezet. De ez nem számított. Miután azok, akik kapták az átülretett szervet elhitték, HOGY túlélhetik, túl is éltek, és a műtétek sikere minden várt eredményt felülmúlt.⁴⁷

HOZZÁÁLLÁSUNKBAN MEGTESTESÍTETT HITEK

Egy másik mód, ahogyan hiteink megnyilvánulnak az életünkben, az a hozzáállásunk. Tanulmányok kimutatták, hogy egy várandós anyuka hozzáállása leendő csecsemőjéhez, és általában a terhességhez hatással VAN A szülés során tapasztalt bonyodalmakra, és a csecsemő születése utáni egészségére.¹⁸ Sőt, az elmúlt évtizedben lavinaként zúdult RANK a hiteink egészségügyi állapotunkra kifejtett hatását bemutató tanulmányok sora. Azok, akik magas pontszámot érnek el az ellenséges és erőszakos hozzáállást mérő teszteken, hétszer AK

40

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

kora valószínűséggel halnak meg szívrohamban, mint alacsony pontszámot elérő társaik.⁴⁴ A házas nőknek erősebb az immunrendszere, mint az elvált, vagy egyedülálló nőknek, a **boldog házas** nőknek pedig még erősebb az immunrendszerük!" A harcias jellemű AIDS-esek tovább élnek, mint passzív, beletörődő hozzáállású sorstársaik.¹ A rákos betegek is tovább dinek, ha fenntartják harcias hozzáállásukat.¹¹ A pesszimisták gyakrabban lesznek náthások, mint az optimisták." A feszültség csökkenti az immunrendszer válaszidejét; ^ magasabb a betegségek és kórok gyakorisága azoknál, akik frissen vesztették el a házas társ ukaf! ^ és így tovább, és így tovább, (lásd: Giorgio Mambretti és Jean Seraphin: **Orvostudomány a feje tetején, és ha mégis igaza van Hamer doktornak — a szerk.)**

AKARATERÖNK ÁLTAL KINYILVÁNÍTOTT HITEK

Az eddig megvizsgált hiteket nagyban tétlen hiteknek hívhatjuk. Megengedjük, hogy kultúránk és gondolataink adagos állapota ránk erőltesse őket. A rudatos hit a szándék acélos és tántoríthatatlan megjelenése, amit szintén lehet használni a holografikus test alakítására és irányítására. Az 1970-es években egy holland születésű író és előadó világszerte laboratóriumi orvosokat ké-pesztett el azzal a képességével, hogy irányítani tudta belső biológiai folyamatait.

A Menninger Foundation-ben, a University of Californias Langlely Porter Neuropsychiatric Institute-ben és másutt végzett tanulmányok szerint Schwarz óriási, tizenöt centis vitorlavarró túket döfött át karjain vérzés nélkül, arcizma sem rándult, és béta agyhullámokat sem mutatott (általában ezeket az agyhullámokat hozza létre valaki, ha fájdalommal érez). Még akkor sem vérzett, amikor kihúzta a tűket, a szúrás okozta lyukak, pedig gyorsan bezárultak. Ráadásul Schwarz kívánsága szerint változtatta agyhullámai ritmusát, égő cigarettát nyomott saját húsába anélkül, hogy kárt tett volna magában, és izzó szentet hordozott körbe csupasz tenyerén. Állítása szerint ezeket a képességeket a náci koncentrációs táborokban fejleszrette ki, ahol meg kellett tanulnia uralnia a fájdalmat, hogy kibírja a kapott rettenetes vereseket. Szerinte mindenki megtanulhatja a test önkéntes irányítását, és ezáltal saját kezébe tudja venni egészségét!"

Furcsa egybeesés, hogy szintén holland volt a másik férfi, aki 1947-ben hasonló képességeket mutatott be.

Mirin Dajo-nak hívták, és a zürichi Corso Thcater-ben adott nyilvános műsoraival döbentette meg a közösséget. Tisztán láthatóan egy asszisztens teljesen átszúrta Dajo testét egy vívótőrrel, nyilvánvalóan életfontosságú szerveket döfve át, de Dajo nem szenvedett semmilyen károsodást vagy fájdalmat. Schwarz-hoz hasonlóan, amikor kihúzták belőle a tört, Dajo nem vérzett, és csak egy halvány piros vonal mutatta a tör korábbi helyét.

Dajo előadásai annyira megrázták a közönséget, hogy végül az egyik néző szívrohamot kapott, és Dajot hivatalosan eltiltották a nyilvános szerepléstől. Azonban egy svájci orvos, Hans Naegeli-Osjord hallott Dajo képességeiről, és felkérte, vegyen részt egy tudományos kutatásban. Dajo beleegyezett, és 1947. május 31-én belépett a Zürichi Katonai Kórházba. Dr. Naegeli-Osjord mellett a kórház fősebésze, dr. Werner Brunner is jelent volt számos másik orvossal, diákkal és újságíróval. Dajo lemeztelenítette felső testét, koncentrált, majd a gyülekezet szeme láttára jelt adott, és asszisztense átdöfte testén a vívótört.

Ahogy mindig, most sem folyt vér, és Dajo nyugodt maradt. Dc egyedül ő mosolygott. A tömeg többi tagja kövé dermedt. Dajo életfön to.sságú szerveinek mindenképp károsod

Holografikusnak éneklek a testet

nia kellert volna, és látható tökéletes egészsége túl sok volt az orvosoknak. Hitetlenséggel telve, megkérdezték Dajo-t hajlandó lenne-e egy röntgennek alávetnie magát. Beleegyezett és szemmel látható erőfeszítés nélkül felment velük a röntgenszobához vezető lépcsőskön, a vívótörrel a gyomrában. Elvégezték a röntgent, és az eredmények tagadhatatlanok voltak; Dajo-t tényleg felnyársalták. Végül, az átszúrásától számítón húsz teljes perc után a vívótört kihúzták belőle, és csak egy-egy halovány heg maradt a szúrások helyén, elől-hátul. Később, Dajot baseli orvosok is kivizsgálták, és még azt is megengedte, hogy maguk az orvosok döfjék ár rajta a tört. Később dr. Naegeii-Osjord ismertette a teljes esrcrcr Alfréd Stelter német fizikussal, és Srelter **Pbi-Ilealing** című könyvében hozza nyilvánosságra." Vajon azóta megemlíti ezt az esetet az orvosi egyetemeken? Nem csak a hollandok rendelkeznek ilyen rendkívüli hatalommal. Az 1960-as években a National Geographic Society elnöke Giibcrt Grosvenor, felesége Donna és a **Geographk** fotósainak egy csapata ellátogatott Ceylonba, hogy ranúi legyenek egy Mohotty nevű csodatévő állítólagos csodáinak. Állítólag fiatalként Mohotty imádkozott a Kataragama nevű Ceyloni istennek, és felajánlotta, hogy ha felmenti Mohotty apját a gyilkosság vádjára alól, ő, Mohotty évente vezekelni fog Kataragama tiszteletére. Mohotty apját felmentették, és ígéretéhez híven Mohotty minden évben vezekelt.

Ez abból állt, hogy tűzön és izzó parázson sétált keresztül, peckeket szúrt az arcába, peckeket csavart a karjaiba válltól csuklóig, nagy kampókat akasztott mélyen a hátába, és a kampókhoz erősített kötelekkel egy hatalmas szánt húzott át egy udvaron. Ahogy a Grosvenor-ok később jelenretrék, a kampók igen feszesre húzták Mohotty húsát, és ismét nem volt semmilyen jele a vérnek. Amikor Mohotty végzett, és a kampókat eltávolították, nyoma sem volt sebhelyeknek. A **Geographic** lefotózta ezt a megrázó látványt, és a **National Geographic** 1966. áprilisi számában megjelentették mind a képeket, mind a beszámolót az eseményről. "s 1967-ben a **Scientific American** egy hasonló indiai szertartásról tudósított: a helyi közösség minden évben egy **másik** férfit választott, s egy szertartás után belemerítettek az áldozat hátába két akkora kampót, amire fel lehetett volna akasztani egy fél disznót. A horgok szemén áthúzott köteleket egy ökrös szekér rúdjaéhoz erősítették, majd az áldozat hatalmas ívben végighúzták a kocsit a földeken, a termékenységi isteneinek szent felajánlásként. Amikor lei vették a horgokat, az áldozat teljesen sértetlen maradt, nem volt vér, és búsában szó szerint semmi nyoma nem volt a szúrásoknak."

TUDATALATTI HITEINK

Ahogy már láthattuk, amennyiben nincs akkora szerencsénk, hogy olyan önuralmunk legyen, mint Dajonak, vagy Mohotty-nak, egy másik módszerhez folyamodhatunk a bennünk lakozó gyógyító erő eléréséhez: átlépünk a tudatos elménkben létező kételkedés és gyanú építette vastag páncélra. Egyik mód ezt elérni, hogy egy placeboval átvernek minket. Egy másik, a hipnózis. Egy sebészhez hasonlóan, aki benyúl a testbe és megváltoztatja egy belső szerv állapotát, egy képzett hipnotizőr képes belenyúlni elménkbe, és segíthet nekünk megváltoztatni mindegyik hitünk közül a legfontosabbakat, a tudatalatti hiteinket.

41

HOLOGRAFIKUS UNFVF.RZUM

Számos tanulmány megcáfolhatatlanul bizonyította, hogy hipnózis alatt egy személy olyan folyamatokra képes hatni, amiket általában tudatalattinak vélünk. Például, egy többszemélyiséghez hasonlóan, egy mélyen hipnotizált ember képes irányítani allergiás reakcióit, véráram mintáit és rövidlátását. Ezen felül képes irányítani a pulzusszámát, a fájdalmat, a testhőmérsékletét, és akaraterejével képes eltávolítani egyes anyajegyeket. A hipnózissal valami olyat is el lehet érni, ami a maga módján ugyanannyira elképesztő, minthogy sérülés nélkül tudják vívótörrel átszúrni valaki gyomrát.

Ez a valami magában foglal egy rettenetes elcsúfító Örökletesnek tartott betegséget, amit Brocq kórának hívnak. A Brocq kórban szenvedők vastag, száruszerű burkot növesztenek a bőrükre, ami hasonlít egy hulló pikkelyeire. Ez a burok annyira meg tud vastagodni és keményedni, hogy a legkisebb mozgástól is fel repedezhet, és elkezdhet vérezni. A cirkuszi mutatványos bódékban sokan az állítólagos aligátor bőrű emberek közül valójában Brocq kórban szenvedtek, és elég gyorsan meghaltak.

A Brocq kórt 1951-ig gyógyíthatatlannak tartották, amikor egy előrehaladott állapotban szenvedő tizenhat éves fiút végső elkeseredésben elküldtek egy, a londoni Queen Victoria Hospital-ben dolgozó A. A. Mason nevű lüpnoterepamához. Mason felfedezte, hogy- a fiú jó hipnotikus alany, és könnyen mély transzba ejthető. Miközben a **fiú** transzban volt, Mason azt mondta neki, hogy a Brocq kórja gyógyul, és hamarosan teljesen el fog tűnni. Ot nappal később, a fiú bal karját borító pikkelyes réteg leesett, és láthatóvá vált alatta a puha, egészséges hús. A tizedik nap végére a karja teljesen rendbejött. Mason és a fiú tovább dolgozta a különböző testrészekben, amíg teljesen el nem tűnt a pikkelyes bőr. A fiú öt évig biztosan tünetmentes maradt, utána Mason elvesztette vele a kapcsolatot.^{ciu}

Ez azért rendkívüli, mert a Brocq kór egy genetikai állapot, és gyógyulásához többre van szükség, mint bizonyos autonóm folyamatok uralása, mint például vérnyomás minták, vagy az immunrendszer különböző sejtjei. Ez azt jelenti, hogy magába az eredeti testbe, a DNS programozásunkba nyúlunk bele. Úgy rünik tehát, hogy amikor hiteink megfelelő rétegéhez férünk hozzá, elménk még a genetikai felépítésünket is felül tudja írni.

Vallási/spirituális hiteinkben megtestesült hiteink

Összes hitünk közül talán a legerősebbek a spirituális hit révén nyilvánítottak. 1962-ben egy Vittorio Michelli nevű férfit felvettek az olaszországi Verona, Katonai Kórházba bal csípője nagyméretű rákos daganata miatt (lásd 11, ábra). Oly szörnyű volt az orvosi előrejelzés, hogy kezelés nélkül hazaküldték, és tíz hónapon belül a csípője teljesen felbomlott, lábszárcsontja pedig kizárólag puha szövetben iebeggett. Szó szerint elkezdett szétesni. Végső elkeseredésében elutazott Lourdes-ba, és megfürdette magát a forrásban (eddigre már gipszöntvényt viselt, mozgatai igen korlátozottak voltak). Vízbe érve azonnal azt érezte, hogy hő áramlik át a testén. A fürdés után visszatért az étvágya, és megújult erőt érzett magában. Számos további fürdetésben vett részt, majd hazatért.

A következő hónapban annyira jól érezte magát, hogy követelte, ismét röntgenezzék meg az orvosok. Daganatát kisebbnek találták. Annyira meghökkentek, hogy feljegyezték fejlődésének minden lépését. Jól tették, mert miután Michelli daganata eltűnt, csontja el

Holografikusnak éneklek a testet

41

kezdete visszanőni, és az orvosi közösség ezt általánosan lehetetlennek tartja. Két hónapon belül ismét lábra állt, és járni kezdett, a következő évek során pedig csontja teljesen visszánőtt (lásd 12. ábrát).

A Michelli kórtörténetéről szóló feljegyzésekből küldtek a Vatican's Medical Commission-nek, egy nemzetközi orvos bizottságnak, ami azért alakult, hogy az ilyen ügyeknek utána járjon. A bizonyíték átvizsgálása után a bizottság úgy döntött, Michelli esete valóban csoda. Ahogy a bizottság hivatalos jelentésében kijelentette: „A csípőcsont és üreg bámulatosan visszánőtt. Az 1964-ben, 1965-ben, 1968-ban és 1969-ben készített röntgenfelvételek határozottan és kétségtől megerősítik egy olyan előre nem látható és megrázó csont visszánő-vés megtörténtét, amire nem volt még példa az egészségügyi világ krónikáiban.”^{h1}

Csoda volt Michelli gyógyulása abban az értelemben, hogy áthágta volna a fizika bármilyen ismert törvényét? Ugyan a bizottság kimarad ebből a kérdésből, úgy tűnik nincs semmiféle világos ok, amiért azt kellene hinnünk, hogy bármilyen törvény sérült volna. Michelli gyógyulása inkább még meg nem értett természetes folyamatok eredményének tűnik. Figyelembe véve a/ eddig leírt gyógyulási képességeket, nyilvánvaló, hogy az elme és test közti kölcsönhatásnak számos, jelenleg még nem megértett ösvénye van.

Hogyha Michelli gyógyulását még felfedezetlen természetes folyamatoknak tulajdoníthatjuk, jogosan tehetjük fel a kérdést: miért olyan ritka a csontvisszanövés, cs mi indította be Michelli esetében? Talán azért ritka a csontvisszanövés, mert ennek eléréséhez az elme oly mély szintjeihez kell hozzáférni, amit tudatosságunk mindennapos tevékenysége nem érint. Úgy tűnik ezért szükséges hipnózis ahhoz, hogy enyhülést érhünk el a Brocq kórban. Hogy mi indította be Michelli gyógyulását — figyelembe véve a számos előző példát, ahol a hit nagy szerepet játszott a test/elme alakításában — valószínűleg itt is erről van szó. Lehetséges, hogy a Lourdes gyógyító erejébe vetett hite révén Michelli valahogy - akár tudatosan, akár vak tyúk is talál szemét alapon - befolyásolta saját gyógyulását?

Erős bizonyítékok támogatják, hogy a hit, nem pedig az isteni közbeavatkozás okozott legalább néhányat a csodának hitt eseményekből. Emlékezz, Mohotty úgy érte el emberfeletti önuralmát, hogy Ka taragam ahhoz imádkozott, és hacsak nem vagyunk hajlandók elfogadni Kataragama létezését, Mohotty képességeit úgy tűnik, jobban megmagyarázza mély és megingathatatlan **hite**, hogy isteni védelem alatt áll. Úgy tűnik, ugyanez igaz számos katolikus csodatevő és szent által véghezvitt csodáta.

Az egyik katolikus csoda, amit úgy tűnik az elme okoz, a stigma, vagyis amikor Krisztus sebeinek megfelelő sebek keletkeznek egy ember testén. A legtöbb egyházi tudós Assisi szent Ferencet tartja elsőnek, aki önkéntelenül megtestesítette a keresztre feszítés sebeit, de halála óta szó szerint több száz stigmásról tudunk. Ugyan egyik aszkéta stigmái sem teljesen egyformák, azonban van egy közös pontjuk. Szent Ferencről kezdve mindannyiuknak a tenyerén és lábfejen vannak sebek, annak jelképeként, ahogy Krisztust a keresztre szögezték. Az ember nem ezt várná, ha a stigmákat Isten adta volna. Az érzékeken túli érzékelés

"Tényleg megdöbbentő szinkronitás: miközben e szavakat írtam, egy arról tájékoztató levél érkezett a postán, hogy cgv Hawaii, Kánaí szigetén élő barátom, akinek rák hatására lebomlott a csipője, szintén megtapasztalt egy „megmagyarázhatatlan” és teljes csontvisszanövést. A gyógyulását segítő eszközök közé tartozott a kemoterápia, kiterjedt meditáció és képzelő gyakorlatok. Gyógyulásának története megjelent a Hawaii újságokban.

42

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

lélektanával foglalkozó D, Scott Rogo, a kaliforniai, Orinda-i John. E Kennedy Egyetem tagja rámutat: római szokás szerint a szögeket a **csuklóba** ütötték és Krisztus korából fennmaradt csontmaradványok mind ezt igazolják. A tenyerekbe ütött szögek ugyanis nem tudnák megtartani egy kereszten lógó test súlyát.⁵⁻

Miért hitte mégis szent Ferenc és az utána jövő stigmások, hogy a szögeket a tenyérbe ütötték? Mert már a nyolcadik századtól kezdve így ábrázolták a művészek. Az., hogy a stigma elhelyezkedésére, sőt még méretére és alakjára is hatással van a művészet, különösen kinik az 1903-ban elhalálozott Gemma Galgini olasz stigmás esetében. Gemma sebei pontosan tükrözték a kedvenc feszületén látható stigmát.

Egy másik kutató, aki azt hitte, hogy a stigmákat magunknak okozzuk, a csodákról számos kötetet írt Herbert Thurston, angol pap volt. Halála után, az. 1952-ben megjelent **The Physical Phenomena of Mysticism (A miszticizmus fizikai jelenségei)** című mescerművében számos okot sorolt fel, hogy szerinte a stigma miért önszugesztio eredménye. A sebek mérete, alakja és elhelyezkedése stigmástul stigmásig változik. Ez a következe de neség arra utal, hogy nem egy közös forrásból származnak, pl. Krisztus eredeti sebeitől. Ha összehasonlítjuk a különböző stigmások látomásait, szintén kevés következetességet találunk. Ez pedig arra utal, hogy ezek nem a történelmi keresztre feszítés újbóli átélései, hanem a stigmások saját elme-szüleménye. És talán mind közül a legfontosabb, hogy a stigmások nagy része histériában szenvedett, ezt a tényt pedig Thurston további bizonyítékként fogadta arra vonatkozólag, hogy a stigma egy ingtag és érzelmileg rendelkezés, és nem feltétlenül egy megvilágosodott elme eredménye.^{1.3} Ilyen bizonyítékok tényében nem meglepő, hogy néhány liberálisabb katolikus vezető szerint is a stigma „misztikus kontempláció” eredménye, vagyis mély meditáció alatt ezeket **létrehozta** az elme.

Ha a stigma önszugesztio eredménye, ez kitágítja az elme holografikus testre kifejtett hatásának terjedelmét.

Mohotty sebeihez hasonlóan a stigmák is zavarba ejtő sebességgel képesek gyógyulni. A test szinte korlátlan rugalmasságát bizonyítja továbbá, hogy egyes stigmások képesek szögszerű dudorokat növeszteni sebei közepére. Ugyancsak szent Ferenc mutatta be elsőként ezt a jelenséget. Szent Ferenc életrajzírója és stigmájának szemtanúja, Thomas of Celano szerint: „Úgy tűnt kéz- és lábfejét közepén szögek ütötték át. E nyomok a keze belső felén kör alakúak voltak, a külsején pedig megnyúltak, és egyes húsdarabok visz-szagörbítén és újra beütött szögda rab oknak látszólag, ezek kiálltak a hús többi részéből.”^{mm}

Szent Ferenc egyik másik kortársa, szent Bonavcnrura is szemtanúja volt a szeptember stigmájának, és ő azt mondta, hogy a szögek annyira határozottak voltak, hogy az ember be tudta dugni alattuk a sebbe az ujját. Ugyan úgy tűnt, hogy szent Ferenc szögei megfeketedett és megkeményedett húsból álltak, még egy szögszerű tulajdonsággal rendelkeztek. Thomas of Celano szerint, ha az egyik oldalon megnyomtak egy szöget, azonnal kijött a másikon, ugyanúgy, mintha a tenyete közepében egy igazi szöget tologattak volna előre-hátra! Egy 1962-ben elhalálozott, jól ismert bajor stigmás Neumann Teréz is rendelkezett ilyen szögszerű dudorokkal. Csakúgy, mint szent Ferenc esetében, látszólag megkeményedett bőrből álltak. Számos orvos alaposan megvizsgálta őket, és arra jutottak, hogy ezek a szerkezetek teljesen áthatoltak a kezein és a lábain.

Ellentétben szent Ferenc folyamatosan nyitott sebei, Neumann Teréz sebei csupán időszakosan nyíltak ki, és amikor abbahagyták a vérzést, egy puha, hártyaszerű bőr gyorsan befedte őket.

Holografikusnak éneklek a testet

43

Más stigmások is mutattak testükben ilyen alapvető elváltozást. Az 1968-ban elhalálozott híres olasz stigmás, Padre Pio stigma sebei teljesen áthatoltak a kezein. Az oldalán lévő seb oly mély volt, hogy az orvosok féltek megmérni, nehogy megsértsék belső szervek. Gio-vanna Maria Solimani tisztelendő, egy tizenharmadik századi olasz stigmás sebei a kezén oly mélyek voltak, hogy egy kulcsot bele leherett dugni. Ahogy az összes stigmás esetében, az ő sebei sem kezdtek el rothadni, nem fertőzöttek el, még csak be sem gyulladtak. És egy másik tizenharmadik századi stigmás, szent Veronica Giuliani, az olaszországi Umbriában található Gitta di Casteiő zárda apácafőnök-asszonya, nagy sebbel rendelkezett az oldalán, **ami parancsra nyílt és záródott.**

Agyon kívülre vetített képek

A holografikus modell felkeltette a Szovjetunió kutatóinak figyelmét, és két szovjet pszichológus, Dr. Alexander P. Dubrov és Dr. Veniamin N. Pushkin széles körben írtak a témáról. Úgy hiszik, az agy frekvencia feldolgozó képessége önmagában nem bizonyítja az emberi elme gondolatainak és képeinek holografikus természetét. Azonban javasoltak valami olyasmit, ami szolgálhat ilyen bizonyítékként. Dubrov és Pushkin úgy hiszik, meggyőző erővel mutatná be az elme holografikus természetét, ha lehetne egy példát találni arra, ahogyan az agy egy képet önmagán kívülre vetít. Vagy, hogy saját szavaikat használjam: „Pszichofizikai szerkezetek az agyon kívülre való vetítéséről szóló jelentés közvetlen bizonyítékként szolgálna az agyhologramok létezéséről.”¹⁵ Valójában úgy tűnik, szent Veronica Giuliani szolgált ilyen bizonyítékok. Élete utolsó éveiben meggyőződésévé vált, hogy a Passió képei - egy töviskorona, három szeg, egy kereszt és cg)' kard — a szívébe rajzolódtak. Képeket rajzolt ezekről, és fel is jegyezte, hol vannak ezek. Miután meghalt a boncolás kimutatta, hogy a jelképek lenyomatai tényleg a szívében voltak pontosan úgy, ahogy lerajzolta őket. A boncolást végző két orvos aláírt esküvel tanúsította felfedezéseit.”¹⁶

Más stigmásoknak is voltak hasonló tapasztalataik. Avilai szent Teréz egyik látomásában egy angyalt látott, ahogy karddal átdöfi a szívet. Miután meghalt, egy mély repedést találtak a szívében. A szíve, amin még mindig látható a természetfeletti kard sebe, ereklyeként megtekinthető a Spanyolországi Alba de Tormes-ben.¹⁷

Marie-Julie Jahenny, egy tízen kilencedik századi stigmás, lelki szemei előtt folyton egy virágot látott, amíg végül a virág megjelent a mellén. Húsz évig ott maradt.¹⁸ E képességek nem korlátozódnak a stigmásokra, 1913-ban a francia Abbaville-hez közeli Bussus-Bus-Suel faluban egy tizenkét éves kislány a lapok föoldalára került, amikor felfedezték, hogy képes volt tudatosan ábrákat, például kutyákról és lovakról szóló képeket, a karjaira, lábaira és vállaira megjeleníttetni. Szavakat is létre tudott hozni, így amikor valaki feltett neki egy kérdést **a válasz azonnal megjelent a bőrén!**¹⁹

Az ilyen bemutatók bizonyára az agyon kívülre vetített pszichofizikai elmeképek példái. Valójában bizonyos értelemben maguk a stigmák is, különösen, ahol a hús szegszeru dudo-rokat hozott létre, annak példái, hogy az agy képeket vetít ki magából, és lenyomja a holografikus rest puha gyümájába. A Jersey Ciry Srare College filozófusa, Michael Grosso, aki

43

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

terjedelmesen írt a csodák témájáról, szintén erre a következtetésre jutott. Grosso elutazott Olaszországba hogy első kézből tanulmányozza Padre Pio stigmáját. Így nyilatkozik „Padre Pio tanulmányozásában egyik tárgykör az a képessége volt, hogy úgymond, jelképesen átalakítsa a fizikai valóságot. Más szavakkal: az a tudatosság, amivel dolgozott, lehetővé tette számára, hogy bizonyos jelképes gondolatok fényében átalakítsa a fizikai valóságot. Például azonosult a keresztre feszítés sebével, a teste átíthatóvá vált ezen elméleti jelképek számára, és lassan felvette alakjukat.”²¹

Tehát úgy tűnik, képek használatával az elme képes megmondani a testnek, mit tegyen, és akár azt is mondhatja, hogy több képet hozzon létre. Képeket létrehozó képek. Két egymást a végtelenségig tükröző tükör. Ilyen a test/elme kapcsolat természete egy holografikus Világmindens égb c n.

Ismert és ismeretlen törvények

A fejezet elején azt mondtam, hogy ahelyett hogy megvizsgálánk a különböző folyamatokat, amiket az elme használ a test irányítására, ez a fejezet elsősorban ezen irányítás kiterjedtségét vizsgálja. Ezzel nem tagadni vagy csökkenteni szeretném e folyamatok fontosságát. Létfonosságúak az elme/test kapcsolat megértéséhez, és mindennap új felfedezések tűnnek fel ezen a területen.

Például, egy nemrégiben tartott pszichoneuroimmunológia konferencián - egy azt tanulmányozó új tudomány, hogy miként lép kölcsönhatásba az elme (pszicho), az idegrendszer (neuro) és az immunrendszer (immun) - Candacc Pert, a National Institute of Mentái Health agykémia kutatás vezetője bejelentette, hogy az immunsejtek neuropeptid receptorokkal rendelkeznek. A neuropeptidok azok a molekulák, amiket az agy kommunikációhoz használ, ők az, agy táviratai, ha úgy tetszik. Volt idő, amikor azt hitték, hogy csak az agyban vannak neuropeptidok. De a receptorok (távírarvevők) léte magában foglalja, hogy az immunrendszer nem az agy különálló része, hanem kiterjedése. A test számos más részében is találtak neuropeptideket, és ez arra vezette Pcertet, hogy beismerje, többé már nem tudja, hol végződik az agy, és hol kezdődik a test.²¹

Kihagytam ilyen részleteket, nemcsak azért, mert úgy éreztem, hogy annak a kiterjedtségnek a vizsgálása, hogy meddig képes az elme alakítani a testet, jobban illik a tárgyalt témába, hanem azért is, mert a test/elme kölcsönhatásokért felelős biológiai folyamatok túl nagy téma lenne e könyv számára. A csodákról szóló rész elején azt mondtam: nincs nyilvánvaló okunk azt hinni, hogy Michelli csont gyógyulását ne tudnánk megmagyarázni a fizikáról alkotott jelenlegi megértésünk alapján. Ez kevésbé igaz a stigmákra. Úgy tűnik, nagyon nem igaz azokra a különféle úgynevezett természetfeletti jelenségekre, amiket a történelem során különböző hiteles embetek, mostanában pedig különféle biológusok, fizikusok és más kutatók jelentettek.

E fejezetben megnéztünk néhány elképesztő dolgot, amire az elme képes, és bár nem értjük teljesen, mégsem tűnik úgy, hogy áthágná a fizika ismert törvényeit. A következő fejezetben megnézzük néhány dolgot, amire képes az elme, mégsem tudjuk jelenlegi tudományos megértésünkkel megmagyarázni. Ahogy majd láthatjuk, a holografikus elgondolás

Holografikusnak éneklek a testet

43

11. ábra: egy 1962-ben elvégzett röntgen, ami megmutatja milyen szinten bomlott le Vittorio Michelli csípőcsontja a támasz szövetek rosszindulatú daganata miatt. Oly kevés csont maradt, hogy lábszára gömbje szabadon lebegett a puha szövetek tömegében, ezt szürke ködként mutatja a röntgen.

12. ábra: a Lourdes-i forrásnál vett fürdők sorozata után Michelli csodaszem gyógyulást tapasztalt. Néhány hónap alatt csípőcsontja teljesen visszaépült, pedig a jelenlegi orvostudomány lehetetlennek tartja az efféle teljesítményt. F.z a I y65-ös röntgen a csodaszzerűen visszagyógyult csípő ízületet mutatja. [Forrás: Michel-Marie Salmon, *The Extraordinary Cure of Vittorio Michelli*. Használata engedélyezve]

44

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

ezen a képeken is szolgálhat magyarázatokkal. Első pillantásra rázósnak tűnő területekre kalandozunk, és még Mohott gyorsan gyógyuló sebeinél és szent Veronica Giulianí szívére kirajzolódó ábránál is szédítőbb és megdöbbentőbb jelenségeket fogunk vizsgálni. De ismét arra fogunk jutni, hogy félelmetes természetük ellenére a tudomány kezd behatolni ezekbe a birodalmakba is.

Akupunktúra rendszerek és a kis ember a fülben

Mielőtt befejezném az előző gondolatot, említést érdemel még egy bizonyíték a test holografikus természetére. A kínai akupunktúra művészete azon alapszik, hogy a testben minden szerv és csont kapcsolatban áll a testfelszín egy bizonyos részével. Akár túlé, akár más módon történő ingerléssel aktivizálni lehet ezeket a pontokat, és úgy hiszik, hogy a ponthoz kapcsolódó betegségeket és egyensúlytalanságokat lehet enyhíteni vagy akár gyógyítani. Több mint ezer akupunktúrás pont van a testen, amik képzelt vonalak, úgynevezett meridiánok mentén rendeződnek el a test felszínén. Ugyan még mindig vitatott, az akupunktúra kezd elfogadásra találni az orvosi közösségben, és sikeresen használták versenylovak krónikus hátfájásának kezelésére is.

1957-ben Paul Nogier francia orvos és akupunktúra gyógyász kiadta *Treatise of Acu-puncture* című könyvét, amiben bejelentette felfedezését, miszerint a két fő akupunktúrás rendszer mellett van két kisebb akupunktúrás rendszer is a két fülben. Ezeket **akupunktúrás mikrorendszereknek** nevezte el, és megjegyezte, hogy ha pontjaikat összeköti, egy kis méhmagzatszerűen befordult ember anatómiai térképét kapja (lásd **13** - ábra.) Nogier tudta nélkül a kínaiak több mint négyezer éve felfedezték a „kis embert a fülben”, de a kínai fülrendszer térképét csak azután adták ki, hogy Nogier benyújtotta igényét az elképzelésre.

A kis ember a fülben több, mint egy szép kis megjegyzés az akupunktúra történelmében. A Los Angeles School of Medicine-nél a University of California Pain Management Klinikáján dolgozó pszicho biológus Dr. Tény Oleson felfedezte, hogy a fül mikrorendszer használható arra, hogy pontosan megmondja, mi történik a testben. Például Oleson felfedezte, hogy a fül egyik akupunktúrás pontjának megnövekedett elektromos tevékenysége általában kóros állapotot jelez (akár múltbelit, akár jelenlegit) a test ezzel összefüggő részében. Egy tanulmány során negyven beteget vizsgáltak meg testük azon részén, ahol krónikus fájdalmat éreztek. A vizsgálatot követően mindegyiket lefedték egy steril kendővel, hogy eltakarják a látható problémákat. Ezután egy akupunktúrás, akinek nem volt tudomása a vizsgálat eredményeiről, megvizsgálta csak a fülüket. Amikor az eredményeket összevetették kiderült, hogy abban az időben a fülvizsgálat eredményei 75.2 százalékban egyeztek a felállított orvosi diagnózissal."

A fül vizsgálata kimutathatnak csontokkal és belső szervekkel kapcsolatos problémákat is. Egyszer, amikor Oleson ismerőseivel csónakázott, az egyik férfi fülében észrevett egy rendkívül elpikkelyesedett bőrdarabot. Kutatásából Oleson tudta, hogy az a terület a szívvel áll kapcsolatban, és javasolta a férfinak, hogy nézessék meg a szívét. A férfi másnap elment az orvosához, és felfedezte, hogy egy azonnal nyíltívű műtétet igénylő szívbaja van."

Holografikusnak, éneklek a testet

44

Oleson elektromosságot is használ az akupunktúrái is pontok ingerlésére, hogy kezelje a krónikus fájdalmakat, súlyos problémákat, halláskárosodásokat és gyakorlatilag mindenfajta függőséget. Egy tizenégy drogfüggő egyén részvételével lefolytatott kísérlet során, Oleson és kollégái fül akupunktúrát használtak a drogszükséglet megszüntetésére. Tizenkettőjük esetében adagosan öt nap alatt, minimális elvonási tünetekkel, sikerült is."

Valóban, a fül akupunktúra olyan hatásosnak bizonyult a kábítószer gyors hatástalanításában, hogy Los Angelesben és New Yorkban is használják klinikák az utcai függők kezelésében. Miért rajzolnának ki a fül akupunktúrái is pontjai egy kis embert? Oleson szerint a test és elme holografikus természetű. Csakúgy, ahogyan a hologram minden darabja tartalmazza az egész képét, a test minden része tartalmazza az egész képét. ..A fül hologramja logikusan kapcsolatban áll az agy hologramjával, ami

kapcsolatban áll az egész testtel" - állítja, „úgy tudunk a fület használva hatással lenni a test többi részére, hogy az agy hologramon keresztül dolgozunk.”

Oleson szerint a testben valószínűleg máshol is vannak akupunkturás mikrorendszerek. A floridai North Miami Beach-hen található Acupuncure Education Centre vezetője Dr. Ralph Alan Dale egyetért ezzel. Miután az elmúlt két évtizedet klinikai és kutatási információk gyűjtésével töltötte Kínában, Japánban és Németországban, több mint tizennyolc különböző mikroakupunkturás hologramról halmozott fel bizonyítékot. Ide tartoznak a kezekben, lábfejekben, karokon, nyakon, nyelven, sőt az ínyen találhatóak. Olesonhoz hasonlóan Dale szerint ezek „a teljes anatómia holografikus ismétlődései”, és szerinte még több ilyen rendszer vár felfedezésre. Egy megjegyzésében, ami visszaidézi Bohm kijelentését, miszerint minden elektron valahogyan tartalmazza az egész kozmoszt, Dale feltételezi, hogy minden ujj, sőt minden sejt tartalmazhatja saját akupunkturás mikro rendszerét!

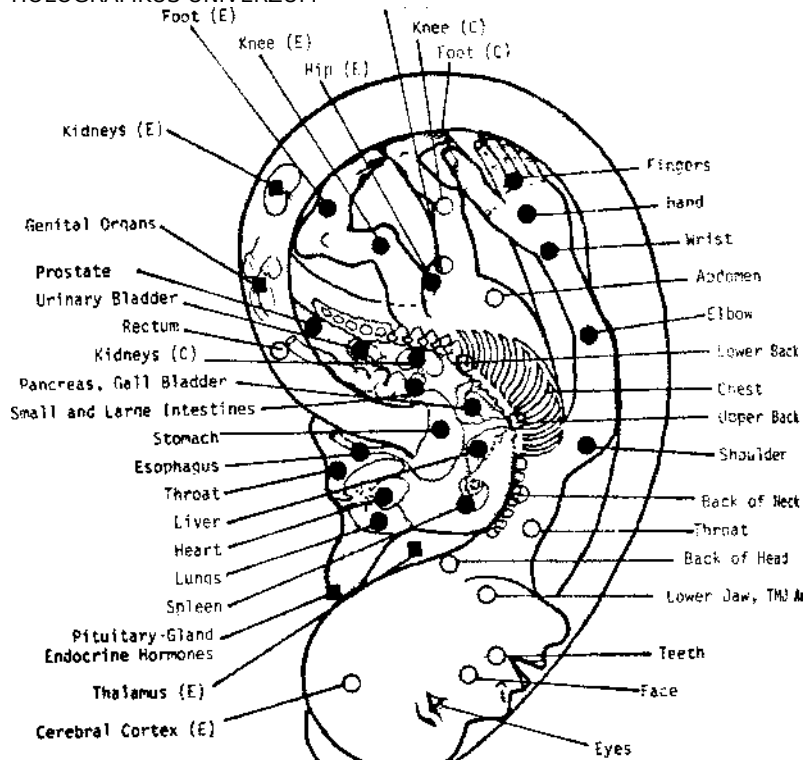
Richárd Leviton, aki az **East West** újság számára írt cikkeket az akupunkturás mikrorendszerek holografikus jelentéséről úgy gondolja, hogy az alternatív orvosi technikák — például a reflexológia, ami egy fajta masszázs, ahol az egész testet a talpak ingerlésével érik el, vagy az iridiológia, egy diagnosztikai módszer, ahol a szem szivárványhártyáját vizsgálják, hogy megállapítsák a test állapotát - szintén a test holografikus voltát jelezhetik. Leviton elismeri, hogy egyik területet sem igazolták kísérletekkel (különösen az iridiológiai tanulmányok hoztak rendkívül ellentmondásos eredményeket) de úgy érzi, a holografikus modell módot kínál megértésükre, ha megalapozzák jogosultságukat.

Levinton szerint még a tenyérvízlásban is lehet valami. Itt nem azokra a tenyérvízlásokra gondol, akik az üvegkirakatokban ülnek, és integetnek embereknek, hogy jöjjenek be, hanem e tudomány 4500 éves indiai változatára. E feltevését saját megrendítő rálátko/ására alapozza egy Montrealban élő indiai tenyérvízlóval, aki doktorátust szerzett a témában az indiai Agra Egyetemen. „A holografikus paradigma kontextusba helyezi a tenyérvízlás ezo-terikusabb és vitathatóbb állításainak igazolását,” — mondja Levinton.

Dupla vak kísérletek hiányában nehéz felbecsülni Levinton indiai tenyérvízlója tenyérvízlás minőségét, de a tudomány kezdi elfogadni, hogy testünkről legalább valamilyen nyelvi információt tartalmaznak tenyerünk vonalai és kanyarulatai. A New York Egyetemen dolgozó Hermán Weinreb ideggyógyász felfedezte, hogy a **singcsonti huroknak** hívott ujjlenyomat-minta gyakrabban jelentkezik Alzheimer-kórosoknál (lásd a 14.-ik ábrát). Egy 50 alzheimeres és 50 normál személy részvételével lefolytatott kísérletben, az Alzheimer-

45

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

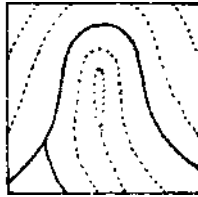

[= Chinese Ear Acupuncture System E - European Auriculotherapy System

13- ábra: a kis ember a fülben. AKUPUNKTÓRÖK felfedezték, hogy a fül akupunkturái pontjai egy kis ember körvonalait rajzolják ki. Az UCLA School of Medicine pszicho biológusa, Dr. Terry Oleson úgy hiszi, ez azért van, mert a test egy hologram, és annak minden darabja tartalmazza az egész képét. [Szerzői jog Dr. Terry Oleson, UCLA School of Medicine. Engedéllyel használva]

BEN szenvedők 72%-BAN megtalálható VOLT A MINTA legalább nyolc ujjhegyükön, szemben a kontroll csoport 26%-áival. Azok közül, akiknek mind a tíz ujjhegyén volt singcsonti hurok, tizennégyen Alzheimerben szenvedtek, míg a kontroll csoportban csak négyenél találták EZT a mintát.⁸

Ma már tudjuk, hogy több mint tíz genetikai rendellenességet, beleértve a Down szindrómát, kapcsolatba hozhatunk a tenyérben található különböző mintákkal. Németországban az orvosok arra használják ezt a technológiát, hogy elemezzék a szülők kéz jeleit, és ez segítsen nekik eldönteni szükséges-e a várandós anyukák számára a magzatvíz-vétel — EGY lehetségesen veszélyes genetikai átvilágítás, AHOL EGY tűt szúrunk a méhbe, hogy mintát vegyenek a magzatvízből, majd azt laboratóriumban vizsgálják. Német kutatók az

14. ÁBRA: AZ IDEGGYÓGYÁSZOK FELFEDEZTÉK, HOGY AZ ALZHEIMCRBEN SZENVEDŐKNEK AZ ÁTLAGOSNÁL NAGY'OB B ESÉLYÜK VAN ATRA, HOGY EGY **singcsonti hurokként** ISMERT JELLEGZETES UJJLENYOMAT MINTÁJUK LEGYEN. MEG LEGALÁBB TÍZ MÁSIK GYAKORI GENETIKAI RENDELLENESSÉGET HOZNAK KAPCSOLATBA A KÉZEN TALÁLHATÓ KÜLÖNBÖZŐ MINTÁKKAL. AZ ILYEN FELFEDEZÉSEK BIZONYÍTÉKKAL TÁMASZTHATJÁK ALÁ A HOLOGRAFIKUS MODELL ÁLLÍTÁSÁT, MISZERINT TESTÜNK MINDEN RÉSZÉ TARTALMAZZA AZ EGÉSZ INFORMÁCIÓJÁT. **fAmedieim** MAGAZINBAN TALÁLHATÓ EREDETI KÉPRŐL A SZERZŐ ÚJRARAJZOLTA] OF ÖCRMATOGLYPHICS-BEN MEG EGY OPTO-ELEKTROMOS MÉRŐT HASZNÁLÓ SZÁMÍTÓGÉPES RENDSZERT IS KIFEJLESZTETTEK, HOGY DIGITÁLIS „FOTÓT” KÉSZÍTSENEK A BETEG KEZÉTŐL. EZUTÁN A GÉP ÖSSZEHASONLÍTTJA A MEMÓRIÁBAN TALÁLHATÓ MÁSIK TIZEZER LENYOMATTAL, ÁTVIZSGÁLJA A LENYOMATOT KÖZEL ÖTVEN ÖRÖKLETES RENDELLENESSÉGGEL KAPCSOLATBA HOZOTT JELLEGZETES MINTÁKAT KERESVE, ÉS GYORSAN KISZÁMOLJA A BETEG KOCKÁZATI TÉNYEZŐIT. ⁹ LEHET, NEM KELLENE ÉLBŐL ILYEN GYORSAN ELVETNÜNK A TENYÉRJÓSLÁST. TENYERÜNK VONALAI CS KANYARULATAI TÖBB INFORMÁCIÓT TARTALMAZHATNAK AZ EGÉSZ LÉNYÜNKRŐL, MINT HINNÉNK.

Használni a holgrafikus agy képességeit

E FEJJEZET KÉT FÉLREÉRTHETETLEN ÜZENETET TARTALMAZ HANGOSAN ÉS VILÁGOSAN. A HOLOGRAFIKUS MODELL SZERINT AZ ELME/TEST VÉGSŐ SORON KÉPTELEN KÜLÖNBÉSÉGET TENNI AZ IDEGI HOLOGRAMOK KÖZÖTT, AMIKET AZ AGY ARRÁ HASZNÁL, HOGY MEGTAPASZTALJA A VALÓSÁGOT, ÉS AZOK KÖZÖTT, AMIKET A VALÓSÁG ELKÉPZELÉSE SORÁN HOZ LÉTRE. MINDKETTŐNEK HATÁSA VAN AZ EMBERI SZERVEZETRE, OLYAN ERŐS HATÁSA, HOGY MÓDOSÍTHATJA AZ IMMUNRENDSZERT, LE TUDJA MÁSOLNI VAGY ÉRVÉNYTELENÍTENI ERŐS DROGOK HATÁSÁIT, SEBEKET TUD GYÓGYÍTANI ELKÉPESZTŐ SEBESSÉGGEL, DAGANATOKAT TUD ELLOVASZTANI, FELÜL TUDJA IRNI GENETIKAI PROGRAMOZÁSÚN KAR, ÉS MINDEN ELKÉPZELÉSÜNKET FÉLÜLMŰLŐ MÓDON KÉPES ÁTFORMÁLNI ÉLŐ HÚSUNKAT.

TEHÁT AZ ELSŐ ÜZENET: LEGALÁBBIS BIZONYOS SZINTEN MINDANNYIUNKBAN MEGVAN A KÉPESÉG, HOGY BEFOLYÁSOLJUK AZ EGÉSZSÉGÜNKET, ÉS IRÁNYÍTSUK FIZIKAI ALAKUNKAT, MEGHOZZA KÁPRÁZATOS MÓDON. MINDANNYIAN BIMBÓDZÓ CSODATEVŐK, SZUNNYADÓ JÓGIK VAGYUNK, CS AZ ELŐZŐ OLDALAKON BEMUTATOTT BIZONYÍTÉKOKBÓL VILÁGOS, HOGY MIND EGYÉNKÉNT, MIND PEDIG FAJKÉNT MEGILLET MINKET, HOGY SOKKAL NAGYOBB ERŐFESZÍTÉST TEGYÜNK E KÉPESÉGEK MEGISMERÉSÉRE ÉS KIHASZNÁLÁSÁRA.

A MÁSDIK ÜZENET, HOGY SOK PARÁNYI ALKOTÓELEM HOZZA LÉTRE EZEKET AZ IDEGI HOLOGRAMOKAT. EZEKBE BELETARTOZNAK A KÉPEK, AMIKEN MEDITÁLUNK, REMÉNYEINK CS FÉLELMEINK, ORVOSAINK HOZZÁÁLLÁSA, TUDATALATTI ELŐTÉLETEINK, EGYÉNI ÉS KULTURÁLIS HÍTCINK, ÉS MIND A SPIRITUÁLIS, MIND A MŰSZAKI DOLGOKBA VETETT BITCINK. EZEK TÖBB MINT LÉNYEK, FONTOS JELEK, AZOKRA A DOLGOKRA MULATÓ JELZŐTÁBLÁK, AMIKRE TUDATOSSÁ KELL VÁLJUNK, ÉS AMIKET MES

46

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

terfokon el kell sajátítsunk, hogyha meg akarjuk tanulni szabadjára engedni és kezelni ezeket a képességeket. Kétségkívül más tényezők, más befolyások is szerepet játszanak, amik formálják és meghatározzák e képességeket, dc egy dolog most már nyilvánvaló. Egy holografikus Világmindenségben, ahol a hozzáállás parányi változtatása jelentheti a különbséget élet és halál között, ahol a dolgok olyan finoman összekapcsolódtak, hogy egy álom előidézhetheti egy galacsinhajtó bogár megmagyarázhatatlan megjelenését, és egy betegség előidézéséért felelős tényezők előhívhatnak egy jellegzetes mintát kezeink vonalaiban és kanyarulataiban, jó okunk van azt gyanítani, hogy minden okozatnak számtalan oka van. Minden kapcsolódási pontból tucat másik indul ki, Walt Whitman szavaival: „Egy hatalmas hasonlóság mindet összekapcsolja”.

5

Egy marék csoda

A csodák nem a Természettel ellenkeznek; hanem azzal, amit tudunk a Természetről - Szent Augusrine

Minden év szeptemberében és májusában hatalmas tömeg gyülekezik Nápoly fű katedrá-lisánál, a Duomo San Gcnarno-nál, hogy egy csodának legyenek tanúi. A csoda része egy kis üvegcsényi barna, kérges folyadék, **amiről** azt állítják, hogy San Gcnarno, vagy St. ja-nuarius vére, akit Diokletianusz római császár fejeztetett le i.sz. 305-ben. A legenda **szerint**, miután a szent mártírhalált halt, egy szolgálónő ereklyeként összegyűjtött valameny-nyit a **véreből**. Senki sem tudja pontosan mi történt ezután, de a vért nem látták egészen a tizenharmadik századig, amikor a katedrálisban egy ezüst ereklye tartóba helyezték.

Évente kétszer a csoda úgy történik, hogy amikor a tömeg az üvegcsére kiált, a barna kérges anyag világos piros, bugyborékoló folyadékká változik. Kevés kétség van afelől, hogy a folyadék igazi vér. 1902-ben a Nápolyi Egyetem tudósai fénysugarat irányítottak az üvegcsére, így végezve színképelemzést, és igazolták, hogy valódi vér van az üvegcsében. Sajnos, mivel a vért tartalmazó ereklye igen idős és törékeny, az egyház nem engedélyezte, hogy egyéb vizsgálatok elvégzése céljából feltörjék az üvegcsét, így sosem tanulmányoztak alaposan a jelenséget.

Azonban több bizonyíték is van arra, hogy az átalakulás több egy megszokott eseménynél. Néha a **Történelem** során, (a csoda nyilvános bemutatásáról szóló első írásos beszámoló 1 389-re nyúlik vissza) amikor kihozzák a/üvegcsét, a vér nem válik folyóssá. Ez ritka, és Nápoly polgárai nagyon rossz előjelnek tekintik. A múltban, a csoda kudarca közvetlenül megelőzte a Vezúv kitörését, és Nápoly napóleoni megszállását. Napjainkhoz közelebb, 1976-ban és 1978-ban előre jelezte a valaha átélt legszörnyűbb olaszországi földrengéseket, illetve, egy kommunista városi vezetőség hatalomra jutását Nápolyban.

Csoda-e San Gennaro vérenek folyóssá válása? Ugy tűnik igen, legalábbis abban az értelemben, hogy nem tudjuk megmagyarázni a jelenleg ismert tudományos törvényekkel. A folyóssá válást maga San Gennaro okozza? Személyesen úgy érzem, hogy **sokkal** valószínűbb oknak tűnik a csodát megfigyelő emberek mély áhítata és hite. Az mondatja ezt velem, hogy a világ nagy vallásainak szentjei és csodatevői majdnem összes csodáját a médiumok

46

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

már mégis metélték. Ez azt sugallja, hogy a stigmához hasonlóan, a csodákat az emberi elme mélyén meghúzódó erők okozzák. Ezek az erők ott szunnyadnak mindannyiunkban. Herbert Thurston, a pap, aki a **The**

Physical' Phetmmena ofMysticism (A miszticizmus fizikai jelenségei) című könyvet írta, tudatában volt e hasonlóságnak, és vonakodott akár egyetlen csodát is igazán természetfeletti forrástól származtatni (szemben egy médiumi, vagy pa-ranormális forrással). Egy másik ezt a gondolatot támogató bizonyíték, hogy sok stigmás, beleértve Padre Pio-t és Neumann Terézt is, nevezetesek voltak médiumi képességeikről. Egy okkult képesség, ami úgy tűnik szerepet játszik a csodákban az a pszichokinézis, vagyis a képesség, hogy tárgyakra fizikai érintés nélkül hassunk. Mivel San Gennaro csodája magában foglalja az anyag fizikai átváltozását, a pszichokinézis lehetősége is felmerül. Rogo úgy hiszi, hogy a pszichokinézis felelős a stigmák drámaibb változataiért is. Úgy érzi bőven benne van a test biológiai képességében, hogy megtörje a bőr alatti kis véreket, és ezzel felületi vérzést hozzon létre, de csakis a pszichokinézis számlájára írható a nagy sebek gyors megjelenése.' Majd az idő meghozza a választ, hogy ez igaz-e, vagy sem, de az nyilvánvaló, hogy a pszichokinézis a stigma körüli jelenségek egyike. Amikor Neumann Teréz lábscbeiből! vér lolyt, mindig a lábfeji felé folyt — pontosan úgy, ahogy Krisztus sebeiből is folyt volna a kereszten, — lábai helyzetétől függetlenül. Ez azt jelentette, hogy amikor felült az ágyban, a vér valójában **fielfelé folyt, a gravitációs erő irányával ellentétesen**. Ezt számos szemtanú is megfigyelte, beleértve a háború után Németországban állomásozó sok amerikai katonát, akik azért látogatták Neumann, hogy láthassák csodás képességeit. Gravitációt meghazudtoló vérfolyásokról számos más stigmás esetben is beszámoltak²

Az ilyen események meghökkentenek minket, mert a jelenlegi világnézetünk nem szolgálja a pszichokinézis megértéséhez szükséges értelmi összefüggésekkel. Bohm úgy hiszi, hogy ha a Világmindenségre holomozgásként tekintünk, akkor megkaphatjuk az értelmi összefüggéseket. Hogy megmagyarázza, mit ért ez alatt, a következő helyzet elképzelését ajánlja: késő éjszaka sétálsz hazafelé, és hirtelen a semmiből (eltűnik egy árnyék. Első gondolatod talán az, hogy az árnyék egy támadó, és veszélyt jelent. Az ebben a gondolatban tárolt információ számos elképzelt tevékenységet hív életre, például a menekülést, a sérülést, vagy a harcot. Az elmédben lévő elképzelt tevékenységek jelenléte azonban **nem** kizárólag egy „elme” folyamat, hiszen elválaszthatatlan témérdek ehhez kapcsolódó biológiai folyamatától, mint például az idegek ingerlése, a heves szívverés, adneralin és más hormonok termelése, az izmok megfeszítése és így tovább. Viszont, amennyiben az első gondolatod szerint az árnyék csak egy árnyék, egészen másfajta mentális és biológiai válaszok érkeznek. Mi több, egy kis elmélkedés fényt derít arra, hogy mentálisan is és biológiailag is reagálunk minden tapasztalatra.

Bohm szerint az ebből megértendő lényeg, hogy nem a tudatosság az egyetlen dolog, ami a **szándékra** válaszol. A test is válaszolhat, és ez azt jelenti, hogy a szándék természete egyszerre mentális és testi. Ez furcsa, mert általában úgy gondolánk, hogy a szándéknak aktív hatása csak a szubjektív valóságra, vagyis a fejünkben lévő gondolatokra lehet, és hogy ez nem szülhet választ a dolgok és tárgyak világában. A szándék tehát „kapocsként vagy hídként szolgálhat a valóság két oldala közt,” - állítja Bohm. „Ez a kapocs elválaszthatatlan abban az értelemben, hogy egy gondolatban tárolt információ, amit mi a mentális⁵ oldalnak érzünk, ugyanakkor egy idegéletteni, vegyi és testi tevékenység, ami minden bizonnyal megmutatja, hogy mit jelent ez a gondolat az „anyagi” oldalon.¹

Kgy marék csoda

47

Bohm úgy érzi, hogy más fizikai folyamatokban is találhatunk objektíven tevékeny szándékra példákat. Az egyik egy számítógépes chip működése. Egy számítógépes chip információt tartalmaz, és ennek az információnak a szándéka tevékeny abban az értelemben, hogy meghatározza, hogyan haladjon át az áram a számítógépben. Egy másik dolog az atomi méret alatti részecskék működése. A hagyományos nézet a fizikában, hogy a kvantumhullámok mechanikusnak hatnak egy részecskére, meghatározzák mozgását, hasonlóan ahhoz, ahogy egy óceán hullámai befolyásolják a felszínén lebegő ping-pong labda mozgását. De Bohm nem érzi úgy, hogy ez a nézet képes lenne megmagyarázni, például az elektronok ösz-szehangolt táncát a plazmában, ahogy a víz hullámmozgásával sem tudnánk megmagyarázni ping-pong labdák hasonlóan jói megkorcografáit mozgását, hogyha felfedeznének egy ilyen mozgást az óceán felszínén. Úgy érzi, a részecske és a kvantumhullám közti kapcsolat sokkal inkább olyan, mint amikor egy hajót automata pilótára kapcsolnak, és radar hullámok irányítják. Egy kvantumhullám nem tolja el a részecskét, ahogyan egy radarhullám sem tolja el a hajót. Inkább **információval** látja el az, elektront környezetéről, amit aztán az elektron felhasznál Önmaga irányítására. Más szavakkal. Bohm úgy hiszi, bog}’ az elektron nem csak hogy elmeszem, hanem erősen összetett entitás, mely elképzelés közzönő viszonyban sincs a hagyományos nézettel, miszerint az elektron egy egyszerű, alakatlan pont. Az, hogy az elektronok, sőt minden atomi méret alatti részecske tevékenyen információval dolgoz fel, arra utal, hogy a szándékra való tevékeny válaszolás nem csak a tudatosság tulajdonsága, hanem minden anyag is birtokolja ezt a tulajdonságot. Ez a belső rend — mondja Bohm - adhat egy lehetséges magyarázatot a pszichokinézisre. Azt állítja: „Ennek alapján pszichokinézis jöhet létre, amennyiben egy vagy több ember mentális folyamatai olyan szándékokra összpontosulnak, amelyek harmóniában vannak annak az anyagi rendszernek az alapvető folyamatait irányító szándékokkal, amiben a pszichokinézist létre akarjuk hozni.”⁴

Fontos megjegyezni, hogy ez a fajta pszichokinézis nem egv ok-okozati folyamat eredménye lenne, vagyis nem tartalmazná a fizika erőinek bármilyen ismert ok-okozati kapcsolatát. Ehelyett egyfajta helynélküli „szándékok rezonanciája” eredménye lehetne, vagy valamilyen heh/nélküli kölcsönhatás, ami hasonló, de nem azonos azzal a helynélküli kölcsönhatással, ami lehetővé teszi egy iker foton párnak, hogy a polarizáció ugyanolyan szögét testesítsék meg, ahogy már a 2. fejezetben láthattuk (technikai okokból Bohm úgy hiszi, hogy pusztán a kvantum helynélküliség számlájára nem írható sem a pszichokinézis, sem a telepátia, és magyarázatot csak a hely nélküliség egy mélyebb szintje, egy fajta „szuper” hely nélküliség adhat).

Szellem a gépezetben

Egy másik kutató, akinek hasonlóak ugyan a pszicho kinéz isről alkotott elgondolásai Bohm-éhoz, de egy lépéssel tovább vitte őket, az Róbert G. Jahn, a világűr tudományok professzora és a Princeton Univcrsiry School of Engincering and Applied Sciences nyugalmazott dékánja, Jahn a véledcn folytán csöppent a pszichokinézis tanulmányozásába. A NASA és a Nemzetvédelmi Minisztérium tanácsadójaként dolgozott, érdeklődési köre

47 HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

a mély úri meghajtás. Sőt, ő a szerzője a terület irányadó tankönyvének, a **Physics of Electric Propulsion-nek (Az elektromos meghajtás fizikája)**. Nem hitt az úgynevezett természetfeletti, amikor egy diák

felkérte, hogy felügyeljen egy pszichokinézis kísérletet, amit a diák egy független tanulmányi projektként szeretett volna végezni. Ennek ellenére Jahn vonakodva beleegyezett, az eredmények pedig annyira kihívóak voltak, hogy a Princeton Engineering Anomalies Research (PEAR) laboratórium megnyitására ösztönözték 1979-ben. Azóta a PEAR kutatói lenyűgöző bizonyítékokat gyűjtöttek a pszichokinézis létezéséről, bárki másnál többet az országban.

Egy kísérletsorozatban Jahn és társa, a klinikai pszichológus Brenda Dunne egy Véletlen Esemény Generátor (VEG) nevű eszközt használtak. Egy előre jelezhetetlen természetes folyamatra, például a radioaktív bomlásra támaszkodva egy véletlen esemény generátor képes létrehozni véletlen bináris számsorozatot. Egy ilyen sorozat például így nézhet ki: 1,2,1,2,2,1,1,2,1,1,1,2,1. Más szavakkal, a véletlen esemény generátor egyfajta arra képes automata pénzfeldobó gép, hogy nagyon sok pénzfeldobást végezzen el nagyon rövid idő alatt. Mindenki tudja, hogy ha ezerszer feldobsz egy rökéltet kiegyensúlyozott érmét, az esélyek úgy szólnak, hogy fele-fele arányban lesznek a fejek és az írások. A valóságban bármilyen ezer feldobásból az arányok eltérhetnek kicsit az egyik vagy a másik irányba, de minél nagyobb a feldobások száma, annál közelebb lesz az arány az 50-50%-hoz.

Jahn és Dunne önkénteseket ültetett véletlen esemény generátorok elé, és arra kérték őket, hogy koncentrálnak, hogy a gép abnormálisan sok fejet, vagy írást dobjon. A szó szerint több százezer próbálkozás eredményeként arra jutottak, hogy kizárólag a koncentráció használatával az önkéntesek valóban gyakoroltak egy kicsi, ám statisztikailag jelentős hatást a véletlen esemény generátorok eredményére. Két másik dolgot is felfedeztek. A képesség a pszichokinézises hatások létrehozására nem korlátozódott néhány tehetséges egyénre, hanem jelen volt a vizsgált önkéntesek többségében. Ez azt veti föl, hogy valamilyen szinten a legtöbbszörben benne van a pszichokinézis képessége. Azt is felfedezték, hogy más emberek különböző és következetesen elkülönülő eredményeket hoztak létre és ezek az eredmények annyira egyéniak voltak, hogy Jahn és Dunne „aláírásoknak” kezdték nevezni őket.

Egy másik kísérlet sorozatban Jahn és Dunne egy 9000 darab kétcentis színes játékgolyót 830 műanyag túske körül keringető gépet használtak, és a golyók alui a 19 gyújtó edény egyikébe hullottak. Az eszközt egy sekély függőleges keretben tárolták, ami 3 méter magas, és 1,8 méter széles, az eleje átlátszó üvegből volt, így az önkéntesek láthatták a golyókat leesni, és összegyűlni a tárolókban. Normális esetben több golyó esik a középső tárolókba, mint a szélsőkbe, egy haranggörbe menti eloszlás szerint.

Ahogy a véletlen esemény generátorok esetében is, Jahn és Dunne a gépek elé ültetett önkénteseket arra kérte, próbálják elérni, hogy több golyó essék a szélre, mint középre. Ismét, sok próba után, egy kicsi, de mérhető különbséget észleltek a golyók zuhanását illetően. A véletlen esemény generátorokban az önkéntesek csak mikroszkopikus folyamatokra, egy radioaktív anyag bomlására fejtettek ki pszicho-kinetikus hatást, de a golyós kísérletek kimutatták, hogy a teszthalványok képesek voltak a pszichokinézist mindennapi tárgyakra is használni. Mi több, a véletlen esemény generátorokban résztvevő egyének „aláírásai” irt is visszatértek, ami arra enged következtetni, hogy bármilyen egyén pszichokinézisben való jártassága kísérletről kísérletre ugyanaz marad, de egyénről egyénre változik, ahogyan bármi-

Egy marék csoda

48

Íven mis jártasság is változik. Jahn és Dunne kijelenti: „Míg ezen eredmények egy kis részét ésszerűen el lehet vetni, hogy túl közel esnek a véletlenszerű viselkedéshez, ahhoz, hogy indokolják az uralkodó tudományos tanok felülvizsgálását, azonban a teljes képet megvizsgálva jelentős arányú kétségbevonat hatatlan eltérést kapunk.”⁴¹

Jahn és Dunne úgy érzik, felfedezéseik megmagyarázzák, egyes emberek miért hajlamosak arra, hogy megátkozzanak gépeket, és hogy miattuk berendezések rosszul működjenek, ilyen volt Wolfgang Pauli is, aki e téren olyan legendás tehetséggel rendelkezett, hogy a viccelődő fizikusok „Pauli hatásnak” nevezték ezt el. Azt mondták, hogy Pauli pusztán jelenléte egy laboratóriumban elég volt ahhoz, hogy egy üvegből készült berendezés felrobbanjon, vagy hogy egy érzékeny mérőműszer kettérepedjen. Egy különösen híres esetben egy fizikus írt Paulinak, hogy megmondja neki, ezáltal nem hibáztatta őt egy bonyolult berendezés rejtélyes szétesése miatt, hiszen Pauli nem volt jelen, de később megtudta, hogy Pauli egy vonaton a laboratórium mellé ment el éppen, amikor a kellemetlenség történt! Jahn és Dunne úgy gondolják, hogy a híres „Szellem a gépezetben” hatás vagy „Murphy törvénye”, amikor gondosan ellenőrzött készülékek megmagyarázhatatlan üzemzavarokat produkálnak a legrosszabb pillanatokban — ahogy azt gyakran jelentik repülőszők, hadgépészek — a tudatalatti pszichokinézis példái lehetnek.

Amennyiben elménk képes kinyúlni, és megváltoztatni üveggolyók zuhatagát, vagy egy gép működését, milyen furcsa alkímia számlájára írhatunk egy ilyen képességet? Jahn és Dunne szerint, mivel minden fizikai folyamat hullám/részecske keteősségű, nem ésszerűtlen azt feltételezni, hogy ez igaz a tudatosságra is. Amikor részecskeszerű, a tudatosság látszólag a fejünkben van, de hullámszerű aspektusában a tudatosság, ugyanúgy, mint bármelyik hullámjelenség, szinten létrehoz távoli hatásokat. Úgy hiszik, az egyik ilyen távoli hatás a pszichokinézis.

De Jahn és Dunne itt nem állt meg. Szerintük a valóság maga a tudatosság hullámszerű aspektusai és az anyag hullámmintái közti interferencia eredménye. Azonban, Bohm-hoz hasonlóan, ők is úgy gondolják, hogy sem a tudatosságot, sem az anyagi világot nem lehet egymástól elszigetelten eredményesen bemutatni, és magára a pszichokinézisre sem lehet valamilyen erőátvitelként tekinteni. „Az üzenet ennél finomabb lehet,” — mondja Jahn. „Lehet, hogy az ilyen elképzelések egyszerűen életképtelenek, lehet, hogy nem hasznos absztrakt (elvont-^ **ford**.) környezetéről vagy absztrakt ruderösszegről beszélni. Egyedül azt tudjuk meg tapasztalni, amikor a kettő valamilyen módon egymásba hatol.”

Ha a pszichokinézisre nem lehet valamiféle erőátvitelként gondolni, milyen meghatározás fejezné ki jobban az elme és a test kölcsönhatását? Egy Bohm-éhoz ismét hasonló gondolkodásmóddal, Jahn és Dunne azt a magyarázatot ajánlja, hogy a pszichokinézis valójában egy információcsere a tudatosság és a fizikai világ között. E csere nem az elme és az anyag közt végbemenő áramlás, hanem inkább a kertő közti együttrezgés, **egy rezonancia**. A rezonancia, együttrezgés fontosságát felismerték és kommentálták is a pszichokinézisben résztvevő önkéntesek abban az értelemben, hogy a sikeres teljesítménnyel leggyakrabban összefüggésbe hozott tényező az volt, amikor sikerült elérni egy együttrezgést, egy „rezonanciát” a géppel. Ezt az egyik önkéntes így írta le: „annyira belemerültem a folyamatba, hogy elvesztettem az öntudatomat. Nem éreztem

semmilyen közvetlen uraimat az eszköz felett, inkább azt éreztem, hogy képes vagyok gyengén befolyásolni, amikor együttrezgek,

49

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

rezonanciában vagyok a géppel. Olyan, mintha egy kenuban eveznék; amikor arra megy, amerre szeretném, áramlók velem én is. Amikor nem, megpróbálom megtörni az áramlást, és esélyt adok neki, hogy ismét rezonanciába kerüljön velem."⁸

Jahn és Dunne megközelítése több más alapvető módon is hasonlít Bohm-éra. Csakúgy, mint Bohm, úgy hiszik, hogy a valóság leírására használt fogalmak — elektron, hullámhossz, tudatosság, **idd**, frekvencia — csak „információ elrendező kategóriaként” használhatóak, és nem rendelkeznek semmilyen független állapottal. Azt is hiszik, hogy minden elmélet, az övéket is beleértve, pusztán metafora. Ugyan nem azonosítják magukat a holografikus modellel (és az elméletük számos lényeges ponton el is tér Bohm elgondolásától) elismerik az átfedést. „Oly mértékben, hogy egy elég alapvető hullám-mechanikai viselkedésben bízunk, van némi hasonlóság aközött, amit mi javasolunk, és a holografikus elgondolás között,” — mondja Jahn. „Megadja a tudatosságnak a lehetőséget, hogy a hullám mechanikai értelemben működjék, ezáltal így vagy úgy kihasználja az összes teret és időt.”¹⁰

Dunne egyetért: „Egy bizonyos értelemben a holografikus modellt fel lehet úgy is fogni, hogy azzal a mechanizmussal foglalkozik, hogy hogyan lép kölcsönhatásba a tudatosság ezzel a hullámmechanikai, öszi, érzékelhető mennyiséggel, és hogyan képes ezt valahogyan használható információvá alakítani. Egy másik értelemben, amennyiben elképzeled, hogy egy egyéni tudatosságnak vannak saját jellegzetes hullámmintái, tekinthetsz rá úgy is - természetesen metaforikusan szólva — mint egy bizonyos frekvenciájú lézerre, ami egy sajátos mintára vetül a kozmikus hologramban.”¹⁰

Ahogy az talán várható volt, Jahn és Dunne munkásságát figyelemre méltó ellenállással fogadták a tudományos közösség ortodox berkein belül, de bizonyos körökben elfogadásra talált. A PEAR tőkéje jó részét a McDonnell Alapítványtól kapja, amit James S. McDonnell III. alapított a McDonnell Douglas Corporation-tól. A **New York Times Magaziné** nemrégiben szentelt egy cikket Jahn és Dunne munkásságának Jahn és Dunne nem hagyják magukat eltántorítani azzal, hogy olyan jelenségek paramétereinek felfedezésére szentelnek rengeteg időt és energiát, ami a legtöbb tudós szerint nem létezik. Ahogy Jahn fogalmaz, „Úgy érzem, ez a téma sokkal fontosabb, mint bármely más, amin valaha is dolgoztam.”¹¹

Amikor a pszichokinézis nagyobb méreteket ölt

Eddig a laboratóriumban létrehozott pszichokinézis jelenségek viszonylag kis tárgyakra korlátozódtak, de van arra utaló bizonyíték, hogy legalábbis néhány ember képes a pszichokinézist arra használni, hogy nagyobb változásokat idézzon elő a fizikai világban. Lyall Watson biológus, akí a **Supernature (Természetfölötti)** című bestsellert írta, és szerte a világban tanulmányozta a természetfeletti mondott jelenségeket, a Fülöp-szigeteken találkozott egy ilyen emberrel. A férfi az úgynevezett pszi sebészek egyike volt. Nem érintette meg a beteget. Ehelyett körülbelül 25 centire a beteg testétől tartotta a kezét, rámutatott a beteg bőrére, és azonnal egy vágás jelent meg. Watson nem csak számos alkalommal tanúja volt a férfi pszichokinézises sebészi képességeinek, de amikor a férfi a szokásosnál nagyobbab suhintott az ujjával, Watson saját kézfejen is megjelent egy vágás. A sebhely a mai napig ott van.”

Egy marék csoda

49

Bizonyíték van arra is, hogy a pszichokinézissel csontokat lehet gyógyítani. Számos ilyen gyógyulási esetet jelentett az angliai Sunderland District General Hospital orvosa, Dr. Rex Gardner. Egy érdekes része a **British Medical Journal** 1983-ban megjelent egyik cikkének, hogy Gardner, aki a csodák szenvedélyes nyomozója, összevet korabeli csodálatos gyógyulásokat azokkal, amiket tisztelendő Bede angol történész és teológus gyűjtött össze, és kiderül, hogy vannak szinte teljes egyezések.

Egy ilyen napjainkban történt gyógyulás része volt egy a németországi Darmstadtban élő apáca csoport. Az apácák egy kápolnát építettek, amikor az egyik nővér átesett egy frissen cementezett padlón, rá az alatta lévő fagerendára. Sürgősen kórházba szállították, ahol a röntgen kimutatta, hogy összetett medencecsont törése van. Ahelyett, hogy az általános orvosi eljárásokra támaszkodtak volna, az egész éjjele átvirrasztva imádkoztak a nővérért. Annak ellenére, hogy az orvosok ragaszkodtak hozzá, hogy még több hétre nyújtásban maradjon, az apácák két nappal később hazaszállították a nővért, folytatták az imádkozást, és kézrátételt alkalmaztak.

Általános meglepetésre, közvetlenül a kézrátétel után a nővér felállt az ágyából a törés okozta gyötörő fájdalom nélkül, láthatólag gyógyultan. Csupán két hétbe telt, hogy elérje a teljes gyógyulást. Ezután elment a kórházba, és megmutatta magát megdöbben orvosának.¹⁻¹

Ugyan Gardner nem próbálja megmagyarázni sem ezt, sem a cikkében tárgyalt többi gyógyulási, a pszichokinézis valószínű magyarázatnak tűnik. Ha úgy vesszük, hogy egy törés gyógyulása hosszadalmas folyamat, és meg Michelli csodás medence újraképződése is több hónapig tartott, felvetem, hogy a kézrátételt végző nővérek tudatalatti pszichokinézises képessége végezte el a feladatot.

Gardner leír egy másik, a hetedik században történt hasonló gyógyulást, az angliai Hex-ham-ban lévő templom építése közben. Ebben részt vett St. Wilfríd, az akkori hexhami püspök. A templom építése során egy kőműves nagyon magasról leesett, és eltörte karjait és lábait. Ahogy ott feküdt haldokolva, Wilfrid felette imádkozott és felkérte a többi munkást, hogy csadakozzék hozzá. Így tettek, és „az élet lehelete visszatért” Bothelm-ba, és gyorsan meggyógyult. Mivel a gyógyulás egészen addig nem következett be, amíg St. Wilfrid fel nem kérte a többi munkást, hogy csatlakozzék hozzá, felmerül a kérdés, hogy St. Wilfrid lett volna a katalizátor, vagy ismét az egybegyűlteket egyesített tudatalatti pszichokinczise működtött:

Dr. William Tufts Brigham, a honolulu-i Bishop Múzeum múzeumőre. ismert botanikus. Magánélete nagy részét az úgynevezett természetfeletti tanulmányozásának szentelte. Megörökített egy esetet, ahol egy törött csontot azonnal meggyógyított egy bennszülött hawaii sámán, vagy **kahuna**. Az eseményt Brigham egyik barátja, J. A. K. Combs figyelte meg. Combs feleségének nagyanyját a szigetek egyik leghatalmasabb női kahunájának tartották, és egyszer a nőnél tartott parti keretein belül volt alkalma első kézből megtapasztalni képességeit.

A szóban forgó eseménynél az egyik vendég megcsúszott, és elesett a part homokjában, olyan súlyosan eltörve a lábát, hogy a csontvégek szemmel láthatóan belülről a bőrhöz nyomultak. Felismerve a törés súlyosságát,

Combs javasolta, hogy azonnal szállítsák kórházba a férfit, de az idős kahuna hallani sem akart róla. Térdelve a férfi mellett kiegyenesítette a lábát, és rátette a kezét arra a területre, ahol a törött csontok a bőrt nyomták. Miután több percen keresztül imádkozott és meditált, felállt és bejelentette, hogy a gyógyulás befejező

50

HOLOGRÁRKUS UNIVERZUM

dön. A férfi csodálkozva lábra állt, tett egy lépést, majd még egyet. Teljesen meggyógyult, és a lába semmilyen formában nem mutatta a törés jeleit.¹⁴

Tömeg pszichokinézis a tizenharmadik századi Franciaországban

Ezen események ellenére, a pszichokinézis egyik legmeghökentőbb megtestesülése és a csodás események legjelentősebb bemutatása Párizsban volt, a tizenharmadik század első felében. Az események egy jansenisták nevű németalföldi befolyás alatt álló katolikus, merev erkölcsű szekta köré csoportosulnak, és egy Francois de Paris nevű szentéletű és mélyen tisztelt jansznista segédlelkész halála idézte elő őket. Ugyan ma kevesen hallottak egyáltalán a jansznista csodákról, Európában erről beszéltek a század jó részében. Hogy teljesen megérthessük a jansznista csodákat, fontos megértenünk néhány Francois de Paris halálát megelőző történelmi eseményt. A jansenizmust a tizenhetedik század elején alapították, és már a kezdetektől hadilábon állt mind a Római Katolikus egyházzal, mind a francia monarchiával. Számos hittételében erősen eltért az egyház általános dogmáitól, de népszerű mozgalom volt és gyorsan követőket szerzett a francia emberek közt. Mind közül a legrosszabb, hogy mind a pápaság, mind a hívő katolikus XV. Lajos király úgy ítélte, hogy ez protestánsizmus, csak katolicizmusnak álcázza magát. Következésképp az egyház és a király is folyamatosan a mozgalom hatalmának aláásásán dolgozott. E törekvés egyik akadályja és a mozgalom elterjedtségének egyik oka, hogy a jansznista vezetők rendkívül képzetlenek tűntek a csodás gyógyulások előidézésében. Ettől függetlenül az egyház és a monarchia nem engedett, és ez heves vitákhoz vezetett szerte Franciaországban. 1727. május elsején, a hatalmi harc csúcsán történt, hogy Francois de Paris meghalt, és a párizsi Saint-Médard községi temetőben eltemették.

Mivel a halon szent hírében állt, hódolók kezdtek gyűlni a sírja körül, s már elejétől fogva számos csodás gyógyulásról számoltak be. Az ily módon meggyógyult betegségek körébe tartoztak rákos daganatok, bénulás, sükettség, ízületi gyulladások, reuma, fekélyes sebek, visszatérő láz, hosszantartó vérzés és vakság. De ez nem minden. A gyászolók hamar elkezdtek furcsa önkéntelen görcsöket vagy rángatózásokat is tapasztalni, és végtagjaik a leghihetetlenebb módon ki csavarodtak. Ezek a rohamok gyorsan fertőzőnek bizonyultak, futótűzként terjedtek, és nemsokára az utcák tele voltak férfiakkal, nőekkel és gyerekekkel, akik mind úgy tekeregtek és vonaglottak, mintha valami másvilági varázslat kerítette volna őket hatalmába.

Ez alatt az idő alatt az időközben „görcsösöknek” elnevezett csoport tagjai a legelképezhetőbb képességeket mutatták. Az egyik, hogy sérülés nélkül viselték el a testi kínzások szinte elképzelhetetlenül széles körét, ide tartozott a súlyos verés, ütések mind nehéz, mind éles tárgyakkal, és fojtás — **ezeket mind a sérülések, sebek illetve horzsokisok leghalványabb látható jele nélkül viselték.**

Az teszi ezeket a csodás eseményeket egyedivé, hogy szó szerint több ezren megfigyelték őket. A Paris atya sírja körüli „eszeveszett” gyülekezések egyáltalán nem voltak rövid életűnek nevezhetőek. A temető és a körülötte lévő utcák éjjel-nappal tömve voltak éveikig, és két

Egy marék csoda

50

évtizeddel később még mindig jelentettek csodákat (bogy kicsit érzékeltessem a jelenséget méretét: 1733-ban több nyilvános feljegyzés is szól arról, hogy több mint háromezer önkéntesre volt szükség, hogy segítse a görcsösöket és biztosítsák, hogy például a nők ne tárulkozzanak fői lízléstelenül görcseik során). Ennek eredményeképpen a görcsösök nemzetközi hírnévre tettek szert, és ezek sereglettek megnézni őket. Voltak minden társadalmi rétegből, minden elképzelhető oktatási, vallási és állami szervből hivatalnokok is. Számos hivatalos, és nem hivatalos beszámoló maradt fenn a megfigyelt csodákról a kor irataiban.

Sőt, számos tanúnak, például a Római Katolikus Egyház kivizsgálóinak, feltett szándéka volt megcáfolni a jansznista csodákat, de csak megerősíteni tudták őket (a Római Katolikus Egyház zseniálisan megoldotta a dolgok ezen igen kínos állását azzal, hogy elismerte a csodák létezését, de az ördög művének nyilvánította őket, így bizonyítva a jansenisták romlottságát).

Louis-Basile Carre de Montegron nyomozó, a Párizsi Parlament tagja, elegendő csodát látott ahhoz, hogy négy vaskos köretet töltsön meg a témában, amit 1737-ben, **La Verité des Miracles (A csodák igazságai)** címen adott ki. Ebben a munkájában számos példát ad a görcsösök kínzásokkal szembeni szemmel láthatósebezhetetlenségére. Az egyik ilyen példa: a húsz éves Jeanne Maulct női görcsös neki vetette a hátát egy kőfalnak, míg a tömegből egy önkéntes, egy „nagyon erős ember” száz csapást mért a gyomrára egy 15 kilós kalapáccsal (maguk a görcsösök kérték, hogy kínozzák őket, mert elmondásuk szerint enyhítette a görcsök kízó fájdalmait). Hogy ellenőrizze a csapások erejét, maga Montegron fogta kezébe a kalapáccsot és kipróbálta azon a falon, aminek korábban a nő támaszkodott. Azt írta „A huszonötödik csapásomra a kő, ami már meglazult az előző erőfeszítéseimtől, hirtelen engedett, és átesett a fal túlsó oldalára, egy több mint fél méternyi rést hagyva a falban.”¹⁵

Montegron leír egy másik esetet, ahol egy görcsös nőt ívben úgy hátrafesztettek, hogy derekát „egy karó hegyes vége” tartotta. Ezután azt kérte, hogy egy huszonöt kilós követ „irdatlan magasra” húzzanak fel, hogy aztán teljes súlyával a gyomrára zuhanjon. A követ újra és újra felhúzták és engedték a nő gyomrára zuhanni, de úgy tűnt, ez a nőre teljesen hatástalan. Erőfeszítés nélkül tartotta iura pozícióját, semmilyen fájdalmat vagy sérülést nem szenvedett, és úgy sétált el a megpróbáltatás helyszínéről, hogy a háta húsán még csak egy karcolás sem volt. Montegron azt is feljegyezte, hogy a megpróbáltatás alatt folyamatosan azt kiáltotta: „Sújtsatok keményebben, keményebben.”¹⁶

Ténylegesen úgy tűnt, hogy semmi sem tudorr kárt tenni a görcsösökben. Ütötték őket fém rudakkal, láncokkal és gerendákkal. A legerősebb férfi sem tudta fuldokiásig fojtani őket. Néhányukat keresztre feszítették, utána pedig a sebek semmilyen jelét sem mutatták. „Az elme számára a ieg m eg hökken tő bb, hogy nem lehetett őket megvágni vagy átszúrni késsel, karddal, vagy baltával! Montegron felidéz egy esetet, ahol egy hidegvágó éles hegyét egy görcsös gyomrához rakták és aztán egy kalapáccsal olyan erővel kezdték ütni, hogy úgy tűnt,

„áthasítja a gerincet és megrongál minden belső szervet." De nem így történt, és a görcsös arcán „a teljes gyönyör kifejezése volt", közben azt kiáltozta: „Oh, ez aztán jót tesz nekem! Bátorság testvétem, sújts kétszer ilyen erősen, ha bírsz!"¹⁵

Nem a sebezhetetlenség volt a jansenisták roham közben mutatott egyetlen képessége. Néhányuk tisztánlátóvá vált, és képesek voltak „meglátni rejtett dolgokat". Mások olvasni tudtak, még akkor is, amikor a szemük csukva volt és szorosan be is tekerték, és jelentettek

Í51

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

példákat lebegésre. Az egyik lebegő, egy Bescherand nevű atya Montpellierből, „oly erővel emelkedett el a földtől" görcsei során, hogy a vizsgái a tára kirendelt megfigyelőknek minden erőfeszítés ellenére sem sikerült őt a földön tartani.¹⁹

Ugyan ma már csaknem teljesen feledésbe merültek a jansenista csodák, az akkori értelmiség egyáltalán nem hagyta őket figyelmen kívül. Pascal matematikus és filozófus unokafiújának egy súlyos fekély tűnt el a szeméből csupán órák alatt egy jansenista által véghezvitt csodának köszönhetően. Amikor XV. Lajos Király sikertelenül úgy próbálta megállítani a görcsösöket, hogy bezáratta a Saint-Médard temetőt, Voltaire azzal viccelődött, hogy „A király parancsa megtiltotta Istennek, hogy több csodát tegyen ott." A **Pbilosophkal Essays-hen** Dávid Hume skót filozófus ezt írta: „Bizonyára soba nem volt annyi egy embernek tulajdonított csoda, mint amennyit mostanában Paris atya sírjának tulajdonítanak Franciaországban. Sok csoda azonnal, helyben bizonyítást nyert megkérdőjelezhetetlen hitelességű és hírnevű bírók előtt, egy tanult korban, a világ mostani legkiválóbb színterén."

Hogyan magyarázzuk a görcsösök csodáit? Ugyan Bohm hajlandó figyelembe venni a pszichokinézist és más, természetfeletti nevezett jelenségeket, nem szeret sajtáságos jelenségekről, például a jansenisták rendkívüli képességeiről spekulálni. De megint, hogyha komolyan vesszük a sok szemtanú vallomását, hacsak nem vagyunk hajlandók elismerni, hogy isten jobban kegyeibe fogadta a jansenista katolikusokat a római katolikusokkal szemben, a pszichokinézis tűnik a lehetséges válasznak. Azt, hogy valamilyen okkult működés van, több dolog is alátámasztja: más okkult képességek is megjelentek a görcsösök során, például a tisztánlátás. Ráadásul már vizsgáltunk eseteket, ahol az erős hit és hisztéria képes volt megmozgatni az elme mélyebb erőit, és itt ezek is nagymértékben jelen voltak Sőt, ahelyett, hogy csak egy ember hozta volna őket létre, a pszichokinetikai hatásokat létrehozhatta a jelenlévők egyesült szenvedélye és hite, ez pedig megmagyarázná a megnyilvánulások erő teljességét. Nem új ez az ölet. Az 1920-as években Wilíam McDo-guall, neves harvadi pszichológus szintén felvetette, hogy a vallási csodákat a nagyszámú hívők együttesének úgynevezett természetfeletti ereje okozza.

A pszichokinézis sokat megmagyarázna a görcsösök látszólagos sebezhetetlenségéből. Jeanne Maulet esetében felvetődik, talán tudatalatt pszichokinézises képességeket használt, hogy kivédje a kalapácsütések erejét. Hogyha a görcsösök pszichokinetikai képességekkel átvették a hatalmat a láncok, husángok és kések felett, arra kényszerítve őket, hogy mindig pontosan a behatolási pont előtt álljanak meg, ez megmagyarázná miért nem hagytak ezek az eszközök nyomokat vagy horzsolásokat. Hasonlóképp, amikor próbálták megfojtani a jansenistákat, talán a kezeket a pszichokinézis tartotta a helyükön, s bár azt hitték, hogy a húst szorongatják, valójában csak a semmit markolásták.

A kozmikus mozgóképvetítő átprogramozása

Azonban még a pszichokinézis sem magyarázza meg a görcsösök sebezhetetlenségének minden aspektusát. Figyelembe kell venni a tehetetlenség problémáját - vagyis, hogy a mozgásban lévő dolgok hajlamosak arra, hogy mozgásban maradjanak. Amikor lezuhan egy 25 kilós kő, vagy egy gerenda, figyelemre méltó mozgásenergiát hordoz, és ha Egy marék csoda

51

azonnali megállásra kényszerítjük, valahova mennie kell az energiának. Például, hogyha egy 15 kilós kalapáccsal megütünk egy lovagi páncélba öltözött embert, a páncél fémje ugyan elháríthatja a csapást, a benne lévő ember azonban mindenképp igencsak érezni fogja a megrázkódtatást. Jeanne Mauiet esetében úgy tűnik, hogy az energia valahogyan áthaladt a testén, és a mögötte lévő fal fogta fel, ahogyan Montgeron megjegyezte, a falat „megrázta az erőlködés." De annak az nőnek az esetében már nem ilyen tiszta a helyzet, akit ívbe feszítettek, majd rá ejtettek egy 25 kilós követ a hasára. Az ember rünődik, hogy miért nem lapította a földhöz, vagy miért nem estek hanyatt a görcsösök, amikor egy gerendát vágtak hozzájuk? Hová tűnt az eltérített energia?

Ismételten, a valóság holografikus nézete kínál egy lehetséges választ. Azt már láthattuk, hogy Bohm szerint a tudatosság és az anyag ugyanazon alapvető valami különböző aspektusai, s e valami gyökerei a burkolt rendezettségben vannak. Egyes kutatók úgy hiszik, hogy ez azt jelenti, hogy a tudatosság sokkal többre képes, minthogy néhány pszichokinetikai változást hozzon létre az anyagi világban. Például Grof úgy hiszi, hogy ha a burkolt és a kifejezett rendezettségek pontosan leírják a valóságot, akkor „elképzeltető, hogy a tudatosság bizonyos szokatlan állapotai közvetetten előidézhetik a burkolt rendezettség közvetlen megtapasztalását, vagy az abba való beavatkozást. Ezáltal lehetséges lenne megváltoztatni jelenségeket az érzékelhető világban, nemző anyaméhük befolyásolásával."²⁰ Másképp fogalmazva: azon felül, hogy pszichokinetikusan mozgat dolgokat, az elme még arra is képes lehet, hogy lenyúljon, és átprogramozza a dolgokat létrehozó kozmikus mozgó képveti rőt. Tehát nem csak át lehetne lépni a természet általánosan elfogadott törvényeit, például a tehetetlenséget, de az elme még a pszichokinézisnél is sokkal drámaibb módon képes megváltoztatni és átformálni az anyagi világot.

Ennek, vagy valamilyen más elméletnek az igazát bizonyítja a történelem során különféle emberek által bizonyított képesség: a tűzzel szembeni sérthetlenség. Thurston **Tín Physical Phenomena of Mysticism** című könyvében számos példát ad e képességgel megáldott szentekről. Az egyik leghíresebb paulai Szent Ferenc, aki nemcsak sérülés nélkül tudott izzó parazsat a kezében tartani, de a szentté avatási meghallgatásán nyolc szemtanú tanúsította, hogy látták átsétálni egy kohó dübörgő lángjai közt, hogy megjavítsa a kohó megsérült falát.

Ez a beszámoló Shadrach, Mcshach és Abednego történetét idézi fel az Ótestamentumból. Miután elfoglalta

Jeruzsálemet, Nabukodonozor király mindenkit utasított, hogy egy róla készült szobrot bálványozzon. Shadrach, Meshach és Abednego ezt megtagadta, erre Nabukodonozor elrendelte, hogy egy olyan „mértéktelenül forró” kohóba dobják őket, almi a lángok még azokat is felégették, akik bedobták őket. Azonban hitük miatt sértetlenül túléltek, és úgy jöttek ki a tűzből, hogy egy hajuk szála sem görbült, a ruhájukon sem volt sehol semmi égésnyom, még a tűz szaga sem volt rajtuk. Úgy tűnik, hogy a hit visszautasításából, amit például XV Lajos király próbált a jansenistákra kényszeríteni, nem egyszer születtek csodák.

Ugyan Hawaii kahunái nem sétálnak kohókban, vannak jelentések, hogy sérülés nélkül sétáltak át láván. Brigham mesélte, hogy találkozott három kahunával, aki megígérte, hogy bemutatják ezt a teljesítményt. Követte őket egy hosszú túrán egy lávaömlésig, közel a kitörő Kilauea-hoz. Egy kb. 45 méter széles láva folyamat választottak, aminek teteje megszilárdult annyira, hogy megtartsa a súlyukat, de olyan forró volt, hogy fehéren izzó foltok

52

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

borították a felszínét. Ahogy Brigham nézte, a kahunák levették szandáljukat és belekezdték a védelmükhöz szükséges hosszú imába, miközben felléptek az épphogy megszilárdult olvadt kőre.

Ahogy később kiderült, a kahunák korábban említették Brigham-nek, hogy őt is fel tudják ruházni tűzálló ruhákba, és akkor bátran bele is egyezett. De ahogy szembekerült a láva perzselő melegével, igencsak inába szállt a bátorsága. Meggondolta magát. „A dolgok végeredménye az volt, hogy mereven ültem és nem voltam hajlandó levenni a bakancsomat.” — írta Brigham az eseményről szóló beszámolójában. Miután befejezték az istenek segítségével hívását, a legidősebb kahuna nekiiramodott és sérülés nélkül a 45 méter végére ért. Lenyűgözve, ám még mindig kőkeményen meggyőződve, hogy nem meg}’ sehova Brigham felállt, hogy lássa a következő kahunát, amikor is egy kapott lökés arra kényszerítette, hogy fusson, ha nem akart arccal a fehéren izzó kőre esni.

És Brigham aztán futott. Amikor átért a másik oldalra rádöbbsent, hogy az egyik csizmája leégett róla, és hogy ég a zoknijai. De csodálatos módon a lábfejei sértetlenek voltak. A kahunák sem szenvedtek semmilyen sérülést és Brigham megrázkódtatását látván, fetrengtek a kacagástól. „Én is nevettem,” írta Brigham. „Életemben nem voltam annyira megkönnyebbülve, mint akkor, hogy tudtam, biztonságban vagyok. Nem sok mindent tudok még mondani erről a tapasztalatról. Erős meleget éreztem az arcomon és testemen, de szinte semmi hőt nem éreztem a lábfejeimben.”²¹

Alkalomadtán a görcsösök is teljes sérthetlenséget mutattak a tűzzel kapcsolatban. A „szalamander emberek” — ahol a szalamander kifejezés egy középkori mitológiai hullőre utalt, amiről úgy hitték, hogy tűzben élt - közül a két leghíresebb Marié Sonnet és Gábiellé Moler. Egy alkalommal, számos tanú jelenlétében, beleértve Montegron-t is, Sonnet végignyúlt két széken egy lángoló tűz felett, majd fél óráig ott maradt. Sem ő, sem ruhája nem mutatott semmilyen káros hatást. Egy másik alkalommal úgy ült, hogy a lábfejei egy izzó parázssal teli vasúslben voltak. Brighamhez hasonlóan, cipői és harisnyái leégtek, de a lábfejei sértetlenek maradtak.

Gabric-ile Moler hústettei még meghökken többek. Azon felül, hogy érzéketlen volt a kardszúrásokra, és egy lapáttal rá mért csapásokra, be tudta dugni a fejét egy kandalló dűbörgő tűzterébe, és ott is tudta tartani, anélkül, hogy megsérült volna. A szemtanúk elmondása szerint utána a ruhája olyan forró volt, hogy alig lehetett hozzáérni, azonban a haján, szempilláin és szemöldökein semmilyen elváltozás nem látszott.¹ Gábiellé kétségkívül nagyon szórakoztató lehetett a partikon.

Valójában nem a jansenisták voltak Franciaországban az első görcsös megmozdulás. A kései 1600-as években, amikor XIV. Lajos Király folyamatosan próbálta megtisztítani az országot a protestáns hugenottáktól, volt egy kis hugenotta csoport a Cvcvnes völgyben, Camisard-okként Lsmcrhejük őket. Egy Rómába küldött hivatalos jelentés szerint, egy Abbé du Chayla nevű perjel arról panaszkodik, hogy bármit is csinál, nem tud kárt tenni a Camisard-okban. Amikor elrendelte, hogy lőjék le őket, a muskéták golyóit összelapulva megtalálták a ruhájuk cs a bőrük között. Nem esett bántódásuk, amikor izzó parázsra zárta kezüket, és akkor sem, amikor tetőtől talpig olajba áztatott vászonba tekerte, majd meggyújtotta őket — nem égtek ei.² Amennyiben ez még nem lett volna elég, Claris, a Camisard-ok vezetője elrendelte, hogy építsenek egy halortégető máglyát, aztán felmászott a tetejére, hogy onnan intézzen

Fgy marék csoda

52

egy elragadtatott beszédet hívcinek. Hatszáz szemtanú jelenlétében elrendelte, hogy gyűjtsák meg a máglyát cs tovább szónokolt, miközben a lángok a feje fölé csaptak. Miután teljesen leégett a máglya, Claris lekecmergett, sértetlenül, a tűznek semmilyen nyoma nem volt a haján vagy ruháján. A Camisard-ok ellen küldött csapatok vezetője, Jean Cavalicr ezredes később Angliába vonult száműzetésbe, és 1707-ben írt egy könyvet a témáról **A Cry from the Desert Egy kiáltás a sivatagból** címmel.³ Abbé du Chayla-t végül a Camisard-ok meggyilkolták egy bosszú hadjáratban. Ellentétben velük, ő nem rendelkezett semmilyen különleges sérthetlenséggel.³⁶

Szó szerint több száz hiteles beszámoló létezik a tűzálló lóságról. Azt jelentették, hogy amikor a lxs>urdes-i Bernadetté eksztázisban volt, érzéketlenné vált a tűzre. Szemtanúk szerint egy transz alkalmával a keze olyan közel esett egy gyertyához, hogy a lángok körbe nyalták ujjait. Az egyik jelenlévő személy Lourdes községi orvosa, dr. Dozous gyors észjárású lévén, elkezdte mérni az időt, és feljegyezte, hogy teljes tíz perc eltelt, mire kijött a transzból, és elmozdította a kezét. Később azt írta: „Saját szememmel láttam. De esküszöm, hogyha bárki próbált volna meggyőzni arról, hogy ilyen történt, kinevettem volna.”⁴

187L szeptember 7-én a **New York Herald** megjelentette, hogy Natban Coker, egy Easton, Maryland-ben élő idősebb néger kovács vörösen izzó vasat tudott a kezébe venni anélkül, hogy megsérült volna. Egy több orvosból álló bizottság jelenlétében fehérrizsásig hevített egy lapátot, cs addig nyomta saját lába talpához, amíg ki nem hűlt. Meg is nyalta a vörösen izzó lapát szélét. Olvasztón ólmot is öntött a szájába, és addig forgatta az ínyén és a fogai közt, amíg meg nem keményedett. Minden egyes ilyen tett után az orvosok megvizsgálták, és sérülésnek semmilyen nyomát nem találták.¹¹

A Tennessee hegyekben egy vad ászkirándulás alkalmával a New York-i orvos K.R. Wis-sen találkozott egy

hasonlóan érzéketlen tizenkét éves fiúval, aki minden gond nélkül tartotta kezében a kemencéből kivett vörösen izzó vasakat. A fiú elmondta Wissen-nek, hogy képességét véletlenül fedezte fel, amikor felvett a földről egy leesett vörösen izzó patkót a nagybátyja kovácsműhelyében.²¹ A lángoló parazsakkal teli gödör, amin Mohotty átsétált a Grosvenor-ok szeme láttára 1328 Fahrenheit fokos volt a **National Geographic** hőmérője szerint. Az Illinoisi Egyetemen dolgozó Dr. Leonard Fcinberg elmondása szerint látott egy másik ceyloni tűzjáró szertartást, ahol a helybéliek vörösen izzó vas lábcsokot cipeltek a fejükön anélkül, hogy megsérültek volna. A **Psychiatric Quatfrly-ben** megjelent cikkben Bertold Schwarz pszichológus leír egy esetet, amikor tanúja volt, hogy az Appalache-i l'entercostal-ok acetilén lángba tették a kezüket sérülés nélkül.³⁰ És így tovább, és így tovább.

A fizika törvényei, mint lehetséges és tényleges szokások és valóságok

Amennyire nehéz elképzelni, hogy hová tűnik az eltérített energia a pszichokinézis néhány vizsgált esetében, olyannyira nehéz elképzelni, hogy hova megy egy vörösen izzó lábcs energiája, amikor teljesen ráfekszik egy ceyloni bennszülött hajára és húsára.

Azonban hogy ha a tudatosság közvetlenül össze tud kapcsolódni a burkolt rendezettséggel, sokkal könnyebben kezelhetővé válik a probléma. Ismét, ahelyett hogy valamilyen ismeretlen, a valóság szerkezetén **belül** működő fizikai törvény lenne az ok (például vala

53

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

miiyen ismeretlen szigetelő erőter), ez egy még alapvetőbb szintű tevékenység eredménye lenne, ami magában foglalja mind a fizikai világmindenséget, mind a fizikai törvényeket mindenekelőtt létrehozó folyamatokat.

Másképp nézve, a tudatosság azon képessége, hogy egy valóságból egy teljesen másikba váltsa, azt sugallja, hogy az általában áthághatatlan **a tűz megégeti az emberi húst** szabály csak az egyik program a kozmikus számítógépben, de annyiszor ismételtük ezt a programot, hogy ez a szokás természetessé vált. Ahogy már megvizsgáltuk, a holografikus elgondolás szerint az anyag is csak egy szokás, és folyamatosan megújul a burkoltból, ahogyan egy forrás is megújul a neki formát adó víz folyásától. Peat humorosan úgy utal e folyamat ismétlésére, mint a Világmindenség idegbetegségére (neurózisára). „Amikor idegbeteg vagy, hajlamos lehetsz ugyanazokat a minrákat ismételni az életedben, vagy ugyanazt a cselekedetet végezni, mintha felépült volna egy emléksablon, egy barázda, és a dolog Ott megakadna.” - mondja. „Hajlamos vagyok azt gondolni, hogy az összes dolog, mint az asztalok és a székek is ilyenek. Ezek egy fajta anyagi neurózis, egy ismételtetés. De zajlik valami finomabb, egy folyamatos kinyilvánulás és beburkolódzás. Egy bizonyos értelemben a székek és az asztalok csak szokások ebben az áramlásban, de az áramlás a valóság, még ha mi hajlamosak is vagyunk csak a megszokottat észrevenni.”⁴⁴

Valóban, tekintve, hogy a Világmindenség és a fizika uralkodó törvényei is csak ezen áramlás termékei, akkor azokra is szokásként kell tekintenünk. Nyilvánvaló, hogy e szokások mélyen beették magukat a holomozgásba, de az olyan rendkívüli képességek, mint a tűzállóság, azt mutatják, hogy látszólagos állandóságuk ellenére, legalább néhány, a valóságunkat uraló szabályt fel lehet függeszteni. Ez azt jelenti, hogy a fizika törvényei nincsenek kőbe vésve, hanem inkább olyanok, mint Shainberg örvényei. Hatalmas tehetetlenségű Örvények, amik pont úgy bicirögözöltek a holomozgásba, mint amennyire megszokásaink és mélyen hitt meggyőződéseink belerögözöltek a gondolatainkba.

Grof felvetése, miszerint megváltozott tudatállapotok szükségesek lehetnek ahhoz, hogy ilyen szintű változást okozunk a burkoltban, szintén igazolódni látszik azzal, hogy a tűzállósághoz nagyon gyakran kapcsolódik felkorbácsolás hit, vagy vallási hév. Folytatódik az előző fejezetben kialakuló minta, az üzenete pedig egyre tisztább — minél mélyebbek és érzelmileg töltöttek hiteink, annál nagyobb változást tudunk létrehozni a testünkben, és magában a valóságban.

E ponton felmerül a kérdés: ha a tudatosság ilyen rendkívüli változtatásokra képes különleges körülmények közt, milyen szerepet játszik a mindennapi valóságunk megteremtésében? A vélemények nagyon különbözőek. Magánbeszélgetéseiben Bohm beismeri, hogy a Világmindenség pusztán „gondolat”, és a valóság csak a gondolatainkban létezik³²; de megint csak visszakozik a csodás eseményekről való spekulációtól. Pribram hasonlóan tartózkodik attól, hogy nyilatkozzék a konkrét eseményekről, de hiszi, hogy számos lehetséges valóság létezik, és a tudatosságnak van bizonyos mozgáster, hogy kiválassza, melyik testesüljön meg. „En már nem lepődök meg semmin,” — mondja — „de számos világ van odakinn, amit nem értünk.”⁴¹

Miután több évig első kézből tapasztalta meg a csodákat, Watson merészebb. „Nincs kétségem afelől, hogy a valóság túlnyomórészt képzeletünk szüleménye. Nem részecskefizikusként beszélek, és még nem is valaki olyanként, aki tudná, hogy mi zajlik e tudományág élén, de úgy gondolom, hogy megvan a képességünk, hogy igen alapvető módon megvál

Egy marék csoda

53

toztassuk a minket körülvevő világot” (Watson, aki egykor igen lelkes volt a holografikus elgondolással kapcsolatban, már nincs meggyőződve afelől, hogy a fizikában ma **bármilyen** elmélet képes lenne kielégítő módon megmagyarázni az elme rendkívüli képességeit).³⁴

Az Irvine-i University of California pszichiátria és filozófia professzora, Gordon Glóbus egy másik, ám hasonló nézetet ismert. Gordon úgy gondolja, hogy a holografikus elmélet felvetése helyes, hogy az elme építi fel a valóságot a burkolt nyersanyagából. Azonban nagy befolyással voltak rá Carlos Castaneda mára híressé vált másvilági megtapasztalásai a yaqui indián sámánnal, Don Juan-nal. Pribrammai teljesen ellentétesen úgy hiszi, hogy azok a szinte kimeríthetetlen sokaságú „különböző valóságok”, amiket Castaneda megtapasztalt Don Juan vezetésével - és valójában a mindennapi álmaink során hasonlóan megtapasztalt mindenféle valóságok — azt mutatják, hogy végtelen számú valóság létezik a burkoltban. Mi több, mivel a mindennapi valóságunk felépítésére agyunk ugyanazokat a holografikus folyamatokat használja, mint amiket álmaink, és a Castaneda féle megváltoztatott tudatállapotaink felépítésére használ, ő úgy hiszi, hogy mindhárom valóságfajta alapján véve ugyanolyan³

Teremt a tudatosság atomi méret alatti részecskéket,

vagy nem, ez itt a kérdés

A vélemények különbözősége is azt mutatja, hogy a holografikus elmélet még mindig egy most születőfélben lévő elképzelés, hasonlóan egy frissen kialakult szigetre a Csendes-óceánon, ahol a vulkáni tevékenység miatt még nincsenek jól elkülönült partok. Ugyan néhányan kritizálásra használhatják ezt az egyet nem értést, emlékezzünk arra, hogy Darwin evolúció elmélete, bizonyára a tudomány által valaha létrehozott egyik leghatalmasabb és legsikeresebb elgondolás, még mindig nagyon is a változás állapotában van, és az evolúcióval foglalkozó elméleti szakemberek még mindig vitatják kiterjedését, értelmezését, szabályzó mechanizmusait és leágazásait.

A vélemények különbözősége **arra** is rámutat, hogy milyen összetett rejtélyek is a csodák. Jahn és Dunne ajánlanak még egy elgondolást a tudatosság szerepéről a mindennapi valóságunk létrehozásában, és bár eltér Bohm egyik alapvető eiotételtől, megérdemli figyelmünket, mivel fényt deríthet a csodákat létrehozó folyamatokra.

Bohm-mai ellentétben Jahn és Dunne úgy hiszik, hogy az atomi méret alatti részecskék **nem** rendelkeznek világos valósággal, amíg a tudatosság be nem lép a képbe. „Úgy gondolom, hogy a magas energiájú fizikában már régen elhagytuk azt a szintet, ahol egy passzív Világmindenséget tanulmányozunk” - állítja Jahn. „Úgy vélem, beléptünk abba a birodalomba, ahol olyan alapvető szinten történik a tudatosság kölcsönhatása környezetére, hogy a szó bármilyen ésszerű jelentése szerint ténylegesen mi hozzuk létre a valóságot.”³⁰ Ahogy már említettük, ez a nézetet támogatja a legröbbs fizikus. Azonban Jahn és Dunne állásfoglalása még egy fontos szempontból különbözik a hivatalos tudománytól. A legröbbs fizikus visszautasítaná az ötletet, miszerint a tudatosság és az atomi méret alatti világ kölcsönhatása megmagyarázná a pszichokinézist, vagy akár a csodákat. Valójában a legtöbb fizikus nem csak hogy figyelmen kívül hagyja azokat a feltételes következtetéseket

54

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

seket, amiket egy ilyen kölcsönhatás magában hordozna, de úgy viselkedik, mintha nem létezne. „A legtöbb fizikus kialakít egy bizonyos szempontból skizofrén nézetet.” - állítja a Syracuse Egyetem kvantumfizikusa, Fritz Rohrlich. „Egyrészt elfogadják a kvantumelmélet általánosan elfogadott értelmezését. Másrészt viszont kitartnak a kvantumrendszerek létezése mellett, még akkor is, amikor ezeket nem figyeli meg senki.”³¹

Ez a bizarr „nem vagyok hajlandó belegondolni, pedig tudom, hogy igaz” hozzáállás sok fizikust meggátol abban, hogy figyelembe vegye a kvantumfizika legmegdöbbentőbb felfedezései nek filozófiai következményeit. Ahogy a Corncil Egyetem fizikusa, N. Dávid Mermin rámutat, a fizikusok három kategóriába esnek: egy parányi kisebbség zavartatja magát a filozófiai következményektől, a másodiknak alaposan kidolgozott okai vannak rá, hogy miért nem zavartatja magát, de magyarázatukban általában „teljesen kihagyják a lényegét”, és van egy harmadik csoport, akinek nincsenek alaposan kidolgozott okai, de nem is hajlandó megmondani, hogy miért nem zavartatja magát. „Az ő álláspontjuk vitathatatlan” - mondja Mermin.¹⁵

Jahn és Dunne nem ennyire féltősek. Szerintük a részecskék felfedezése helyett, a tudósok **megteremtik** a részecskéket. Bizonyítékul felidéznek egy **anomalonna**£ hívott nemrégiben felfedezett részecskét.

Tulajdonságai laboratóriumról laboratóriumra változnak. Képzeld el, hogy egy olyan kocsi van, aminek más a színe és felszereltsége, attól függően, hogy ki vezeti! Ez nagyon különös, és úgy tűnik, azt sugallja, hogy egy anomalon valósága attól függ, hogy ki teremti meg/fédezi fel.³⁹

Hasonló bizonyítékot találhatunk egy másik atomi méret alatti részecskében. Az 1930-as években Pauli felvetette egy **neutrino-nak** nevezett, tömeg nélküli részecske létezését, hogy megoldjon egy radioaktivitással kapcsolatos problémát. A neutrínó évekig csak egy ötlet volt, de 1957-ben fizikusok bizonyítékot találtak létezésére. Utána viszont a fizikusok rájöttek, hogy ha a neutrínó mégis rendelkezne valamennyi tömeggel, az megoldana olyan kérdéseket, amik sokkal súlyosabbak voltak annál, mint amivel Pauli szembekerült, és lám, 1980-ban elkezdett gyűlni a bizonyíték, hogy a neutrínó rendelkezik egy kevés, de mérhető tömeggel! És ez még nem minden. Ahogy kiderült, csak a Szovjetunióban lévő laborok fedeztek fel tömeggel rendelkező neutrínókat. Ez így maradt az 1980-as évek jórésztében, és ugyan mára más laborok is megismételték a Szovjet kísérleteket azonos eredménnyel, ez a helyzet még mindig megoldatlan.⁴⁴

Lehetséges lenne, hogy a neutrínó által mutatott különböző tulajdonságok, legalább részben az őket kutató fizikusok változó elvárásainak és kulturális beállítottságainak köszönhető? Ha ez igaz, a dolgok ezen állása felvet egy igen érdekes és megkerülhetetlen kérdést. Amennyiben a fizikusok nem felfedezik, hanem megteremtik az atomi méret alatti világot, miért van bizonyos részecskéknek, például az elektronnak látszólag stabil valósága attól függetlenül, hogy ki figyeli meg őket? Más szavakkal, miért fedezi fel ugyanazokat a tulajdonságokat egy zöldfülű fizikus, akinek semmi tudása nincs az elektronokról, mint amiket egy tapasztalt fizikus?

Az egyik lehetséges válasz, hogy a világról alkotott érzékelésünk nem csak az öt érzékszervünkől érkező információ alapján alakul ki, hanem az akármilyen szokatlanul is hangozhat, felettébb helyénvaló lehet egy ilyen elképzelés. Mielőtt elmagyaráznám, szeretnék elmesélni egy 1970-es években átélt eseményt. Apám felbérelt egy hipnotizőrt, hogy a házában egy estély baráti társaságát szórakoztassa, és engem is meghívott, hogy vegyek

Egy marék csoda

54

részt az eseményen. Mintán gyorsan ellenőrizte a jelenlévők hipnotikus fogékonyságát, a hipnotizőr Tomot, apám egyik barátját választotta alanyként, Tom első alkalommal találkozott a hipnotizőrrel.

Tom nagyon jó alanyként bizonyult, s a hipnotizőr másodperceken belül mély transzba ejtette. Ezek után a színpadi hipnotizőrök szokásos trükkjei következtek. Meggyőzte őt, hogy egy zsiráf van a szobában, Tom pedig szájtáta bámulta. Egy krumplit nyomott Tom kezébe azzal, hogy aima, Tom pedig jóízűen elropogtatta. Az est fénypontjaként azt mondta Tómnak, hogy amikor kijön a transzból, kamasz lánya Laura, teljesen érzékelhetetlen lesz számára. Miután Laurát közvetlenül az elé a szék elé állította, ahol Tom ült, a hipnotizőr felébresztette Tomot, és megkérdezte, hol a lánya.

Tom körbenézett a szobán és úgy tűnt, tekintete egyenesen áthatol kuncogó lányán. Azt válaszolta, hogy „nem tudom”. A hipnotizőr megkérdezte, hogy biztos-e ebben, és Laura egyre erősödő kuncogásai ellenére ismét

neleges választ adott. Ezután a hipnotizőr Laura háta mögé ment, így részben kiesett Tom látóteréből, és előhúzott egy tárgyat a zsebéből. Óvatosan, tenyerébe rejtve tartotta a tárgyat, hogy a szobában jelenlévők közül senki sem tudhatta mi az, és Laura hátának nyomta. Felkérte Tomot, hogy azonosítsa be a tárgyat. Tom előre hajolt, minthogyha egyenesen átnézett volna Laura hasán, majd azt mondta, ez egy óra. A hipnotizőr bólintott és megkérdezte Tomot, hogy fel tudja-e olvasni a vésést az órában. Tom kancsalított, mintha nehezére lett volna elolvasni az írást, majd felolvasta az óra tulajdonosának nevét (ami történetesen számunkra teljesen ismeretlen volt), és az üzenetet. A hipnotizőr ezután kezét felemelve megmutatta, hogy valóban egy óráról van szó, és körbe adta, hogy ellenőrizhessék, jól olvasta-e fel az írást Tom.

Amikor utána beszélgettem Tómmal, azt mondta, hogy teljesen láthatatlan volt számára a lánya. O csak annyit látott, hogy ott állt a hipnotizőr és a tenyerében tart egy órát. Hogy ha a hipnotizőr úgy engedte volna el, hogy nem mondja el, mi folyik, soha nem tudja meg, ■ nem az általánosan elfogadott valóságot érzékelte. Nyilvánvaló, hogy Tom információit az órától nem az öt érzékszervétől kapta. Akkor honnan? Az egyik magyarázat, hogy telepatikus úton, valaki más elméjéből, ez esetben a hipnotizőrből Több kutató jelentette, hogy előfordult a hipnotizált személyekkel, hogy „megcsapolják” valaki más érzékeit. Sít William Barret egy kislánnyal végzett kísérlet sorozatban talált bizonyítékot a jelenségre. Miután meghipnotizálta a lányt, azt mondta neki, ízlelni fog mindent, amit ő ízlel. „A lány háta mögé álltam, akinek szemeit korábban biztonsággal lefedtem, egy csipet sót tettem a számba; a lány azonnal köpködni kezdett és felkiáltott, hogy 'minek teszel sőt a számba?' Utána próbálkoztam cukorral, erre azt mondta, hogy 'ez már jobb.' Megkérdeztem milyen volt, azt mondta, hogy ...édes." Aztán próbáltam mustárt, borsot, gyömbért és a többi, mindegyiket megnevezte a lány, és látszólag ugyanúgy ízlelt mindent, amit a számba tettem, mintha a saját szájában lett volna.

A szöveget fiziológus Leonid Vasiliev *Experiments in Distant Influence* című könyvében elmond egy hasonló, 1950-ben végzett eseményt egy német tanulmányból. Abban a tanulmányban a hipnotizált alany nem csak ízlelte, amit a hipnotizőr ízlelt, de pislogott, amikor fény világított a hipnotizőr szemébe, tüszentett, amikor a hipnotizőr ammóniába szagolt, hallotta a hipnotizőr füléhez nyomott óra ketyegését, cs fájdalomat érzett, amikor a hipnotizőr egy tűvel megszurta magát — mindezt úgy, hogy különösen ügyeltek arra, ne tudja az információt hagyományos érzékszervein keresztül megszerezni.⁴⁻

5 5

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

Nem korlátozódik a hipnotizált állapotra a képességünk, hogy megcsapoljuk mások érzékelését. Egy mára híressé vált kísérletsorozatban a kaliforniai Stanford Kutató Intézet fizikusai Harold Puthoff és Russel Targ azt fedezték fel, hogy majdhogynem minden vizsgált személy képes volt ^{ARRA}, amit ők „távolbalátásnak” neveznek, vagyis hogy pontosan leírják, amit egy távoli kísérleti alany lát. Azt tapasztalták, hogy egymás után jöttek az egyének, és képesek voltak a távolbalátásra egyszerűen csak azzal, hogy lenyugodtak (rclaxáltak), majd leírták az elméjükben felmerült képeket.¹¹ Világosra több tucat laboratórium ismételte meg Puthoff és Targ eredményeit, ezáltal valószínűsíthető, hogy a távolbalátás egy mindannyiunkban meglévő szunnyadó képesség. A Princeton Anomalies Research [„ab szintén hitelesítette Puthoff és Targ felfedezéseit. Az egyik tanulmányban maga Jahn volt a vevő és próbálta érzékelni, hogy mit figyel meg egy párizsi kollégája, pedig maga Jahn sosem volt Párizsban. Nem csak egy nyüzsgő utcát látott, hanem elméjében feljött egy lovagi páncél képe. Később kiderült, hogy az adó egy történelmi katonai alakokkal díszített kormányzati épület előtt állt, és egyikük egy páncélozott lovak volt.⁴⁴

Úgy tűnik, hogy mélyen megegyféleképpen összekapcsolódunk, ami végül is nem meglepő egy holografikus Világmindenségben. Mi több, ezek az összekapcsolódottságok megnyilvánulnak akkor is, hogyha tudatosan nem is tudunk róluik. Kutatások kimutatták, hogy amikor egy személy cgv szobában kap egy elcktrosokkot, akkor ez látszódn fog a másik szobában ülő személy poligráf jelzésein.⁴¹ Ha egy fényt világítunk az egyik tcsztalany szemébe, akkor ez meg fog jelenni az. elszigetelt szobában lévő másik tesztalany EEG jelein⁴⁶, és még az ujjában lévő vér mennyisége is változik egy tesztalanyak (ahogy azt egy az autonóm idegrendszer jelzéseinek kimutatására szolgáló műszerrel, egy plethysmographfal mérhetjük), amikor egy másik szobában lévő -küldő” egy olyan nevet olvas fel a listáról, akit ismét a vevő, pedig a Űsta nevei a „küldő” számára ismeretlenek.^{4.}

Tekintve ezt a mély összekapcsolódottságot és a képességünket, hogy teljesen meggyőző valóságokat építsünk tel kizárólag ezen összekapcsolódottság révén kapott információ alapján, ahogy azt Tómm esetében is láthattuk; mi történne, ha kettő vagy több hipnotizált személy megpróbálná létrehozni ugyanazt a képzelt valóságot? Fondorlatos módon ezt a kérdést megválaszolta a Kaliforniai Egyetem Davis Campus lélektan professzora, Charles Tart által végzett kísérlet. Tart talált két végzős diákot, Anne-t és Bilit, akik mély transzba rúdnak esni, és ők maguk is képzett hipnotizőrök volrak. Felkérte Anne-t, hogy hipnotizálja Bilit, majd miután ez megtörtént felkérte a hipnotizált Bilit, hogy hipnotizálja meg Anne-t. Tart érvelése az volt, hogy a hipnotizőr és alanya között mindig jelenlévő erős kapocs csak tovább erősödik e szokatlan eljárásmodot alkalmazva.

Jól gondolta. Amikor kinyitották a szemüket ebben a kölcsönösen meghipnotizált állapotban, minden szütkénck tűnt. Azonban a szürkeség gyorsan élénk színeknek és ragyogó fényeknek adta át helyét, és hamarosan egy földöntúlian gyönyörűséges tengerparton találták magukat. A homok megannyi apró gyémántként csillogott, a tenger tele volt a szivárvány összes színében pompázó hatalmas habzó buborékokkal, és úgy sziporkázott, mint a pezsgő, a part vonalát pedig belső fényüktől lüktető, áttetsző kristály sziklák tarkították. Ugyan Tart nem látta, amit Anne és Bili, de beszédükből gyorsan rájött, hogy **ugyanazt a hallucinált valóságot tapasztalják meg mindketten.**

Természetesen ez azonnal nyilvánvaló volt Anne és Bili számára is, akik elindultak felfedezni újonnan lelt világukat. Úszkáltak a tengerben, érezték a buborékok izgató ci

F.gy marék csoda

5 5

rógatását, és tanulmányozták a fénylő kristály szákiákat. Tart számára sajnálatos módon a beszédet is abbahagyták, vagy legalábbis Tart nézőpontjából úgy tűnt. Amikor hallgatásuk felől étdeklődött, azt felelték, hogy közös álomvilágukban beszélgetnek, ez a jelenség pedig Tart szerint, valamilyen szokatlan kommunikációs módot jelentett kettejük között.

Alkalomról alkalomra Anne és Bili folytatták különböző valóságok felépítését, és mindegyik valós, elérhető volt az Őt érzékszerv számára, és térben elhelyezkedő, csak úgy, mint bármí, amit a hétköznapi éber állapotukban tapasztaltak. Tart elmagyarázta, hogy az Anne és Bili meglátogatta világok valójában **valóságosabbak**

voltak, mint a valóság hoidvilágszerűen sápadt változata, amivel legtöbbünknek be kell érnie. Ahogy mondja: „miután már egy darabig beszélgettek egymással élményeikről, és rájöttek, hogy olyan közösen átcit részleteket beszélnek meg, aminek semmilyen verbális nyoma nem volt a hangfelvételeken, úgy érezték, hogy ténylegesen „benne” kellett lenniük a megtapasztalt nem evilági színhelyekben.”⁴^

Anne és Bili óceánvilága tökéletes példa a holografikus valóságra - egy összekapcsoló-dottságból felépült három-dimenziós címciszürcmény. A tudatosság átamlása tartja fenn, és végső soron olyan rugalmas, mint a gondolatfolyamat, amiből keletkezett. E rugalmasság több tulajdonságában is megnyilvánult. Ugyan három-dimenziós volt, de tere sokkal rugalmasabb, mint mindennapi valóságunké, néha annyira rugalmas, hogy Anne és Bili nem tudta szavakkal leírni. Ami még furcsább, hogy ugyan nyilvánvalóan nagyon ügyesen alkottak meg egy közös világot maguk körül, gyakran elfelejtették megalkotni saját testüket, és ekkor pusztán lebegő fejként, vagy arcként léteztek. Ahogy Anne jelenti: amikor egy alkalommal Bili arra kérte, hogy adja oda a kezét, „Valahogyan létre kellett hozzak egy kezét.”⁴⁹

Hogyan végződött ez a kölcsönös hipnózis kísérlet? Szomorúan. A gondolat, hogy e látványos látomások valahogyan valóságosak voltak, talán valóságosabbak, mint a mindennapi valóság, annyira megijesztette Anne-t és Bilit is, hogy egyre jobban szorongtak azzal kapcsolatban, amit műveltek. Végül abbahagyták felfedező útjaikat, és egyikőjük, Bili, teljesen félhagyott a hipnózissal is.

Az Anne és Bili számára ugyanazt a közös valóság összeállítását lehetővé tévő érzékeken túli Összekapcsolódottságot tekinthetjük egy köztük fellépő mező effektusnak (hatásnak — **a forá.**), egy „vaióság-mezőncnk”, hogyha szabad illet mondani. Elgondolkodtató, mi történt volna, ha apám házában a hipnotizőr mindannyiunkat transzba ejtett volna? A fenti bizonyítékok fényében minden okom megvan feltételezni, hogy ha elég erős lett volna a kapcsolatunk, Laura mindannyiunk számára láthatatlanná vált volna. Mindannyian megteremtettük volna az óra valóság-terét, felolvastuk volna a belevéselt írást, és teljesen meg lettünk volna győződve, hogy amit érzékelünk, az **a** valóság.

Amennyiben a tudatosság szerepet játszik az atomi méret alatti részecskék megteremtésében, lehetséges lenne, hogy az atomi méret alatti világról alkotott megfigyeléseink is valamiféle valóság-terek? Ha Jahn képes érzékelni egy lovagi páncélt egy párizsi barátja érzékszervein keresztül, valóságtól elrugaszkodott-e a gondolat, hogy a fizikusok mindenhol a világban tudatalatt összekapcsolódnak egymással, cs Tart alanyaihoz hasonló kölcsönös hipnózist használva megalkotják az elektron közösen elfogadott tulajdonságait? Ezt a lehetőséget alátámasztja a hipnózis egy másik szokatlan tulajdonsága. A többi megváltozott tudatállapottól eltérően a hipnózis nem hozható kapcsolatba semmilyen szokatlan EEG mintával. Pszichológiaiilag szólva, a hipnózis mentális állapot leginkább a hétköznapi éber

56

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

állapotunkhoz hasonlít. Akkor ez most azt jelenti, hogy a hétköznapi éber állapotunk egyfajta hipnózis, és mi mindannyian állandóan valóság-terekre kapcsolódunk?

A Nobel-díjas Josephson felvetette, hogy valami ilyesmiről lehet szó. Globus-hoz hasonlóan ő is komolyan veszi Castaneda munkáját, és megpróbálta kapcsolatba hozni a kvantumfizikával. Az a felvetése, hogy az objektív valóságot az emberi faj kollektív emlékezete, hite építi fel, míg a rendellenes események, például azok, amiket Castaneda megtapasztalt, az egyéni akarat megtestesülései.⁵⁰

Nem az emberi tudatosság lehet az egyetlen dolog, ami szerepet játszik a valóság-terek megteremtésében. A távolba látási kísérletek bebizonyították, hogy emberek akkor is képesek pontos leírást adni távoli helyekről, áruikor nincs ott emberi megfigyelő.⁵¹ Hasonlóképp, kísérleti alanyok képesek pontosan beazonosítani egy zárt doboz tartalmát, annak ellenére, hogy a dobozt zárt dobozok csoportjából véletlenszerűen választották ki, ezért a tartalma teljesen ismeretlen.⁵¹ Ez azt jelenti, hogy többre vagyunk képesek, mint pusztán mások érzékeit megcsapolni. Magát a valóságot is meg tudjuk csapolni, hogy információhoz jussunk. Elsőre bizarrnak tűnhet, de nem olyan furcsa, ha eszünkbe jut, hogy egy holografikus Világmindenségben a tudatosság átjár minden anyagot, a szándék pedig tevékenyen jelen van mind a mentális, mind a fizikai világban, Bohm úgy gondolja, hogy a mindenütt jelenlévő szándék megmagyarázhatja a telepátiát és a távolbalátást is. Lehetségesnek véli, hogy a kettő valójában a pszichokinézis különböző formája. Ahogyan a pszichokinézisre tekinthetünk az elme által a tárgynak átadott szándékok rezonanciájaként, a telepátiára is tekinthetünk az elme által elmének átadott szándékok rezonanciájaként — mondja Bohm. Hasonlóképpen, a távolbalátásra is lehet a tárgy által az elmének átadott szándékok rezonanciájaként tekinteni. „Amikor sikerül megteremteni a „szándékok” harmóniáját vagy rezonanciáját, a tevékenység mindkét irányban működik, így egy távoli rendszer „szándékai” tudnak a nézőben működni, ezáltal létrehozni egyfajta fordított pszichokinézist, ami lényegében képet ad az elmének arról a rendszerről” — állítja.⁵³

Jahn és Dunne hasonló nézetet vallanak. Ugyan szerintük a valóság úgy jön létre, hogy a tudatosság kölcsönhatásba lép környezetével, nagyon kötetlenéit a tudatosság meghatározásában. Az ő nézetük szerint bármi megfelelhet ennek, ami képes létrehozni, fogadni, vagy felhasználni információt. Tehát az állatok, vírusok, DNS-ck, gépek (akár rendelkeznek mesterséges intelligenciával, akár nem) és azok, amiket élettelen tárgyakként hívunk, szintén szerepet játszhatnak a valóság megteremtésében.⁵⁴ Végül is, amennyiben elfogadjuk, hogy a Tudat az Univerzum építőköve, minden Tudatból van, akkor mindennek van, bár eltérő fokú, tudatossága.

Ha igazak az ilyen felvetések és nem csak egy másik embertől tudunk információt szerezni, hanem a valóság élő hologramjából is, a pszichomerria — vagyis a képesség, hogy egy tárgy megérintésével információt szerezzünk annak múltjáról - szintén magyarázatot nyer. Ahelyett, hogy élettelen lenne, a tárgyat telíti saját tudatossága. Ahelyett, hogy egy „dolog” lenne, ami külön él a Világmindenségtől, részt vesz minden dolog összekapcsolódottságában — kapcsolatban lenne minden ember gondolatával, aki valaha megérintene, minden kapcsolatban áll a tudatossággal, ami átjár minden állatot és tárgyat, ami valaha kapcsolatba került létével, kapcsolatban áll a saját múltjával a burkoltságon keresztül és kapcsolatban áll a pszicho metrikus elméjével, aki éppen a kezében tartja.

Egy marék csoda

56

Kaphatsz a semmiért valamit

Szerepet játszanak a fizikusok az atomi méret alatti részecskék létrehozásában? Bár e rejtély egyelőre megoldatlannak tűnik, nem csak a képességünk utal erre, hogy- összekapcsolódjunk egymással, és olyan valóságokat hozunk létre, amik vannak olyan valóságosak, mint hétköznapi éber valóságunk. Sőt, a csodálatosról szóló bizonyítékok egyre gyűlő tömege azt tanúsítja, hogy még alig kezdtük kipuhatolni képességeinket ezen a területen. Vedd figyelembe a következő, Gardner által jelentett csodálatos gyógyulást: 1982-ben, egy Pakisztánban dolgozó angol orvost, Ruth Coggin-t felkereste egy hatmencöt éves Kamro nevű pakisztáni nő. Kamro nyolc hónapos terhes volt, és terhessége java részében vérzéstől és időszakos gyomor fájdalmaktól szenvedett, Coggin azt javasolta, hogy azonnal menjen kórházba, de Kamro ezt visszautasította. Azonban vérzése két nap múlva olyan súlyossá vált, hogy a vészhelyzetre való tekintettel mégis bement a kórházba.

Coggin vizsgálata megállapította, hogy a nő vérvesztése **„nagyon”** súlyos", lábai és alteste pedig betegesen dagadt volt. Másnap Kamro „egy újabb súlyos vérzést szenvedett el", arra kényszerítve Coggin-t, hogy császármetszést hajtson végre. Amint Coggin felnyitotta a méhet újabb bőséges fekete véráram indult meg, és oly erővel folyt, hogy nyilvánvalóvá vált, Kamro szinte semmilyen véralvadó képességgel nem rendelkezik. Mire Coggin sikeresen megmentette Kamro egészséges kislányát, „alvadatlan vér mély tócsáitól ázott az. ágya" és továbbra is folyt a metszéséből. Coggin-nak siketült szereznie egy liter vért, hogy átömlessze az erősen vérszegény nőbe, dc cz közel sem volt elég a döbbenetes vérvesztés pótlására. Mivel más már nem maradt, Coggin az imádkozáshoz fordult.

Azt írja: „Együtt imádkoztunk a beteggel, miután meséltünk neki Jézusról, és elmond-mk, hogy az ő nevében már imádkoztunk érte a műtér előtt, és hogy jézus egy nagy gyógyító. Azt is elmondtam, hogy nem fogunk aggódni. Láttam már Jézust korábban ilyen betegségeket meggyógyítani, és biztos voltam benne, hogy Jézus Őt is meg fogja gyógyítani.”⁷⁵

Aztán vártak.

Az ezt követő számos órában Kamro továbbra is vérzett, de ahelyett, hogy rosszabbodott volna, általános állapota javult. Aznap este Coggin ismét imádkozott Kamroval, és ugyan „elénk vérzése" változatlanul folytatódott, úgy tűnt nincs hatással rá a vérvesztés. Negyvennyolc órával a műtét után a vére végre kezdett megalvadni, és megkezdődött teljes gyógyulása. Tíz nap múlva hazatért a kislányával.

Ugyan Coggin-nak nem volt lehetősége pontosan megmérni Kamro tényleges vérvesztését, abban biztos volt, hogy a kismama a műtét és az azt követő bőséges vérzés során többet veszített, mint a teljes vérkészlete. Miután Gardner megvizsgálta az eset jegyzőkönyvét, egyetértett. A gond ezzel a következtetéssel az, hogy az emberi test nem képes olyan gyorsan új vért előállítani, hogy meg tudjon birkózni ilyen katasztrofális méretű vérvesztéssel; ha képes lenne, sokkal kevesebb ember vérezne el. Ez abban a nyugtalanító tudatban hagyja az embert, hogy Kamro új vére a semmiből jött létre.

Az egy vagy két parányi részecske létrehozásának képessége eltölpül az öt-hat liternyi vér mellett, amire egy átlagos emberi testnek szüksége van. És nem csak vért tudunk teremteni a semmiből. 1974 júniusában, amikor Indonézia legkeletibb részére, Timor Timur kis szigetére utazott, Watson szembe találta magát az anyagteremtés egy hasonlóan felkavaró pél-

116

HOLOGRAFIKUS UNIVFRZUM

(lájával. Ugyan eredeti terve az volt, hogy meglátogat egy híres **matan do'ok-ot**, egy indonéz csodatevőt, aki állítólag képes parancsra esőit létrehozni, eltért tervéről, mert meghallotta, hogy egy **buan**, egy gonosz szellem hatalmas pusztítást végez a közeli falu egyik házában.

A házban élő család egy házaspárból, két fiatal gyermekükből és a férj fiatalabb, hajdon fél testvéréből állt. A pár és gyermekeik megjelenésükben tipikus indonézek voltak, sörét arcszínnel és göndör hajjal, de a féltestvér, akit Alinnak hívtak, teljesen másképp nézett ki. Bőrszíne sokkal világosabb volt, és majdnem kínai vonásai elárulták, miért nem tudott férjet szerezni magának. A család is közönyösen bánt vele, és Watson számára azonnal nyilvánvalóvá válr, hogy ő okozza az okkult zavarokat.

A család fűtetős házában, az aznap esti vacsoránál Watson lenyűgöző jelenségnek volt tanúja, Először minden figyelmeztetés nélkül a pár nyolc éves fia felsíkitott, és az asztalra ejtette csészéjét. Kézháta megmagyarázhatatlan módon vérezni kezdett. A fiú mellett ülő Watson megvizsgálta, és kis. friss lyukakból álló félkörívet látott a FIÚ kezén, hasonlóan egy emberi harapáshoz, de átmérőben nagyobb, mint a FIÚ saját harapása. Alin, az örökös fekete bárány, a történetkor a fiúval szemben lévő tűzhelynél tevékenykedett.

Ahogy Watson a sebeket vizsgálta a lámpa fenevére kéké vált, hirtelen fellángolt, és ebben a szokatlanul erős fényben hirtelen egy szózuhatag zúdult az ételre, egészen addig, amíg tejjcsen be nem borította, ehetetlenné Nem egy hirtelen áradás volt, ha-

nem egy lassú és megfontolt tevékenység, ami elég sokáig tartott ahhoz, hogy láthassam. A levegőben kezdődött, pont szemmagasságban, talán 1 20 centire az asztal felett" — mondja Watson.

Watson azonnal felugrott az asztaltól, de a műsor még nem ért véget. Hirtelen egy sorozat hangos kopogó hang jött az asztalból, és maga az asztal pedig inogni kezdett. A család is felugrott, és együtt figyelték az asztalt, ami úgy ugrándozott, „mint egy vadállatot tartalmazó doboz teteje", és végül az oldalára borult. Watson ciső reakciója az volt, hogy kirohant a házból a család többi tagjával együtt, de józanságát visszanyervén visszament, és próbált bármi csalásra utaló jelet találni, ami elárulhatná, hogy mi történt. Semmi ilyesmit nem talált.⁵⁶

A kis indonéz kunyhóban történt események a kopogó szellem klasszikus példái. Inkább a rejtélyes hangok és az okkult tevékenység a jellemző rá, semmint szellemek vagy kísértetek megjelenése. Mivel a kopogó szellemek inkább emberek - ez esetben Alin -, mint helyek köré csoportosulnak, számos parapszichológus szerint ezek valójában a személy tudatalatti okkult képességeinek megnyilvánulásai, aki körül a legtevékenyebbek az ilyenek. Még az anyagteremtésnek is hosszú és nevezetes történelme van a kopogó szellemek kutatásának krónikájában. Például a Cambridge-i Trinity Coliege tagja és matematika előadója, A.R.G. Owcn saját klasszikus **Can We Explain the Poltegiist (Meg tudjuk-e magyarázni a kopogó szellemeket)** című könyvében i.sz. 530-tól egészen napjainkig számos példát említ, amikor a tárgyak a semmiből jönnek létre.⁵⁷ Esedeírásaiban leggyakrabban nem só, hanem kis kövecskék hullanak.

A bevezetőben említettem, hogy első kézből volt alkalmam megtapasztalni számos könyvemben említett természetfeletinek mondott jelenséget, és elmesélek néhányat. Itt az idő, hogy bevalljam, tudom, mit

érezhetett Watson az okkult tevékenységek ilyen ör-jöngésénél, mert amikor gyerek voltam, a ház, ahová költöztünk (egy új ház, amit maguk a szüleim építettek) a kopogó szellemek tevékeny színterének mutatkozott. Mivel a kopogó

Egy marék csoda

58

szellem elhagyta a szüleim házát, és követért az egyetemre, illetve mivel a tevékenység na-gyon határozottan kötődni látszott a hangulataimhoz — a holondozások sokkal gonoszabbá váltak, amikor mérges és lehangolt voltam, és sokkal pajkosabbá és hóbortosabbá, amikor jobb volt a hangulatom - mindig elfogadtam a gondolatot, miszerint a kopogó szellem azon személy tudatalatti okkult képességeinek megnyilvánulása, aki körül a legtevékenyebb.

Gyakran megmutatkozott érzelmeimhez fűződő viszonya. Ha jó hangulatban voltam, arra ébredhettem, hogy a zoknijaimat a szobanövényekre húzta. Rosszabb hangulatom abban tudott megnyilvánulni, hogy a kopogó szellem átrepített egy kis tárgyat a szobán, vagy esetleg el is tört valamit. Az évek során a családom, én, és számos barátom okkult jelenségek egész tárházát figyelhettük meg. Anyám elmondta, hogy már totyogó koromban elkezdtek a lábosok és fazekak a földre ugrálni a konyhaasztal közepéről. E tapasztalatok közül néhányat megírtam a *Beyond the Qiantum (A kvantumon túl)* című könyvemben.

Nem könnyen fedem fel magam. Tudatában vagyok, hogy mennyire idegenek az ilyen történések a legtöbb ember tapasztalatában, és teljesen megértem a kétséget, ami fogadui fog bizonyos körökben. Mindazonáltal kötelességemnek ér/em, hogy beszéljek róluk, mert fontosnak tartom e jelenségek megértését, Nem vissz előre, ha hitélenségünkben szemét hunyunk, és szőnyeg alá söpörjük őket.

Azonban csak kissé remegő tagokkal merem bevallani, hogy néha az én kopogásos élményeim közben is tapasztaltam anyagi tárgyak teremtését. Az anyagteremtések hatéves koromban kezdődtek.

Megmagyarázhatatlan kavics zuhatag ömlött a házunkra egész éjjel. Később a *házon belül* kezdtek rám hullani kis fényes kavicsok, és olyan élelten üvegszilánkok, amiket a tengerparton talál az ember. Ritkább jelenség volt, hogy más kezdett rám hullani, például érmék, egy nyaklánc is volt, illetve egyéb apróságok. Sajnálatos módon általában nem láttam a tényleges anyagteremtéseket, csak az utóhatásukat tapasztaltam. Például egy adag spagetti tészta (szósz nélküli) ömlött a mellkasomra, amikor éppen New York-i lakásomban aludtam. Tekintve, hogy egyedül voltam egy szobában, ahol semmilyen ajtó vagy ablak nem volt nyitva, senki más nem volt a lakásban, és semmi jele nem volt annak, hogy bárki is spagettit főzött volna, vagy betört volna, hogy spagettit dobjon rám, csak azt tudom feltételezni, hogy a levegőből a mellkasomra esett maréknyi hideg spagetti a semmiből jött elő.

Néhány alkalommal azonban láttam tényleges anyagteremtéseket. Például 1976-ban, amikor a dolgozószobámban írtam, felnéztem, és láttam egy kis barna tárgyat megjelenni csupán néhány hüvelykvívre a plafon alart. Amint megjelent, éles szögben zuhanni kezdett, és a lábamnál ért földet. Felvéve megállapítottam, hogy egy kis üvegdarab, valószínűleg sörös üvegből. Nem volt olyan látványos, mint egy több másodpercig tartó sózuhatag, de megmutatta, hogy lehetségesek az ilyen dolgok.

Talán napjaink leghíresebb anyagteremtéseit Sathya Sai Baba végzi, egy dél India Andh-ra Pradesh tatomány egyik távoli sarkában lakó, hatvannégy éves indiai szentember. Számos szemtanú szerint Sai Baba sokkal többre képes, mint egy kis só és néhány kavics megteremtésére a semmiből. Nyakékeket, gyűrűket és mis ékszereket húz elő a levegőből, és ajándékként körbe adja őket. Indái finomságokat is képes teremteni, valamint édességeket kifogyhatatlan mértékben, és időnként nagy mennyiségű *vibuli-t*, vagyis szent hamut szór a kezéből. Ezeket az eseményeket szó szerint emberek ezrei figyelték meg, voltak köztük tudósok és bűvészek is, és nem tudok róla, hogy bárki felfedezte volna csalás jelét. Az egyik

58

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

tanú az Izlandi Egyetem pszichológusa, Eriendur Haraldsson.

Haraldsson több mint tíz évig tanulmányozta Sai Baba tevékenységét, és nem régiben megjelentette eredményeit *Modern Miracles: An Investigative Report on Psychic Phenomena Associated with Satya Sai Baba* című könyvében. Ugyan Haraldsson beismeri, hogy nem tudja bizonyító erővel igazolni, hogy Sai Baba mutatványai nem megtévesztésen és bűvészkedésen alapulnak, nagy mennyiségű arra mutató esetet talál, hogy valami természetfeletinek mondott folyik.

Először is: Sai Baba kérésre tud meghatározott dolgokat megteremteni. Egy alkalommal, amikor Haraldsson spirituális és etikai kérdésekről beszélgetett vele, Sai Baba arról elmélkedett, hogy a spirituális életnek és a mindennapi életnek „úgy kellene együtt nőniük, mint egy *dupla rudraksha*.” Amikor Haraldsson megkérdezte, hogy mi az a dupla rudraksha, sem Sai Baba, sem a tolmács nem tudta az angol megfelelőjét. Sai Baba próbálta folytatni a beszélgetést, de Haraldsson kitért. „Aztán hirtelen, egy leheletnyi türelmetlenséggel, Sai Baba összezárta az öklét, és egy-két másodpercig lengette a kezét. Ahogy kinyitotta, felém fordult és azt mondta „Ez az.” A kezében két makkszerű tárgy volt. Két rudraksha volt, amik úgy egybe nőttek, mint egy dupla narancs, vagy dupla alma,” mondja Haraldsson.

Amikor Haraldsson jelezte, hogy szeretne megtartani a dupla magot emlékebe, Sai Baba beleegyezett, de először elkérte, hogy újra megnézze. „Két tenyere közé zárta a tudraksha-t, ráfújt és kinyitotta felém a kezét. A dupla rudraksha alját és tetejét most már két aranypajzs fedte, amit egy rövid aranylánc tartott össze. A tetején volt egy kereszt, amihez egy kis rubin volt fogatva, felette egy kis lyukkal, hogy egy láncsal a nyakam körül tudjam hordani.”¹¹

Haraldsson később felfedezte, hogy a dupla rudrakshák elképesztően ritka botanikai rendellenességek. Számos indiai botanikussal konzultált, és megvallottak, hogy még sosem láttak egyet sem, és amikor végre talált egy torz példányt egy madrasi boltban, a tulajdonos majdnem háromszáz dollárnak megfelelő indiai pénzt kért érte. Egy angliai aranyműves megerősítette, hogy a díszítésben használt arany legalább huszonnégy karát tisztaságú. Nem ritkák az ilyen ajándékok. Sai Baba gyakran ad drága gyűrűket, ékköveket és aranyból készült tárgyakat az öt naponta látogató és szentként tisztelő tömegnek. Szintén nagy mennyiségű élelmiszert teremt, és amikor a létrehozott különböző finomságok kiesnek a kezéből, gyakran olyan sietősen melegek, hogy az emberek nem is tudják a kezükben tartani. Képes rá, hogy édes szirupok és illóolajok folyjanak a kezeiből (még a lábaiból is), és amiket befejezte, nyoma sincs a bőrén a ragacsos anyagnak. Létre tud hozni olyan egzotikus dolgokat, mint például rizsszemek, amikbe egy pici, de tökéletes Krisna kép van vésve, szezonon kívüli gyümölcsök (ez

majdhogynem lehetetlen az ország áram és hűtőszekrénytől mentes részén) és szabálytalan gyümölcsöket, például egy almát, amiről meghámozva kiderül, hogy csak az egyik oldalon alma, a másik oldalán valami más gyümölcs.

Hasonlóan döbbenetes a szent hamu mutatványa. Minden alkalommal, amikor körbesétál az őt meglátogató tömegek közt, bámulatos mennyiségű hamu ömlik a kezéből. Szórja mindenhova, feljárnított tárolókba és kinyújtott kezekbe, fejek fölé és a földre hosszú, szerpentin szerű csíkokban. Az ashramjában tett egyetlen menettel több hordónyi hamut hoz létre. Az egyik látogatásnál Haraldsson és az American Society for Physical Research vezető kutatója, Dr. Kariis Osis láttak valamennyi hamut teremtés közben. Haraldsson jelentése szerint: „A tenyere nyitva volt és lefelé mutatott, és néhány kicsi, gyors kört tett. Egy marék csoda

59

a kezével. Ahogy ezt térte, közvetlenül a tenyere alatt valami szürke anyag jelent meg. A kicsit közelebb ülő dr. Osis megfigyelése szerint az anyag teljesen szemcsés volt az elején (s csak akkor esete szét hamuvá, ha hozzáérték), és már korábban szétesett volna, ha Sai Baba egy számunkra láthatatlan bűvészmutatvánnyal hozta volna létre.

Haraldsson megjegyzi, hogy Sai Baba teremtései nem tömeghipnózis eredménye, mert szabadtéri bemutatóit engedni lefilmezni, és minden, amit tesz, megjelenik a filmen is. Hasonlóképpen, az előre meghatározott dolgok létrehozása, a dolgok ritkasága, az étel forrósága és az anyagteremtés pusztán mértéke kizárni látszik a megtévesztés lehetőségét. Haraldsson arra is rámutat, hogy senki sem állt elő eddig hiteles bizonyítékkal, hogy Sai Baba csak megjátszana a képességeit. Ráadásul Sai Baba már egy fél évszázada, tizennégy éves kora óta ontja magából a tárgyakat, egy tény, ami újabb testamentum az anyagteremtések mértékére, és tiszta hírnevük jelentőségére. Sai Baba a semmiből teremtene tárgyakat? jelenleg az esküdtszék tartózkodik, de Haraldsson világosan kimondja álláspontját. Ő úgy hiszi Sai Baba bemutatói emlékeztetők „a minden emberben szunnyadó hatalmas képességekről.”¹⁰

Indiában nem ismeretlenek az anyagot teremteni tudó egyének. **Autobiography of a Yogi (Egy jógi önéletrajza)** című könyvében Paramahansa Yogananda (1893-1952), az első kimagasló tartósan nyugaton letelepedett indiai szentember, leírja számos találkozását hindu aszkétákkal, akik materializálni tudtak szezonon kívüli gyümölcsöket, aranytányérokat és más tárgyakat. Érdekes módon Yogananda felhívta a figyelmet, hogy az ilyen erők vagy **siddhis-ek** nem mindig bizonyítják az őket birtokló személy spirituális fejlettségét. „A világ nem más, mint egy tárgyiasított álom” — mondja Yogananda — „azonnali jóváhagyást nyer benne bármi, amit nagyhatalmú elméddele erősen hiszel.”¹¹ Ezek az egyének felfedezték volna annak a módját, hogy egy kicsit megcsapolják a Bohm szerint a tér minden köbcentiméterét átjáró hatalmas kozmikus energiatengert?

Haraldsson által hitelesített Sai Baba féle anyagteremtések sorozatánál még több fűződik Neumann Teréz nevéhez. Stigmáin felül Neumann **inedia-val** is rendelkezett, vagyis azzal az emberfelem képességgel, hogy étel nélkül is megéljen. Inediája 1923-ban kezdődött, amikor „átvette” egy fiatal pap torok betegségét, és néhány évig kizárólag folyadékokkal tartotta fenn magát. Aztán 1927-ben teljesen feladta az étel után a vizet is.

Amikor Regensburg püspöke először hallott Neumann börtjéről, bizottságot küldött hozzá, hogy megvizsgálják. 1927. július 14-29-ig egy Scidl nevű orvos felügyelete alatt négy Ferences ápoló nővér figyelte Neumann minden mozdulatát. Figyelték éjjel-nappal, és óvatosan megmérték a mosáshoz, és száj öblítéséhez használt víz térfogatát és súlyát. A nővérek számos szokatlan dolgot fedeztek fel Neumann körül. Sosem rnen WC-re (még egy hathetes időszak után is csak egyetlen bélmozgása volt, és dr. Reismann megvizsgálva az ürüléket megállapította, hogy nem tartalmaz mást, mint egy kis nyálkát és epét, de semmi nyoma nem volt ételnek). Szintén nem mutatta jelét kiszáradásnak, pedig egy átlagos ember nagyjából négyszáz grammnyi (tizennégy unciányi) vizet ad le a kiléggzéssel, és hasonló mennyiséget a pórusokon keresztül. A súlya stabil volt, és bár majdnem négy és fél kiiónyi vért veszített a stigmája heti kinyílásával, a súlya helyreállt egy vagy két nap múlva.

A tizennégy napos vizsgálat végére dr. Seidi és a nővérek teljesen meggyőződtek arról, hogy Neumann nem evett vagy ivott semmit a teljes tizennégy nap alatt. A vizsgálat meggyőzőnek tűnik, mert ugyan az emberi test kibír két heter étel nélkül, ritkán él túl akár egy hetet is víz nélkül. Ez semmi nem volt Neumann számára; ő nem evett, vagy nem ivott

59

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

semmit az elkövetkező harmincöt év alatt. Tehát úgy tűnik, nem csak a stigmájához szükséges hatalmas vérmennyiséget materializálta, hanem rendszeresen materializálta az. életben-, sőt jó egészségben maradáshoz szükséges vizet, tápanyagokat, ásványi sókat és vitaminokat. Az inedia nem csak Neumann képessége. A **The Physical Phenomenon of Mysticism** című könyvében Thurston számos példát említ olyan stigmásokról, akik éveken keresztül nem ettek, és nem ittak.

A materializáció gyakoribb lehet, mint gondolnánk. Vérző szobrokról, festményekről, szentképekről, sőt még vallásilag vagy történelmi jelentős sziklákról szóló meggyőző beszámolókat is találhatunk bőven a csodák történelmében. Több tucat történet van, hogy Madonnák vagy más szentképek könnyeket eregettek. 1953-ban „síró Madonnák” valóságos járványa sújtotta Olaszországot.¹² Indiában Sai Baba követői Haraldssonnak csodás módon szent hamut eregetető képeket mutattak az aszkétáról.

Megváltoztatni az egész képet

Egy bizonyos értelemben a materializáció azért kérdőjelezi meg a valóságról alkotott hagyományos elképzeléseinket, mert ugyan némi erőfeszítés árán, de bele tudunk szuszakolni a világnézetünkbe olyan dolgokat, mint a pszichokinézis, ugyanakkor egy tárgy megteremtése a semmiből alapjaiban rázza meg ugyanezt a világnézetet. De még ez sem minden, amire az elme képes. Eddig csak a valóság bizonyos „részeit” érintő csodákat vizsgáltunk meg - példákat arra, hogy valaki pszichokinetikusan mozgatott részeket, hogy valaki a valóság bizonyos részeit (a fizika törvényeit) megváltoztatta, és így tűzállóvá tette, valamint egyes részeket (vért, sőt, köveket, ékszereket, hamut, tápanyagokat és könnyeket) materializáló embereket. Viszont amennyiben a valóság ténylegesen töretlen egész, miért hatnának csak részeire a csodák? Amennyiben a csodák az elme lappangó képességeinek példái, a válasz természetesen az, hogy mi magunk

mélyen programozottak vagyunk, hogy a világot részek halmazaként lássuk. Ebből következik, hogy ha nem lenne annyira belénk vésvé a részekben gondolkodás, hogy ha másképp látnánk a világot, maguk a csodák is mások lennének. Ahelyett, hogy a valóság részeinek átváltozására találnánk példákat sorát, sokkal inkább olyan példákkal szembesülnénk, hogy az egész valóság átváltozott. Valójában, léteznek erre esetek, de ritkák, és gyakran még jobban megkérdőjelezik a hagyományos elképzeléseinket, mint a materi alizációk.

Watson elmesél egy ilyen esetet, indonéziai tartózkodása alatt egy másféle hatalommal bíró fiatal nővel is találkozott. A nőt Tianak hívták. Képességei Alinnal ellentétben nem tűntek a tudatalatti kifejeződésének O inkább tudatosan irányította őket, és ez a legtöbbünk belsejében ott lappangó erővel való kapcsolatából fakadt. Röviden: Tia egy még alakulófélben lévő spontán sámán volt. Watson számos példát látott adottságaira. Utca csodás gyógyulásokat létrehozni, és egyszer, egy helyi vallásos vezetővei vívott hatalmi harca során látta, amint elméje erejével a helyi mecset tornyát tűzre lobbantotta.

De Tia képességeinek legmegdöbbentőbb megtapasztalását akkor élte át, amikor véletlenül belebotlott Tíaba, aki éppen egy kislánnyal beszélgetett egy **ketuiri** fák ligetétől árnyas helyen. Tia mozdulataiból Watson már távolról megállapította, hogy Tia valami fontosat

Egy marék csoda

60

akar mondani a gyermeknek. Ugyan nem hallotra a beszélgetésüket: de a feszültséggel teli levegő arra utalt, hogy Tia nem járt sikerrel. Végül úgy tűnt, új ötlete támadt, és titokzatos táncba kezdett.

Watson ügyelte, ahogy transzba esvén "fia a fák felé gesztikulál, és ugyan úgy tűnt, alig mozgott, finom mozdulataiban mégis volt valami hipnotikus. Ezután valami olyat tett, ami megdöbbentette, sőt megrémítette Watson. Az egész ligetet egyszerűen eltűntette a föld színéről. Ahogy Watson állítja: „Az egyik pillanatban Tia egy árnyas **kenari** ligetben táncolt; a következő pillanatban egyedül állt a nap kemény, szemet kápráztató fényében.”⁶¹

Pár másodperc múlva visszahozta a ligetet, és abból, ahogyan a kislány talpra ugrott és odarohant megérinteni a fákat, Watson megállapította, hogy ő is ugyanazt élte át. De Tia még nem fejezte be. Többször eltűntette és visszahozta a fákat, hogy ő és a kislány kézen fogva táncoltak és nevettek a csodán. Watson zúgó fejjel eltántogott.

Amikor 1975-ben végzős voltam a Michigani Állami Egyetemen, nekem is volt egy hasonlóan mély, és a valóságot megkérdőjelező tapasztalatom. Az egyik tanárommal vacsoráztam egy helyi étteremben, és Carlos Castaneda tapasztalatainak filozófiai következményeit vitattuk. Beszélgetésünk konkrétan Castaneda az **Ixtlai utazásban** leírt egyik esete köré összpontosult. Don Juan és Castaneda éjjel egy szellemet kerestek a sivatagban, és egy olyan teremtményre akadtak, ami úgy nézett ki, mint egy borjú, de olyan fülei voltak, mint a farkasnak, és olyan csőre, mint egy madárnak. Összegömbölyödve sikoltozott, mintha fájdalmasan haldokolna. Castaneda először megrémült, de miután elmondja magának, hogy amit lát, nem lehet valóságos, látomása megváltozik, és látja hogy a haldokló lélek valójában egy szélben remegő leesett faág. Castaneda büszkén mutat a dolog valódi személyazonosságára, de szokásos módon, az öreg yaqui sámán megdorgálja. Elmondja Castaneda-nak, hogy a faág **ténylegesen** egy haldokló lélek volt, amíg élt, de faággá változott, amikor Castaneda megkérdőjelezte létezését. Habár hangsúlyozza, hogy mindkét valóság egyformán valós.

A tanárommal folytatott beszélgetésemben beismertem, hogy kíváncsivá tett Don Juan állítása, miszerint két, a másikat kölcsönösen kizáró valóság egyformán valóságos iehet, és úgy éreztem, ez a feltevés sok természetfelettné mondott jelenséget megmagyarázna. Pillanatokkal azután, hogy ezt megbeszéltük, elhagytuk az éttermet, és kellemes nyári este lévén úgy döntöttünk, sétára indulunk. Ahogy továbbra is beszélgettünk, felfigyeltem egy előttünk sétáló kis csoportra. Egy felismerhetetlen külföldi nyelvet beszéltek, és lármás viselkedésükből úgy látszott, részegek. Rádásul az egyik nő egy zöld esernyőt vitt magával, amit furcsállottam, mert az ég teljesen felhőtlen volt. és nem volt esőről szóló előrejelzés.

Nem akartunk találkozni a csoporttal, ezért egy kicsit lemaradtunk, és ahogyan ezt tettük, a no széles és szabálytalan mozdulatokkal elkezdte lóbálni az esernyőt. Hatalmas íveket rajzolt a levegőben, és ahogyan többször megfordult, az esernyő vége majdnem minket súrolt. Mégjobban lelassultunk, de egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a másor csak azért van, hogy megszerezze a figyelmünket. Végül, miután határozottan arra figyeltünk, hogy mit csinál, két kézzel megfogta az esernyőt, a feje fölé emelte, és drámaian a lábunk elé hajította.

Bután bámultunk rá, azon töprengve, hogy mire való az egész, amikor hittelen valami döbbenetes történt. Az esernyő valami olyasmit tett, amit csak „pislákolásként” tudok leírni, mint egy mindjárt kialakuló lámpás lángja. Furcsa, recsegő hangot hallatott, mint amikor a celofán összegyűrődik, és több színben pompázott, a végei felkunkorodtak,

60

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

A színe megváltozón, és átalakult egy' göcsörtös, barnásszürke botra. A tanárom szólalt meg először, hogy azt hitte, a tárgy egy esernyő. Megkérdeztem, hogy látott-e valami rendkívülit történni, ő pedig bólintott.

Mindketten leírtuk, hogy szerintünk mi történt, a beszámolóink pedig pontosan egyeztek. Az egyetlen halvány különbség az volt, hogy a tanárom szerint az esernyő „sistergett” amikor bottá változott, ez a hang pedig nem esik olyan rettenetesen messze a gyűrődő celofán hangjától.

Mit jelent mindez?

Ez az eset számos olyan kérdést vet fel, amire nincs válaszom. Nem tudom, kik voltak azok az emberek, akik a lábunk elé dobták az esernyőt, vagy hogy egyáltalán tudatában voltak-e, milyen varázslatos átalakulás ment végbe, niiközben elsétáltak, bár a nő furcsa és látszólag céltudatos tekintete azt sugallja, hogy nem voltak teljesen öntudatlanok. Az esernyő varázslatos átalakulásától annyira megdöbbentünk mindketten, hogy mire visszanyertük a lélek-jelenlétünket, hogy megkérdőjezzük őket, már régen elhintek. Nem tudom, miért történ az eset, de úgy tűnik, köze volt a beszélgetésünkhöz, amiben Castaneda valami hasonlót tapasztalt.

Azt sem tudom, miért van meg az előjogom, hogy ilyen sok természetfelettné mondott jelenséget megtapasztaljak, hacsak nem azért, mert jelentős mértékű okkult képességgel születtem. Kamaszként élénk és részletes álmokat láttam előre később megtörtént eseményekről. Gyakran tudtam dolgokat emberekről, amit nem volt jogom tudni. Tizenhét éves koromban önkéntelenül kifejlesztettem a képességet, hogy az élő dolgok

körül lássak egy energiateret vagy „aurát”, és a mai napig képes vagyok megmondani bizonyos dolgokat egy ember egészségéről! csak a körülvevő fénykód színmintáiból. Ezen felül és ezen túl azt mondhatom, hogy mindannyiunknak megvannak a maga adottságai és minőségei. Néhányan természetes művészek vagyunk. Néhányan táncosok. Úgy tűnik, én az okkult események kiváltásához szükséges kémiával születtem. Hálás vagyok ezért a képességemért, men sokat tanított a Világmindenségről, de nem tudom, miért van nekem. Azt tudom, hogy az „esernyős eset” — ahogy nevezem — a valóság szélsőséges megváltoztatását vonja maga után. F, fejezetben olyan csodákat vizsgáltunk meg, amikhez egyre nagyobb váltás volt szükséges a valóságban. A pszichokinézist könnyebb felfognunk, mint azt, hogy valaki a semmiből előhúzza valamit, legtöbbünk számára pedig könnyebb befogadni az anyag teremtést, mint egy liget megjelenését és eltűntetését, vagy az anyagot egyik formából egy másikba változtatni képes csoport természetfeletti hitt megjelenése. Egyre több és több eset sugallja, hogy a valóság nagyon is valódi értelemben hologram, egy elmeszülemény.

A kérdés az, hogy vajon egy viszonylag hosszú időn át stabil hologram, és a tudatosság csak minimális változtatásokat képes végezni rajta - ahogy Bohm javasolja? Vagy egy csak stabilnak tűnő hologram, és különleges körülmények között majdnem végtelenül változtatható és átalakítható, ahogy a csodákról szóló bizonyítékok sugallják? Néhány a holografikus elgondolást elfogadó kutató az utóbbi igazságában hisz. Például Grof nem csak komolyan veszi a materializációt és más, szélsőségesen természetfeletti hitt jelenségek, hanem úgy érzi, hogy a valóságot felhők építik föl, amik könnyen engednek a tudatosság hatalmának. „A világ nem feltétlenül olyan szilárd, mint amilyenek mi érzékeljük” - mondja⁶¹

A Stanford Egyetem Anyagtudományi tanszékének a holografikus elgondolást szintén támogató vezetője, William Tiller egyetért. Tiller úgy gondolja, hogy a valóság egy „holo-fedélzethez” hasonlít, amit a **Star Trek: Következő generáció** című tévésorozatban láthattunk. A sorozatban a holofedélzet egy olyan környezet, ahol használója szó szerint bármilyen kívánt valóság holografikus szimulációját előhívhatja, legyen az egy buja erdő vagy egy nyüzsgő város. Minden szimulációt megváltoztathatnak vágyaik szerint, materializálhatnak egy lámpát, vagy eltűntetnek egy nem kívánt asztalt. Tiller szerint a Világmindenség is egyfajta holofedélzet, amit minden élő dolog „integrációja” hoz létre. „A megtapasztalás járműveként teremtettük, és mi teremtettük a törvényeket is, amik irányítják” - jelenti ki. „És amikor eljutunk megértésünk határához, valójában meg tudjuk változtatni a törvényeket, így menet közben teremtjük a fizikát.”⁶⁵

Hogy ha Tillernek igaza van, és a Világmindenség tényleg egy hatalmas holofedélzet, már nem tűnik olyan furcsának a képesség, hogy egy aranygyűrűt materializáljunk, vagy ki-be kapcsolgassunk egy **kenari** fa ligetet. Még az esernyős esetet is tekinthetjük ideiglenes eltévelyedésnek a mindennapi valóságnak hívott holografikus szimulációban. Bár a tanárom és én nem tudtuk, hogy ilyen képességgel rendelkezünk, lehet, hogy a Castaneda-ról szóló beszélgetésünk érzelmi feszültsége készítette tudatalatti elménket a valóság megváltoztatására, hogy jobban tükrözze pillanatnyi hitünket. Tekintve Ullman kijelentését, miszerint elménk folyamatosan próbái minket olyan dolgokra tanítani, amikre ébrenléti állapotunkban nem vagyunk tudatosak; lehet, hogy a tudatalattink még be is van programozva, hogy néha létrehozson ilyen csodákat, hogy bepillantassunk a valóság igazi természetébe, hogy megmutassa: a magunknak teremtett világ végső soron ugyanolyan kreatív és végtelen, mint álmaink világa.

A kijelentés, hogy a valóságot minden élő dolog egységbe rendezése hozza létre, valójában ugyanaz, mint hogy a Világmindenséget valóságmezők hozzák létre. Hogyha ez igaz, akkor megmagyarázza, miért viszonylag rögzült bizonyos atomi méret alatti részecskék — például az elektronok - valósága, míg másoké, például az anomalonoké, rugalmasabbnak tűnik. Lehet, hogy az elektronok gondolt valóságmező, már rég a kozmikus hologram részévé vált, lehet már rég azelőtt, hogy az emberi lények beletartoztak volna minden élő dolog egységbe rendezésébe. Ebből kifolyólag lehet, hogy az elektronok olyan mélyen belevésődtek a hologramba, hogy már nem annyira érzékenyek az emberi tudatosság - mint Újabb valóságmező - változására.

Hasonlóképpen az anomatonok **azért** változhatnak laboratóriumról laboratóriumra, mert frissebb valóságmezők, még mindig befejezetlenek, zavarodottan keresik a már kész azonosságukat, mintha lenne dyen. Bizonyos értelemben olyanok, mint a Tart alanyai által megfigyelt pezsgő tengerpart még szürke állapotában, amikor még nem forrt ki teljesen a burkolatból.

Ez megmagyarázná azt is, hogy miért segít az Aspirin megelőzni a szívrohamokat az amerikaiaknál, az angoloknál meg nem. Az Aspirin is, mint a többi orvosság, egy viszonylag új, még kialakulófélben lévő valóságmező lehet. Még arra is van bizonyíték, hogy a vér matériaiizálásának képessége is egy viszonylag új valóságmező. Rogo megjegyzi, hogy

!61

HOLOGRAFIKUS (INTVERZUM)

a vérrel kapcsolatos csodákról szóló beszámolók a tizennegyedik századtól kezdődtek, San Gennaro csodájával. A San Gennarot megelőző vér-csodák hiánya azt sugallja, hogy abban az időben lépett életbe ez a képesség. Miután egyszer már létrehozták, már könnyebb volt mások számára e lehetőség valósággrerét megcsapolni, ami megmagyarázná, hogy miért jegyezték föl számos vér-csodát San Gennaro urán, viszont előtte semmit. Valóban, ha a Világmindenség egy holofedélzet, minden külsőnek és stabilnak tűnő dolgot, a fizika törvényeitől a galaxisok építőanyagáig, valóság mezőként kellene tekintenünk, sem jobban, sem kevésbé valós lidércfényeknek, mint a kellékeket egy hatalmas, közösen megosztott álomban. Minden változadanságot illúzióknak kellene tekintenünk, és csak a tudatosság lenne örök, az élő világmindenség tudatossága. Természetesen van még egy lehetőség. Lehet, hogy csak a rendellenes történések, például az esernyős eset, valóságmezők, és a nagybani világ minden porcikája olyan stabil és érzéketlen a tudatosságra, ahogy az oktatás alapján hinnünk kellene. Az a baj ezzel a feltevessel, hogy soha nem lehet bebizonyítani. Az egyetlen lakmusz arra, hogy meghatározzuk, hogy valami most valós vagy sem, például az a lila elefánt, ami éppen beszélt a nappalinkba, hogy megnézzük, más emberek is látják-e. De amint beismerjük, hogy kettő vagy több ember már tud egy valóságot teremteni - legyen az egy esernyő árváltoztatása, vagy **kenari** fák eltűntetése — többé már nincs módunk bebizonyítani, hogy a világban minden egyebet nem az elme hozott létre. A végén oda lyukadunk ki, hogy minden személyes filozófia dolga.

A személyes filozófiák pedig eltérnek. Jahn előnyben részesíti azt az elgondolást, hogy csak a tudatosság

kölcsönhatásai által létrehozott valóságok valóságok. „, Hogy van-e egy „odakinti világ” odakint - egy elvont kérdés. Hogyha nincs lehetőségünk ellenőrizni az elvonatkoztatást, nem származik haszon abból, ha megpróbáljuk lemodellezni” — mondja.** Glóbus, aki szívesen beismeri, hogy a valóság a tudatosság elmeszüléménye, inkább azt gondolja, hogy van egy világ az érzékelésünk buborékján túl. „Engem érdekelnek a csinos elméletek” - mondja - „egy csinos elmélet pedig kiindulási feltételnek tekinti a létezését.”*’ Azonban beismeri, hogy ez csak az ő előítélete, és nincs semmilyen tapasztalati mód igazolni egy ilyen feltevést. Én a magam részéről tapasztalataim eredményeképpen egyetértek Don Jüan kijelentésével: „Érzékelők vagyunk Tudatosság vagyunk; nem tárgyak vagyunk; nincsen szilárdságunk. Határtalanok vagyunk. A tárgyak és a szilárdság világa arra való, hogy kényelmessé tegyék földi utunkat. Csak egy minket segíteni hivatott körülírás. Mi, vagy inkább az **eszünk** elfelejti, hogy a körülírás az csak egy körülírás és így saját magunk teljességét egy ördögi kör csapdájába ejtjük, amiből életünk során ritkán keveredünk ki.”¹

Másképp fogalmazva, nem létezik **semmilyen** valóság azon kívül, amit az összes tudatosság integrációja által létrehozunk, a holografikus Világmindenségben pedig ott a lehetőség, hogy végtelen módon alakítsa az elme.

Ha ez igaz, akkor nem csak a fizika törvényei, és a galaxisok építőanyagai valóságerek. Még testünkre, tudatosságunk járművére az élet során, sem tekinthetünk sem jobban, sem kevésbé valósként, mint az anormalonokra és a pezsgő partokra. Vagy ahogy a holografikus elgondolás egy másik támogatója, a Virginia Intermont College pszichológusa Keith Floyd állítja: „Ellentétben azzal, amit mindenki tud, lehet, hogy nem az agy hozza létre

Hgy marék csoda

62

a tudatosságot, hanem inkább a tudatosság hozza létre az agy — az anyag, tér, idő és minden más — látszatát, amit örömmel érzékelünk fizikai Világmindenségként.”⁶

Talán ez a legzavaróbb mind közül, mert olyan mélyen meg vagyunk győződve, hogy **a** testünk szilárd és objektíven valós, hogy nehezünkre esik csupán eljátszani a gondolattal, hogy talán mi magunk sem vagyunk többek lidércfényénél. De hoppá, meggyőző bizonyítékok állnak rendelkezésünkre, arra nézve is, hogy ez így van. Egy másik jelenség, amit gyakran felvetnek a szentekkel kapcsolatban, az a **kéldyűség**, vagyis **a** képesség, hogy egyszerre két helyen legyenek. Haraldsson szerint Sai Baba egytel jobbat tud, mint a kethelyűség. Számos szemtanú jelentette, hogy látták, ahogyan csettintett az ujjával, eltűnt, és azonnal megjelent több száz, vagy még több méterrel odébb. Az ilyen esetek nagyon is azt sugallják, hogy testünk nem tárgy, hanem holografikus kivetítés, ami ugyanúgy „el tud tűnni” és „meg tud jelenni”, ahogy a képek egy képernyőn.

Testünk holografikus és anyagtalan természetét kihangsúlyozó másik esettel találkozunk Indridi Indridason izlandi médiumnál. 1905-ben Izland számos vezető tudósa úgy döntött, kivizsgálják az úgynevezett természetfelettit, és Indridason-t választották egyik alanyuknak. Abban az időben Indridason csak egy falusi fajankó volr, mindenféle korábbi okkult tapasztalat nélkül, de nagyon gyorsan elképesztően tehetséges médiumnak bizonyult. Gyorsan transzba tudott esni, és drámai pszichokinézisic jeleneteket tudott előadni. De a legfurcsább, hogy néha, mély transzban, teste különböző részei teljesen dematerializálódtak — eltűntek. Ahogy a döbent tudósok figyelték, egyik keze vagy karja megszűnt létezni, aztán újra megjelent, mielőtt felébredt.”

Az ilyen esetek ismét megrázó bepillantást nyújtanak a talán mindannyiunkban lappangó irdatlan képességekbe. Ahogy már láthattuk, jelenlegi tudományos megértésünk teljesen képtelen megmagyarázni az e fejezetben tanulmányozott jelenségeket, és ezért a gőgös hivatalos tudomány nem lát más választást, minthogy figyelmen kívül hagyja, és tagadja őket. Azonban hogy ha igazuk van az olyan kutatóknak, mint Grof és Tiller, és az elme tényleg képes közbelépni a burkolt rendezettségben, és a Világmindenségnek nevezett hologramot létrehozó holografikus lemez ezáltal olyan valóságot és fizikai törvényeket hoz létre amelyet csak akar, akkor nem csak **ezek** a dolgok, hanem gyakorlatilag minden lehetséges.

Amennyiben **ez** igaz, akkor a világ látszólagos szilárdsága csak egy kis része annak, ami elérhető az érzékeink számára. Bár legtöbbször valóban a Világmindenségről alkotott jelenlegi megértés csapdájában vergődik, néhány egyének megvan **a** képessége, hogy túllásson a világ szilárdságán. A következő fejezetben megnézzük néhány ilyen egyént, és megvizsgáljuk, hogy mit látnak.

6

Holografikusán látni

Mi, emberi lények úgy tekintünk önmagunkra, hogy szilárd anyagból épülünk fel. Ténylegesen, a fizikai test a finom in formáció mezők végterméke, hogy úgy mondjam, amelyek alakítják fizikai testünket és a fizikai anyagot is. E mezők időben változó hologramok, és hétköznapi érzékelésünk határain kívül esnek. A tisztánlátók ezt érzékelik a fizikai testünk körüli színes, tojás alakú dicsfényként, vagy nevezik aurának.

—Itzhak Bentov *Stalkingthe Wild Pendulum (Követni a vad ingát)*

Evekkal ezelőtt egy barátommal sétálva megakadt a tekintetem egy jelzőtáblán. Egyszerű **parkolni tilos** tábla volt, és ugyanolyannak tűnt, mint bátmelyik másik tábla az utcákon. Valami oknál fogva mégis mereven nézni kezdtem. Csak akkor ébredtem tudatára, hogy bámulom a táblát, amikor a barátom hirtelen felkiáltott: „Hibás a szöveg!” Kiáltása kizökkentett ábrándozásomból, és ahogy néztem a feliratot, az i betű **parkolni** szóban gyorsan **e** betűre változott.

Az történt, hogy az elmém annyira hozzászokott a helyesen írt felirathoz, hogy tudattalanul figyelmen kívül hagyta, ami ott volt, és azt láttatta velem, amit elvart, hogy ott legyen. Később kiderült, hogy a barátom is helyesnek látta a feliratot először, emiatt tört ki belőle a kiáltás, amikor észrevette az elírást. Egyszerre ráébredtem, hogy a szem/agy összeállítja a világot, még mielőtt elénk tárná, nem pedig egy pontos fényképezőgépként működik.

Az idegélettan kutatók régóta ismerik ezt a jelenséget. A látást tanulmányozva Pribram már korán felfedezte, hogy a majom agyába a látóidegen keresztül érkező képi információ nem egyenesen a látókéregbe megy,

hanem először átszűrődik az agy más területein.

Számos tanulmány bizonyította, hogy ugyanez igaz az emberi látásra is. Az agyunkba érkező képi információt a halántéklebény megszerkeszti és módosítja, mielőtt a látókéregbe továbbítaná. Néhány tanulmány szerint a látottak kevesebb, mint 50%-a alapul azon, ami valóban a szemünk elé tárul. A maradék 50%-ot saját elvárásainkból, hiteinkből (és talán egyéb forrásokból, mint például a valóságmezők) alkotjuk annak megfelelően, hogy szerintünk hogyan kellene a világnak kinéznie. A szem talán a látás szerve, de az agy lát.

63

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

Emiatt olykor nem vesszük észre, ha egy közeli barátunk leborotválta a bajszát, vagy ha a barátnőnk a fodrásznál járt. Mindkét esetben hozzászoktunk, hogy azt iássuk, amit hiszünk, hogy ott kell lennie, és gyakran nem látjuk azt, ami valóban ott van.

Az úgynevezett vakfolt ennél is drámaibb bizonyítékot nyújt az elme szerepére látásunkban. A szem recehártyája (retina) közepén, ahol a látóideg a szemhez kapcsolódik, található a vakfolt, ahol nincsenek fényérzékelők. Ezt mutatja a 15- ábra.

Amikor a körülöttünk lévő világra nézünk, egyáltalán nem vagyunk tudatában, hogy tátongó lyukak vannak látóterünkben. Nem számít, hogy egy üres lapra bámulunk vagy egy díszes perzsaszőnyegre. Az agy művészen kitölti az űrt, mint ahogy egy képzett szabó befoltoz egy lyukat a szöveten. Ennél is figyelemreméltóbb, hogy mindezt tudunkon kívül hajtja végre.

Ez fölvet egy zavarba ejtő kérdést. Ha a látott képre kevesebb, mint **50%** befolyása van annak, ami ott kint van, akkor mi van ott kint valójában, amit sosem látunk? Milyen hibás feítat és vakfolt tömeg kerül el teljesen figyelmünket? Műszaki ismereteink szolgálnak néhány válasszal. Például, habát a pókháló szürkének vagy fehérnek tűnik számunkra, tudjuk, hogy az ibolyán túli fényre érzékeny szemű rovarokra, akiknek tervezték, fényes színe miatt csalogató hatású. A technika azt is állítja, hogy a neon lámpa nem világít folyamatosan, hanem olyan mértékben villog, hogy az érzékelésünknek éppen egy kicsit túl gyors. Mégis, ez a villogás meglehetősen látható a méhek számára, akiknek látniuk kell minden virágot, ami mellett elrepülnek, mialatt eiszáguldanak egy mező fölött.

De vajon vannak-e más fontos szempontjai a valóságnak, amit mi nem látunk, műszaki felfogóképességünket meghaladó szempontok? A holografikus modellből kiindulva a válasz: igen. Emlékezzünk, hogy Pribram szerint egész valóságunk ténylegesen egy frekvenciatat-

15. ábra: annak bemutatására, hogy agyunk miként építi föl azt, amit valóságként érzékelünk, tartsd az ábrát szem magasságban, csukd be a bal szemedet, s jobb szemeddel bámulj a körre a négyzetháló közepén. Lassan mozgasd előre-hátra a könyvet, amíg a csillag el nem tűnik (25 -35 cm). A csillag azért tűnik el, mert a vakfoltodra kerül. Most csukd be a jobb szemedet, és bámuld a csillagot. Mozdasd a könyvet előre-hátra, amíg a kör a négyzetháló közepén el nem tűnik. Amikor ez beköccikezik, vedd észre, hogy bár a kör eltűnt, a négyzetháló vonalai épek maradnak, Ennek oka, hogy az agy betölti azt, amiről úgy gondolja, hogy ott kellene lennie.

Holografikusán látni

63

tomány, s agyunk egyfajta lencse, ami átalakítja ezeket a frekvenciákat látszólag objektív (tér/idő) világunkra. Habár Pribram a természetesen érzékelhető világunk frekvenciáinak tanulmányozásával kezdte, mint például a hang- és fényrezgés frekvenciái, már használja a frekvenciatartomány fogalmát, utalva a burkolt rendet alkotó interferenciamintákra.

Pribram úgy hiszi, hogy sokféle olyan dolog lehet odakint a rezgés/hullámtartományban, amit mi nem látunk, dolgok, amiket agyunk megtanult rendszeresen kiszűrni képi valóságunkból. Úgy gondolja, hogy amikor a misztikusoknak transzcendentális tapasztalatokban van részük, valójában futó pillantást nyernek a rezgés/hullám tartományba. Azt állítja: „Egy titokzatos tapasztalat érteimer nyer, amikor olyan matematikai képletekkel tudunk szolgálni, amelyek ide-oda mozgatnak minket a hétköznapi világ vagy másképpen 'kép-tárgy' tartomány és a 'frekvencia tartomány között.'"

Az emberi energiamező

A valóság rezgésjellegű látásának képességét magába foglaló titokzatos jelenség az aura vagy emberi energiamező. Az elképzelés, hogy egy épp csak a természetes emberi érzékelés határán túli finom energiamező veszi körül az emberi testet, egy glóriászerű fénykoszorú, számos Ősi hagyomány része. Indiában 5000 évnél is régebbi szentírások pránaként utalnak erre az életenergiára. Kínában az i.e. III. évezred óta chinnek nevezik, és úgy tartják, hogy ez az energia áramlik keresztül az akupunkturás meridián rendszeren. A Kabbala, az i.e. VI. századból eredő zsidó misztikus filozófia ezt az éltető alapvetet nefish-nck hívja, és azt tanítja, hogy minden emberi testet egy tojás alakú színjátékos buborék vesz körül. Könyvünkben, **ti jövő**

tudományában, az író John White és a parapszichológus Stanley Krippner, 97 különböző kultúrát sorol fel, amelyek 97 különböző néven utalnak az aurára.

Számos kultúra szerint egy rendkívül spirituális egyén aurája annyira fényes, hogy hétköznapi emberi látással is érzékelhető, ami miatt rengeteg hagyomány, beleértve a keresztényt, a kínait, a japánt, a tibetit és az egyiptomit, ábrázolja a szenteket glóriával vagy egyéb kör alakú jelképpel a fejük körül. Csodákról íródon könyvében, Thurston egész fejezetet szentelt a katolikus szentekkel kapcsolatos fénylő jelenségekről írt beszámolóknak. Neumann Terézről és Sai Babáról is azt jelentették, hogy alkalmanként látható aurafény vette őket körül. Az 1927-ben elhunyt nagy szufi misztikus, Hazrat Inayat Khan néha olyan erős fényt bocsátott ki magából, hogy az emberek olvasni tudtak mellette éjnek idején.

Normális körülmények közön azonban az emberi energiamező csak azok látják, akik külön kifejlesztették ezt a képességüket. Néhány ember ezzel a képességgel jön a világra. Olykor magától kifejlődik az egyén életének egy bizonyos pontján, némi gyakorlás és fegyelem, vagy spirituális adottság eredményeként. Legelőször, amikor a karom körül láttam ezt a sajtóságot ködöt, füstnek hittem, és felrántottam azt, hogy lássam, nem gyulladt-e ki a ruhám ujja. Természetesen nem, és gyorsan felfedeztem, hogy a fény az egész testemet körülvette, és dicsfényt formált mindenki más körül is.

Bizonyos felfogás szerint az emberi energiamező több rétegű. Én nem látok rétegeket az energiamezőben, és nem tudom személyes tapasztalatom alapján megítélni, hogy ez igaz-e vagy sem. Úgy mondják, hogy a rétegek valójában háromdimenziós energiatestek, amelyek

64

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

ugyanakkora teret foglalnak, mint a fizikai test, de ahogy egyre nagyobb méretben terjednek ki a fizikai test körül, rétegeknek tűnnek.

Számos médium állítása szerint hét fő réteg vagy finomtest létezik, mindegyiknek fokozatosan csökken a sűrűsége az előbbi réteghez képest, és ezeket egyre nehezebb észlelni. Különböző iskolák különböző neven utalnak a testekre. A szóhasználat egy közös rendszerre éteri testként említi az első négy testet; asztrális vagy érlelmi test; mentális test, alkalmi vagy intuitív test. Általánosságban úgy hiszik, hogy az éteri test, amelynek mérete közel akkora, mint a fizikai testé, egyfajta tervrajz, ami a fizikai test fejlődésének irányítását és alakítását foglalja magába. Ahogy a nevük sejteti, a következő három test érlelmi, mentális és intuícións folyamatokkal hozható összefüggésbe. Eltérnek a vélemények a megmaradt három test elnevezésében, habár megállapodni tűnnek abban, hogy közülük van a lélekhez és a magasabb spirituális működéshez.

Az indiai jógikus irodalom és sok médium szerint, testünk különleges energiaközpontokkal is rendelkezik. Ezek a finomenergetikai gócpontok a fizikai test belső-elválasztású mirigyjeihez és főbb idegközpontjaihoz kapcsolódnak, de ugyanakkor az energiamezőre is kiterjednek. Mivel felülnézettől forgó energiaörvényekre hasonlítanak, a jógikus irodalom csakraként utal rájuk, amit szanszkrit „kerék” szóból vett, és ez az elnevezés a mai napig használatos.

A koronacsakra egy fontos, az agy legfelső pontjából eredő, spirituális ébredéssel kapcsolatos csakra, amit a médiumok gyakran a fej tetején tévő energia mezőben Örvénylő kis forgószélként írnak le, és az egyetlen, amit tisztán látok. (Saját képességeim túl kezdetlegesnek tűnnek a többi csakra észleléséhez.) Mérete néhány centitől harminc centinél nagyobbra is terjedhet. Ez az energia-forgószél megnő és kifényesedik, amikor az emberek vidámak, fel-le mozog és inog, mint egy gyertyaláng, amikor táncolnak. Gyakran eltűnök, hogy ezt látta-e a úkács apostol, amikor „Pentecost lángjáról” írt, az apostolok fején megjelenő tűznyelvekről, amikor a Szentlélek megszállta őket.

Az emberi energiamező nem mindig kékes-fehér, számos más színt is felvehet. Tehetséges médiumok szerint, ezek a színek, zavarosságuk vagy erősségük, és az aurában elfoglalt helyük utal az egyén elmeállapotára, érlelmi állapotára, aktivitására, egészségére és egy sor egyéb tényezőre. Én csak alkalmanként látok színeket, és olykor le tudom fordítani, mit jelentenek, de újfent leszögezném, képességeim szörnyen kezdetlegesek e téren.

A terapeuta és gyógyító Barbara Brennan képességei viszont fejlettek Brennan karrierje elején légkörkutató fizikusként a NASA-nak dolgozott a Goddard Repülő Központban, majd később kilépett, hogy tanácsadó legyen. Először akkor támadt benne a gyanú, hogy médium, amikor gyerekkorában felfedezte, hogy kezével érezve a fák energiamezejét, képes bekötött szemmel keresztülmenni az erdőn anélkül, hogy nekik ütközne. Néhány évvel azután, hogy tanácsadó lett, elkezdett színes fénygyűrűket látni az emberek feje körül. Miután túljutott a kezdeti sokkon és hitetlenségén, nekilátott fejleszteni ezt a képességet, és végül felfedezte, hogy kivételes természetes adottsággal rendelkezik, mint gyógyító.

Brennan nem csak a csakrákat, rétegeket, valamint az emberi energiamező egyéb finoman tagolt rendszerét látja rendkívül tisztán, de megdöbbentően pontos orvosi diagnózisra képes a látottak alapján. Miután megnézte egy nő energia mezejét, Brennan közölte vele,

Holografikusán látni

64

hogy valami abnormális lát a ménénél. Ezután a nő elmondta, hogy az orvosa ugyanazt a problémát fedezte fel, és már egyszer elvetélt emiatt. Valójában, számos orvos méh eltávolítást javasolt, ezért kérte Brennan tanácsát. Brennan azt mondta, ha kivenne egy hónap szabadságot, és törődne magával, a problémája megoldódna. A tanács helyesnek bizonyult, és egy hónappal később a nő orvosa megállapította, hogy méhe visszanyerte normális állapotát. Egy évvel később a hölgy egészséges fiúgyermeknek adott életet.

Egy másik alkalommal Brennan képes volt látni, hogy egy férfinak nemi problémája volt amiatt, hogy 12 évesen eltörte a farkcsontját. A helyéről még mindig kimozdult állapotú farkcsont nemkívánatos nyomást gyakorolt a gerincoszlopra, ami nemi működési zavart okozott.

Úgy tűnik, az emberi energiamező látásával, Brennannak kevés dolog kerüli el a figyelmét. Állítása szerint, a rák kezdeti stádiumban sötétkék színként jelenik meg az aurában, és ahogy továbbfejlődik, fekete színűre változik. Végül fehér pöttyök jelennek meg a fekete színben, amelyek ha fénylenek, és kezdenek kitörő vulkánra hasonlítani, az a rák továbbterjedését, áttétét jelenti. A drogok, mint például az alkohol, marihuána és a kokain is ugyanolyan káros hatást fejtenek ki a fénylő, egészséges színű aurára, és Brennan kifejezését használva „éternyalkát” idéznek elő. Egy pillanat alatt képes volt megállapítani egy ijedt ügyfeléről, hogy melyik orrlyukán keresztül szívott fel kokaint rendszeresen, abból hogy az arca azon fele mindig sötétkék színű

volt ragadós éteri nyalkával.

A receptre adott drogok sem kivételek, és gyakran idéznek elő sötét foltokat a máj feletti energiamezőben. Erős orvosságok, mint például a kemoterápia „eltömik” az egész energiamezőt. Brennan elárulja, hogy 10 évvel azután is látta a maradványát az aurában egy olyan feltételezetten ártalmatlan kontraszt anyagnak, amit gerinc sérülés megállapításához fecskendeztek be egy ember gerincébe. Brennan véleménye szerint egy személy energiamezeje elmeállapotát is tükrözi. Egy pszichopata hajlamú egyén fej-nehéz aurával rendelkezik. Egy mazochisra személyiségű ember energiamezeje érdes és sűrű, valamint inkább szürke, mint kék. Az élethez mereven álló személy aurája szintén durva és szürkés, de az energia nagysága az aura külső részére összpontosul, és így tovább.

Brennan azt állítja, hogy könnyek, eltömődések és kiegyensúlyozatlanság is okozhatja az aura megbetegedését, cs a kezével irányítva ezeket a rosszul működő területeket, valamint saját energiamezőjét, remekül elő tudja segíteni egy személy saját gyógyulási folyamatait. Tehetése nem maradt észrevétlen. A svájci pszichiáter és halálkutató, Elisabeth Kubler-Ross szerint Brennan „valószínűleg a nyugati félteke legeredményesebb spirituális gyógyítója”. Betnie Siegel ugyanilyen dicsérőleg említi: „Barbara Brennan munkája megnyitja az elmét. Felfogása a betegségek szerepéről és gyógyulásuk eléréséről illeszkedik saját tapasztalataimhoz.”

Mint fizikus, Brennan lelkesen érdekelt volt abban, hogy az emberi energiamezőt tudományos szakkifejezésekkel is leírják. Úgy hiszi, Pribram megállapítása, hogy létezik a mi normális érzékelésünkön kívüli frekvenciatartomány is, a legjobb eddig rendelkezésünkre álló tudományos modell a jelenség megértéséhez. „A holografikus univerzum nézőpontjából ezek az esetek (az aura, és az aura energiáját befolyásoló gyógyító erők) olyan frekvenciatartományból emelkednek ki, amelyek túllépik az idő és tér korlátjait: nem kell őket továbbítani. Potenciálisan egyidejűek és mindenhol ott vannak.

Azt, hogy emberi energiamező mindenütt létezik és helyenküli, amíg emberi észleléssel ki nem tépjük a frekvenciatartományból, Brennan azon felfedezése bizonyítja, hogy mér

65

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

földekről is képes egy személy auráját leolvasni. A legtávolabbi auraolvasását eddig egy telefonbeszélgetés közben végezte New York és Olaszország között. Erről, és képességének még számos egyéb figyelemre méltó területéről is beszámol legújabb magával ragadó könyvében, a **Fény kezeiben (Hands of Light)**.

Az emberi elme energiamezeje

Egy másik, az aurát nagy részletességgel látni képes tehetséges médium, a Los Angeles-ben élő „emberi energiamezeje tanácsadó” Carol Dryer. Elmondása szerint, ameddig csak vissza tud emlékezni, azóta képes auralátásra, és valójában egész sok idő telt el, amíg rájön, hogy más emberek nem képesek erre. Tudatlansága e tekintetben gyermekként gyakran bajba sodorta, amikor intim részleteket mondott el szüleinek azok barátairól - dolgokat, amiket látszólag nem volt módja tudni.

Dryer médiumként keresi kenyerét, és az elmúlt 15 évben, több mint 5000 ügyfelet vizsgált. A médiában jói ismerik, mivel ügyféllistáján olyan hírességek szerepelnek, mint Tina Turner, Madonna, Rosanna Arquette, Judy Collins, Valerie Harper és Linda Gray. Dryer ügyféllistája tartalmaz még orvosokat, neves újságírókat, régészeket, jogászokat és politikusokat is, és képességeit használva segítette a rendőrség munkáját, valamint gyakran ad tanácsot pszichológusoknak, pszichiátereknek és orvosoknak.

Mint Brennan, Dryer is képes távolsági auralémesre, de előnyben részesíti a személyes tanácsadást (jobban szeret az ügyféllel egy szobában lenni). Ő is ugyanolyan jól látja csukott, mint nyitott szemmel egy ember energiamezejét. Valójában, leolvasás közben általában csukva tartja a szemét, hogy ezzel segítsen magának az energiamezőre koncentrálni. Ez nem azt jelenti, hogy csak az elme szeméin keresztül látja az aurát. „Mindig úgy jelenik meg előttem, mintha egy mozifilmet vagy egy színdarabot látnék” — mondja Dryer. „Olyan valóságos, mint az a szoba, ahol éppen ülök. Valójában valóságosabb és élénkebb színű.” Azonban ő nem látja a más látók által leírt pontos, egymásra épülő rétegeket, és gyakran a fizikai test körvonalát sem látja. Egy személy fizikai teste is belép a képbe, de ritkán, mert az inkább az éteri test látása informatív, mint az auráé vagy a körülötte lévő energiamezőé.

Fia az éteri restet látom, az rendszerint azért van, mert rések és hasadékok vannak rajta, ami visszatartja az aurát, hogy egész legyen. Ezért nem látom teljes egészében. Csak foltokat. Olyan, mint egy lyukas takaró vagy egy elszakadt függöny. Az éteri test lyukai általában egy trauma, sérülés, betegség vagy egyéb szörnyű tapasztalat eredményei.

De az éteri test látásán kívül, Dryer azt mondja, hogy ahelyett hogy rétegesen látná az aurát, mint ahogy egy torta rétegei egymás tetejére vannak rakva, a vizuális érzékelés szerkezetének és intenzitásának változásaként tapasztalja meg a rétegeket. Ahhoz hasonlítja ezt, mint elmerülni az óceánban, s érezni a különböző hőmérsékletű áramlatokat. „Inkább mintsem merev megfogalmazásokba bonyolódnék, mint például a rétegek, én igyekszem az energiamezőt energiamezőként és hullámzásként látni” — mondja. Olyan ez, mintha távcsőszetűen keresztül látnék az energiamező különféle szintjein és dimenzióin, de valójában nem szépen elrendezett különféle rétegek összességéként látom.

Ez nem jelenti azt, hogy Dryer érzékelése az emberi energiamezőről akármilyen módon kevésbé részletes lenne, mint Brennané. Meghökkenítő mennyiségű mintát és struk

HOLOGRAFIKUSAN LÁTNÍ

65

túrát érzékel - kaleidoszkópszerű színes felhőkön átsűrű fények, összetett képek, csillogó formák és finom fátyolköd. Habár nem minden energiamező egyenlő. Dryer szerint, a felszínes emberek aurája sekélyes és egyhangú. Ellenben minél összetettebb egy ember, annál összetettebb és érdekesebb az aurája. „Egy személy energiamezeje olyan egyedi, minc az ujjlenyomata. Soha nem láttam még két egyformát” - mondja. Mint Brennan, Dryer is meg rúdja állapítani az emberek betegségeit, az aurájukat megfigyelve, és állítani tud látásán, hogy lássa a csakrákat. De Dryer különleges képessége az, hogy képes az emberek elméjébe (mentális testébe) pillantani, s félelmetesen pontos állapot leírást adni nekik gyengeségeikről, erősségeikről, igényeikről, valamint érzelmi, pszichológiai és spirituális létük általános egészségéről. Olyannyira beható a tehetsége e téren, hogy néhányan egyetlen ülést Dryerrei egy hat hónapos pszichoterápiához hasonlították. Számos ügyfél neki tulajdonítja, hogy élete teljesen átalakult, s aktái megteltek izzó köszönő levelekkel.

En is tanúsíthatom Dryer képességeit. Az első vele való auraolvasásomon, habár nem ismertük egymást, elkezdett olyan dolgokat mesélni rólam, amit még a legközelebbi barátaim sem tudtak. Ezek nem csak homályos közhelyek voltak, hanem képességeim, sebezhetőségem és magánügyeim sajátos és részletes kiértékelése. A kétórás ülés végére meg voltam győződve, hogy Dryer nem a fizikai jelenlétemre figyelt, hanem elmém energiamezejére. Abban a megtiszteltetésben is volt részem, hogy beszélhettem és/vagy meghallgathattam Dryer ügyfeleivel készült több, mint két tucat ülés hangfelvételét, s felfedeztem, hogy szinte kivétel nélkül mások is olyan pontosnak és vesébe látónak találták, mint én.

Az emberi energiamezőt látó orvosok

Bár az emberi energiamező létezését az orvosi ortodox közösség nem ismeri el, a gyakorló orvosok mégsem teljesen mellőzik. Egy az energiamezőt komolyan vevő orvos, Shafica Kara-gulla neurológus és pszichiáter. Karagulla doktori diplomáját belgyógyászaiból és sebészetből szerezte a Bciruti Amerikai Egyetemen, Libanonban, és pszichiáteri gyakorlati képzését a jól ismert pszichiáternél, Professor Sir Dávid K. Hendersonnál végezte a Royal Edinburgh Hospital for Mentái and Nervous Disorders-ben. Ugyanakkor három és fél évet töltött munkatársként Wilder Penfield, a kanadai idegsebész mellett, akinek korszakalkotó tanulmányai az emlékező képességről újtára indították Lashley-t és Pribram kutatásait.

Karagulla hitetlenként kezdte, de miután számos aurát látni képes személlyel találkozott, és azok pusztán a látottak alapján képesek voltak pontos orvosi diagnózissal szolgálni, hívóvé vált. Karagulla az emberi energiamező látására való képességet magasabb érzékelésnek nevezte el, s az 1960-as években elindult kideríteni, hogy van-e még ezzel a képességgel rendelkező tagja az orvosi szakmának. Tapogatózott barátai és kollégái körében, de kezdetben lassan haladt. Még azok az orvosok is vonakodtak felfedni képességüket, akikről mások állították, hogy rendelkeznek vele. Miután egy bizonyos orvos számtalanszor elutasította, végül betegként sikerült találkozót egyeztetnie vele.

Bejutott a rendelőjébe, de ahelyett, hogy fizikai vizsgálatot engedélyezett volna állapota felmérésére, próbára tette, hogy használja a magasabb érzékelését. Felismerve, hogy sarokba

66

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

szorítottak, az orvos beadta a derekát. „Rendben, maradj, ahol vagy!” mondta neki. „Ne mondj semmit.” Ezután végigpásztázta a testét, és gyors ártékintést adott egészségéről, magába foglalva egy sebészeti beavatkozást igénylő belső állapotot, amit titokban előzetesen kivizsgáltatott. „Minden részletében pontos volt” — mondta Karagulla.

Ahogy KaraguŰa kapcsolatrendszere nőtt, egymás után találkozott hasonló tehetséggel megáldott orvosokkal, és e találkozásokról a **Breakthrough to Creativity (Áttörés a kreativitáshoz)** című könyvében számolt be. Ezeknek az orvosoknak a többsége nem volt tudatában, hogy más hasonló tehetséggel rendelkező személyek is léteznek, s e tekintetben egyedülneked és különcnek érezték magukat. Ennek ellenére, mindegyikük változatlanul „energiamezőnek” vagy egy „mozgó frekvenciahálóknak” írta le, amit látott a test körül és összefonódva a testtel. Néhányan láttak csaktákat, de mivel nem volt tudomásuk a kifejezésről, körülírták, mint „energiaörvények a gerinc bizonyos pontjai mentén, kapcsolódva vagy befolyásolva a belső-elválasztású mirigy rendszert”. S szinte kivétel nélkül titokban tartották képességüket attól félve, hogy ártana szakmai tekintélyüknek.

Magánéletüket tiszteletben tartva, Karagulla keresztnevükkel azonosítja őket könyvében, de azt állítja, hogy van közöttük híres sebész, a Cornell Egyetem orvosprofesszorai, nagy kórházak részlegvezetői, valamint a Mayo Klinika orvosai. „Egyik ámulatból a másikba estem amiatt, hogy az orvosi hivatás mennyi tagja rendelkezett a magasabb érzékelés képességével” - írja. „legtöbbjüket kissé feszélyezte tehetsége, de hasznosnak találta, így alkalmazta. Az ország minden részéből származnak, s habár nem tudtak eg\m\ más létezéséről, mindannyian hasonló tapasztalatokról számoltak be. Értekezése végén megállapítja: „Amikor egymástól független személyek sora ugyanarról a jelenségről számol be, itt az ideje, hogy a tudomány hivatalosan is tudomásul vegye.” Egyébként felmerül a gyanú, hogy a hivatalos tudomány nem a tudás, a megismerés, a haladás érdekeit szolgálja, hanem valami egészen mást.

Nem minden egészségügyi szakember szabódik képességeivel a nyilvánosság elé állni. Egy ilyen személy Dr. Doiores Krieger, a New York Egyetem betegápolás tanára. Krieger azután kezdett el érdeklődni az emberi energiamező iránt, miután részt vett egy jól ismert magyar gyógyító, Oscar Estebany késségeinek tanulmányozásában. Miután felfedezte, hogy Estebany képes megemelni a betegek hcmoglobin szintjét egyszerűen mezőjük manipulálásával, Krieger eldöntötte, hogy többet akar megtudni ezekről a titokzatos energiákról. Belemerült a **prána**, a csakrák és az aura tanulmányozásába, és végül Dora Kunz, egy másik jól ismert tisztánlátó tanítványául szegődött. Kunz vezetésével megtanulta megérezni a blokkokat az emberi energia mezőben, és gyógyítani a mezők kézi manipulálásával.

Miután felismerte Kunz technikáinak rendkívüli gyógyászati lehetőségeit, Krieger úgy döntött, hogy másoknak fogja tanítani a tanultakat. Mivel tudja, hogy olyan kifejezések, mint **aura** és **csakra** sértően csengenek sok egészségügyi szakember fülében, úgy döntött gyógyítási módszerét „terápiás érintésnek” nevezi. Az első terápiás érintésről tartott tanfolyam egy nővér mesterkurzus volt New York-i Egyetemen, „A betegápolás határterületei: a gyógyászati mező kölcsönhatásai” címmel. Mind a kurzus, mind pedig a technika olyan sikeresnek bizonynak, hogy azóta Krieger szó szerint nővérek tízezeinek tanította a terápiás érintést, amit ma már világszerte használnak a kórházakban.

A terápiás érintés hatékonyságát több tanulmány is bemutatta. Például Dr. Janet Quinn, egy egyetemi docens és betegápolás-kutatási igazgatóhelyettes, a kolumbiai Dél-Karolina

HOLOGRAFIKUSAN LÁTNÍ

66

Egyetemen úgy döntött, hogy megvizsgálja, vajon a terápiás érintés le tudná-e csökkenteni a szívbetegek aggodalomsszintjét. Hogy ezt megvalósítsa, megtervezett egy kettős-vak kísérletet, amiben a nővérek egyik, a technikában képzett csoportja tagjai ráteszik a kezüket a szívbetegek egyik csoportjának testére. A másik csoport, amelynek tagjai nem kapták meg a képzést, ráteszik a kezüket a szívbetegek egy másik csoportjának testére, anélkül, hogy ténylegcsen végrehajtanák a technikát. Quinn úgy találta, hogy a képzett nővérek által kezelt betegek aggodalom s/ ntje 17%-kal csökkent, csupán ötpercnyi kezelés után, és nem volt változás azoknál a pácienseknél, akik a „hamis” kezelést kapták. Quinn kísérlete a vezető történet volt a **New York**

Times 1985. március 26-i **Science Times** rovatában.

Egy másik egészségügyi szakember, aki széles körben tart előadásokat az emberi energiamezőről, a Dél-Kaliforniai Egyetem szív- és tüdőspecialistája, W. Brugh Joy, a Johns Hopkins és a Mayo klinika végzettje. Adottságát 1972-ben fedezte fel, miközben egy páciense vizsgált rendelőjében. Ahelyett, hogy látta volna az aurát, Joy kezdetben csak kezével volt képes érzékelni jelenlétét. „Egy egészséges húsz év körüli férfi vizsgáltam” - mondja. „Ahogy a kezem áthaladt a napfogat terület fölött, a gyomorszájnál, éreztem valami meleg felhőszerűt. Úgy tűnt, hogy a felületre merőlegesen, hatvan, kilencven centire, tíz centiméter átmérőjű henger alakban sugárzott ki a testből”.¹²

Joy folytatta a vizsgálódást, és felfedezte, hogy minden páciensének volt egy henger alakú, tapintható kisugárzása, nemcsak a gyomrából, hanem testük különböző más pontjaiból. Csak miután elolvasott egy ősi hindu könyvet az emberi energiarendszerről, akkor jött rá, hogy felfedezte — vagy inkább **újra** felfedezte — a csakrákat. Mint Brennan, [oy is úgy gondolja, hogy a holografikus modell kínálja a legjobb magyarázatot az emberi energiamező megértésére. Azt is érzi, hogy az aura látásának képessége mindannyiunkban megvan. „Szerintem a tudatosság kitágult állapotainak elérése csupán központi idegrendszerünk behangolása olyan fogékony állapotokra, amelyek mindig is léteztek bennünk, csak a külső mentális idomításunk gátolja őket” - mondja Joy.¹¹

Hogy igazolja álláspontját, Joy manapság idejének legnagyobb részét mások tanításával tölti, hogy hogyan érzékeljék az emberi energiamezőt. Joy egyik tanítványa, Michael Crichton olyan bestsellerek írója, mint az **Androméda törzs**, a **Gömb**, és olyan filmek rendezője, mint a **Kóma**, és **Az első nagy vonalrablás**, jelenlegi bestseller önéletrajzában, a **Travels (.Utazások)** Crichton, aki orvosi diplomát szerzett a Harvard Egyetemen, leírja, hogyan tanulta meg érezni, és végül látni az emberi energiamezőt Joy és más tehetséges oktatók segítségével. A tapasztalat megrázta és átalakította Crichtont. „Nincs semmi érzécsalódás. Teljesen világos, hogy ez a testenergia valamiféle valódi jelenség” - állítja.¹¹

Káosz holografikus minták

Az orvosok növekvő hajlandósága, hogy nyilvánosság elé álljanak az ilyen képességekkel, Karagulla kutatásai óta nem az egyetlen változás. Az elmúlt húsz évben Valerie Hunt, egy fizioterapeuta és kineziológia tanár az UCLA-n, kifejlesztett egy módszert, hogy kísérlettel megerősítse az emberi energiamező létezését. Az orvostudomány régóta tudja, hogy az emberek elektromágneses lények. Az orvosok rutinosan használnak elektrokardiográfokat (EKG-ket), hogy lejegyezzék a szív elektromos tevékenységét, és elektroencefalográfokat

67

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

(EEG-ket), hogy vizsgálják az agyi elektromos tevékenységet. Hunt felfedezte, hogy egy elektromiográf - az izmok elektromos tevékenységének mérésére használt készülék - az emberi elektromos mező vételére is alkalmas.

Habár Hunt eredetileg az emberi izommozgási kutatta, érdeklődni kezdett az elektromos mező iránt, miután találkozott egy táncossal, aki állítása szerint saját elektromos mezejével segítette táncát. Ez arra ösztönözte Huntot, hogy elkészítse az elektromiogramokat (EMG-ket) készítsen a nő izmainak elektromos tevékenységéről tánc közben, és hogy tanulmányozza, hogyan hatottak a gyógyítók a gyógyuló betegek izmainak elektromos tevékenységére. Kutatásai végül kiterjedtek az emberi energiamezőt látó egyénekre is, és ez vezetett legjelentősebb felfedezéseihez.

Az agy elektromos tevékenységének normális frekvenciatartománya másodpercenként nulla és száz ciklus (eps) között mozog. A tevékenység többsége nulla és harminc eps közötti. Az izom frekvencia felmegy kb. 225 eps-ig, és a szívé kb. 250 eps-ig, de ezen a határon a biológiai működéssel kapcsolatos elektromos tevékenység lecsökken. Hunt rájött, hogy az elektromiográf elektródái képesek voltak egy másik elektromos mezőt is érzékelni, ami a testből sugárzott, a hagyományosan elismert testelettromosságnál sokkal finomabb és kisebb amplitúdójú. Frekvenciája 100 és 1600 eps közötti, néha még ennél is magasabb. Továbbá ahelyett, hogy az agyból, a szívből vagy izmokból sugározna, a mező a test csak-rákkal társított helyei körül a legerősebb. „Az eredmények olyan izgalmasak voltak, hogy egyszerűen képtelen voltam lehunyni a szemem az éjjel” — mondja Hunt. „Az egész életemen keresztül használt tudományos modell egyszerűen képtelen volt megmagyarázni ezeket a mérési eredményeket.

Hunt azt is felfedezte, hogy amikor egy aura olvasó egy bizonyos szint látott egy személy energiamezejében, az elektromiográf mindig egy bizonyos frekvenciamintát érzékelt, amit Hunt megtanult társítani a színnel. Képes volt meglátni ezt a mintát egy oszcilloszkópon - az elektromos hullámokat egy képernyőn megjelenített képi mintákká átalakító készüléken. Például, amikor egy aura olvasó kéket látott egy személy energia mezejében, Hunt az oszcilloszkóp mutatta minta vizsgálatával képes volt megerősíteni, hogy ez tényleg kék. Az egyik kísérletben nyolc auraolvasót ellenőrzött egyszerre, hogy lássa, egyezik-e megfigyelésük az oszcilloszkóppal, és egymással. „Ugyanaz volt minden vonatkozásában” - állítja Hunt.¹⁶

Miután megerősítette az emberi energiamező létezését, meggyőződésévé vált, hogy a holografikus elképzelés ajánlotta modellel, a jelenség érthetővé válik. Frekvencia aspektusán túl az energiamező, és valójában a test összes elektromos rendszere holografikus — mutat rá Hunt. Mint a hologramban tárolt információ, a rendszerek globálisan eloszlanak az egész testben. Például az EEG-vel mért elektromos tevékenység legerősebb az agyban, de a lábujjra csíptetett elektródával is mérhető. Ugyanígy az EKG elektródáját kapcsolhatjuk a személy kisujjára is. A szívnél erősebb a jel, azaz magasabb az amplitúdója, de a frekvenciája és az egész rezgésminta ugyanolyan az egész testen mérve. Hunt szerint ez jelentségteljes. Bár az aura „a holografikus mező- valósága”, ahogy ő nevezi, az egész energiamező aspektusait tartalmazza, a különböző részek nem teljes mértékben azonosak egymással. Ezek a különböző amplitúdók akadályozzák meg, hogy az energiamező ne statikus hologram, hanem dinamikus cs áramló legyen - mondja Hunt.

Hunt egyik legmeghökkenőbb felfedezése, hogy bizonyos tehetségek és készségek kapcsolatba hozhatónak tűnnek bizonyos frekvenciák jelenlétével a személy elektromos mezeje

Holografikuséin látni

67

ben. Úgy találta, hogy amikor a személy tudatossága fő fókuszát az anyagi világra irányítja, energiamezejének frekvenciái hajlamosak az alacsonyabb tartományban maradni, és nem esnek túl messzire a test 250 cps

biológiai frekvenciájától. Ráadásul a médiumi vagy gyógyító képességekkel rendelkező emberek frekvenciái durván 400-800 cps-ig változnak mezőjükben. Azok az emberek, akik transzba tudnak esni, és láthatólag más információforrásokat tudnak elérni, teljesen kihagyják ezeket az „médiumi” frekvenciákat, és egy szűk, 800-900 cps-ig tartó sávban működnek. „Nekik nincs semmiféle médiumi sávjuk” — mondja liunr, „Ok fönt vannak saját sávjukban. Az szűk. Hajszálpontos.”¹⁷

A 900 cps fölötti embereket, Hunt misztikus személyiségeknek hívja. Míg a médiumok és a transzmédiumok gyakran csak közvetítik az információt, a misztikusok rendelkeznek a bölcsességgel, hogy tudják, mihez kezdjenek az információval — állítja Hunt. Tudatosak az összes dolog kozmikus kölcsönös egymásba kapcsolódásáért, és érintkezésben állnak az emberi tapasztalat összes szintjével. A hétköznapi valóságban horgonyoznak, de gyakran rendelkeznek médiumi és transz képességekkel. Jóllehet frekvenciájuk jóval messzebbre terjed az, ezekkel a képességekkel társított sávoknál. Egy átalakított elektromiogram használatával (egy elektromiogram normális esetben csak 20 ezer cps-ig érzékeli a rezgéseket) Hunt talákozott egyénekekkel, akiknek 200 ezer cps frekvenciájú rezgéseket talált az energiamezejében. Ez érdekes, mert a misztikus hagyományok gyakran hivatkoztak magas spiritualitású egyénekre, mint a normális embereknél „magasabb rezgésűekre”. Amennyiben Hunt felfedezései helyesek, úgy tűnik, megerősítik ezt a kijelentést. Hunt más felfedezései a káoszelmélettel kapcsolatosak. Mint ahogy a nevéből következik a káoszelmélet kaotikus jelenségeket tanulmányoz, azaz annyira rendszertelen folyamatokat, hogy látszólag semmiféle törvény sem irányítja őket. Például, amikor egy elnyomott gyertya füstöl, a füst felfelé áramlik egy vékony és keskeny csíkban. Végül a füstcsík összetöredezik, és örvényleni kezd. Az örvénylő füstöt kaotikusnak hívják, mert viselkedése tudományosan többé nem jósolható meg. A kaotikus jelenség másik példája a vízesés aljának ütköző víz. az egy epilepsziás görcs során az agyban mutakozó láthatóan véletlenszerű elektromos pulzálás, és az időjárás, amikor néhány különböző hőmérsékletű és légnyomású front összeütközik. Az elmúlt évtizedben a tudomány felfedezte, hogy sok kaotikus jelenség nem annyira rendezetlen, mint amennyire látszik, és gyakran tartalmaz rejtett mintákat és szabályosságokat (idézzük fel itt Bohm kijelentését, hogy rendtelenség nem létezik, csak tetszőlegesen magas szintű rendek). A tudósok matematikai eszközöket is felfedeztek, hogy a kaotikus jelenségekben rejtett szabályosságokat találjanak. Ezek egyike egy különleges matematikai analízis, ami átalakítja a kaotikus jelenség adarait egy alakra a számírógép képernyőjén. Amennyiben az adatok nem tartalmaznak semmiféle rejtett mintát, az alak a képernyőn egy egyenes vonal lesz. Amennyiben viszont a kaotikus jelenség tartalmaz rejtett szabályosságokat, az ábra alakja a számítógép képernyőjén valami olyasmis lesz, ami a gyerekek spirális alkotásaira hasonlít, amikor színes fonalat tekernek deszkába vert szögek sorára. Ezeket az alakokat „káoszmintáknak” hívják. Amikor Hunt energiamező adatokat vizsgált az oszcilloszkópon, észrevette, hogy az folyamatosan változott. Néha nagy csomókban jött, néha elapadt, és foltossá vált, mintha az energiamező maga is szüntelenül lüktetett volna. Első pillantásra ezek a változások véletlen

68

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

szerűnek tünnek, de Hunt Ösztönösen valamiféle rendet érzett bennük Felmerült benne, hogy a káoszban'z is talán kimutathatja, hogy vajon igaza van-e, és keresett egy matematikust. Először négy másodpernyi adatot futtattak át a számítógépen, hogy megnézzék az eredményt. Egyenes vonalat kaptak. Aztán ugyanennyi EEG és EMG adatot futtattak le. Az EEG egyenes vonalat adott, és az EMG egy enyhén duzzadt vonalat, de még mindig semmi káoszminta. Még akkor is, amikor az emberi energiamező alacsonyabb frekvencia sávjából tápláltak be adatokat, egyenes vonalat kaptak. Csak a mező nagyon magas frekvenciái analízisakor koronázta siker törekvésüket. „A legdinamikusabb káoszmintát kaptuk, amit valaha is láttam” - mondja Hunt.¹⁸ Ez azt jelenti, hogy bár az energiamezőben végbemenő kaleidoszkópszerű változások véletlenszerűnek tünnek, fényregezen nagyon magas szintű renddel, és gazdag mintával rendelkeztek „A minta sosem ismétlődő, de annyira dinamikus és összetett, hogy káosz hologram mintának hívom” — magyarázza Hunt.¹⁹ Hunt szerint az ő felfedezése volt az első alkalom, amikor igazi káoszmintákat találtak nagyobb elektrobiológiai rendszerben. Az utóbbi időben a kutatók káoszmintákat találtak agyi EEG felvételekben, de számos elektródából sokpernyi adatot kellen felhasználniuk, hogy kimutassák ezeket a mintákat. Hunt három-négy másodpernyi, egy elektródából származó adatból nyerte ki a káoszmintát, ami azt sugallja, hogy az emberi energiamező sokkal gazdagabb információban, és sokkal összetettebb és dinamikusabb szervezettségű, mint az agy elektromos tevékenysége.

Miből van az emberi energiamező?

Az emberi energiamező elektromos aspektusai ellenére Hunt nem hisz annak tisztán elektromágneses természetében. „Mindannyiunknak van egy érzése, hogy sokkal összetettebb, és kétségtelenül egy még felfedezésre váró energia fajtából áll” — mondja.²⁰

Mi ez a még nem felfedezett energiafajta? Még nem tudjuk. Legjobb nyomravezetőnk abból a lényből származik, hogy a fizikusok majdnem kivétel nélkül a normális anyag-energiánál magasabb frekvenciájú rezgésnek írják le. Tekintve a háttorzongató pontosságot, amivel a tehetséges médiumok érzékelik a betegségeket az energia mezőben, talán komoly figyelmet kellene szentelnünk e megfigyelésnek. Ezen érzékelés egyetemessége — még az ősi hindu irodalom is bizonygatja, hogy az energiamező a normális anyagnál magasabban rezeg — jelezheti, hogy ezek az egyének ösztönösen megéreznek valami fontosat erről az energiamezőről.

Az ősi hindu irodalom is úgy írja le az anyagot, mint ami **anu-ból**, vagy „atomokból” áll, és azt mondja, hogy az emberi energiamező finom rezgésenergiái **papamanu** léteznek, vagy szó szerint „túl az atomon”. Ez érdekes, mivel Bohm szintén úgy hiszi, hogy a szubkvantum szinten, **túl az atomon** sok a tudomány számára még ismeretlen energia van. Bevallja, hogy nem tudja, vajon az emberi energiamező létezik-e vagy sem, de a lehetőséggel kapcsolatosan kijelenti; „A burkolt rendnek sok finomsági szintje létezik. Ha a figyelmünk el tud menni azokhoz a finomsági szintekhez, akkor képesnek kell lennünk az általában látottnál többet érzékelni.”²¹ Holografikusán látni

68

Érdemes megjegyezni, hogy igazából nem tudjuk, hogy egyáltalán mi **bármilyen** mező. Ahogy Bohm mondja: „Mí egy elektromos mező? Nem tudjuk.”²² Amikor egy új fajta mezőt fedezünk föl, titokzatosnak tünnek. Aztán

elnevezzük, hozzászokunk, dolgozunk vele, és leírjuk tulajdonságait. Ezután többé nem tűnik oly rejtélyesnek. De még mindig nem tudjuk, hogy mi egy elektromos vagy egy gravitációs mező valójában. Mint ahogy ezt egy korábbi fejezetben láttuk, még azt sem tudjuk, hogy mi az elektron. Csak viselkedésük leírására vagyunk képesek. Ez azt sugallja, hogy az emberi elektromos mezőt végül viselkedése alapján fogjuk meghatározni, és a kutatások, mint például Hunt-é, csak tovább növelik megértésünket.

Háromdimenziós képek az aurában

Amennyiben e szélsőségesen finom energiák az emberi energiamezőt felépítő nyersanyag, biztosak leherünk abban, hogy jellegük nem olyan, mint amiket jól ismerünk. Az egyik ilyen jellemző az emberi energiamező helyfüggetlen jellege. A másik, és ez különösen holografikus, az aura képessége, hogy alakatlan energia pacniként nyilvánuljon meg, vagy esetenként háromdimenziós képekké alakuljon. Tehetséges médiumok gyakran jelentik, hogy ilyen „hologramokat” látnak lebegni emberek aurájában. E képek általában olyan tárgyakar és elképzeléseket tartalmaznak, amelyek kiemelkedő helyet foglalnak el az. egyén gondolataiban, aki körül látják őket. Néhány okkult hagyomány szerint az ilyen képek az aura harmadik vagy mentális rétegének termékei, de amíg nincsenek meg az eszközeink, hogy megerősítsük vagy tagadjuk ezt a feltételezést, korlátozunk kell magunkat az aurában képeket látni képes médiumok tapasztalataira.

Az egyik ilyen médium Beatrice Rich. Mint ahogy ez gyakran előfordul, Rich képességei már korán megnyilvánultak, Gyermekkorában a környezetében lévő tárgyak esetenként maguktól elmozdultak. Amikor idősebb lett, olyan dolgokat tudott emberekről, amelyeket normális esetben nem tudhatott volna. Bár művészként kezdte pályafutását, tisztánlátó adottsága olyan lenyűgözőnek bizonyult, hogy úgy döntött -, teljes idejét ennek szenteli. Most az élet minden területéről származó egyéneknek nyújt kiolvasást, a háziasszonyoktól a vállalati csúcsvezetőkig. Munkásságáról szóló cikkek olyan különböző publikációkban jelentek meg, mint a **New York** magazin, vagy a **World Tennis** és a **New York Womctn**.

Rich gyakran lát képeket ügyfelei körül lebegni vagy körözni. Egyszer ezüst kanalakat, ezüst tányérokat és hasonló tárgyakat látott körözni egy férfi feje körül. Mivel ez a médiumi képessége felfedezésének korai szakaszában volt, az élmény elképesztette. Először nem tudta, miért látja, amit lát. Végül elmondta a férfinak, és kiderült, hogy az import-export üzletágban volt, és azokkal a tárgyakkal kereskedett, amiket keringeni látott feje körül. Az élmény felkeltette figyelmét, és örökre megváltoztatta érzékelését.

Dryernek sok hasonló élménye volt. Egyszer egy leolvasás közben egy csomó krumplilátott örvényleni egy nő feje körül. Mint Rich, először megrökönyödött, de bátorságát ösz-szeszedve megkérdezte a nőt, hogy jelentenek-e számára valami különlegeset a krumplik. A hölgy elnevette magát, és átnyújtott Dryernek egy névjegykártyát. „Az Idaho-i Burgonyatermelők Szövetségétől volt, vagy valami ilyesmi — mondja Diyer. „Tudod, valami krumplis megfelelője az Amerikai Tejtermelők Szövetségének.”²³

69

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

Ezek **3** képek nem mindig csak keringenek az aurában, hanem néha megjelenhetnek a test homályos kiterjesztéseiként. Egyszer Dryer látón egy leheletnyi hologramszerű sárréteget tagadni egy nő kezéhez és karjaihoz. Tekintve a hölgy makulátlan megjelenését és drága öltözetét, Dryer nem tudta elképzelni, miért foglalkoztatná elméjét ragadós sárral kapcsolatos gondolatok. Megkérdezte, hogy mi lehet ez a kép, és a hölgy bólintott - elmagyarázta, hogy szobrász. Egy újfajta anyagot próbált ki aznap REGGEL, ami ráragadt a kezére és karjára, pontosan úgy, ahogy Dryer leírta.

Nekem is voltak hasonló tapasztalataim, amikor az energiamezőt vizsgáltam. Egyszer, mélyen elgondolkoztam egy farkasemberekről szóló regényemről, amin éppen dolgoztam (mint ahogy néhány olvasóm tudja, kedvelek folklór tárgyú regényeket írni), és észrevettem, hogy egy farkasember testének homályos képe formálódik saját testem körül. Szeretném gyorsan leszögezni, hogy ez csak tisztán vizuális jelenség volt, és EGY pillanatra sem éreztem úgy, hogy farkasemberré válnam. Mégis a testemet beburkoló hologramszerű kép elegendően valós volt ahhoz, hogy karomat felemelve ténylegesen láthattam a különálló szőrszálakat a bundámban, és a saját kezemet beborító farkas mancsból kiálló kucyaszerű karmokat. Csakugyan, e jellemzők mindegyike teljes mértékben valósnak tűnt, kivéve, hogy áttetszők voltak, és láttam saját hús és vér kezemet alattuk. Az élménynek ijesztőnek kellett volna lennie, de valami miatt nem ijedtem meg, csak nagyon szórakoztatónak találtam a látottakat.

Ami lényeges e tapasztalattal kapcsolatban, hogy Dryer ekkor éppen vendégként a házámban tartózkodott, és pont akkor lépett be a szobámba, mikor ez a látszólagos farkasember test borított. Azonnal reagált, és így szólt: „atya világ, biztos a farkasember regényeden gondolkozol, mert farkasemberré váltál. Összevetettük a megfigyeléseinket, és rájöttünk, hogy ugyanazokat a jellemzőket látjuk. Belemerültünk egy beszélgetésbe, s amint gondolataim elterelődtek a regénytől, a farkasember kép lassan elhalványult.

Képek az aurában

A képek, amiket a médiumok az energiamezőben látnak, nem mindig állóképek. Rich azt mondja, hogy gyakran egy kis adatszó mozifilmet lát az ügyfél TEJE körül. „Néha látok kis képeket a személyről a leje vagy válla mögött, amint különböző dolgokat cselekszik, amit egyébként az életben is tesz. Ügyfeleim szerint leírásaim nagyon pontosak és jellegetesek. Látom irodájukat és főnöküket. Látom, hogy mire gondoltak, és mi történt velük az elmúlt hat hónapban. Nemrég elmondtam egy ügyfélnek, hogy látom az otthonát, és hogy különböző álarok és fuvolák lógnak a falán. A fejét rázta: nem, nem, nem. igen, hangszerek lógnak a falon, főleg fuvolák és álarok — erősködtem. Aztán a homlokára csapott: de hisz' az a nyári lakom!”¹

Dryer azt mondja, hogy háromdimenziós filmeket is lát egy személy energiamezőjében. „Rendszerint színesek, de barnásak is lehetnek, mint a ferrotópia (gyorsfénykép). Gyakran egy történetet jelenítenek meg a személyről. Öt perctől egy egész óráig eltarthat, amíg kibontakozik. A képek hihetetlenül részletesek. Amikor látok egy személyt egy szobában ülni, el tudom mondani, hogy virág van a szobában, hány levél van minden egyes növényen, és hány téglá van a faiban. Általában nem bocsátkozom ilyen részletes leírásba, hacsak nem tűnik fontosnak valami miatt.”

HOLOGRAFIKUSÁN LÁLNI

69

Igazolhatom Dryer pontosságát. Mindig is rendszerető ember voltam, és gyerekként eléggé koraérett voltam e tekintetben. Egyszer, öt éves koromban több órát töltöttem játékaim precíz elrendezésével egy szobácskában.

Amikor befejeztem, megmutattam anyámnak, hogy mire jutottam, és felszólítottam, hogy ne nyúljon semmihez a szobában, mert nem akarom, hogy felborítsa a gondosan kialakított rendemet. Anyám beszámolója erről az eseményről azóta is jól szórakoztatja a családot, Dryerrel tartott első kiolvasásom alkalmával részletesen leírta ezt az eseményt, ugyanúgy, mint életem más eseményeit, miután végignézte azokat kibontakozni energetikai mezőben. O is kuncogott. Hologramokhoz hasonlítja az általa látott képeket, és azt mondja, hogy amikor kiválaszt egyet, és elkezd nézni, kiterjedni látszik, és kitölti az egész szobát. „Ha látok valamit történni egy személy vállával, mint egy sérülés, hirtelen az egész jelenet kitér. Ez az, amikor az az érzésem támad, hogy ez egy hologram, mert néha úgy érzem, hogy beléphetek a jelenetbe, és részesévé válhatok. Ez nem nekem törre, hanem körülöttem. Majdnem olyan, mintha egy háromdimenziós moziban lennék, egy holografikus moziban, a személlyel.”⁷⁶

Dryer holografikus látása nem korlátozódik egy személy életének eseményeire. A tudatalatti elme tevékenységének megjelenítését is látja. Mint tudjuk, a tudatalatti elme a jelképek, és metaforák nyelvén beszél. Ez az, amiért az álmok gyakran olyan értelmetlennek és rejtélyesnek tűnnek. Jóllehet, ha egyszer kitanuljuk, hogyan értelmezzük a tudatalatti nyelvezetét, az álmok jelentése kitisztul. Az álmok nem csupán a tudatalatti nyelv képeibe írt dolgok. Az elme nyelvét - e nyelvet a pszichológus Erich Fromm „elfelejtett nyelvről” hívja, mert legtöbbször elfelejtette, hogyan értelmezzük — jól ismerők felfedezik jelenlétét más emberi teremtésben, mint mítoszokban, tündérmesékben és vallásos látomásokban. Néhány Dryer által az emberi energiamezőben látott holografikus mozifilm is ezen a nyelven íródott, és az álmok metaforikus üzeneteihez hasonlítanak. Most már tudjuk, hogy a tudatalatti elme nemcsak álmunkban tevékeny, hanem egész idő alatt. Dryer képes lehámozni egy személy éber énjét, és közvetlenül bepillantani a tudatalatti elméjén folyamatosan keresztülráamló szüntelen képfolyamra. Gyakorlata és természetes intuitív tehetsége rendkívüli módon képessé tette a tudatalatti nyelvnek megfejtésére. „A jungi pszichológusok szeretnek engem” — mondja Dryer.

Ráadásul sajátos módon visszajelzést kap, hogy helyesen értelmezett-e egy képet. „Amennyiben nem helyesen magyaráztam, nem tűnik el” - állítja, „Egyszerűen ott marad az energiamezőben. De amint egyszer elmondtam mindent a személynek amit tudnia kell arról a bizonyos képről, elkezd feloldódni és eltűnni.”⁷⁷ Dryer úgy véli, ennek oka, hogy az ügyfél saját tudatalatti elméje választja ki, hogy milyen képeket mutasson neki. Úgy, mint Ullman, az gondolja, hogy az elme mindig megpróbál a tudatos ének tanítani dolgokat, amelyekre annak szüksége van, hogy egészségesebbé és boldogabbá váljék, valamint fejlődjék spirituálisán.

Dryer képessége, hogy megfigyelje és értelmezze a személy elméjének legbelsőbb működését, az egyik oka, hogy olyan mély átalakulásokat képes kiváltani sok ügyfelében. Az első alkalommal, amikor leírta az energiamezőből kibontakozó képfolyamot, az a háttörő élményem támadt, hogy az egyik saját álmomat meséli el, kivéve, hogy ezt az álmod még nem álmodtam meg. Eleinte a képek varázstűkre csak rejtélyesen volt ismerős, de amint egymás után feltárta és megmagyarázta a jelképeket és metaforákat, felismertem saját belső énem fondorkodását, azokat a dolgokat, amelyeket elfogadtam, és azokat

70

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

is, amelyeket kevésbé voltam hajlamos átölelni. Olyan médiumok munkásságából, mint Rich és Dryer, csakugyan világos, hogy óriási mennyiségű információt tárol az energiamező. Elgondolkodtató, hogy talán ez az, amiért Hunt az aurából kinyert adatot elemezve olyan kifejezett káoszmintát kapott.

A képesség, hogy képeket lássunk az emberi energia mezőben, nem új. Majdnem háromszáz évvel ezelőtt, a nagy svéd misztikus, Emánuel Sweclenborg arról számolt be, hogy „hullám-szubsztanciát” látott emberek körül, cs a hullám-szubsztanciában a személy gondolatait képként látta, amiket „portréknak” nevezett. Amikor arról beszélt, hogy más emberek képtelenek látni a hullám-szubsztanciát a test körül, megfigyelte: „Szilárd gondolatfogalmakat láttam, mintha egyfajta hullám vette volna őket körül. De semmi sem éri el [a normális] emberi érzékelést, kivéve, ami középen van, és szilárdnak tűnik.” - Swedenborg képes volt portrékat látni a saját energiamezőjében is: „Valaki ismerősre gondolva megjelen a képe, mint ahogy akkor nézett ki, amikor emberi jelenlétben szólították, de kötülött, mint valami hullámokban áramló, ott volt minden, amit tudtam és gondoltam róla gyerekkortól fogva.”²²

Holografikus testfelmérés

A frekvencia nem az egyetlen holografikus eloszló dolog a mezőben. Médiumok jelentik, hogy a mezőben lévő témák személyes információt meg lehet találni a test aurájának minden egyes részében is. Ahogy Brennan fogalmaz: „Az aura nemcsak képviseli, hanem tartalmazza is az egészt.”²³ A kaliforniai klinikai pszichológus, Ronald Wong Jue egyetért. Jue a Transzperszonális Pszichológiai Társaság korábbi elnöke és tehetséges tisztánlátó, úgy találta, hogy az egyén történetét meg a **testben** található „energiám írták” is tartalmazza. „A test egyfajta mikrokozmosz, egy univerzum önmagában, tükrözi az összes különféle tényezőt, amivel egy személy foglalkozik, és igyekszik integrálni”²⁴ — mondja Jue.

Mint Dryernek és Rich-nak, Jue-nak is megvan a médiumi képessége, hogy ráhangolódjon a személy életének fontos kérdéseiről szóló filmekre. Ahelyett, hogy az energiamezőben látná őket, megidézi azokat elméje szemei előtt, rátéve kezét a személyre, szó szerint pszichome irizálja a testét. Jue szerint ez a technika lehetővé teszi számára, hogy gyorsan meghatározza a személy életében leglényegesebb érzelmi lenyomatokat, fő témákat, kapcsolatmintákat. Gyakran alkalmazza páciensein, hogy megkönnyítse a gyógyító eljárást. „A technikát ténylegesen egy pszichiáter kollegám tanította nekem. Ernest Pecci” - mondja Jue. „Testolvasásnak nevezte. Ahelyett, hogy az éteri testről és hasonlókról beszélnek, úgy döntöttem, hogy a holografikus modell fogom használni a magyarázatához, és holografikus testfelmérésnek fogom nevezni.”³¹ Azon felül, hogy klinikai gyakorlatában használja, Jue szemináriumokat is ad, amelyekben másokat tanít a technika használatára.

Röntgen látás

Az utolsó fejezetben felvetettük annak lehetőségét, hogy a test nem szilárd építmény, hanem egyfajta holografikus kép. Sok tisztánlátó egy másik képessége úgy tűnik, támogatja ezt az elképzelést: szó szerint belenéznek egy személy testébe. Az energiamező látására képes

Holografikusán látni

70

egyének gyakran látásuk fókuszának eltolásával gyakran képesek átlátni a húson és a tcsr csontjain, mintha

azok színes párarétegek lennének.

Kutatása során Karagulla felfedezett számos röntgenlátással rendelkező embert az orvosi hivatáson belül és kívül. Egyikük, egy Diane-ként azonosított hölgy, egy vállalat vezetője volt. Mielőtt találkozott Diane-nal, Karagulla az alábbiakat írta: „Nekem, minr pszichiáternek találkozni valakivel, akiről azt beszélük, képes átlátni rajtam, megszokott helyzetem felkavaró fordítottja volt.”³²

Karagulla elvégeztetett Diane-nal egy hosszú teszt sorozatot. Bemutatta embereknek, és azonnali diagnózist kért tőle. Az egyik ilyen esetben Diane egy hölgy energiamezeiét „fonyadtnak” és „szilánkokra töröttnek” írta le, és azt mondta, hogy ez annak jele, hogy komoly problémája van fizikai restében. Aztán belenézett a nő testébe, és látta, hogy belei elzáródtak a lépéhez közel. Ez meglepte Karagullár, mert a nő nem mutatott semmi ilyen komoly állapotra utaló tünetet. Másnap a hölgy mégis elment az orvosához, és a röntgen vizsgálat kimutatta a bélelzáródást, pontosan a Diane által jelzett helyen. Sürgős műtéttel eltávolították az életveszélyes elzáródást.

Egy másik vizsgálat sorozat alkalmával Karagulla megkérte Diane-t, hogy véletlenszerűen diagnosztizáljon pácienseket egy nagy New York-i kórház rendelőintézetében. Miután Diane meghatározta a diagnózist, Karagulla a páciens kórlapjának áttekintésével elemezte megfigyeléseinek pontosságát. Az egyik ilyen esetben Diane megvizsgálta egy mindkettőjük számára ismeretlen páciens, és azt mondta Karagullának, hogy a nő agyalapi mirigye (egy mirigy mélyen az agyban) hiányzott, a hasnyálmirigye úgy tűnt, mintha nem működne megfelelően, az emlőivel gond volt korábban, de már hiányoztak, a csípőjétől lefelé nem haladt át elegendő energia a gerincén, és problémái voltak a lábaival. A kórlap felfedte, hogy a nő agyalapi mirigyét sebészileg eltávolították, hormonokat szedett, amelyek kihatottak a hasnyálmirigyre, mindkét emlőjét eltávolították rák miatt, megoperálták a hátát, hogy csökkentse a nyomást a gerincében, és enyhítsék láb fájdalmait, idegei megsérültek, ami megnehezítette számára hólyagja ürítését.

Eset-eset után, Diane bemutatta, hogy erőfeszítés nélkül képes bepillantani a fizikai test mélységeibe. Részletes leírással szolgált a belső szervek állapotáról. Látta a belek állapotát, a különböző mirigyek jelenlétét vagy hiányát. Sőt, még a csontok sűrűségét vagy törekenységét is leírta. Karagulla következtetése: „Bár nem tudtam kiértékelni az energia testtel kapcsolatos megállapításait, megfigyelései a fizikai állapotról elképesztő pontossággal egybeestek az orvosi diagnózisokkal.”³⁵

Brennan is jártas az embert testben nézésben, és ezt a képességet „belső látásnak” hívja. A belső látás használatával pontosan diagnosztizálta a fizikai állapotok széles skáláját, beleértve csonttöréseket, rostos daganatokat és rákot. Azt mondja, hogy gyakran képes megmondani egy szerv állapotát a színe alapján: egy egészséges máj például sötétvörös. Egy sárgaságban szenvedő máj betegesen sárgásbarna, és a kemoterápia alatt a máj általában zöldségsárga. Mint sok más belső látással rendelkező médium, Brennan képes látásának fokuszát állítani, és még olyan mikroszkopikus struktúrákat is látni, mint a vírusok és egyedi vörsejtek. Személyesen találkoztam néhány belső látással rendelkező médiummal, és igazolhatom hitelességüket. Az egyik médium, akit láttam e képességét bemutatni, Dryer. Egy alkalom

71

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

mai, nemcsak pontosan diagnosztizálta az egyik belső orvosi problémámat, hanem fel is vetett egy ezzel kapcsolatos teljesen különböző természetű, meglepő információt. Évekkel korábban gondjaim támadtak a lépemmel. A helyzeti kezelendő elkezdtem napi vizualizációs gyakorlatokat végezni, amelyek során láttam a lépemet a teljesség és egészség állapotában, láttam gyógyító fényben fürdeni és így rovább. Sajnálatos módon nagyon türelmetlen vagyok, és amikor nem kaptam azonnali eredményt, dühbe gurultam. A következő meditációm során mentálisan leszidtam a lépemet, és figyelmeztettem, határozott szavakkal, hogy jobban teszi, ha engedelmeskedik nekem. Ez az esemény tisztán a gondolataimban zajlott le, és gyorsan meg is feledkeztem róla.

Néhány nappal később találkoztam Dryerrel, és megkértem, kukkantson a testembe, és mondja meg, ha lát valamit, amiről tudnom kellene (nem említettem neki egészségügyi gondjaimat). Mégis azonnal leírta, hogy mi baj van a lépemmel, aztán elhallgatott, savanyú ábrázolást vágott, mintha össze lenne zavarodva. „A lépem nagyon feldúlt valami miatt” — mormogta. Aztán hirtelen megrázkódott. „**Üvöltöztéla.** lépeddel?” Zavartan igent hebegtem. Dryer kétségbeesetten égnek emelte karjait. „Nem szabad ilyet tenned! A lépem megbetegedett, mert azt hitte, hogy ezt akarod tőle. Ez azért történt, mert öntudatlanul rossz utasításokat adott nekik. Most hogy üvöltöztél vele, teljesen összezavarodott”. Aggodalmasan rázta fejét, „Soha, soha ne legyél mérgező a testedre, vagy belső szerveidre” - tanácsolta. „Csak pozitív üzeneteket küldjél nekik”.

Ez az esemény nemcsak Dryer képességét tárta fel, hogy belenézzen az emberi testbe, hanem azt is sugallta, hogy a lépem rendelkezik valamifajta saját elmével vagy tudatossággal. Ez nemcsak Pert kijelentésére emlékeztetett engem, hogy nem tudja, hol végződik az elme, és hol kezdődik a test, de eltöprengtem azon is, hogy talán a test összes részecskéje - mirigyek, csontok, szenek, sőt sejtek - rendelkeznek saját értelemmel? Amennyiben a test teljesen holografikus, lehet, hogy Pert megjegyzése helyesebb, mint amennyire felfogjuk, és az egész tudatosságát nagyon is tartalmazza összes rész.

A belső látás és a sámánizmus

Néhány sámán kultúrában a belső látás a sámánvá válás egyik előfeltétele. A chilei araucanian indiánok között egy újonnan beavatott sámánt megtanítanak imádkozni kimondottan ezért a képességért. Ennek oka, hogy a sámán fő szerepe az araucanian kultúrában, hogy diagnosztizálja és gyógyítsa a betegségeket, és ezért a belső látást alapvető fontosságúnak tekintik.³⁴ Az ausztrál sámánok úgy hívják erre a képességre, mint „erős szem” vagy „szívvel látni”.³⁵ Az ecuadori Andok keleti, erdővel borított lejtőin élő jivaro indiánok ezt a képességet úgy szerzik meg, hogy dzsungelből kivonatolják, **ayahuasat** - ez egy hallucinogén anyagot tartalmazó növény, amiről úgy tartják, hogy fogyasztójának médiumi képességeket adományoz, Michael Harner, a New York-i New School for Social Research sámáni kutatásokra szakosodott antropológusa szerint az **ayahuasca** lehetővé teszi a jivaro sámán számára, „hogy belenézzen a páciens testébe, mintha az üvegől lenne”.¹⁶

Csakugyan, a képesség, hogy „lásson” egy betegséget — akár ténylegesen betekintve a testbe, vagy a betegséget megjelenítő valamiféle metaforikus hologram, mint például egy démoni és visszataszító teremtmény háromdimenziós képének látása a testben vagy a test

Holografikusán látni

72

környékén - egyetemes a sámáni hagyományokban. De bármilyen is a kultúra, amelyben a belső látásról számolnak be, következményei ugyan olyanok. A test egy energia építmény, és végső soron, lehet, hogy semmivel sem szubsztanciálisabb, mint az energiamező, amibe beágyazódik.

Az energiamező, mint kozmikus modell

Az az elképzelés, hogy a fizikai test csupán egy újabb sűrűségi szint az emberi energiamezőben, és hogy egyfajta, az aura intenciókintáiból összeálló hologram, megmagyarázhatja mind az elme rendkívüli gyógyító hatalmát, mind pedig a test fölötti általános hallatlan uralmát. Mivel egy betegség a resti megjelenést hetekkel, sőt hónapokkal megelőzően érzékelhető az energiamezőben, sok médium szerint a betegség ténylegesen az energiamezőből származik. Ez azt sugallja, hogy a mező valamilyen módon elsődlegesebb, mint a fizikai test, és egyfajta modellként szolgál, amihez a test felépítése igazodik. Másképp fogalmazva, az energiamező lehet a test saját burkolt rend változata.

Ez tnegmagyarázhatja Achterberg és Siegel felfedezését, hogy a páciensek már „felfestik” betegségeiket hónapokkal korábban, mielőtt a betegségek megnyilvánulnak testükben, jelenleg az orvostudomány nem tudja megmagyarázni, hogy egy mentális kép hogyan tud betegséget létrehozni. De mint láttuk — a gondolatainkat foglalkoztató elképzelések gyorsan megjelennek kép formájában, az energiamezőben. Amennyiben az energiamező a modell, ami vezeti és formázza a testet, lehet, hogy egy betegség elképzelésével, akár öntudatlanul is, és ismételtelen beleerőltetve jelenlétét a mezőbe, ténylegesen programozzuk a testet a betegség megjelenítésére.

Hasonlóképpen, ugyanez a mentális képek, az energiamező és a fizikai test közti dinamikus kapcsolat lehet az egyik ok, amiért a képzelet és a vizualizáció meggyógyítani is képes a testet. Még azt is segíthet megmagyarázni, hogy a hit és a vallásos képek fölötti meditáció hogyan teszi lehetővé a stigmásoknak szögszerű húsudorok növesztését a kezeiken, jelentudományos megértésünk kudarcot vall e biológiai képesség megmagyarázásában, de láthatóan a folyamatos ima és meditáció képes létrehozni, hogy ezek a képek olyan mélyen belenyomodjanak az energiamezőbe, hogy a minták állandó ismétlése végül megjeleníti a formát a testben.

Az egyik kutató, aki szerint az energiamező formázza a testet, és nem fordítva, Richárd Gerber, egy detroitii orvos, aki tizenkét éve kutatja a test finom energiamezőinek orvosi jelentőségét. „Az éteri test a fizikai test növekedését és fejlődését irányító holografikus sablon” - állítja Gerber.³⁷

Gerber szerint a különböző rétegek, amelyeket néhány médium lát az aurában, szintén szerepet játszanak a gondolat, az energiamező és a fizikai test közti dinamikus kapcsolatban. Ugyanúgy, mint ahogy a fizikai test alárendelt az éterinek, az éteri test alárendelt az asztrális/ emocionális testnek, az asztrális/emocionális a mentálisnak, és így tovább — mondja Gerber —, mindegyik test sablonként szolgál az előtte lévő számára, ily módon, minél finomabb az energiamező rétege, amiben egy kép vagy egy gondolat megnyilvánul, annál nagyobb

72

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

a képessége, hogy meggyógyítsa és átformálja a testet. „Mivel a mentális test energiát táplál az asztrális/emocionális testbe, ami aztán továbbadja az éteri és fizikai testnek, ha mentális szinten gyógyítunk egy személyt, az erősebb és tartósabb eredményekhez vezet, mintha az asztrális vagy éteri szinten tesszük ezt” - mondja Gerber.³⁸

A fizikus Tiller egyetért. „A gondolatok, amiket teremtünk, mintákat hoznak létre a természet eimeszintjén. Így látjuk, hogy a betegség végül ténylegesen megnyilvánul a megváltoztatott elmémintákból a ratsni-hatás révén — először az éteri szinten hat, aztán végül a fizikai szinten, ahol betegségnek érzékeljük.” fillér szerint a betegségek gyakori visz-szatérésének oka az, hogy az orvostudomány jelenleg csak fizikai szinten nyújt kezelést. Úgy érzi, hogy amennyiben az orvosok képesek lennének az energiamezőt is kezelni, hosszabb ideig fennmaradó gyógyulásokat tudnának létrehozni. Egészen addig, amíg erre nem kerül sor, sok kezelés nem lesz maradandó, mivel nem változtattuk meg az alaphologramot az elme és spirituális szinteken” - állítja.³⁹⁻¹

Széleskörű elmékedései során Tiller még azt is felveti, hogy maga az Univerzum is finom energiamezőként indult, fokozatosan sűrűsödött be, és vált anyagivá egy hasonló ráesni hatás révén. Ahogy ő látja, lehet, hogy Isten cg)- isteni mintaként vagy elképzelésként teremtette a Világmindenséget. Mint ahogy a médiumok által látott lebegő kép az emberi energiamezőben, ez az isteni minta sablonként működött, befolyásolva és alakítva a kozmikus enetgiamező egyre kevésbé finom szintjeit „Haladva lefelé egy sor hologramon keresztül”, amíg Össze nem állt egy fizikai univerzum hologramjává.”⁴⁰

Amennyiben ez igaz, úgy azt sugallja, hogy az emberi test másképpen holografikus, mivel mindegyikünk igazából egy miniatúr univerzum. Továbbá, ha a gondolataink nemcsak a mi saját energiamezőnkben képesek homályos holografikus képek kialakulását okozni, hanem a valóság finom energiaszintjein is, ez segíthet megmagyarázni, hogyan képes az emberi elme létrehozni az előző fejezetben megvizsgált csodákat. Még a szinkronicitást is megmagyarázhatja, vagy hogy az elménk legbelsőjének folyamatai és képei hogyan képesek alakot öltetni a külső valóságban. Újra, lehet, hogy a gondolataink folyamatosan hatnak a holografikus Univerzum finomabb energiaszintjeire, de csak az erős érzelmekkel töltött gondolatok, mint a válság és átalakulás pillanatait kísérik —azok az eseményfajták, amelyek úgy tűnik, szinkronicitásokat hoznak létre —, hatékonyak eléggé, hogy egybeesések sorozataként nyilvánuljanak meg a fizikai valóságban.

Résztevő valóság

Természetesen e folyamatok nem függenek az Univerzum finomabb energiamezőinck mereven meghatározott rétegekbe osztásától. Működhetnek még akkor is, hogyha az Univerzum finom mezői egyetlen egyenletes kontinuumot képeznek. Tekintve, hogy ezek a finom mezők mennyire érzékenyek a gondolatainkra, nagyon óvatosoknak kell lennünk, amikor megpróbálunk rögzített elképzeléseket kialakítani szervezésükről és fe lépí rás ükről. Amit hiszünk róluk, ténylegesen kialakítja és megteremti felépítésüket.

falán ezért nem értenek egyet a médiumok, hogy vajon az emberi energiamező rétegekre osztott-e vagy sem. Azok a tisztán meghatározott rétegekben hívó médiumok ténylegesen

Holografikusán látni

okozhatják, hogy az energiamező rétegekbe rendeződik. Az egyén, akinek energia mezőjét megfigyelik, szintén részt vehet e folyamatban. Brennan nagyon őszinte ezzel kapcsolatban, és megjegyzi, hogy mennél inkább érti ügylete a rétegek közti különbséget, annál tisztábbá és megkülönböztetne tövé válnak energiamezeje rétegei. Megvallja, hogy az energiamező fel-építményét egyfajta rendszerként látja, és mások másfajta rendszerekkel álltak elő. Például a tantrák — egy i.sz. IV-VI. században írt hindu jógikus szöveggyűjtemény - szerzői csupán három szintet érzékeltek az energiamezőben.

Egyes bizonyítékok szerint a tisztánlátók által akaratlanul teremtett felépítmények az energiamezőben figyelemre méltóan hosszú életűek lehetnek. Az ősi hinduk évszázadokon keresztül úgy hitték, hogy minden csakrának van egy közepébe írt szanszkrit betűje. A klinikai pszichológus japán kutató, Hiroshí Motoyama sikeresen kifejlesztett egy technikát a csakrák elektromos jelenlétének mérésére. Azt mondja, hogy először azért kezdtek érdekelni a csakrák, mert anyja, egy természetes tisztánlátói tehetséggel megáldott egyszerű asszony, tisztán látta őket. Éveken keresztül tanácstalan volt, mert valami olyasmit látott szívcsakrájában, ami egy fordított vitorlás hajónak látszott. Amikor Motoyama elkezdte kutatásait, csak akkor fedezte fel, hogy amit anyja látott, az a szanszkrit **yam** berű, az a betű, amit a hinduk a szívcsakrában érzékeltek.¹¹ Néhány médium, mint Dryer, azt mondja, hogy szintén látnak szanszkrit betűket a csakrákban. Mások nem. Az egyeden magyarázatnak az tűnik, hogy a betűket látó médiumok ténylegesen azokra a holografikus felépítményekre hangolódnak rá, amelyeket az ősi hinduk hitei reges rég rányomtak az energia mezők re. Első látásra ez a felvetés furcsának tűnhet, de nem előzmény nélküli. Mint ahogy láttuk, a kvantumfizika egyik alapvető tanítása, hogy nem felfedezzük a valóságot, hanem részt veszünk teremtésében. I.ehet, hogy ahogy mélyebbre hatolunk a valóság szintjeibe, túl az atomon, az emberi aura finom energiáinak szintjeire, a valóság résztvevő természete még kifejezettebbé válik. Így rendkívül óvatosnak kell lenni, mikor azt mondjuk, hogy felfedeztünk egy bizonyos felépítést vagy mintát az emberi energiamezőben, mivel lehet, hogy ténylegesen megteremtettük, amit találtunk.

Az elme és az emberi energiamező

Figyelemre méltó, hogy az emberi energiamező vizsgálata pontosan Pribram következtetéseire vezet minket, amit akkor tért, miután felfedezte, hogy az agy az érzékszervektől érkező jeleket frekvencia nyelvre váltja. Azaz két valóságunk van: az egyikben a tesziúik kézzelfoghatónak tűnik, és pontos elhelyezkedéssel bír térben és időben; és egy másik, amelyikben lényünk maga, úgy tűnik pislákoló energiafelhőkét) létezik elsődlegesen, amelynek végső elhelyezkedése a térben valamiképp homályos, sőt értelmezhetetlen. Ez a megértés néhány méiv kérdést vet föl. Az egyik: mivé vált az elme? Azt tanították nekünk, hogy az elme agyunk terméke, de ha az agy és a fizikai test csupán hologram, egy növekvően finom energiamező-kontinuum legsűrűbb része, mit mond ez az elméről? Az emberi energiamező kutatói válasszal szolgálnak.

Az idegélettan kutató, Benjámin Libet és Bertram Fcinsrein minapi felfedezése a Mount Zion Kórházban San Francisco-ban, felkavarta a tudományos közösséget. Megmért

73

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

ték egy paciens bőrének érintésétől a kiváltott elektromos jel agyába érkezéséig eltelt időt. A páciens szintén megkérték, hogy nyomjon meg egy gombot, amikor felfogta az érintést. Lábét és Feinsteint úgy találta, hogy az agy az ingert 0,0001 másodpercen belül érzékelte, és a páciens 0,1 másodperc múlva nyomta meg a gombot, miután megkapta az ingert.

Vizont figyelemre méltó, hogy a páciens beszámolója szerint NEM volt tudatos SEM az ingerre, sem a gomb megnyomására **majdnem 0,5 másodpercig**. Ez azt jelenti, hogy a válasz feletti döntést a tudatalatti elme hozta. A páciens a cselekedetre való tudatossága volt a lassú ember a versenyben. Még feikavaróbb, hogy egyetlen vizsgált páciens sem volt tudatában, hogy a tudatalatti elméje már megnyomta a gombot, amíg tudatosan nem hozta meg a döntést. Agvuk valahogy létrehozta a megnyugtató érzécsalódást, hogy tudatosan irányították a cselekedetet, bár nem ez történt.¹² Emiatt néhány kutató eltöprengett, hogy a szabad akarat csupán illúzió-e. Későbbi tanulmányok kimutatták, hogy másfél másodperccel azelőtt, hogy „eldöntöcnénk” valamely izmunk megmozdítását, mint például egyik ujjunk felemelését, agyunk már kiadja a mozgulat végrehajtásához szükséges jeleket.¹³ Megint felmerül a kérdés: ki hozza a döntést, a tudatos vagy a tudatalatti elme?

Hunt továbbviszi ezt a felfedezést. Kiderítette, hogy az emberi energiamező még az agynál is korábban válaszol az ingerre. Egyidejűleg vizsgálta EMG-vel az energiamezőt és EEG-vel az agyat. Felfedezte, hogy hang vagy fényvillanás hatására az elektromos mező EMG-je korábban jelzi az ingert, mint ahogy feltűnik az EEG-n. Mit jelent ez? „Úgy gondolom, hogy messze túlbecsültük az agyat, mint az emberi lény világhoz való kapcsolódásának aktív összetevőjét” — mondja Hunt. „Az agy csupán egy valóban jó számítógép. De az elme azon aspektusait, amelyeknek közük van a kreativitáshoz, képzelő erőhöz, spiritualitáshoz és az összes ilyen dologhoz, egyáltalán nem látom az agyban. Az elme nem az agyban, hanem abban az átkozott mezőben van! M Dryer szintén megjegyezte, hogy az energiamező hamarabb válaszol, minthogy a személy tudatosan jelezné a választ. Ennek következménye, hogy ahelyett, hogy ügyfelei reakcióit arckifejezésük alapján ítélné meg, csukott szemmel azt figyelte, hogyan reagál energiamezejük. „Ahogy beszélek, látom a színváltozást energiamezejükben. Látom, hogyan éreznek azzal kapcsolatban, amit mondok, anélkül, hogy meg kellene kérdeznem tőlük. Például, ha az energiamezejük ködössé válik, tudom, hogy nem értik, amit mondok nekik” - mondja.⁴¹

Amennyiben az elme nem az agyban van, hanem a mind az agyat, mind a fizikai testet átható energiamezőben, megmagyarázza, hogy miért van az, hogy médiumok, mint például Dryer, egy személy elméjének oly nagy részét látják a mezőben. Azt is megmagyarázza, hogy a lépem — egy általában a gondolkodással nem társított szerv — hogyan mutatott alapvető intelligenciát. Valóban, ha az elme a mezőben van, ez azt sugallja, hogy tudatosságunk, a gondolkodó-érző részünk, nem korlátozódik a fizikai testre, és mint látni fogjuk, tekintélyes mennyiségű bizonyíték támogatja ezt az elképzelést.

Azonban először irányítsuk figyelmünket egy másik kérdésre. A test szilárdsága nem az egyetlen illuzórikus dolog egy holografikus Univerzumban. Mint ahogy láttuk, Bohm szerint maga az idő sem abszolút, hanem a burkolt rendből bontakozik ki. Ez azt sugallja, hogy az idő lineáris felosztása múltra, jelenre és jövőre, szintén

csupán egy másik elmesziilemény. A következő fejezetben megvizsgáljuk az ezt az elképzelést támogató bizonyítékokat, továbbá hogy e látásmódnak milyen hatásai vannak életünkre az itt és mostban.

HARMADIK RESZ

TER ES IDO

A sámánizmus és a kutatás hasonló misztikus területei jelentőséget nyertek, inert új elképzeléseket sugallnak az elméről és a Szellemről. Olyan dolgokról beszélnek, amelyek nagyon kitágítják a tudatosság birodalmát... a hitet, a tudást, sőt még a tapasztalást is, hogy érzékeink fizikai világa csupán káprázat, az árnyak világa, és hogy a testünknek hívott háromdimenziós eszköz csupán tartója vagy lakhelye annál a testnél Valami végtelenül nagyobbnak, átfogóbbnak, ami a valódi élet anyaméhét alkotja.

—Holger Kalweit

Drmmtime and Inner Space (Ahmídi'í és belső tér)

7

Idő az elmén kívül

Az elme „otthona”, mint ahogy minden más dologé, a burkolt rend. E szinten, ami a teljes szemmel látható világmindenség alapvető plénuma (telített tér, a vákuum ellentéte — a ford.), nincs lineáris idő. A burkolt tartomány időtlen, a pillanatok nincsenek sorosan felfűzve, mint gyöngyszemek egy zsinagon.

—Larry Dossey

Recovering the Soul (A lélek visszaszerzése)

Ahogy a férfi kibámolt a térbe, a szoba, amelyben volt, kísértetiessé és átlátszóvá vált, s a helyén megidézett egy jelenetet a messzi múltból. Hirtelen egy palota udvarán találta magát, és előtte egy fiatal nő, olajbarna bőrű, és nagyon csinos. A férfi az arany ékszereket is látta a nő nyaka körül, csuklóján és bokáján, fehér ártetsző ruháját, fonott fekete haját, amit királyi módon összefogott egy magas, négyszögletes fejdísz. Ahogy a férfi a nőre nézett, információk özönlöttek elméjébe a nő életéről. Tudta, hogy egyiptomi, herceg, de nem a fáraó lánya. Férjezett. Nyúlánk férje haját arca mindkét oldalán leomló fonatok sokaságában hordta.

A férfi képes volt a jelenet elő retéké részére is, átrohanva a nő életének eseményein, mintha csupán egy film jelenetei lettek volna. Látta belehalni egy szülésbe. Végignézte a nő bebaizsamozásának hosszadalmas és körülményes lépéseit, halotti körmenetét, a márványkoporsóba helyezését kísérő szertartásokat, s amikor a végérc ért, a képek elhalványultak. A szoba újra visszatért látóterébe.

A férfi Stefan Ossowiecki, egy Oroszországban született lengyel, a század egyik legtehetségesebb dsztániátója. Az időpont 1935. február 14. A múlt látomása akkor jelent meg előrré, amikor kezébe fogott egy megkövesedett emberi lábfej töredéket.

Ossowiecki oly hozzáértést tanúsított a műtárgyak pszicho metrikus vizsgálatában, hogy végül felkeltette Stanislaw Poniatowski, a Varsói Egyetem tanárának, Lengyelország korának legkiválóbb összehasonlító néprajzkutatójának figyelmét. Poniatowski tesztelte Ossowiecki! a világ különféle régészeti területeiről származó különféle pattintott kőszerszámokkal. Ezek legtöbbször használati célja, mibenléte olyan nehezen meghatározható volt, hogy csak a gyakorlott szem vette észre, hogy emberi kéz formálta őket. Előzetesen szakértők megvizsgálták azokat, így Poniatowski ismerte korukat és történelmi eredetüket — mely információkat gondosan eltitkolta Ossowiecki elől.

74

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

NEM SZÁMÍTOTT. OSSOWIECKI ÚJRA ÉS ÚJRA HELESEN AZONOSÍTOTTA A TÁRGYAKAT, LEÍRVA KORUKAT, AZ ŐKET KÉSZÍTŐ KULTURÁT ÉS A FÖLDRAJZI HELYSZÍNEKET, AHOL MEGTALÁLTÁK ŐKET. Néhány esetben az Ossowiecki által megadott helyszínek eltértek Poniatowski jegyzeteitől, de Poniatowski rájött, hogy minden esetben jegyzetei voltak hibásak, s nem pedig Ossowiecki információi.

Ossowiecki mindig azonos módon dolgozott. Kezébe fogta a tárgyat cs koncentrált, amíg az előtte lévő szoba, sőt még saját teste is homályossá, majdnem nem létezővé vált. Miután ez az átmenet bekövetkezett, azon kapta magát, hogy a múlt háromdimenziós filmjét nézi. Ekkor a jeleneten belül odament, ahova akart, és megnézett bármit, amit kiválasztott. Míg a múltat bámulta, Ossowiecki még a szemét is mozgatta előre hátra, mintha a leírt jelenetek ténylegesen megjelentek volna előtte fizikailag.

Látta a növényzetet, az embereket és lakóhelyüket. Egyik esetben, amikor egy kőszekőt tartott a kezében a Magdalcnia-i kultúrából — egy virágkorát i.e.

15 ezertől 10 ezerig Franciaországban élő kőkorszaki nép — Ossowiecki azt mondta Poniatowski, hogy a Magdalcniai nők felettébb összetett hajviseletet hordtak. Abban az időben ez teljesen képtelennek tűnt, de az ezt követő magdateniai női szobrok felfedezése, gazdagon díszített frizuráikkal, igazolta Ossowieckit.

A kísérletek során Ossowiecki több mint száz először pontatlannak tűnő, múltból származó részlettel szolgált, amelyek később mind helyesnek minősültek. Azt állította, hogy a kőkorszaki népek olajlámpákat használtak, és ez beigazolódott, amikor a franciaországi Dordogne-béli ásatások olajlámpákat tártak fel, pontosan abban a méretben és stílusban, ahogy leírta. Részletes rajzokat készített állatokról, amelyekre a különféle népek vadászta, a kunyhók stílusáról, amelyben laktak, és temetkezési szokásairól — mindegyik feltételezést később megerősítették a régészeti felfedezések.¹

Poniatowski munkája Ossowieckivel nem egyedi. Norman Emerson, a Torontoi Egyetem antropológia tanára, és a Kanadai Régészeti Társaság alapító alelnöke szintén vizsgálta a tisztánlátók alkalmazását a régészeti munkában. Emerson kutatása egy George McMullen nevű tehcautosofor köré összpontosult. Mint Ossowieckinck, McMullennck is megvult a képessége a tárgyak pszichomerrizálására, és felhasználására a múltbeli jelenetekre hangolódáshoz. McMullen is rá tudott hangolódni a múltra egyszerűen azzal, hogy meglátogatta egy régészeti ásatás helyszínét. Ha egyszer ott volt, előre és hátra lépegetett, amíg el nem igazodott. Akkor elkezdte leírni az azon a helyen egykor virágzó népet és kultúrát. Egy ilyen alkalommal Emerson látta McMullent egy csupasz tisztáson ugrándozi, amint léptelivel kimért egy helyszínt, amiről azt állította, hogy valaha egy irokéz hosszú ház helye volt. Emerson cölöppel megjelölte a területet, és hat hónappal később feltárt egy ősi építményt, pontosan a McMullen mutatta helyen.*

Jóllehet, Emerson kétkedőként kezdte munkáját McMullennel, a bizonyítékok hívóvé tettek. 1973-ban a Kanadai vezető régészek éves gyűlésén kijelentette: „Meggyőződés, hogy tudást kaptam régészeti műtárgyakról és régészeti helyszínekről egy pszichikus informátortól, aki úgy mesélt nekem ezt az információt, hogy nem rendelkezik semmilyen bizonyítékkal, amire következtetéseit alapozhatná”. Beszédét azzal fejezte be, hogy érzése szerint McMullen bemutatói egy teljesen új látóhatárt nyitottak a régészetben, és hogy a médiumok jövőbeni használatának a régészeti kutatásokban „elsődlegességet” kell biztosítani.³

Valójában a *rtrokognkió*, vagyis bizonyos személyek képessége, hogy figyelmüket

Idő az elmén kívül

a múltra összpontosítsák, és szó szerint visszatekintsenek, újra és újra megerősítést nyert különböző kuratók által. Az 1960-as években W. H. C. Tenhaeff, az Utrechti Állami Egyetem Parapszichológia Intézetének igazgatója, és Marjus Vaikhoff, a Dél-Afrikai Johannesburgban lévő Witwaterslandi Egyetem művészeti karának dékánja által lefolytatott kísérletsorozatban úgy találta, hogy a nagy holland médium, Gerard Croiset képes volt pszichometrizálni még a legkisebb csonttöredéket is, és pontosan leírni múltját.' Dr. Lawrence LeShan, egy New York-i klinikai pszichológus, egy másik kételkedőből vált hívó, hasonló kísérleteket hajtott végre egy ismert amerikai médiummal, Eileen Garrett-tel.¹ Az Amerikai Régészeti Társaság 1961-es éves közgyűlésén a régész, Clarence W! Weiant feltárta, hogy nem tette volna meg híres Tres Zapotcs felfedezését - amit egyetemlegesen a valaha is felfedezett, egyik legfontosabb Közép-amerikai régészeti leletnek tekintenek —, hogy ha nem segítette volna egy médium.¹

Stephan A. Schwartz, egy korábbi **National Geographic** fólóírar-szerkesztő, és az MIT's Secretary of Defense Discussion Group on Innovation, Technology, and Society tagja, úgy hiszi, hogy a retrokogníció nemcsak, hogy valós, hanem végül elmozdulást fog kiváltani a tudományos valóságban, olyan mélyet, mint a Kopernikusz és Darwin felfedezéseit követő elmozdulások. Schwartz meggyőződése oly erős, hogy könyvet írt a témáról **The Secret Vaults of Time (Az idő titkos barlangjai)** címmel, melyben áttekinti a tisztánlátók és régészek együttműködésének történetét. „Háromnegyed évszázad óta a pszichikus régészet valóság” — mondja Schwartz. „Ez az új megközelítés sokat **tett** annak bemutatásában, hogy a Nagy Matriális világnézet számára annyira kritikus idő és tér keret semmiképpen sem olyan teljesen önálló építmény, mint a legtöbb tudós hiszi”.⁷

A múlt, mint hologram

Az ilyen képességek azt sugallják, hogy a múlt nem vész el, hanem még mindig létezik valamilyen elérhető formában az emberi érzékelés számára. Az univerzum szokásos szemlélete nem teszi lehetővé számunkra a dolgok ilyen tényállását, viszont a holografikus modell igen. Bohm elképzelése, hogy az idő folyása a kinyilvánítások és beburkolódzó-sok folyamatos sorozatának terméke. Azt sugallja, hogy amikor a jelen beburkolódik, és a múlt részévé válik, nem szűnik meg létezni, hanem egyszerűen visszatér a burkolt kozmikus tárházába. Vagy ahogy Bohm fogalmaz: „A múlt egyfajta burkolt rendezettségként tevékeny a jelenben.”⁸ Ha — mint ahogy Bohm javasolja — a tudatosság forrása szintén a burkoltban van, ez az.t jelenti, hogy az emberi elme, és a múlt holografikus feljegyzése már létezik ugyanabban a tartományban, már - hogy úgy mondjam - szomszédok. Ily módon egy elmozdulás figyelmünk gyújtópontjában minden, ami szükséges lehet a múlt eléréséhez. A tisztánlátók, mint McMullien és Ossowiecki lehet, hogy egyszerűen olyan egyének, akiknek van egy veleszületett fogása, hogy megtegyék ezt az elmozdulást, de újfent, mint a megvizsgált oly sok más emberi képesség esetén, a holografikus elképzelés szerint ez a tehetség orr szunnyad mindannyiunkban.

75

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

A múlt a burkoltban való tárolási módjának metaforáját is megtalálhatjuk a hologramban. A tevékenység minden egyes fázisa — mondjuk, egy nő szappanbuborékot fúj — rögzítésre kerül, mint egymást követő képek sorozata egy sok-képes hologramban, minden egyes kép olyanná válik, mint egy kocka a filmben. Amennyiben a hologram egy „fehér fény” hologram - egy képét szabad szemmel is látható holografikus filmdarab, és nem igényel lézertényit, hogy láthatóvá váljék —, akkor a néző a film mellett elsétálva megváltoztatja érzékelési szögét, akkor olyasmit fog látni, ami megfelel egy szappanbuborékot fújó nő három-dimenziós mozgó képének. Más szavakkal, ahogy a különböző képek kinyilvánulnak és beburkolóznak, együtt áramlónak fognak tűnni, és a mozgás illúzióját nyújtják.

A hologramokat nem ismerő személy hibásan feltételezhetné, hogy a szappanbuborékok fújásának különböző állomásai átmenetiek, és ha egyszer érzékeltük őket. sosem láthatjuk újra, de ez nem igaz. A teljes tevékenység mindig tárolásra kerül a hologramban, és a néző változó perspektívája nyújtja azt az illúziót, hogy időben kinyilvánul. A holografikus elmélet azt sugallja, hogy ugyanez igaz múltunkat illetően is. Ahelycrr, hogy feledésbe vessze, tárolva marad a kozmikus hologramban, és mindig újra elérhető.

A retrokogníciós élmény egy másik hologramra emlékeztető tulajdonsága az elért jelenetek három-dimenzióssága. Például, egy szintén tárgyakat pszichometrizáló Rich nevű médium állítása szerint tudja, mit értett azon Ossowiecki, amikor azt mondta, hogy az általa látott képek három-dimenziósak, és valóság, valóságabbak, mint a szoba, amelyben ült. „Olyan mintha a jelenet felülkerekedne” — mondja Rich. „Uralkodóvá válik, és ha egyszer elkezd kinyilvánulni, ténylegesen részévé válok. Olyan, mintha két helyen lennék egyszerre. Tudatában vagyok, hogy egy szobában ülök, de benne vagyok a jelenetben is.”

Hasonlóan holografikus a képesség helyhez nem kötött természete Médiumok képesek hozzáférni, egy bizonyos régészeti helyszín múltjához akkor is, ha a helyszínen vannak, és akkor is, ha sok kilométernyire. Más szavakkal: a múlt feljegyzése, úgy tűnik, nem egy bizonyos helyszínen tárolódik, hanem mint egy hologramban, az információ nem kötődik helyhez, hanem a tér-idő keret bármely pontjáról elérhető. A jelenség helynélküli aspektusát tovább hangsúlyozza a tény, hogy néhány médiumnak még pszichometriához sem kell folyamodnia, hogy a múlt hangolódjon. A híres tisztánlátó, Edgár Cayce be tudott csatlakozni a múltba, egyszerűen leheveredve díványára a házában, és egy alvásszerű állapotba lépve. Köteteket mondott tollba az emberi faj történelméből, gyakran meghökkentő pontossággal. Például, megjelölte a helyszínt, és leírta az Esszésus közösség történelmi szerepét Qumranban, 11 évvel a Holt tengeri tekercsek felfedezését megelőzően (a Qumran feletti barlangokban), amelyek megerősítették kijelentéseit.”

Érdemes megjegyezni, hogy sok retrokogníciós egyén az emberi energiamezőr is képes látni. Mikor gyerek volt, Ossowiecki anyjától szemcseppeket kapott, hogy megszabaduljon az emberek körül látott színes sávoktól, és McMullcn is meg tudta állapítani egy személy egészségét megvizsgálva annak energiamezejét. Ez az sugallja, hogy a retrokogníció kapcsolatban lehet a valóság finomabb rezgéseinek látásával. Másképp szólva, lehet, hogy a múlt csupán eggyel több kódolt dolog Pribram frekvenciatartományában, a kozmikus interferenciaminták egy része, amelyeket legtöbbször valóságából, s csali néhányunk hangolódik rá, és képes átalakítani hologram-szerű képekké. „Lehet, hogy a holografikus állapotban — a frekvencia tartományban — a négyezer évvel ezelőtti, a holnap” — mondja Pribram.”

Tdő az elmén kívül

Árnyak a múltból

Az elképzelés, hogy a múlt holografikusán tárolódik a kozmikus hullámokban, és esetlegesen az emberi elme kicsipegetheti, és átalakíthatja hologramokká, szintén megmagyarázhat néhány kísértetjárást. Sok kísértet nem tűnik sokkal többnek hologramnál, egy személy vagy egy jelenet három-dimenziós felvétele a múltból. Például, a szellemekről szóló egyik elmélet szerint a kísértetek halott személyek lelkei vagy szellemei, de nem mindegyikük emberi. Számptalan esetet jegyeztek fel mozdulatlan tárgyak árnyait látott egyénekről -e tény azt az elképzelést cáfolja, hogy a kísértetek mindig testüket elhagyott emberek lelkei. A **Pbantasms of the Living (Az élő kísértetei)** egy vaskos kétkötetes kísértetjárásról és más paranormális jelenségről szóló jól dokumentált riportgyűjtemény a Londoni Pszichikai Kutatási Társaság összeállításában, sok ilyen példát sorol fel. Az egyik ilyen esetben egy brit katonatiszt és családja látta, amint egy kísérteties lovas kocsi gyepükre hajtott, cs megállt. Olyan valósnak tűnt a kísérteties kocsi, hogy a tiszt fia közel lépett hozzá, s egy női alakot látott benne. A kép eltűnt, mielőtt jobban megnézhetné volna, és nem hagyott maga után sem ló-, sem ketéknymokat.¹²

Milyen általánosak az ilyen tapasztalatok? Nem tudjuk, de azt tudjuk, hogy az Egyesült Államokban és Angliában több tanulmány szerint a népesség 10-17%-a látott kísértetet, ami jelzi, hogy ez a jelenség sokkal általánosabb lehet, mint legtöbbünk feltételezné.¹¹

Az elképzelést, hogy néhány esemény erősebb lenyomatot hagy a holografikus feljegyzésben, mint mások, az is támogatja, hogy a kísértet járáások hajlamosabbak megtörténni olyan helyszíneken, ahol valami szörnyűséges erőszakos tett, vagy más szokatlanul erőteljes érzelmi töltésű esemény történt. Az irodalom tele van gyilkosságok, katonai csaták és másfajta súlyos testi sértés helyszínein megjelenő kísértetekkel. Ez azt sugallja, hogy a képeken és hangokon felül, az esemény sorát) kiváltott érzelmek is feljegyzésre kerülnek a kozmikus hologramban.

Úgy tűnik, az ilyen események érzelmi hevésege kiemeli őket a többi holografikus feljegyzés közül, cs a normális egyének számára lehetővé teszi, hogy akaratlanul rácsadakozzanak.

A kísértetjárások közül sok nem a boldogtalan, földhözkött szellemek termékének tűnik, hanem véledenszerű bepillantásoknak a múlt holografikus feljegyzéseibe. Ezt támogatja a téma irodalma is. Például 1907-ben a költő, William Butler Yeats ösztönzésére egy UCLA antropológus és vallástudós, név szerint W. Y. Evans-Wentz nekivágott egy kétéves utazásnak Írországon, Skócián, Wajiesen, Cornwallon és Nagy Britannián át, hogy kikérdezzék állítólag tündérekkel és más természetfölötti lényekkel találkozott embereket. Evans-Wentz azért vágott c feladatba, mert Yeats azt mondta neki, ahogy a XX. századi értékek helyettesítették a régi hiteket, ezért a tündérekkel való találkozások egyre ritkábbá váltak, és dokumentálni keil őket, mielőtt a hagyomány teljesen elvész. Amint Evans-Wentz faluról falura járt, kérdegetve a hit általában idősebb oszlopos tagjait, felfedezte, hogy nem minden tündér volt kicsi, akivel az emberek találkoztak a völgyekben és a holdsütött réteken. Néhányan magasak voltak, és úgy néztek ki, mint a hétköznapi emberi lények, kivéve, hogy fénylők és áttetszők voltak, és megvolt az a furcsa szokásuk, hogy korábbi történelmi időszakok ruháit viselték.

Mi több, ezek a „tündérek” gyakran tűntek fel régészeti romok - temetkezési hantok, állókövek, málladozó VI. századi erődök, stb. környékén, és az elmúlt időkhöz kapcsolódó

76

HOI.OÜRAFTKUS UNIVERZUM

tevékenységekben vettek részt. Evans-Wentz kikérdezett tanúkat, akik Erzsébet-kori ruhákba öltözött férfiaknak látszó tündéreket láttak vadászni, régi erődítmények maradványaiból kísérteties menetben ki- és be vonuló, valamint ősi templomok romjai közt harangozó tündéreket. Egy tevékenységet a tündérek látszólag mértéktelenül szerettek: háborút viselni. Könyvében: **'The Fairy-Faith in Ceitic Countries (Tündérhita kelta országokban)** Evans-Wentz leírja egyének tucatjainali beszámolóját, akik azt állították, hogy látták ezeket a kísértetösszezsapásokat: holdsütötte réteket elárasztó, csatázó férfiakat középkori páncélban, vagy színes cgyenruhájú katonák borította feldúlt ingoványokat. Néha e csaták hátborzongatóan hangtalanok voltak. Néha fültépő lárma kísérte őket; és talán mind között a legki serte rie-sebb; néha csak hallani, de látni nem lehetett őket.

Ebből Evans-Wentz azt a következtetés vonta le, hogy — legalábbis néhány esetben — a tündéreket látni vélő tanúi tulajdonképpen múltban lezajlott események valamiféle utóképeit látták. „A természet maga rendelkezik emlékezettel” - elmélkedett. „Van valami meghatározhatatlan okkult összetevő a Föld légkörében, amibe az összes emberi és fizikai cselekedet vagy jelenség lefényképeződik vagy bevésődik. Bizonyos megmagyarázhatatlan feltételek mellett, normális személyek is, akik nem látók, megtekinthetik a természet mentális feljegyzéseit, mint ernyőre kivetített képeket — gyakran, mint mozgóképeket.”¹⁴

Azzal kapcsolatban pedig, hogy mién: csökkent a tündérekkel való találkozások gyakorisága, az Evans-Wentz kérdéseire válaszoló egyikének megjegyzése nvomra vezetőül szolgálhat. A válaszoló egy idősebb úriember volt, John Davies, Man szigetéről. Miután röbb eseter leírt, amikor tündérekkel találkozott, kijelentette: „Mielőtt az oktatás betette a lábát a szigetre, több ember látott tündéreket; most nagyon kevés ember képes őket látni.”¹⁵ Mivel az „oktatás” kétség kívül elítélte a tündérekben való hitet, Davies megjegyzése azt sugallja, hogy a hozzáállás megváltozása okozta a Man szigeti emberek szélesen elterjedt retrokogníciós képességeitk elsorvadását. Ez megint csak hangsúlyozza hiteink rendkívüli erejét annak eldöntésében, mely rendkívüli képességeink nyilvánulnak meg, és melyek nem.

De akár megengedik hiteink, hogy lássuk a múlt hologramszerű filmjeit, vagy azt okozzák, hogy agyunk kiserkeszti őket valóságunkból, a bizonyítékok arra mutatnak, hogy mindenképpen léteznek. És ezek az élmények nem korlátozódnak a kelta országokra. Léteznek tanúk beszámolóí, akik szellemkatonákat láttak, ősi hindu viseletben, Indiában.¹¹ Hawaii-n az ilyen kísérteties megnyilatkozások jól ismertek, és a szigetekről szóló könyvek tele vannak egyéni beszámolókkal, akik látták a tollas köpenyben menetelő Hawaii-i hősök felvonulását harci botjaikkal és fáklyákkal.¹ Kísértet hadseregek küzdelmének látványát még az Ősi asszír szövegek is megemlítik.¹⁸

Esetlegesen a történészek felismerik az újrajátszódo eseményt. 1951. augusztus 4-én reggel 4 órakor, a franciaországi Puys tengerparti faluban vakációzó két angol nő ágyútűz hangjára ébredt. Odarohantak az ablakhoz, ahol megdöbbenve tapasztalták, hogy a falu és a mögötte húzódo tenger nyugodt volt, és mentes a hallottak bármilyen magyarázatául szolgáló tevékenységtől. Az esetet kivizsgáló Brit Pszichikai Kutatási Társaság kiderítette, hogy a hölgyek időrendi beszámolója pontosan tükrözi a feljegyzéseket a szövetségesek

1942. augusztus 19-i rajtaütéséről a németeken, Puysban. A hölgyek, úgy tűnik, a kilenc évvel korábban végrehajtott mézszárlás hangjait hallották.¹⁴

Bár az ilyen események sötét hevcsv. sége hangsúlyosabb jelleget kölcsönöz nekik a holografikus tájképben, nem szabad elfelejtenünk, hogy a múlt vibráló holografikus feljegyzései tártai

ldó az elmén kívül

77

mázzák az emberi faj összes örömét is. Lényegét tekintve ez az összes valaha is lezajlott esemény könyvtára, és ha megtanulnánk megcsapolni szédítő és végtelen kincsestárát, a jelenleginél megbízhatóbban és módszeresebben kiterjeszhetnénk tudásunkat mind magunkról, mind a Világmindenségről, mégpedig nagyon valószínűen eleddig még álmodni sem mert módokon. F. l. jöhet az idő, amikor képessé válunk manipulálni a valóságot — mint a kristály Rohm analógiájában, okozva a valós és a láthatadan kaleidoszkóp szerű elmozdulását,— és ugyanolyan könnyedén előhívni a múlt képeit, ahogy előhívunk egy programot a számítógépünkön. De még ez sem minden, amit az idő holografikusabb megértése tartogat számunkra.

A holografikus jövő

Bármilyen meghökkentő hozzáférni a teljes múlthoz, mégis elhalványul az elképzelés mellett, hogy a jövőt is elérhetjük a kozmikus hologramban. Pedig elképesztő mennyiségű arra mutató bizonyíték áll rendelkezésre, hogy legalábbis néhány jövőbeli eseményt ugyanolyan könnyedén láthatunk, mint a múltbelieket.

Ezt szó szerint több száz tanulmány mutatta ki. Az 1930-as években J. B. és Louisa Rhine felfedezte, hogy az önkéntesek képesek voltak kitalálni a következő kártyát a pakliból véletlenszerűen kihúzottakból, nagyobb arányú sikerrel, mint a véletlen hárommillió az egyhez aránya.²⁰ Az 1970-es években Helmut Schmidt, a Washington állami Seattle városban működő Boeing Aircraft fizikusa kifejlesztett egy eszközt, amivel azt vizsgálta, hogy vajon az emberek képesek-e megjósolni atomi méret alatti véletlenszerű eseményeket. Három önkéntessel folytatott ismételt kísérletekben több mint hatvanezer próbálkozással a véletlentől annyira eltérő eredményeket kapott, amelyek valószínűsége egymilliárd volt az egyhez.¹

Munkássága során a Dream Laboratory at Maimonkies Medicaí Center-ben, Montaguc Ullman, a pszichológus Stanley Krippner-rel és a kutató Charles Honorton-nai meggyőző bizonyítékot gyűjtöttek, hogy pontos előre megsejtett információhoz juthatunk az álmokból is. Kísérletükben megkérték önkénteseket, hogy töltsenek nyolc egymás utáni éjszakát az alvás laboratóriumában, és minden éjszaka megkérték őket, hogy igyekezzenek álmodni arról a képről, amit másnap véletlenszerűen kiválasztván felmutatnak nekik. Ullman és kollégái remélték, hogy ez nyolcból egyszer sikerülni fog, de azt találták, hogy néhány alany képes volt akár ötször is eltalálni a nyolcból a kiválasztottat.

Például, felébredés után az egyik önkéntes azt mondta, hogy volt egy álma „egy nagy betonépületről”, ahonnan egy „páciens” próbált megszökni. A páciensen egy fehér köpeny volt, mint az orvosokon, és csak „olyan messze jutott, mint egy boltíves folyosó”. A következő nap véletlenszerűen Van Gogh „**Kórházi folyosó St. Rémy-ben**” című vízfesték képére esett a választás, ami egy magányos páciens ábrázol egy sivár és súlyos előcsarnok végén, aki sietősen igyekszik kifelé egy boltív alatti ajtón.¹²

Távollátó kísérleteiben a Stanford Kutató intézetben Puthoff és Targ úgy találta, hogy azon felül, hogy képesek voltak pszichikailag leírni távoli helyszíneket, amelyeket a kísérletet végzők meglátogattak a jelenben, a tesztialanyok képesek voltak leírni olyan helyszíneket is, amelyeket a kísérletezők a jövőben látogattak meg, **mielőtt** kiválasztották volna a helyszíneket. Egy esetben például, az egyik szokatlanul tehetséges alany, a foglalkozása szerint fényképész Hella Hammid, azt az utasítást kapta, hogy írja le a helyszínt, amit Puthoff másfél óra

77

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

múlva fog meglátogatni. Koncentrált, és azt mondta, hogy látja, amint Puthoff belep „egy fekete vas háromszögbe”. A háromszög „nagyobb volt, mint egy ember”, s bár nem tudta pontosan mi volt, hallott egy „kb. másodpercenként egyszeri” ritmikus csikorgást.

Tíz perccel megelőzően, Puthoff elindult egy félórás autóútra a Menlo Park és Palo Alto körzetben. A fél óra végén, és jóval azután, hogy Hammid lejegyezte a fekete vas háromszög érzékelését, Puthoff elővett tíz különböző célhelyszínt tartalmazó tíz lepecsételt borítékot. Véletlenszám generátort használva kiválasztott egy borítékot. Ebben egy, a laboratóriumtól kb. hat mérföldnyire lévő kis park címe volt. A parkhoz hajtott, s amikor odaért, egy gyermekhintát talált — a fekete vas háromszög —, és a közepére sétált. Amikor ráült a hintára, ritmikusan csikorgotr, ahogy előre-hátra lengett.²¹

Puthoff és Targ előre megsejtéssel és távolbalátással kapcsolatos felfedezéseit megismételték világszerte számos laboratóriumban, beleértve Jahn és Dunne kutatóintézetét Prin-centonban. Csakugyan, 334 szabályszerű vizsgálatban Jahn és Dunne úgy találta, hogy az önkéntesek képesek voltak pontosan előre megérezni az információt az esetek 62%-ában."

Még drámaibbak az. úgynevezett „székteszt” eredményei. E híres teszt sorozatot a holland médium, Croiset tervezte. Először a kísérletező taláalomra kiválaszt egy széket az eljövendő nyilvános esemény előadótermének vagy nézőtermének ültetési tervrajzán. A csarnok bármelyik városban lehet a világon, s csak olyan események jöhetnek szóba, ahol nincsenek foglalt székek. Akkor anélkül, hogy megmondanák Croiset-nek a csarnok nevét vagy helyszínét, vagy az esemény mivoltát, a kísérletező megkéri a holland médiumot, hogy írja le, ki fog ülni a kérdéses estén abban a székben. A 25 éves időszak alatt számtalan európai és amerikai kutató vitte keresztül Croiset-et a szigorú székteszten, és azt találta, hogy majdnem mindig képes volt pontos és részletes leírást adni a személyről, aki a székbe fog leülni, beleértve nemüket, arcvonásaikat, ruhájukat, foglalkozásukat, sőt még eseményeket is a múltjukból.

Például 1969. január 6-án, doktor jule Eisenbud, a Colorado-i Orvosi Egyetem pszichiátria professzora tanulmányában Croisetnek egy 1969. január 23-án lezajló esemény számára választottak egy széket. Az akkor Utrecht-bcn, Hollandiában tartózkodó Croiset az mondta Eiscnbud-nak, hogy az abba a székbe ülő személy egy haját egyenesen hátrafésülő, öt láb kilenc hüvelyk magas férfi lesz, van egy aranyfoga az alsó fogsorában, egy sebhely a nagy hüvelykujján, dolgozott mind a tudományban, mind az iparban, és néha beszenyezi laboratórium köpenyét valami zöldes vegyszerrel. 1969. január 23-án, a férfi, aki leült a Denverben, Coloradoban lévő nézőtér székébe, mindenben megfelelt Croiset leírásának, kivéve egyet. Nem öt láb kilenc hüvelyk,

hanem öt láb kilenc egész és háromnegyed hüvelyk magas volt. ^

És a lista folytatódik.

Mi e felfedezések magyarázata? Krippner lehetséges magyarázatként fogadja el Bohm állítását, miszerint az elme képes elérni a burkolt rendet.²⁶ Puthoff és Targ, mindketten úgy érzik, hogy a nem helyhez kötött kvantum összefonódás szerepet játszik az előre megsejtésekben, és Targ kijelentette, hogy egy távollátó élmény folyamán az elme, úgy tűnik, képes hozzáférni valamifajta „holografikus leveshez” vagy tartományhoz, amiben az összes pont végtelenül összekapcsolódik, nemcsak térben, hanem időben is.³⁷

Doktor Dávid Loye, klinikai pszichológus egyetért. „Az előre megérezés rejtvényén töprengők egyelőre a Pribram-Bohm féle holografikus elme-elmélethez fűzik a legnagyobb reményeket a megoldás keresésében.” — állítja. I. Loye, aki jelenleg az Észak-Kaliforniai Jövő Jóló Intézet társigazgatója, tudja, miről beszél. Az elmúlt két évtizedet az előre megérezés kutatásával töltött

Idő az elmen kívül

78

te, és a jóslás művészetével általánosságban. Technikákat fejlesztett ki, melyek képessé teszik az embereket, hogy kapcsolatba kerüljenek saját, jövőre vonatkozó intuitív tudatosságukkal.¹⁸

Sok előre megérezés élmény holografikus természetű további bizonyítékkal szolgál, hogy a jövő előrelátásának képessége holografikus jelenség. Ugyanúgy, mint a retrokogníció esetében, a médiumok arról számolnak be, hogy az előre látott információ gyakran háromdimenziós képek alakjában jelenik meg számukra. A kubai születésű médium, Tony Cordero azt mondja, hogy a jövőbe látni olyan, mint mozogni az elméjében. Cordero az első ilyen filmet gyerekként látta, mikor látomása volt Kuba kommunista hatalomátvételéről. „Elmondtam a családomnak, hogy vörös zászlókat láttam Kuba szerte, és hogy el fogják hagyni az országot, és sok családtagunkat le fogják lőni” — mondja Cordero. „Ténylegesen láttam, hogy lelővik rokonainkat. Éreztem a puskapor illatát, és hallottam a ívőések hangját. Úgy éreztem, mintha benne lennék a helyzetben. Hallom, hogy a emberek beszélnek, de ők nem látnak vagy hallanak engem. Olyan, mint utazni az időben, vagy valami ilyesmi.”^w

Még a médiumok által tapasztalataik leírására használt szavak is hasonlítanak Bohm szavaihoz. Garrett így írta le a tisztánlátást: „a működő élet néhány aspektusának módfelett éles érzékelése, és mivel a tisztánlátó szinteken az idő **osztatlan és egész** [kiemelés tőlem], gyakran a tárgy, vagy esemény múlt, jelen és/vagy jövőbeni szakaszait hirtelen, gyors váltásokban érzékeljük.”³⁰

Mindannyian előre látók vagyunk

Bohm kijelentése, miszerint minden emberi tudatosság forrása a burkoltban van, magában foglalja, hogy mindannyiunknak megvan a képessége a jövő elérésére, és ezt bizonyítékok is alátámasztják. Jahn és Dunne felfedezése szerint még normális egyének is jól teljesítenek az előrelátás és távollátás tesztekben, mutatja a képesség széleskörű elterjedtségét. Számos más felfedezés, mind kísérleti, mind anekdotán alapuló, szolgál kiegészítő bizonyítékkal. Egy 1934-es BBC adásban Dame Edith Lyttelton, a politikailag és társadalmilag Angliában kulcspozícióban lévő Balfour család egyik tagja, és a Pszichikai Kutatás Brit Társaság elnöke megkérte a hallgatókat, hogy küldjék be a szetkesztőségekbe saját előrelátással kapcsolatos tapasztalataik beszámolóját. Elárasztották a levelek, és még az alátámasztó bizonyítékokat nélkülözők kizárása után is maradt bőven elég ahhoz, hogy egy teljes kötetet megtöltsön a témával.³¹ Hasonlóképp, egy Louisa Rhine által lefolytatott felmérés feltárta, hogy az előrelátás sokkal sűrűbben történik, mint bármely másfajta pszichikus tapasztalat.”

Tanulmányok azt is kimutatják, hogy hajlamosak vagyunk tragédiákat előre látni, a boldogtalan események előre megérezése négyszerese a boldogoknak. A halál előre megérezése uralkodik, második helyen következnek a balesetek, és a harmadik helyen a betegségek¹ Ennek oka nyilvánvalónak tűnik. Annyira alaposan idomítanak minket arra a hitre, hogy a jövő érzékelése **nem** lehetséges, hogy előrelátó képességeink visszahúzódtak. Mint az egyének által halálos veszélyben mutatott emberföldi erő, csak válság idején bukkannak fel tudatos elménkben - amikor valaki majdnem meghal a közelünkben; amikor gyermekeink, vagy más szerertünk veszélyben van stb. Az hogy „kifinomult” valóság megértésünk felelős képtelenségünkért, hogy mind megértsük, mind pedig felhasználjuk az idővel

78

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

való kapcsolatunk igaz természetét, az a tény teszi nyilvánvalóvá, hogy primitív kultúrák majdnem mindig jobban teljesítenek az ESP teszteken, mint az ú.n. civilizált kultúrák.³¹

Arra, hogy a tudatalatti hátországába számítottuk velünk született előrelátó képességeinket, további bizonyítékokat találhatunk az előérzetek és álmok közti közeli kapcsolatban. Tanulmányok rámutatnak, hogy előérzeteink 60-68 %-a álmódás közben keletkezik.” Tudatos elménkben kiűzhetjük jövőbelátó képességünket, de az még mindig nagyon aktív tudatunk mélyebb rétegeiben.

A törzsi kultúrák nagyon is tudatában vannak e ténynek, és a sáman hagyományok majdnem egyetemlegesen hangsúlyozzák az álmok fontosságát a jövő megsejtésében. Még legősibb irataink is hódolattal adóznak az álmok figyelmeztető képességének, mint pl, a fáraó álmának bibliai elbeszélése a hét kövér és hét sovány tehénről. Az ilyen ősi hagyományok jelzik, hogy az álmok figyelmeztetésre való hajlamossága többnek köszönhető, mint jelenlegi előrelátás iránri hitetlenkedő hozzáállásunk. A tudatalatti elme közelsége a burkolt időtlen birodalmához szintén szerepet játszhat ebben. Mivel álmódó énünk melyebben van a tudatossági szinteken, mint tudatos énünk — és így közelebb az ősi óceánhoz, amiben a múlt, jelen és jövő egyé válnak — könnyebb lehet számára, hogy hozzáférjen a jövőről szóló információhoz.

Bármilyen is az oka, nem kellene meglepődnünk, hogy a tudatalattihoz való hozzáférés egyéb módszerei szintén szolgálhatnak előrelátott információval. Pl. az 1960-as években Karlis Osis és a hipnotizőr, J. Fahlet úgy találta, hogy a hipnotizált alanyok sokkal jobb eredményeket értek el a jövőbelátás teszteken, mint a nem hipnotizáltak.^w Más tanulmányok is megerősítették a hipnózis ESP-r növelő hatásait.³¹ Jóllehet semmilyen mennyiségű száraz statisztikai adatnak nincs akkora hatása, mint egy példának a való életből. Art-hur Osborn könyvében, a **The Future Is Now: The Significance of Precognition (A jövő most van: az előrelátás jelentősége)** lejegyzte egy hipnózis-előrelátás kísérlet eredményeit, melyben a francia színész, Irene Muza vett részt. Miután hipnotizálta, megkérdezte, látja-e jövőjét. Muza ezi válaszolta: „rövid lesz a karrierem; nem

merem megmondani, mi lesz a végem; szörnyű lesz."

A megdöbben kísérletezők úgy döntöttek, bogl' nem mondják el Muza-nak, mit jelenten, és adtak neki egy poszt hipnotikus utasítást, hogy felejtse el mindent, amit mondott. Amikor felébredt a transzból, nem emlékezett, mit jósolt magának. Még ha tudta volna is, nem okozhatta volna azt a fajta halált, amit elszenvedett. Néhány hónappal később fodrasza véletlenül egy begyújtott kályhára fröcskölt némi ásványi alkoholt, ezzel lángra lobbantva Muza haját és ruháját, Másodpercek alatt elborították a lángok, és néhány óra múlva meghalt a kórházban.

A hit holougrásai

Az Irene Muzával történt események egy fontos kérdést vetnek fel. Ha Muza tudott volna a magának jósolt végzetéről, képes lett volna elkerülni? Másképpen fogalmazva: megfagyott-e a jövő, és teljes mértékben előre meghatározott, vagy megváltoztatható? Első pillantásra az előrelátás jelenségének létezése az előbbire mutatna, de ez egy fölöttébb zavaró tényállás lenne. Amennyiben a jövő egy már minden részletében rögzített hologram, ez azt jelenti, hogy nincs szabad akaratumk. Csupán a sors bábui vagyunk tehetetlenül sodródva egy előre megírt forgatókönyv mentén.

Idő az elmén kívül

79

Szerencsére a bizonyítékok elsöprő módon jelzik, hogy nem ez a helyzet. Az irodalom tele van olyan emberek példáival, akik képesek voltak előrelátó jövőbe pillanásaikra felhasználni szerencsétlenségek elkerülésére. Esetek sora, amelyekben az egyének helyesen előreláttak egy repülőgép szerencsétlenséget, és elkerülték a halált azáltal, hogy nem szálltak fel rá, vagy látomásuk volt, hogy megfulladnak gyermekeik egy áradásban, és elvitték őket a veszélyeztetett helyről a kritikus időben. Tizenkilenc ember esetét dokumentálták, akik előre látták a Titanic elsüllyedését - közülük néhányan olyan utasok voltak, akik hallgattak előérzetükre, és túléltek a katasztrófát. Tudunk néhány olyan utasról is, aki figyelmen kívül hagyván rossz előérzetét megfulladt, és néhány egyik kategóriába sem eser egyénről is tudunk.¹⁴

Az ilyen véleden események értelmese az sugallják, hogy a jövő nem előre elrendezett, hanem képlékeny, és meg lehet változtatni. Azonban ez a nézet is felvet egy problémát. Amennyiben a jövő még mindig cseppfolyós, akkor mit csapol meg Croiset, amikor leírja az egyént, aki leül egy bizonyos székbe tizenhét nap múlva? Hogyan tud az idő létezni, meg nem is?

Loye lehetséges válasszal szolgál. Úgy hiszi, hogy a valóság egy óriási hologram, és benne a múlt jelen és jövő valóban rögzült, legalábbis egy pomig. A bökkenő az, hogy nem az az egyetlen hologram. Sok ilyen holografikus entitás úszik a burkolt idő- és helynélküli vizein, lökdösődve és úszkálva egymás körül, mint egy sereg amőba. „Az ilyen holografikus entitásokat párhuzamos világokként, párhuzamos világmindenségekként is leírhatjuk” — mondja Loye.

Ily módon bármilyen adott holografikus univerzum jövője előre meghatározott, és amikor egy személy bepillant a jövőbe, akkor csak egy bizonyos hologram jövőjére hangolódik rá. De mint az amőbák, ezek a hologramok esetenként lenyelik, bekebelezik egymást, egybeolvadnak, és kettéosztódnak, mint az energia proropiazma gömbjé, amik valójában. Néha ezek az ütközések hirtelen megcsapnak, és felelősek a minket időről időre elborító előérzetekért. S amikor megszívlelünk egy balsejtelmet, és látszólag megváltoztatjuk a jövőt, amit igazából teszünk: átlépünk az egyik hologramból a másikba. Loye ezt **intra** holografikus ugrásoknak, „holougrásoknak” nevezi, és meggyőződése szerint ezek nyújtják számunkra az ösztönös megérzés és a szabadság igazi lehetőségét.⁴⁰

Bohm ugyanezt a helyzetet az előzőhöz képest kicsit különböző módon foglalja össze. „Amikor az emberek pontosan megálmodnak előre baleseteket, és ezért nem szállnak fel a repülőre vagy a hajóra, nem a tényleges jövőt látták, hanem csupán valamit a jelenben, ami burkolt, és magában hordozza azon jövő csírait. Ami azt illeti, a jövő, amit láttak, különbözött a tényleges jövőtől, mert megváltoztatták, és így más benne rejlő jövő csírai bontakoztak ki. Ennél fogva úgy gondolom, elfogadhatóbb lenne azt mondani, hogy amennyiben a jelenségek léteznek, van egy elvárás a jövő tekintetében a jelenbéli burkolt rendben. Ahogy az öregek mondták: az eljövendő események a jelenbe vetítik árnyékukat. Árnyékuk kivétel, mélyen a burkolt rendben.”⁴¹ Bohm és Loye leírásai egyazon dolog két különböző magyarázatának tűnnek — hologramként látni a jövőt, ami elengedően szilárd számunkra, hogy érzékeljük, de elegetően képlékeny, hogy leheróvte egy változtatást. Mások megint más szavakat használtak, hogy összefoglalják azt, ami ugyanazon alapgondolatnak rúnik, Cordero forgószeleként írja le a jövőt, ami elkezd kialakulni, és mozgásba lendülni, és egyre kézzelfoghatóbbá

79

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

és elkerülhetetlenebbé válik, ahogy közeleg.¹² Ingó Swann - egy tehetséges médium, aki mély benyomást keltő eredményeket produkált különböző tanulmányokban, beleértve Puthoff és Targ távollátó kutatását — „kristályosodó lehetőségekből” összeállóként beszél a jövőről.⁴¹ A jövőbelátó képességük miatt széles körben tisztelt Hawaii-i kahunák is „kristályosodás” folyamatában lévő folyadékként beszélnek a jövőről, és úgy hiszik, hogy a nagy világesemények korábban kikristályosodnak, mivel azok egy személy életének legfontosabb eseményei, ugyanúgy, mint a házasság, balesetek és a halál.⁴⁻¹

Számos Kennedy gydkosságot és az amerikai polgáiháborút megelőző figyelmeztetés ismert, (még George Washingtonnak is volt egy jövőbelátó víziója az eljövendő polgárháborúról, amelybe valahogy beletartozott „Afrika”, a téma, hogy minden ember „testvér”, és a szó: **I/H/O**⁴⁵). Ugy tűnik, hogy ez is megerősíti a kahuna hitet.

Loye elképzelése, miszerint sok elkülönült holografikus jövő létezik, amelyek közül kiválasztjuk, hogy melyik esemény fog megnyilvánulni és melyik nem, azáltal hogy lépünk az egyik hologramból a másikba, hordoz egy másik feltételes következtetést. Az egyik holografikus jövő kiválasztása a másikkal szemben, lényegét tekintve ugyanaz, mint megteremteni a jövőt. Mint ahogy láttuk, komoly mennyiségű bizonyíték sugallja, hogy a tudatosság jelentős szerepet játszik az itt és most teremtésében. De ha az elme el tud kóborolni a jelen határain túl, és alkalom adtán belopakodik a jövő ködös tájékára, benne lenne tán a kezünk az eljövendő események teremtésében is? Másképpen fogalmazva: az élet szeszélyei tényleg véletlenszerűek, vagy szerepet játszik sorsunk szó szerinti faragásában? Figyelemre méltó, hogy van néhány sok fejtörést okozó bizonyíték az utóbbira nézve.

A lélek homályos állománya

Dr. Joel Whitton, a Torontói Orvosi Egyetem pszichiátria tanára, szintén hipnózist használt annak tanulmányozására, hogy mit tudnak az emberek tudatalatt önmagukról. Jóllehet, ahelyett, hogy a jövőjükkel kapcsolatos kérdéseket tett volna fel nekik, a neurobiológiai diplomával is rendelkező klinikai hipnózis szakértő Whitton a múltjukról kérdezte őket, pontosabban a távoli múltjukról. Az elmúlt néhány évtizedben Whitton csendesen, minden csinnadratta nélkül gyűjtögette a reinkarnáció meglétét sugalló bizonyítékokat.

A reinkarnáció nehéz téma, mivel annyi csacsiság jelent meg vele kapcsolatban, hogy sokan kapásból elvetik. Legtöbbjük nem veszi észre, hogy a sok híres emberről szóló szenzációs állításokon és a reinkarnálódott Kleopátráról szóló, a média figyelmét magára vonó történeteken felül (sőt még azt is mondhatnánk, hogy mindezek ellenére), jelentős mennyiségű komoly reinkarnációs kutatás történt. Az elmúlt évtizedekben néhány, de növekvő számú, elismert hitelességű kutató lenyűgöző bizonyítékokat gyűjtött össze a témában. Whitton e kutatók egyike.

A bizonyítékok nem bizonyítják, hogy a reinkarnáció létezik, és c könyvnek sincs szándékában emellett érvelni. Ténylegesen nehéz elképzelni, mi lehetne a reinkarnáció tökéletes bizonyítéka. Az itt ismertetett felfedezéseket csak mint elgondolkasztó lehetőségeket mutatjuk be, s mert jelenlegi fejtegetésünk szempontjából idevágóak, rászógnak előítélettől mentes megfontolásunkra

Idő az elmén kívül

80

Whitton hipnózis kutatásának fő csapásiránya egy egyszerű és elképesztő tényen alapszik. Amikor egyéneket hipnotizálnak, gyakran emlékeznek olyasmire, ami korábbi létezésük emlékének tűnik, tanulmányok rámutattak, hogy a hipnotizálható egyének több mint 90%-a képes felidézni a látszólagos emlékeket. Ezt a jelenséget széles körben elismerik, még a kételkedők is. Például, a pszichiátria tankönyv **Trauma, Trance and Transformation (Sérülés, révület és átalakulás)** figyelmezteti a szárnyukat bontogató hipnoterapeutákat, hogy ne lepődjenek meg, amikor hipnotizált pácienseikben ilyen emlékek kerülnek önkéntelenül felszínre. A tankönyv szerzője elutasítja az újjászületés elképzelését, de megjegyzi, hogy az ilyen emlékek feldolgozásában mégis jelentős gyógyító erő rejlik.⁴

E jelenség értelmezése körül természetesen parázs vita folyik. Sok kutató érvel amellett, hogy ezek az emlékek a tudatalatti elme képzelgésai vagy koholmányai, és kétségtelenül olykor ez a helyzet, különösen, hogyha a hipnotikus ülést vagy „regressziót” képzetlen hipnotizőr vezeti, aki nincs birtokában a képzelgések kiváltásának elkerüléséhez szükséges helyes kérdező technikáknak. De van számtalan feljegyzett eset, amelyekben egyének, képzett hivatásos szakember vezetésével, nem képzelgésnek tűnő emlékeket produkáltak. A Whitton által összeállított bizonyítékok ebbe a kategóriába esnek.

Kutatásai lefolytatásához, Whitton összegyűjtött egy durván harmincfőnyi csoportot. Ebben a népesség széles skálája képviseltette magát, a teherautó vezetőtől a számítástechnikai tudósig. Néhányuk hitt a reinkarnációban, mások nem. Aztán hipnotizálta őket egyénileg, és szó szerint órák ezreit töltötte azzal, hogy feljegyzett mindent, amit mondani tudtak állítólagos korábbi tapasztalataikról.

Az információt még nagy vonásokban is elképesztő. Az egyik megrázó aspektus az alanyok élményei közti megegyezés foka volt. Mindannyian számos múltbeli életről számoltak be. Néhányan akár húsz-huszonötöt is. Elértek egy gyakorlati haránt, amikor Whitton visszavitte őket oda, amit „barlangi ember tapasztalatoknak” nevezett. Itt az egyik élet megkülönböztethetetlenül váll a következőt⁴¹¹ Mindannyian arról számoltak be, hogy a nemi polarizáció nem jellemző a lélekre, és sokan megélték legalább egy életet a mostanihoz képest ellenkező nemüként. És mindannyian arról számoltak be, hogy az élet célja a fejlődés és tanulás, valamint hogy a többszörös létezés elősegítette ezt a folyamatot.

Whitton is talált erősen azt sugalló bizonyítékot, hogy ezek az, élmények tényleges múltbeli életek voltak. Feltűnt, hogy az emlékekkel meg lehetett magyarázni látszólagosan összefüggéstelen események és tapasztalatok széles köreit az alanyok jeleidegi életében. Például, az egyik férfi, egy Kanadában született és feinevelkedert pszichológus, megmagyarázhatatlan brit akcentussal beszélt gyerekkorában. Ezen kívül irracionálisán félt a lábtöréstől, fobiája volt a repüléstől, szörnyen rágta a körmét, rögeszmésen vonzotta a kínzás, és tinédzserként volt egy rövid és rejtélyes látomása, hogy egy szobában van egy náci riszttel, rövidesen azután, hogy egy vezetési teszt során egy autó pedáljait működtette. Hipnózis alatt felidézte, hogy brit pilóta volt a II. világháborúban. Egy Németország fölötti bevetés alkalmával golyózáporba került a gépévei, és egy repülőgép törzsön áthatolt lövedék eltörte a lábát. Emiatt elvesztette a repülőgép pedáljai fölötti irányítást, és kényszerleszállást kellett végrehajtania. Elfogták a náciak, kínzással akartak kiszedni belőle információt, kitéptek a körmeit, és rövidesen meghalt.⁴⁹

Az alanyok közül sokan mély pszichológiai és fizikai gyógyulást éltek át a súlyos múltélt-beli emlékek feltárásának eredményeképpen, és hátborzongatóan pontos történelmi adatokkal

80

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

szolgáltak azokról az időkről, amelyekben éltek Néhányan még számukra ismereden nyelveken is beszéltek. Mialatt egy látszólagos elmúlt életet vikingként újraélt egy 37 éves viselkedéskutató tudós, szavakat kiáltzott, amelyeket később nyelvészeti tekintélyek ősi norvég szavakként azonosítottak.¹¹¹ Miután visszatért egy ősi perzsi életbe, ugyanez a férfi szarkaiábas, arab stílusú kézírással kezdett írni, amit egy közel-keleti nyelvészektől hiteles i.sz. 226-651 között virágzott Sassanid Pahlavi elnevezésű, régen kiveszett mezopotámiai nyelvként azonosított.¹¹

De Whitton legfigyelemreméltóbb felfedezése akkor következett be, amikor alanyait az életek közötti szakaszba vitte vissza, egy szédítő, fénytel teli birodalomba, ahol nem létezett „sem idő, sem tér, ahogy azt Ismerjük”.¹⁻ Alanyai szerint e birodalom célja részben az, hogy lehetővé tegye számukra **megtervezni következő életüket, hogy szó szerint felvázolják a fontos eseményeket és körülményeket, amelyek megfogják történni velük a jövőben.** E folyamat azonban nem egyszerűen valamiféle kívánság teljesüléséről szóló tündérmese gyakorlat. Whitton úgy találta, hogy amikor az egyének az életek közötti birodalomban voltak, egy szokatlan tudatállapotba léptek, amelyben élesen öntudatuknál voltak, és kimagasló erkölcsi és etikai érzékről tettek tanúbizonyságot. Továbbá többé nem rendelkeztek azzal az igénnyel, hogy kimagyarazzák hibáikat és vétkeiket, hanem tökéletes őszinteséggel tekintettek magukra. Hétköznapi tudatosságunktól megkülönböztetendő, Whitton e módfelett lelkiismeretes lelkiállapotot „metatudatosságnak”

nevezte el.

II)' módon az alanyok a következő életüket az erkölcsi kötelességtudás szellemében tervezték. Olyan emberekkel való újrászületést választottak, akikkel rosszat tettek egy korábbi életükben, hogy így lehetőségük legyen jóvátenni tetteiket. Kellemes találkozásokat terveztek „lélektársakkal”, egyénekkal, akikkel szeretetteljes és kölcsönösen előnyös kapcsolatokat építettek sok életen keresztül, és előtte betervezték „baleseteket”, hogy megint más leckéket és célokat teljesítsenek be. Az egyik férfi **azt** mondta, hogy miközben tervezte következő élelét, felidézett „egyfajta óramű készülő éket, amibe beilleszthetél bizonyos részeket, azért, hogy sajátos következmények kövessék”.¹¹

E következmények egyáltalán nem voltak mindig kellemesek. Miután visszavitték egy metatudatos állapotba, egy 37 éves korában megerőszkolt nő felfedte, hogy ténylegesen betervezte ezt az eseményt, mielőtt belépett volna ebbe a testébe. Ahogy elmagyarázta, szüksége volt arra, hogy megtapasztaljon egy rragédiát abban a korban azért, hogy kényszerítse őt „teljes lelki alkata”, megváltoztatására, ami áttörés lesz számára az élet értelmének mélyebb és pozitívabb megértéséhez.”* Egy komoly és életveszélyes vesebetegségben „szenedő” férfi alany feltárta, hogy ő választotta a betegséget, hogy megbüntesse magát egy múlt életbeli bűnéért. Jóllehet, azt is feltárta, az, hogy belehaljon, nem volt forgatókönyve része, és mielőtt belépett volna ebbe az életbe, azt is elrendezte, hogy találkozzék valakivel vagy valamivel, ami segíteni fog neki, hogy emlékezzen erre a tényre, és így lehetővé tegye számára, hogy kigyógyuljon mind a bűnéből, mind a testi betegségéből. Szavainak megfelelően, miután elkezdte üléseit Whittonnal, egy szinte csodás, teljes gyógyuláson ment keresztül ül.”

Whitton nem mindegyik alanya igyekezett ilyen buzgón megtudni, milyen jövőt jelölt ki számára metatudatos énje. Néhányan cenzúrázták saját emlékeiket, és megkérték Whittont, hogy legyen szíves, adjon nekik poszthipnotikus utasítást, hogy **ne** emlékezzenek semmire, amit felrártak a hipnózis során. Magyarozatuk szerint nem akarták, hogy kísértést érezzenek megbolygatni a metatudatos énjük által számukra írt forgatókönyvet.¹⁶

Idő az elmén kívül

81

Ez egy **meghökkriTÖ** elképzelés. Lehetséges, hogy tudatalatti elménk nemcsak hogy tisztában van sorsunk durva körvonalával, hanem ténylegesen kormányoz minket beteljesülése felé? Whitton kutatása nem **az** egyetlen bizonyíték arra, hogy **ez** lehet a helyzet. 28 súlyos amerikai vasúti baleset statisztikai tanulmányozása során a pára pszichológus, William Cox úgy találta, hogy jelentősen kevesebb ember szállt a vonatokra a balesetek napjain, mint az azt megelőző hetek folyamán ugyanazonnap.”¹⁴

Cox felfedezése azt sugallja: lehet, hogy tudat alatt mindannyian folyamatosan előre látjuk a jövőt, és döntéseket hozunk a látott információ alapján: néhányunk azt választja, hogy elkerüli a szerencsétlenséget, és talán néhányan — mint a személyes tragédia megtapasztalását választó nő, és a vesebetegség elszenvedését választó férfi —, úgy döntenek, hogy „negatív” helyzeteket tapasztalnak meg, hogy ezzel beteljesítsenek más tudatalatti szándékokat **és** célokat. „Gondosan vagy ötletszerűen, mi választjuk ki földi körülményeinket” - mondja Whitton. „A metatudatosság üzenete az, hogy egyetlen emberi lény élethelyzete sem véletlen, vagy alkalmatlan. Az életek közötti szakaszból objektíven nézve nincs negatív emberi tapasztalat, egyszerűen egy újabb lecke a kozmikus tant eremben.”¹⁵

Fontos megjegyezni, hogy az ilven tudattalan ütemtervek létezése nem jelenti azt, hogy **életünk** szigorúan előre meghal ározott, és az összes sorscsapás elkerül heteden. A tény, hogy Whitton alanyai közül sokan azt kérték, hogy ne emlékezzenek a hipnózis alatt elhangzottakra, ismét arra utal, hogy a jövő nagy vonalakban megtervezett csupán, és mindig változtatható.

Whitton nem az egyetlen reinkarnáció kutató, aki bizonyítékokat tárt föl, hogy tudatalattink keze jobban benne van sorsunkban, mint ahogy ezt észre vesszük. A másik, dr. Ian Stevenson a Wirginia Oivosi Egyetem pszichiátria tanára. Hipnózis használata helyett Stevenson látszólagos korábbi létezésükre önkéntelenül emlékező fiatal gyerekeket interjúvolt meg. Több mint 30 évet töltött e kutatással, esetek ezteit gyűjtötte össze, és analizálta a bolygó minden részéről.

Stevenson szerint **az** önkéntelen múlt tel cc felidézés viszonylagosan általános a gyermekek körében. Annyira általános, hogy **az** esetek **száma messze meghaladja azt** a mennyiséget, amit még képes kivizsgálni munkatársaival. Általában a gyerekek kettő és négyéves korukban kezdenek el beszélni „másik életükről”, **és** gyakran emlékeznek részletek tucatjaira, beleérve nevüket, családtagjaik és barátaik nevét, hogy hol laktak, hogy **nézett** ki a házuk, mi volt a foglalkozásuk, hogyan haltak meg, és még rejtett információkra is, mint pl. hová dugták el pénzt, mielőtt meghaltak, és gyilkossági esetekben néha még **arra** is, hogy ki ölte meg őket.”¹⁶ Emlékeik gyakran olyan részletesek, hogy Stevenson képes vissza követni korábbi személyiségük személyazonosságát, és ellenőrizni gyakorlatilag mindent, amit mondtak. Még el is vitt gyerekeket azokra a helyszínekre, ahol előző inkarnációjuk során éltek, és megfigyelte, amint erőfeszítés nélkül eligazodnak a szokatlan szomszédságban, és helyesen azonosították korábbi házukat, birtoktárgyaikat, múltéletbeli rokonaikat és barátaikat.

Mint Whitton, Stevenson is elképesztő mennyiségű reinkarnációra utaló adatot gyűjtött össze, és napjainkig hat kötetben adta közre felfedezéseit.⁶⁰ És mint Whitton, ő is talált arra **mutató** bizonyítékot, hogy a tudatalatti az ez idáig feltételezettnél sokkal nagyobb szerepet játszik alkatunkban és sorsunkban.

Alátámasztotta Whitton félfedezését, hogy gyakran együtt születünk újjá korábbi létezéseink során ismert egyénekkal, és hogy a választásainkat vezető erő gyakran a ragasz-

366

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

korjás, büntudat, vagy lekötelezettség.¹¹ Egyetért abban, hogy sorsunk irányítója a személyes felelősség, és nem a véletlen. Azt találta, hogy bár egy személy anyagi körülményei nagymértékben változhatnak egyik életről a következőre, erkölcsi magatartása, érdeklődése, hajlamai, képességei és szellemi beállítottsága ugyanaz marad. Korábbi létezésük során bőnöző egyének hajlamosak vonzódni a bűnözői viselkedéshez megint; korábban nemes lelkű és kedves egyének továbbra is nagylelkűek és kedvesek, és így tovább. Ebből Stevenson azt a következtetést vonja le, hogy nem az élet külső díszes kellékei számítanak, hanem a belső értékek, az örömök, bánatok, továbbá hogy a személyiség „belső fejlődése” tűnik a legfontosabb, ha nem az egyetlen értéknek.

Az Összes közül a legjelentősebb, hogy nem talált egyértelmű bizonyítékot a „büntető/ jutalmazó karmára”, vagy bármilyen más utalást, hogy kozmikusán megbüntetnek minket bűneinkért. Akkor nincs — ha az esetek bizonyítékai alapján ítélkezünk - viselkedésünknek semmiféle külső bírója, és semmiféle lény, aki életről életre terel minket érdemeink szerint. Amennyiben ez a világ (Keats kifejezésével élve) „a lélek kovácsműhelye”, akkor mi vagyunk, és senki más, saját lelkünk kovácsa” - állítja Stevenson⁶² aki szintén feltárt egy jelenséget, amit nem fedett fel Whitton tanulmánya, egy még drámaibb bizonyítékkal szolgáló felfedezés a tudatalatti elme hatalmáról életünk körülményeinek alakítására, és befolyásolására. Azt találta, hogy a személy korábbi inkarnációja láthatólag befolyással bír jelenlegi fizikai teste alakjára és felépítésére. Felfedezte, hogy például azon burmai gyerekek mindegyikének, akik Burma fölött a II. világháború során lelőtt brit vagy amerikai légierő pilótájaként emiéztek előző életükre, világosabb a hajuk és bőrük, mint testvéreiké.⁶³ Talált olyan eseteket is, amelyekben az arcjellemzőket, a lábfejek testi fogyatékoságát, és más jellegzetességeket átvitték az egyik életről a következőre.⁶⁴ Legnagyobb számban ezek közül a sebhelyekként vagy anyajegyekként átvitt fizikai sebesülések voltak. Egyik esetben, egy fiú, aki emlékezett, hogy a múlt életben elvágta a nyakát, egy sebre emlékeztető hosszú, piros jellel rendelkezett a nyakán/⁶⁵ Egy másik esetben egy fiú, aki emiézett, hogy öngyilkosságot hajtott végre, úgy, hogy fejbe lőtte magát az előző inkarnációjában, még mindig viselt két, a golyó röppályája mentén elhelyezkedő sebhelyszerű anyajegyet. Az egyik ott volt, ahol a lövedék behatolt, és a másik ott, ahol kilépett.⁶⁶ Egy további esetben egy fiúnak egy sebészeti sebhelyre emlékeztető anyajegy volt, egy varratra emlékeztető vörös jelek vonalával, pontosan azon a helyen, ahol az előző személyiségének műtétje volt.⁶⁷

Stevenson ilyen esetek százait gyűjtötte össze, és jelenleg egy négykötetes tanulmányt állít össze a jelenségről. Néhány esetben sikerült beszereznie kórházi és/vagy boncolási jegyzőkönyveket az elhunyt személyről, és bemutatni, hogy az ilyen sebesülések nemcsak megtörténtek, hanem pontosan azon a helyen voltak, ahol a jelenlegi anyajegy, vagy a testi fogyatékoság. Úgy érzi, hogy az ilyen jelek nemcsak az egyik legerősebb bizonyítékot nyújtják a reinkarnáció mellett, hanem egyfajta közbülső, nem fizikai test létezését is sugallják, ami hordozóként működik e megkülönböztető jelek számára, egyik életről a következőre. Azt állítja: „Nekem úgy tűnik, hogy a korábbi személyiség sebeinek lenyomatát át kell vinni az életek között valamiféle, az új fizikai test elkészítéséhez sablonként működő, kiterjesztett testen, a korábbi személyiség testén található sebeknek megfelelő anya jegyekkel és testi fogyatékoságokkal.⁶⁸

A Stevenson elméletében megfogalmazott „sablon test” visszhangozza Tiller kijelentését, hogy az emberi energiamező a fizikai test alakját és felépítését irányító holografikus sab-

IDŐ AZ ELMERT KÍVÜL

82

lon. Másként fogalmazva; egyfajta háromdimenziós tervrajz, ami szerint a fizikai test alakul.

Hasonló módon, felfedezései az anyajegyekről illetve további megerősítés azon elképzelés számára, hogy fizikai megjelenésünk csupán kép, egy gondolat létrehozta holografikus elmeszül emeny.

Stevenson szerint bár kutatásai azt sugallják, hogy saját életünk, bizonyos fokig saját testünk teremtői vagyunk, részvételünk folyamatban oly passzív, hogy majdnem akaratlan. Úgy tűnik, az elme mély, sokkal inkább a burkolttal kapcsolatban lévő rétegei vesznek részt e döntésekben. Vagy Stevenson szavaival élve „a mentális tevékenység sokkal mélyebb szintjeinek, mint amelyek szabályozzák gyomrunkban a vacsora megemésztését, cs hétköznapi lélegzésünket, kell kormányozniuk c folyamatokat/”

Bármilyen liberális szel lem iségíek is Stevenson következtetései, gondos és alapos vizsgálataival kivívott elismertsége néhány valószínűtlen körben is tiszteletet hozott számára. Felfedezéseit olyan kiemelkedő tudományos folyóiratok közölték, mint *az American Journal of Psychiatry, Journal of Nervous and Mental Disease* cs az *International Journal of Comparative Sociology*, valamint munkásságától egy áttekintést a nagytekintélyű *Journal of the American Medical Association*, mely szerint: „Alaposan és érdeklődéssel Összegyűjtötte a részletes esetek sorozatát, melyekben a reinkarnáció melletti bizonyítékokat nehéz értelmezni bármilyen más alapokon állva. ...Hatalmas mennyiségű adatot jegyzett fel, amit lehetetlen figyelmen kívül hagyni.”⁷¹

A gondolat mint alkotó

Ugyanúgy, mint az általunk megvizsgált „felfedezések” közül sok esetében, az elképzelés, hogy valamilyen mélyen öntudatlan, ráadásul spirituális részünk ke reszt ülnyúl hat az idő korlátain, és felelős sorsunkért, megtalálható sok sáman hagyományban, cs egyéb forrásban is. A indonéz Batak nép szerint, mindent, amit egy személy megtapasztal, meghatározza az egyik testről a következőre reinkarnálódó lelke, vagy **tondi**, és egy közeg, ami képes újra teremteni a személy korábbi önmagának nemcsak a viselkedését, hanem fizikai jellegzetességeit is. ¹ Az Ojibway indiánok szintén hiszik, hogy egy láthatatlan szellem vagy lélek a személy életét úgy tervezi meg, hogy elősegítse növekedését és fejlődését. Ha egy személy anélkül hal meg, hogy befejezte volna a megtanulandó összes leckét, szellemteste visszatér egy másik fizikai testben. ²

A kahunák e láthatatlan aspektusunkat **aumakuanak** hívják, vagy „magasabb ének”. Mint Whitton metatudatosság, a személy ezen öntudatlan része látja a jövő kikristályosodott, vagy „beállt” darabjait. Szintén egyik részünk felelős sorsunk megteremtéséért, de nincs egyedül ebben a folyamatban. Mint sok e könyvben megemlített kutató, a kahunák szerint a gondolatok finom energiaszubsztanciából álló dolgok, amit ők **kino mea-nak** vagy „homályos tctanyagnak” hívnak. Ennél fogva reményeink, félelmeink, terveink, aggodalmaink, büntudatunk, álmaink és elképzeléseink nem semmisülnek meg, miután elhagyják elménket, hanem gondolatformákká alakulnak, és ezek is az elemi szálak egyikévé válnak, amiből a magasabb énünk szövögeti jövőnket.

A legtöbb ember nem uralja saját gondolatait - mondják a kahunák -, és folyamatosan bombázza felsőbb énjét a tervek, kívánságok és félelmek irányítatlan és ellentmondásos

82

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

keverékével. Ez összezavarja a magasabb ént, és ez az, amiért a legtöbb ember élete véletlenszerűnek és irányítatlannak tűnik. A nagy hatalmú kahunákról azt mondják — akik nyílt kommunikációban voltak magasabb énjükkel -, hogy képesek voltak segíteni egy személynek újraalkotni jövőjét. Ugyanígy, rendkívül fontosnak tartották, hogy az emberek gyakran áldozzanak időt életük átgondolására, és hogy elképzeljék kézzelfoghatóan, mit kívánnak, hogy történjék velük. Azáltal, hogy ezt teszik, a kahunák szerint az emberek

tudatosabban tudják irányítani a velük megtörténő eseményeket, és alakítani saját jövőjüket.¹ Egy Tiller és Stevenson elméletére emlékeztető elképzelésben a finom közbenső testről, a kahunák szintén úgy hitték, hogy ez a homályos testanyag sablonként szolgál, mely alapján a fizikai test kialakul. Úgy mondják, hogy a magasabb énjükkel rendkívüli módon összehangolódott kahunák képesek voltak alakítani és újjáalakítani egy személy homályos testanyagát és így fizikai testét. Így hajtották végre a csodálatos gyógyításokat.⁷⁴

Ez a nézet szintén érdekes párhuzamul szolgál néhány következtetésünkre, hogy miért van a gondolatoknak és képeknek olyan erőteljes hatása az egészségre.

Tibet tantrikus misztikusai a gondolat „anyagára” **tsal-kéncz** hivatkoztak, és úgy tartották, hogy minden elmetevékenység hullámokat alakít ki e rejtélyes energiában. Úgy hiszik, az egész Világmindenség az elme terméke, és az összes lény kollektív iW-ja teremti és mozgatja. A legtöbb ember nincsen e hatalmas tudatában — így a tantrikusok —, mert az átlagos emberi elme „a nagy óceántól elkülönült kis tócsaként” működik. Csak az elméjük mélyebb szintjeihez való kapcsolódásban képzett nagy jógi képesek tudatosan használni ezeket az erőket. Az egyik mód, ahogy gyakorolják e cél elérését: ismétlődően elképzelik a vágyott teremtést. A tibeti tantrikus szövegek tele vannak e célra tervezett vizualizációs gyakorlatokkal - „sadhanas” —, és néhány szekca szerzetesei, mint Kargyupa, hét évet töltenek teljes magányban, egy barlangban, vagy egy lepecsételt szobában, hogy tökéletesítsék vizualizációs képességüket.⁷⁵

A XII. századi perzsa szufik szintén hangsúlyozták a vizualizáció fontosságát sorsunk megváltoztatásában, és újjáalakításában. Ők a gondolat finom anyagát **alam alnrthal-nak** hívták. Sok tisztánlátóhoz hasonlóan úgy hitték, hogy az emberi lényeknek van egy finom testük, amit csakraszerű energiaközpontok irányítanak.

Szintén úgy tartották, hogy a valóság a létezés finomabb síkjainak sorára osztozik, e síkokat **Hodamt-nak** nevezték, és az e sík mellett elhelyezkedő, közvedenül szomszédos létsík egyfajta sablonvalóság, amiben gondolataink **ólam almihalja** életünk pályáját meghatározó elképzelés-képek be alakul. A szufik is bele tették saját csavarjukat. Úgy érezték, hogy a szívcsakra, vagy **himma**, a közvetítő szerv e folyamatban, és a szívcsakra uralása ezért előfeltétele sorsunk irányításának.⁷⁶

Edgár Cayce is úgy beszélt a gondolatokról, mint kézzelfogható dolgokról, az anyag egy finomabb formájáról, és amikor önkívületi állapotban volt, ismételten azt mondta az ügyfeleinek, hogy gondolataik teremtik sorsukat, és hogy „a gondolat az alkotó”. Nézete szerint a gondolkodási folyamat olyan, mint egy folyamatosan hálóját szövögető, kiegészítő pók. Elérünk minden pillanatában teremtjük a jövőnknek energiát és alakot adó képeket és mintákat - mondta Cayce.⁷⁷

Paramahansa Yogananda azt tanácsolta az embereknek, hogy képzeljék el, és töltsék fel a „koncentráció energiájával” vágyott jövőjüket. Ahogy fogalmazott: „A koncentráció gyakorlatával végrehajtott helyes vizualizáció és az akaraterő lehetővé teszi számunkra, hogy

Idő az elmén kívül

83

anyagi formává szilárdítsuk gondolatunkat. Ami először csak álom vagy vízió a mentális birodalomban, így válik tapasztalattá az anyagi birodalomban.”⁷⁸

Csakugyan, efféle elképzeléseket találunk eltérő források széles körében. „Az vagyunk, amit gondolunk” - mondta Buddha. „Minden, amik vagyunk, gondolatainkkal emelkedik ki. Gondolatainkkal tetemtjük a világot.”⁷⁹ „Ahogy cselekszik egy ember, azzá válik. Amilyen egy ember vágya, olyan a sorsa” — mondja a hindu, kereszténység előtti Brihadarayaka Upanishad.⁸⁰ „A természet világának minden dolgát nem a Sors irányítja, mivel a léleknek megvannak a saját szempontjai.” — mondta a IV. századi görög filozófus, lamblichus.*¹ „Kérd és megadatik ...Ha hited van, semmi sem lesz lehetetlen számodra.” - állítja a Biblia.⁸¹ És: „A személy sorsa kapcsolatos azokkal a dolgokkal, amiket teremt és tesz.” - írta Steinsaltz rabbi a kabalisztikus **Thirteen-Petaled Rose (Tizenhárom-szirmú rózsza)** című könyvében.⁸³

Valami mélyebb jelenlétére utaló jel

Manapság, az elképzelés, hogy gondolataink teremtik sorsunkat, nagyon a levegőben van. Olyan bestseller önségítő könyvek témája, mint Shakti Gawain **Creative Visualization (Teremtő vizualizáció)** és Louise L. Hay **You Can Heal Your Life (Meg tudod gyógyítani az életedet)**. Hay, aki az.t állítja, hogy kigyógyította magát a rákból gondolatmintái megváltoztatásával, rendkívül sikeres műhelyfoglalkozásokat tart technikájáról. Ez sok médium által közvetített mű alapvető filozófiája, mint/ **Course in Miracles** és Jane Roberts **Seth** könyvei.

Néhány kiemelkedő pszichológus is felkarolja. Jean Houston, az Association for Humanistic Psychology korábbi elnöke, és a Foundation for Mind Research jelenlegi igazgatója hosszan tárgyalja az elképzelést a **The Possible Human** című könyvében. Houston különböző vizualizációs gyakorlatokat is leír művében, s az egyiket még úgy is nevezi: „Hangszerelni az agyat, és belépni a Holoverzumba”.⁶¹

Egy másik, a holografikus modellből merítő könyv, támogatandó az elképzelést, hogy használhatjuk a vizualizációt jövőnk átalakítására, Mary Orser és Richárd A. Zarro **Chang-ing YourDestiny**

(**Megváltoztatnisorsodat**) című könyve. Zarro a FutureShapingTechnologies (Jövőalakító technológiák) alapítója, egy cég, ami „jövőalakító” technikákat tanító szemináriumokat tart cégek számára. Ügyfelei közé tartozik a Panasonic és az International Banking and Credit Association.⁸⁵

A korábbi úrhajós, Edgar Mitchell a hatodik ember, aki sétált a holdon. Hosszú időn keresztül folytatott kutatásokat a belső és a külső teret illetően - ő szintén ezen az úton haladt. 1973-ban megalapította az Institute of Noetic Sciences-t, az elme képességeit kutató kaliforniai szervezetet. Az intézet még mindig jelentős projekteket folytat az elme szerepének tisztázására a csodás gyógyulásokban, spontán enyhülésekben, és tanulmányozza, hogy milyen szerepet játszik a tudatosság a pozitív globális jövő teremtésében. „Saját jövőnket teremtjük, mert belső érzelmi valóságunk — tudatalattink — olyan helyzetekbe húz minket, amiből tanulunk” - állítja Mitchell. „Ezt úgy tapasztaljuk meg, hogy furcsa dolgok történnek velünk, és olyan emberekkel találkozunk az életünkben, akiktől tanulunk szükséges. Ezért megteremtjük e körülményeket egy nagyon mély, metafizikai és tudatalatti szinten,

Vajon az elképzelés népszerűsége, hogy mi teremtjük saját valóságunkat, csak múló szeszély, vagy valami mélyebbet jelez jelenléte oly sok kultúrában és időszakban, egy

83

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

JEL ARRA, HOGY EZ VALAMI, AMIT INTUITÍVEN MINDEN EMBERI LÉNY IGAZNAK ISMER? JELENLEG CZ A KÉRDÉS MEGVÁLASZOLATLAN, DE EGY HOLOGRAFIKUS VILÁGMINDENSÉGBEN -, AHOL AZ ELME *részt vesz* A VALÓSÁGBAN, ÉS AMIBE ELMÉNK LEGBELSŐBB ANYAGA BELEILLESZKEDHET., MINT SZINKRON ICÍTÁSOK AZ OBJEKTÍV VILÁGBA — AZ ELKÉPZELÉS, HOGY SORSUNK KOVÁCSAI VAGYUNK, NEM TŰNIK TÚL MERÉSZNEK. INKÁBB VALÓSZÍNŰNEK.

A három utolsó bizonyítékdarab

MIELŐTT LEVONNÁNK A KÖVETKEZTETÉSEKET, HÁROM UTOLSÓ BIZONYÍTÉK DARAB SZOLGÁL RÁ FIGYELMŰNKRE. BÁR NEM PERDÖNTŐEK, MINDEGYIK BETEKINTÉST NYÚJT MÁS IDŐHATÁRT MEGHALADÓ KÉPESSÉGEKRE, AMELYEKEL A TUDATOSSÁG RENDELKEZHET EGY HOLOGRAFIKUS VILÁGMINDENSÉGBEN.

A JÖVŐ TÖMEGES ÁLMAI

Egy másik múltélelet kutató, aki azt sugalló bizonyítékokkal szolgált, hogy az elme keze benne van sorsunk teremtésében, a néhai San Francisco-i pszichológus, Dr. Helen Wam-bach volt. Wambach megközelítése az volt, hogy kis műhelymunkái során emberek csoportjait hipnózisban visszavitte előre meghatározott időszakokhoz, és feltett nekik egy előre elkészített kérdéslistát a nemükről, ruha visel erükről, foglalkozásukról, evőeszközeikről stb. A huszonnégy évig tartó múltélelet jelenségét vizsgáló kísérlet folyamán szó szerint egyének ezreit hipnotizálta, és néhány lenyűgöző felfedezést tett. Az egyik szokásos reinkarnáció elleni kritika, hogy az emberek csak híres vagy történelmi személyiségekként emlékeznek múlt életeikre. Wambach meg is úgy találta, hogy alanyainak több mint 90%-a paraszt, munkás, gazdálkodó és primív élelmiszergyűjtő életeket idézett föl. Kevesebb, mint az alanyok 10%-a emlékezett inkarnációjára arisztokrataként, és egy sem emlékezett arra, hogy híres volt, mely felfedezés ellentétes azzal az érveléssel, hogy az elmúlt életek képzelgések. "Alanyai továbbá rendkívül pontosnak mutatkoztak, amikor történelmi részletekre került sor, még akkor is, ha azok nem voltak ismének. Pl. amikor az emberek az 1700-as évekből életeiket idézték föl, egy háromágú villát írtak le, amivel esti étkeiket fogyasztották, de 1790 után, leírásuk szerint négyágú villákat használtak, mely megfigyelés pontosan tükrözi a villa történelmi fejlődését. Az alanyok hasonlóan pontosak voltak, amikor a ruha, lábbeli és az elfogyasztott étel stb. jellegének leírására került sor."⁸¹

Wambach felfedezte, hogy képes *előre vinni* az embereket jövőbeli életekbe. Csakugyan, alanyai leírásai az elkövetkezendő évszázadokról olyan lenyűgözők voltak, hogy jelentős jövő-élet projektet vezetett Franciaországban és az Egyesült Államokban. Sajnálatos módon elhunyt, mielőtt befejezte volna a tanulmányt, de korábbi munkatársa, a pszichológus, Cher Snow Wambach folytatta munkásságát, és nemrég közreadta eredményeit *Moss Dreams of the Future (A jövő tömeges álmjai)* című könyvében.

Amikor a projektben résztvevő 2500 személy jelentéseit átnézték, néhány érdekes jellegzetességre bukkantak. Először is majdnem az összes válaszoló megegyezett abban, hogy a Föld népsége drámaian lecsökkent. Sokuk még csak nem is fizikai testben találta magát a különböző megadott jövőidőszakokban, és azok, akik viszont igen, megegyeztek, hogy a népesség a mainál sokkal kisebb volt.

Idő az elmén kívül

84

Ezen felül, a válaszadók négy kategóriába oszló különböző jövőkhöz kapcsolódtak. Az egyik csoport egy örömtelen és lelketlen jövőt írt le, amelyben a legtöbb ember úrállomásokon lakott, ezüstös öltönyöket viselt, és szintetikus élelmiszert fogyasztott. Egy másik csoport, az „Új Korosok (New Age)” boldogabb és természetesebb életekről számoltak be, természetes környezetben, harmóniában egymással, és elkötelezettségben a tanulás és a spirituális fejlődés iránt. A harmadik csoport a „hi-tech városiak”, egy sivatagi gépies jövőről számoltak be, amelyben az emberek földalatti városokban, valamint kupolákkal és burorékokkal körülvárt városokban laktak. A negyedik csoport katasztrófa túlélőként írta le magát, akik olyan világban éltek, amit elpusztított valami globális, valószínűleg nukleáris katasztrófa. Az e csoportba tartozó emberek lakóhelye városi romok, barlangok, vagy elzárt tanyák voltak, egyszerű, kézzel varrott ruhát hordtak, ami gyakran szőrméből készült, és élelmük nagy részét vadászattal szereztek.

Mi a magyarázat? Snow a holografikus modellhez fordul válaszáért, és mint Loye úgy hiszi, hogy e felfedezések azt sugallják, hogy több lehetséges jövő vagy holoverzum létezik, amelyek formálódnak a sors sűrűsödő kódjában. De mint más múltélelet kutatók, ő is hiszi, hogy mi teremtjük saját sorsunkat, mind egyénileg, mind kollektíven, s így a négy forgatókönyv valójában bepillantás a különböző lehetséges jövőkbé, amiket az emberi faj tömegesen teremt magának.

Következésképpen, Snow azt tanácsolja, hogy bombaóvóhelyek építése vagy a néhány médium által előre jelzett „eljövendő földi változásoktól” mentes helyekre való költözés helyett azzal kellene időnként rörleni, hogy pozitív jövőképből higgyünk, és azt vizualizáljuk. Példaként említi a Bolygó Tanácsot — egy bolygószerte több millió egyénből álló alkalmi gyülekezetet, akik megegyeztek abban, hogy minden év december 31-én, Greenwich szerint 12:00-tól 13:00-ig egy órára imában és meditációban egyesülnek a világkéért és gyógyításért —, mint egy lépés a helyes irányba. „Amennyiben mai kollektív gondolatainkkal és cselekedeteinkkel folyamatosan alakítjuk eljövendő fizikai valóságunkat, akkor az idő, hogy ráébredjünk az eddig teremtett valóságunk alternatívájára, *most van.*” - állítja Snow. „A választás a négy csoport által előre jelzett Földi valóság *között* világos. Melyiket kívánjuk unokáinknak? Melyikre akarunk visszatérni egy napon?”⁸⁹

MEGVÁLTOZTATNI A MULTAT

Nem a jövő tűnik az egyetlen dolognak, amit alakítani, és átalakítani képes az emberi gondolat. A Parapszichológiai Társaság 1988-as éves közgyűlésén, Helmut Schmidt és Marilyn Schlirz bejelentették, hogy néhány kísérletük azt mutatta, hogy az elme képes a múltat is megváltoztatni. Egyik tanulmányukban számítógépes véletlenszám generátort használtak, hogy feljegyezzenek 1000 különböző hangszózatot. Mindegyik sorozat száz, változó hosszúságú hangjegyből állt. Néhányuk kellemes a fülnek, néhány csak zaj. Mivel a kiválasztási eljárás véletlenszerű volt, a valószínűség számítás törvénye szerint minden egyes sorozatnak kellett volna tartalmaznia 50 százalék kellemes hangszózatot, és 50 százalék zajt.

A sorozatok kazettafelvételeit elpostázták önkénteseknek. Megkérték az alanyokat, hogy előre rögzített felvételek hallgatása közben igyekezzenek pszichokinetikusan megnövelni a kellemes hangok hosszát, és csökkenteni a zaj terjedelmét. Miután az alanyok elvégezték a feladatukat, értesítették a laboratóriumot a próbálkozásukról, és Schmidt és Schlirz ekkor

84

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

megvizsgálta a labor páncélszekrényében őrzött eredeti kazettákat, amikről az alanyoknak küldött másolatokat készítettek. Úgy találták, hogy az alanyok által meghallgatott felvételek jelentősen hosszabb kellemes hangot tartalmaztak, mint zajt. Más szavakkal, úgy tűm, hogy az alanyok pszichokinetikusan visszanyúltak az időben, és hatással voltak a véletlenszerűsítő eljárásra, amivel a *korábban felvett kazettákat* készítettek.

Egy másik vizsgálatban, Schmidt és Schlirz beprogramozták a számítógépet, hogy állítson elő száz hangjegyes sorozatokat, amelyeket négy különböző hangjegyből állított össze, és az alanyokat megkérték, hogy igyekezzenek pszichokinetikusan több magas hangot megjeleníteni a szalagokon, mint alacsony. Újfent egy visszamenő hatályú pszicho kin etikus hatást találtak. Schmidt és Schlirz szintén felfedezték, hogy a rendszeresen meditatáló önkéntesek nagyobb pszicho kinetikus hatást tudtak kifejteni, mint a nem meditatáló, és ez megint csak azt sugallta, hogy a tudattalannal lévő kapcsolat a kulcs az elme valóság-szerkesztő részeinek eléréséhez.¹¹

Az elképzelés, hogy pszichokinerikusan megváltoztathatunk már megtörtént eseményeket, nyugtalanító felvetés, mivel oly mélyen belénk programozott a hit, hogy a múlt megfagyott, mint egy üveg alá tett pillangó, s ezért nehéz elképzelnünk ettől eltérőt. De egy holografikus Világmindenségben, ahol az idő illúzió, és a valóság nem több mint egy elme teremtette kép, ez egy lehetőség, amihez lehet, hogy hozzá kell szoknunk.

SÉTA AZ IDŐ KERTJÉBEN

Bármily fantasztikusnak is tűnik a fent említett két elképzelés, eltörpülnek az utolsó figyelmünkre rászolgáló időanomália kategória mellett. 1901. augusztus 10-én, két oxfordi tanár, Anne Moberly az Oxfordi Szent Hugh Kollégium igazgatója, és Eleanor Jourdain, az igazgató-helyettes a l'etit Trianon kertjében sétáltak Versailles-ben, amikor egy vibráló effektet láttak átvonulni a tájon előttük, ami hasonlított a különleges effekere egy film-ben, amikor az egyik kép átúszik a másikba- Miután a vibrálás megszűnt, észrevették, hogy a tájkép megváltozott. Hirtelen az emberek körülöttük XVIII. századbeli ruhát és parókát viseltek, és izgatottan viselkedtek. Míg a két hölgy megrökönyödvé állt, egy visszataszító férfi ragyavert arccal odalépett hozzájuk, és sürgette őket, hogy változtassák meg haladási irányukat. Követték őt a fák vonalán túlra egy kertbe, ahol zenefoszlányokat hallottak, és láttak egy arisztokrata hölgyet, amint egy akvareil képet festett. Végül a látomás eltűnt, és a tájkép visszatért a normálisra, de az átalakulás oly drámainak tűnt, hogy amikor a hölgyek hátranéztek, észrevették, hogy az ösvényt, amelyen az előbb végigsétáltak, most egy régi kőfal torlaszolja el. Angliába visszatérvén átnézték a történelmi feljegyzéseket, és arra a következtetésre jutottak, hogy visszakerültek az időben, ahhoz a naphoz, amikor a Tuileriák kifosztása, és a svájci gárdisták vérengzése történt - ami indokolta az emberek izgatott viselkedését a kertben —, és a nő a kertben nem más volt, mint Marié Antoinette. Oly élethű volt az élmény, hogy a hölgyek megtöltöttek egy könyvnyi kéziratot az esetről, és benyújtották a British Society for Psychical Research-nek.¹¹

Az kölcsönöz Moberly és Jourdain élményének jelentőséger, hogy nem egyszerűen egy retrokogníciós látomásuk volt a múltból, hanem ténylegesen **visszasétáltak a múltba**, találkoztak emberekkel, és kószáltak a Tuileriák kertjében, amilyen az több mint száz év

TÓ AZ ELMÉN KÍVÜL!

85

vei korábban volt. Moberly és Jourdain élményét nehéz valóságnak elfogadni, de figyelembe véve, hogy ez nem nyújtott számukra semmilyen nyilvánvaló előnyt, és egészen bizonyosan fenyegette akadémiai jó hírüket, nehéz elképzelnünk, mi készíthette volna őket egy ilyen tötténet kihilására.

És ez nem az egyetlen a British Society for Psychical Research-be jelentett eset volt aTui-leriákban. 1955. májusában egy londoni ügyvédés felesége szintén **Találkozott** néhány XVIII. századi alakkal a kertben. S egy másik alkalommal egy követség személyzete, aminek irodái Versailles-re néztek, szintén azt állította, hogy látták a kertet visszatérni egy korábbi történelmi időszakba.⁹ Az Egyesült Államokban a parapszichológus Gardner Murphy, az Amerikai Pszichológiai Társaság, és American Society for Psychical Research korábbi elnöke kivizsgálta egy hasonló esetet, amelyben egy Butetbaugh nevű hölgy kinézett irodája ablakából a Neb-raska-Í Wesleyan Egyetemen, és olyannak látta az egyetem épületeit, mint amilyenek azok Ötven évvel korábban voltak. Eltűntek a nyüzsgő utcák, és az egyetemi házak s a helyükön nyílt mező és elszórt fák álltak, leveleik egy rég elmúlt nyár fuallatában remegtek.¹³

Vajon a jelen és a jövő közti határvonal oly vékony, hogy megfelelő körülmények között képesek vagyunk visszasétálni a múltba ugyanolyan könnyedén, ahogy átsétálunk egy kerten? jelenleg egyszerűen nem tudjuk, de egy kevesebb térben és időben közlekedő szilárd tárgyól, viszont több kísérteties energiahologramból álló világban, amelyeket legalábbis részlegesen az emberi tudatosságához kapcsolódó folyamatok tartanak fenn, az ilyen események nem annyira lehetetlenek, mint amennyire annak tűnnek.

És hogyha zavaró az elképzelés, hogy elménk, sőt testünk messze kevésbé kötődik az idő struktúrájához, mint amennyire korábban elképzeljük, emlékezzünk: a felvetés, hogy a Föld gömbölyű, egykor hasonlóan ijesztőnek tűnt a laposságáról meggyőződött embetiség számára. Az e fejezetben bemutatott bizonyítékok azt sugallják, hogy még mindig gyermekek vagyunk, amikor az idő valós természetének megértésére kerül sor. Es mint minden a felnőtt kor küszöbére ért gyermek, félre kell tennünk félelmeinket, és megbarátkoznunk a világgal, amilyen az valójában. Mert egy holografikus Világmindenségben, ahol minden dolog csupán az energia kísérteties sziporkázása, az idővel kapcsolatos megértésünknel is többnek kell megváltoznia. Vannak még más vibrálások, melyeknek át kell haladniuk tájképünkön - még mélyebb, még titokzatosabb mélységekbe kell behatolnunk.

8

Utazás a superhologramban

A HOLOGRAFIKUS VALÓSÁG TAPASZTALATILAG ELÉRHETŐVÉ AKKOR VÁLIK, AMIKOR AZ EMBER TUDATOSSÁGA KISZABADUL FIZIKAI TESTE FÜGGŐSÉGÉBŐL. AMIG VALAKI KÖTÖDIK A TESTÉHEZ ÉS ÉRZELMI KÖRÜLMÉNYEIHEZ, A HOLOGRAFIKUS VALÓSÁG LEGJOBB ESETBEN IS CSAK INTELLEKTUÁLIS ELMESZÜLEMÉNY LEHET. AMIKOR VALAKI KISZABADUL A TESTÉBŐL, AKKOR KÖZVETLENÜL MEGTAPASZTALHATJA. EZÉRT **van az**, HOGY A MISZTIKUSOK A LÁTOMÁSAIKRÓL ILYEN BIZONYOSSÁGGAL ÉS MEGGYŐZŐDÉSSEL BESZÉLNEK, MÍG AZOK, AKIK **nem** TAPASZTALTÁK MEG EZT A VILÁGOT MAGUK, SZKEPTIKUSOK, VAGY AKÁR KÖZÖMBŐSEK MARADNAK.

-KENNETH RING, Ph.D. *Life at Death (Élet a halálban)*

Nem egyedül az idő megtévesztő egy holografikus világmindenségben. A térre is érzékelésünk termékeként kell tekintenünk. Ezt még nehezebb felfognunk, mint azt, bog)' az idő egy elmeszülemény, mert amikor megpróbáljuk elképzelni a „tértelenségef' nincsenek könnyű analógiák, amóbaszerű világképek vagy kikristályosodó jövők, amikre támaszkodni tudnánk. Annyira idomítottak vagyunk, hogy a térre örökérvényűként gondoljunk, hogy már az is nehezünkre esik, hogy megkíséreljük elképzelni, milyen is lehet egy térnélküli világban létezni. Mindemellett bizonyítékok mutatják, hogy nem kötődünk jobban a térhez, mint az időhöz.

Erőteljesen ERRE uralnak a testen kívüli jelenségek. Ezek olyan tapasztalatok, amelyben úgy tűnik, hogy az egyén szándékos tudata leválik a fizikai testről, és más helyekre látogat. Testen kívüli élményekről különböző életkorú ményű egyének számolrak BE a történelem folyamán. Aldous Huxley, Goethe, D. H. Lawrence, August Strindberg, és Jack London mind írtak saját testen kívüli élményeikről. Ismertek voltak az egyiptomiaknál, az északamerikai indiánoknál, a kínaiaknál, a görög filozófusoknál, a középkori alkímistáknál, az óceániai népeknél, a hinduknál, a zsidóknál és a muzulmánoknál. A nem nyugati társadalmak általános kulturális tanulmányozása

során, Dean Shields azt találta, hogy közülük csak három nem hitt a testen kívüli élményekben/ Egy hasonló tanulmányban Erika Bourguignou 488 világi társadalomban kutatott - ez megközelítőleg 57 százaléka minden ismert társadalomnak - és azt találta, hogy közülük 437-nek, azaz 89 százalékuknak, volt legalább egy testen kívüli élménnyel kapcsolatos hagyománya.²

86

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

A kutatások azt mutatják, hogy a testen kívüli élmények még ma is nagyon elterjedtek. Az Aberdeen Egyetem geológusa, az amatőr parapszichológus néhai Dr. Róbert Crookail elég ügyet tárt föl a témában ahhoz, hogy megtöltsön velük kilenc könyvet. Az 1960-as években, Celia Green, az Oxfordi Kutató Intézet igazgatója kikérdezett 115 diákot a Southamptoni Egyetemen, és 19 százalékuk bevallotta, hogy volt már testen kívüli élménye. Amikor 380 oxfordi tanulót hasonlóan megkérdeztek, 34 százalékuk igenlően válaszolt.³ 902 felnőtt áttanulmányozásakor Haraldson azt találta, hogy 8 százalékuk tapasztalt már testen kívüli élményt legalább egyszer életében. 1980-ban dr. Harvey Irwin az ausztráliai New Englandi Egyetemen elvégzett kutatása során feltárta, hogy 177 tanuló 20 százalékának volt testen kívüli élménye.⁴ E számokat adagolva azt találjuk, hogy megközelítően minden öt emberből egy tapasztalt testen kívüli élményt az élete során. Más tanulmányok szerint ez az arány közelebb áll az egy a tízhez, de tény, hogy a testen kívüli élmény sokkal gyakoribb, mint ahogy a legtöbben felfogják.

Egy tipikus testen kívüli élmény általában önkéntelenül történik. Leggyakrabban alvás, meditáció, anesztézia, betegség vagy sérülés okozta heves fájdalom során fordul elő (de más körülmények között is megjelenhet). Hirtelen az emberen egy erőteljes érzés vesz erőt, hogy az elméje levált a testétől. Nagyon gyakran a teste fölött lebegve találja magát, és felfedezi, hogy utazhat, vagy elrepülhet más helyekre. Milyen lehet test nélkül találni magunkat úgy, hogy rálátunk a saját testünkre? Egy 1980-as, 339 testen kívüli utazást vizsgáló tanulmányban, Dr. Glen Gabbard, a topecai Menmnger Alapítványtól, dr. Stuart Twemlow, a topecai Veterans' Administration Medical Centertől, és dr. Fowler Jones, a University of Kansas Medical Centertől azt találta, hogy a testen kívüli élményt átélők közül meggyőző 85 százalékuk kellemesnek írta le a tapasztalatot és több mint a fele Örömtelinek.⁵

Ismerem az érzést. Volt egy spontán testen kívüli élményem kamasz koromban, és miután magamhoz tértem a megrázkódtatásból, hogy a testem fölött lebegve találtam magamat, és az ágyban alvó saját testemre bámultam, leírhatatlanul szívderítő kalandban volt részem fiaiakon átrepülve és fák felett szárnyalva.

Testnélküli utazásom alatt még egy könyvtári könyvbe is belebotlottam, amit a szomszédom veszített el, és másnap meg tudtam mondani neki hol a könyv. Ezt a tapasztalatot részletezem a ***Beyond the Quantum (A kvantumon túl)*** című írásomban.

Nem kis jelentőséggel bír, hogy Gabbard, Twemlow és Jones is tanulmányozta a testen kívüli élmények pszichológiai profilját, és azt találták, hogy pszichológiailag teljesen normálisak és úgy egészében teljesen szabályosak. 1980-ban az Amerikai Pszichiátriai Egyesület ésén bemutatták következtetéseiket, és elmondták kollégáiknak: a megerősítés, hogy a testen kívüli élmények gyakori történések, és a témába vágó könyvek ajánlása gyakran „nagyobb gyógyhatással bír a páciensekre, mint egy pszichiátriai kezelés”. Még arra is utaltak, hogy a páciens nagyobb enyhülést érhet el, ha egy jóival beszél, mint egy pszichiáterrel!⁷

Még ilyen tények ellenére sem lehetnek olyan meggyőzőek a statisztikai kimutatások, mint a tapasztalati beszámolók. Például Kimberly Clark, aki kórházi szociális dolgozó a Washington állambéli Seattle-ben, nem vette komolyan a testen kívüli élményeket, amíg nem találkozott Máriával, egy szívbeteggel. Kórházba kerülése után néhány nappal Máriának szívrohama volt és gyorsan újraélesztették. Clark meglátogatta őt később, aznap dél

Utazás a superhoiogramban

86

után, és azt hitte, hogy úgy találja, szívmegeállása miatt aggódni fog. Elvárásának megfelelően Mária felkavart volt, de nem azért.

Elmesélte Clarknak, hogy valami nagyon furcsát tapasztalt. Miután megállt a szíve, hirtelen a plafonon találta magát, nézegetve a rajta dolgozó orvosokat és nővéreket. Akkor elvonta valami a figyelmét a sürgősségi szoba folyosóján, és ahogyan „oda gondolta magát”, **ott is termett.** Majd „felgondolta magát” az épület harmadik emeletére, ahol „szemtől szembe” találta magát egy tenisz cipővel. Egy régi cipő volt, és észrevette, hogy a kislábujj kilyukasztotta az anyagot. Még észrevett sok más részletet is, mint például, hogy a iuzó beakadt a cipő sarka alá. Miután befejezte beszámolóját, arra kérte Clarkot, menjen a párkányra, és nézze meg, van-e ott cipő, hogy megerősíthesse, valóság volt-e a tapasztalat vagy a csökkent agyi vérellátásnak tulajdonítható hallucináció, mint ahogy azt a hivatalos tudománv képviselői bizonygatják.

Kételkedve, de kíváncsian, Clark kiment az épületből, és felnézett a párkányra, de nem látott alulról semmit. Felment a harmadik emeletre, és ki-be járt a betegek szobáiból az ablakokon átvizsgálva a párkányt, ami olyan keskeny volt, hogy az ablakhoz kellett nyomja az arcát, hogy egyáltalán lássa a párkányt. Végre megtalálta a szobát, ahol miután hozzá-nyomta az arcát az ablakhoz és lenézett, látta a tenisz cipőt. De ahonnan állt, nem látta, hogy a kisujj kilyukasztotta volna a cipőt, vagy hogy helyes volt-e bármilyen részlet, amit Maria leírt. Csak miután megszerezte a cipőt tudta Maria különböző észrevételeit visszaigazolni. „Egyedüli mód, hogy így rálásson a cipőre, hogy ha az épületen kívülről, a párkányhoz nagyon közel lebegett” - jelenti ki Clark, aki azóta hisz a testen kívüli élményekben. „Nagyon kézzelfogható bizonyíték volt ez nekem.”⁸

Szívroham alatt viszonylag gyakori a testen kívüli élmény. Annyira gyakori, hogy Mi-chael B. Sabom, aki szív szakorvos, az Emori egyetem orvos tudományi professzora, és az Atlanta Veterans' Administration Medical Center orvosa, belefáradt, hogy a páciensei ilyen „képzeltésekről” beszélnek, és úgy döntött, hogy utánajár a kérdésnek egyszer és mindenkorra. Sabom kiválasztott két csoportot. 32 szívbeteg, akik testen kívüli élményről számoltak be szívrohamuk alatt, és másik 25 szívbeteg, akik soha életükben nem tapasztaltak testen kívüli élményt. Kikérdezte pácienseit, megkérte először a testen kívüli élményt átélőket, hogy számoljanak be az újjáélesztésükről, ahogyan megélték, és kérte a nem-átélőket, hogy mesélik el mit képzelnek, minek kellett történnie újjáélesztésük alatt.

A nem-átélők közül húsz nagyokat tévedett, amikor az újjáélesztéséről számolt be, három helyes, de általános leírást adott, és kettőnek fogalma sem volt arról, hogy mi történt vele. Az átélők közül huszonhat helyes, de általános leírást adott, hat nagyon részletesen és pontosan leírta saját újjáélesztését, és egy minden apró

részletre kitérő beszámolót adott, annyira pontosan, hogy Sabomnak leesett az álla. Az eredmény arra készítette, hogy még jobban beleássa magát a jelenségbe, és mint Clark szenvedélyes hívővé vált, és széles körben előadásokat tartott a témával kapcsolatban. Úgy tűnik „hogy nincs elfogadható magyarázat a tapasztalatok potosságára, aminek részét képeznek az általános fizikai érzékelések” — mondja. „A testen kívüli feltételezés illeszkedik legjobban a birtokunkba került adatokhoz.”¹¹

Bár ezeknél az embereknél Önkéntelenül történt meg a testen kívüli élmény, néhányan kifejeztették az akaratlagos testelhagyás képességét. Ezen egyének közül az egyik leghíresebb a volt rádió és televízió igazgató, Róbert Monroe. Amikor Monroe az 1950

87

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

es évek végén átélte első testen kívüli élményét, azt hitte megőrült, és gyorsan orvosi segítséget kért. Az orvosok, akik megvizsgálták, nem találtak semmi különösét, de neki továbbra is voltak ezek a különös élményei, és ez meglehetősen zavarta. Végül, amikor egy pszichológus barátjától hallotta, hogy egyes beszámolók szerint az indiai jógi bármikor elhagyhatják a testüket, kezdte elfogadni kéretlen képességét. „Két választásom volt,”¹² — emlékezik vissza Monroe. „Az egyik, hogy be nyugtatóznak az életem hátralevő részére, a másik, hogy megtanulok valamit erről az állapotról, hogy irányíthassam.”¹³

Attól a naptól kezdve Monroe naplót vezetett tapasztalatairól, figyelmesen dokumentált mindent, amit megtanult a testen kívüli állapotról. Felfedezte, hogy átmehet szilárd tárgyakon és beutazhat hatalmas távolságokat egy szempillantás alatt csak azzal, hogy odagondolja magát. Azt találta, hogy más emberek nagyon ritkán észlelték jelenlétét, bár a barátai, akiket meglátogatott ebben a „más állapotban” gyorsan hittek neki, amikor pontosan leírta, hogy milyen ruhát viseltek, és mivel foglalatostkódtak test nélküli látogatása idején. Azt is felfedezte, hogy utazásai során nem mindig volt egyedül, néha belebotlott más testnélküli utazókba. Ezidáig két csodálatos könyvben adta közre tapasztalatait; **Journeys Out of the Body (Testen kívüli utazások)** és **Far journeys (Távoli utazások)** címmel.

Laboratóriumi feljegyzések is vannak testen kívüli élményekről. Egy kísérletben, Charles Tart parapszichológus, képes volt rávenni egy tapasztalt testen kívül utazót, Miss Z-t, ahogy ő hívja, hogy pontosan azonosítsa egy papírra írt öt számjegyből álló sorozatot, amit olyan helyre tett, hogy csak test nélkül lebegve érhetett el.” „A New York-i American Society for Psychical Research-nél folytatott kísérlet sorozatban Karlis Osis és Janet Lee Mitchell pszichológusok rátaláltak néhány tehetséges alanyra, akik képesek voltak „berepülni” az ország különböző helyeiről és pontosan leírni meghatározott ábrák sokaságát, beleértve asztalokon elhelyezett tárgyakat, színes mértani formákat a plafonhoz közeli polcon, és csak egy különös szerkezet ablakán átnézve észrevehető optikai csalódásokat.”¹⁴ Dr. Róbert Morris, az Észak Carolina-i, Durham-i Psychical Research Foundation kutatási igazgatója állatokat használt arra, hogy leleplezze a testen kívüli látogatókat. Egy kísérletben például, Morris azt találta, hogy a Keith Harary nevezetű, testen kívüli képességgel rendelkező alany kismacskája következetesen abbahagyta a nyávigaszt és dorombolni kezdett mindig, amikor Harary láthatatlanul jelen volt.¹⁵

A testen kívüli élmény mint holografikus jelenség

Az egészét áttekintve a bizonyíték világosnak tűnik. Habár azt tanították nekünk, hogy az agyunkkal „gondolkodunk”, ez nem mindig igaz. Megfelelő körülmények közt, a tudatunk — a gondolkodó, észlelő részünk — leválhat a fizikai testről, és ott leher majdnem bárhol, ahol szeretne. Jelenlegi tudományos megértésünk nem tud elszámolni ezzel a jelenséggel, a holografikus elképzelés szempontjából viszont könnyen kezelhető.

Emlékezzél! Egy holografikus Világmindenségben az elhelyezkedés maga egy illúzió. Ugyanúgy, ahogy egy alma képének sincs meghatározott helye a holografikus film darabon, a holografikusán elrendezett világban a dolgoknak és a tárgyaknak sincs meghatározott helyük; végső soron minden hejynélküli, beleértve a tudatot is. Ily módon, jöllehet úgy tűnik,

Utazás a szuperhologramban

79

hogy a tudatunk a fejünkben helyezkedik el, bizonyos helyzetekben nagyon könnyen megjelenhet a szoba felső sarkában, a füves pázsit felett szálldosva, vagy szemtől szembe lebeghet egy épület harmadik emeletének párkányán lévő tenis? cipővel.

Ha a hclynélküii tudatosság ötletét nagyon nehezünkre esik elfogadni, hasznos párhuzamot találhatunk az álmokban. Képzeld el, azt álmodod, hogy egy zsúfolt művészeti kiállításon veszel részt. Ahogy kószálsz az emberek között és bámulod a műalkotásokat, úgy tűnik, hogy a tudatod annak az embernek a fejében van, aki az álmodban vagy. De hol van ténylegesen a tudatosságod? Egy gyors elemzés kimutatja, hogy az álomban ténylegesen mindenhol ott van a tudatosságod, a kiállításon résztvevő többi emberben, a műalkotásokban, még magában az álom terében is. Egy álomban a hely is illúzió mert minden — az emberek, tárgyak, a tér, a tudat és így tovább - az álmodó mélyebb és alapvetőbb valóságából bontakozik ki.

A testen kívüli élmények egy másik meglepően holografikus tulajdonsága, a restből kilépve felvett alak formái hatósága. Amikor elválnak a fizikaitól, a testen kívüli élményeket átélők néha egy olyan szellemi testben találják magukat, ami hasonmisa biológiai testüknek. Ennek hatására a múltban egyes tudósok azt vetették föl, hogy az emberi lények az irodalomból ismert doppelgangeihez (alakmás) hasonlatos egyfajta „szellem képmással” tendelkeznek.

Az újabb felfedezések problémásnak találták ezt a felvetést. Habár néhány testen kívüli élményt átélő meztelennek írta le a szellemi képmását, mások teljesen felöltözött testben talál táli magukat. Ez arra utal, hogy a szellemi képmás nem a biológiai test egy állandó energia másolata, hanem inkább egy sok formát ölteni képes hologram fajta. Ez az elgondolás abból a tényből indul ki, hogy a szellemi képmás nem az egyedüli alak, amiben a testen kívüli utazók találják magukat. Rengeteg beszámoló szerint az emberek fénygömbnek, formátlan energia felhőnek, vagy akár teljen határozatlan alakban érzékelték magukat.

Még arról is áll rendelkezésre bizonyíték, hogy a testen kívüli élmény során felvett alak a személy hiedelmeinek és elvárásainak egyenes következménye. Például, a matematikus J.H.M. Whiteman, az 1961-ben megjelent **'The Mystical Life (Misztikus élet)** című könyvében feltárta, hogy felnőtkora nagy részében legalább havi két alkalommal tapasztalt testen kívüli élményt. Több mint kétezret le is írt. Azt is feltárta, hogy ő mindig is nőnek érezte magát egy férfi test csapdjában, cs ennek eredményeképpen az eiválasztódás alatt gyakran találta magát női alakban. Whiteman sok más alakot is megtapasztalt testen kívüli kalandjai közben, beleértve

gyermek testeket is, és arra a következtetésre jutott, hogy mindig a tudatos és tudattalan hitek határozták meg a második test formáját.¹⁴

Monroe egyeiert, és hangsúlyozza, hogy „gondolati szokásaink” teremtik testen kívüli alakunkat. Mivel hozzászoktunk a testünkhöz, újra ugyanazt a formát hozzuk létre testen kívüli állapotban. Hasonlóan, azt hiszi, hogy a meztelenség miatt érzett kényelmetlenség idézi elő, hogy a legtöbb testen kívüli utazó öntudatlanul ruhát hoz létre magának, amikor emberi alakot ölt. „Az a gyanúm, hogy a második testet olyanná alakítjuk, amilyenre szeretnénk” - teszi hozzá Monroe.¹⁵

Mi az igazi alakunk, ha van egyáltalán, a testnéküii állapotban? Monroe úgy találta, ha levetjük álruhánkat, a szívünk mélyén sok kölcsönösen egymásra ható és együttrezgő „rezgésmintából állunk.” Ez a felfedezés is rendkívüli erővé! mutat arra, hogy valami holografikus is van a dologban, és további bizonyítékokkal szolgál, hogy mi — mint minden,

88

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

egy holografikus Világmindenségben — végül is egy rezgés jelenség vagyunk, amit elménk különböző holografikus formákba alakít át. Hunt következtetésének még az is hitelességet ad, hogy a tudatosságunk nem az agyunkban van, hanem a fizikai testet körülvevő és átjáró plazma-szerű holografikus energiamezőben. A testen kívüli állapotban felvett alak nem az egyetlen holografikus rugalmasságra mutató dolog. Tehetséges testen kívüli utazók testtelen kiruccanásaik alatt tett pontos észrevételei ellenére a kutatókat nagyon régóta zavarták a felbukkant szembeszökő pontadanságok. Például, az elveszett könyvtári könyv címe, amibe belebotlottam a testen kívüli élményem alatt világos zöldnek látszott, mialatt én testtelen állapotban voltam. De miután visszatértem a fizikai testembe és elmentem a könyvért, láttam, hogy az írás igazából fekete volt. Az irodalom tele van hasonló eltérésekkel, esetekkel, ahol egy testen kívüli utazó pontosan leírt egy emberekkel teli távoli szobát, kivéve egy hozzáadott személyt, vagy hogy egy kanapét érzékelt ott, ahol „igazából” egy asztal állt.

A holografikus elképzelés szempontjából egy lehetséges magyarázat, hogy az ilyen testen kívüli utazók még nem fejlesztették ki teljesen a képességüket, hogy a test-telen állapotban észlelt rezgéseket átalakítsák arra, amit a közösen megegyezett valóságunkban jelent. Más szóval, mivel úgy tűnik a testen kívüli utazók egy teljesen új érzékelés csoportra támaszkodnak, ezek az érzékelések még lehetnek határozatlanok, és még nem jártasak abban, hogy „pontosan” alakítsanak át egy frekvencia tartományt (hullámot) a látszólag objektív valóság szerkezetévé (tárggyá).

E nem fizikai érzékelésünket rovbáb gátoljuk saját önkorlátozó hiteinkkel, amiket rájuk erőltetünk. Számos tehetséges testen kívüli utazó megjegyezte, hogy amint a második testükben elkezdtek otthon érezni magukat, felfedezték, hogy minden irányba „láthatnak” egyszerre fejük elmozdítása nélkül. Más szóval, habár a minden irányba látás normálisnak tűnik a testen kívüli állapot alatt, annyira hozzászoktak ahhoz a hithez, hogy csak a szemükkel láthatnak — még akkor is, amikor a testük nem fizikai hologramjában voltak — hogy ez a hit elsősorban visszatartotta őket a 360 fokos látásmódtól.

Rendelkezésre áll bizonyíték, ahol fizikai érzékelésünk is áldozatául esett cenzúrájának. Megingathatatlan meggyőződésünk ellenére, hogy a szemünkkel látunk, kitaró bejelentések érkeznek „szemnélküli látással” rendelkező, vagy a testük más részeivel is látni képes egyénokről. Nemrég dr. Dávid Eisenberg, a Harvard Orvosi Egyetem kutató orvosa kiadott egy jegyzetet egy iskoláskorú pekingi kínai lánytcsrverpárról, akik elég jól „látanak” a hónaljukon lévő bőrrel, hogy elolvassanak jegyzeteket és megkülönböztessenek színeket.¹⁶ Olaszországban egy idegyógyász, Cesare Lombroso tanulmányozott egy vak lányt, aki az orra hegyével és a bal fülcimpájával látott.¹⁷ Az 1960-as években a tekintélyes Szovjet Tudományos Akadémia megvizsgálta egy Roza Kuleshova nevű orosz parasztasszonyt, aki képeket látott és újságot olvasott az ujj hegyével, és a képességeit valósnak nyilvánították. Komoly jelentősége van, hogy az oroszok kizárták annak lehetőségét, hogy Kuleshova természetes módon a különböző színek által tárolt hőkülönbséget olvassa le — Kuleshova el tudott olvasni egy fehér fekete újságot **még akkor is, amikor egy meglejtett üveggel letakarták.**¹⁸ Kuleshova képességei miatt olyan híressé vált, hogy a Life magazin végül egy cikket is leközölt róla.²⁰

Röviden -, bizonyítékok mutatják, hogy mi sem korlátozódunk a fizikai szemünk általi látáshoz. Persze ez a rejtett üzenet az apám barátja, Tom olvasó képességében, hogy leolvasta az óra feliratát még akkor is, amikor a lánya hasa eltakarta, és a távolba látás eseteiben is. Az

Utazás a szuperhologramban

18]

ember akaratlanul is elgondolkodik, lehet-e hogy a szemnélküli látás valójában csak további bizonyíték arra, hogy a valóság **maya**, illúzió, illetve fizikai testünk és annak fiziológiájának látszólagos korlátlan hatalma ugyanúgy az érzékelésünk által létrehozott holografikus elmeszülemény, mint a második testünk. Lehet, hogy olyan mélyen belénk nevelték, hogy azt higgyük, csak a szemünkkel láthatunk, hogy fizikailag is elzártuk magunktól észlelési képességeink teljes skáláját. Elvégre alapvetően mindenhatók vagyunk, s amennyiben ez igaz, korlátozottnak is teremthetjük magunkat, nem?

A testen kívüli élmények egy másik holografikus aspektusa a múlt és a jövő közötti elválasztódás elmosódása, ami néha megtörténik ilyen tapasztalatok alatt. Például, Osiris és Mitcheli felfedezte, hogy amikor dr.

AlexTanous, egy ismert látó és tehetséges testen kívüli utazó Mainbóii, berepült és megkísérelte leírni az asztalra helyezett tesztárgyakat, hajlamos volt olyan dolgokról beszámolni, amelyek csak napokkal **később** kerültek az asztalra.¹⁹ Ez azt sugallja, hogy a birodalom, amibe az emberek belépnek a testen kívüli állapot alatt, egyike a valóság kifinomultabb rétegeinek, amiről Bohm beszél, a burkolthoz közelebb eső hely, és ebből következik, hogy közelebb van a valóság azon szintjéhez, amelyben megszűnik az elkülönülés a múlt, jelen és jövő között. -Másképp fogalmazva, úgy tűnik, hogy a jelen frekvencia kódjaira való bangioódás helyett Tanous elméje véletlenül olyan frekvenciákra hangolódott, amelyek a jövőbői tartalmaztak információt, és azokat alakította át a valóság hologramjává.

Hogy Tanous érzékelése a szobáról egy holografikus jelenség volt és nem csak a fejében lejátszódott előzetes látomás, egy másik tény is megerősíti. Arra a napra, amelyre a testen kívüli élményét ütemezték, Osiris megkérte Chistine Whitingct, egy New York-i látót, hogy virrasszon a szobában, és próbáljon megjegyezni minden szélhámost, akit odalátogatni „lát”. Annak ellenére, hogy Whiting nem tudta, hogy ki fog berepülni, és Tanous megtette a testen kívüli látogatását, Whiting tisztán látta őt megjelenni és leírta, **hogy** barna bársony

nadrágot viselt és egy fehér pamut inget, az öltözetet, amit Mainben dr. Tanous viselt kísérlete idején." Harary is tett alkalmi testen kívüli utazásokat a jövőbe, és egyetért azzal, hogy ezek a tapasztalatok minőségileg különböznek más előrelátó tapasztalatától, „A testen kívüli utazások a jövőbeli térbe és időbe, különböznek a szabályos előrelátó álmoktól. Abban én határozottan „kinn” vagyok és egy sötét, fekete részen haladok át, ami egy jövőbeli világos jelenetben végződik” mondja Harary. Amikor testen kívüli látogatást tesz a jövőbe, néha még egy körvonalat is látott saját magáról a jelenetben, és ez nem minden. Amikor a látott események végül megtörténnek, **a testen kívüli időutazó érzékeli önmagát a valódi színhelyen.** Ezt a kísérleties érzést így ecseteli: „találkozom magammal magam 'mögött', mintha két lény lennék". Ez az élmény biztosan szíven hozza a normál dézsavüket...³

Lejegyeztek testen kívüli utazásokat a múltba is. A svéd színműíró August Strindberg, saját maga is gyakori testen kívüli utazó, ír egyről a **Legends (Legendák)** című könyvében. Az eseményre akkor került sor, miután Strindberg cg) bor üzletben ült és próbálta meggyőzni egy fiatal barátját, hogy ne adja fel a katonai karrierjét. Hogy alátámaszsa érveit, Strindberg felhozott egy este a borpincében kettejükkel történt múltbeli eseményt. Ahogy a színműíró tovább ecsetelte az eseményt, hirtelen „elveszítette az eszméletét” csakhogy az az említett borpincében ülve találja magát, ahogyan újra átéli a történeteket. A tapasztalat csalt néhány pillanatig tartott, majd utána egyszerűen csak a jelenben és a saját testében találta magát.²⁴ Azzal

182

HOLOGRAFIKUS UNIVF.RZITM

az érvvel is előhozakodhatunk, hogy az utolsó fejezetben megvizsgált retrokognitív látás —, ahol a tisztánlátók megtapasztalták, hogy ténylegesen jelen voltak és még fölötté is „lebegtek” a leírt történelmi jelenetnek -, szintén a múltbeli testen kívüli kivetítések egyik formája.

Valóban, a testen kívüli jelenségről manapság elérhető terjedelmes irodalmat olvasva a testen kívüli utazók tapasztalatairól szóló leírások és a holografikus univerzummal társított jellegzetességek közti hasonlóságokra bukkanunk ismétlődően. Amellett, hogy a testen kívüli állapotot olyannak írja le, ahol a tér és az idő már nem teljesen létezik, ahol a gondolat átváltoztatható egy hologramhoz hasonló formába, és ahol a tudarunk végső soron rezgések vagy frekvenciák mintája, Monroe megjegyzi, hogy a testen kívüli élmény alatti érzékelések kevésbé tűnnek a „fényhullámok visszaverődésére” alapozottnak, mint inkább „egy sugárzás benyomásának”. Ismét egy azt sugalló észrevételt, hogy amikor valaki belép a testen kívüli birodalomba, elkezd belépni Pribram frekvencia tartományába. ^ Más testen kívüli utazók is utaltak a Második Állapot hullámszerű tulajdonságára. Például Marcel Louis Forhan, egy „Yram” név alatt író francia testen kívüli kísérletező, a **Practical Astral Projection** című könyve legnagyobb részében megpróbálja leírni a testen kívüli birodalom hullámszerű és látszólagos elektromágneses tulajdonságait. Még mások is beszámoltak az állapot alatt tapasztalt egyfajta kozmikus egység érzésről, és olyan érzésként összegezték, hogy „minden minden” és hogy „én **Az** vagyok.”¹¹¹¹ Bármilyen holografikus is a testen kívüli élmény, csak a jégheg) csúcsa, amikor a valóság frekvencia aspektusának közvetlenebb tapasztalataihoz érkezünk. Habár a testen kívüli élményeket csak az emberi faj egy része tapasztalta, van egy másik körülmény, amelyben mi mindannyian közelebbi viszonyba kerülünk a frekvencia birodalommal. Mégpedig akkor, amikor ellátogatunk abba a túlvilágba, ahonnan nincsen visszatérés. A bökkenő - megadva minden tiszteletet Shakespeare-nek —, hogy néhányan igenis **van** visszatérés. És a beszámolóiban hemzsegnek a holografikus dolgokról árulkodó vonások.

Halálközeli élmény

Mostanra már majdnem mindenki hallott halálközeli élményekről, eseményekről, ahol klinikailag „halottá” nyilvánított egyének feltámadnak, és beszámolnak arról, hogy az élmény alatt elhagyták a fizikai testüket és meglátogattak egy túlvilági birodalomnak tűnő valamit. Saját kultúránkban a halálközeli élmények 1975-ben tűnnek fel, amikor Raymond A. Moody, Jr., egy pszichiáter, akinek filozófiájából is van Ph.D.-je, kiadta nagysikerű kutatásáról szóló könyvét a témában, **Life after Life (Élet az élet után)** címmel. Rövidesen utána Elisabeth Kubler-Ross közreadta egyidejűleg vezetett hasonló kutatásáról szóló művét, ahol megismételte Moody felfedezéseit. Valóban, ahogy egyre több és több kutató kezdte lejegyezni a jelenséget, egyre inkább nyilvánvalóvá vált, hogy a halálközeli élmények nemcsak elterjedtek - egy 1981-es Gallup közvélemény-kutatás azt találta, hogy nyolcmillió felnőtt amerikai tapasztalt egy halálközeli élményt, vagyis megközelítőleg húsz emberből egy — de a mai napig a leglenyűgözőbb bizonyítékkal szolgált a halál utáni életre.

Mint a testen kívüli élmények, a halálközeli élmények is egyetemes jelenségeknek tűnnek Hosszasan taglalja őket mind a nyolcadik századi Tibeti Halottas Könyv és a 2500 éves

Utazás a szuperhologramban

89

Egyiptomi Halottas Könyv. Platón: **A köztársaság X.** könyvében részletesen beszámol egy Er nevű görög katonáról, aki feléledt pár másodperccel azelőtt mielőtt a halonégető máglyát meggyújtották volna, és elmondta, hogy elhagyta a testét és egy „folyosón” ment át a halottak mezejére. Nagytiszteletű Bede hasonlóan számol be a nyolcadik századi munkájában **A History of the English Church and People-ban (Az angol egyház és nép Története)**, és Carol Zaleski, egy vallásán előadó a Harvardon, az **Oíherworld journeys (Másvilági utazások)** című legújabb könyvében felhívja figyelmünket arra, hogy a középkori irodalom tele van halálközeli élménybeszámolókkal.

A halálközeli élmények sem kötődnek bizonyos népcsoportokhoz. Különböző kutatások kimutatták, hogy nincs összefüggés a halálközeli élmény és az ember életkora, neme, házassági állapota, faja, vallása és/vagy spirituális beállítottsága, társadalmi rangja, tanulmányi szintje, jövedelme, templomba járásának gyakorisága, az otthoni közösség mérete, vagy a lakóhelye között. A halálközeli élmények olyanok, mint a villám, bárkibe bármikor belecsaphatnak. Egy vallásos istenfélőnek nem valószínűbb, hogy halálközeli élménye lesz, mint egy istentelennek.

A HK jelenség egyik legérdekesebb aspektusa az élményről-élmenyre megfigyelhető következetesség. Egy tipikus halálközeli élmény összefoglalva így hangzik

Egy ember haldoklik és hirtelen a tesre fölött lebegve találja magát, bámulva a történeteket. Pillanatok alatt nagyon gyorsan áthalad valami sötétségen, vagy alagúton. Belép a vakító fény birodalmába, és nemrég elhunyt barátok és rokonok melegen üdvözlnek. Gyakran hali leírhatatlanul gyönyörű zenét és lát csodás tájakat - dimbes-dombos réteket, virággal teleített völgyeket és pezsgő patakokat —, amik sokkal pompásabbak, mint bármi, amit valaha a Földön látott. E fényvel teleített világban nem érez fájdalmat vagy félelmet, hanem elsöprő

öröm, szeretet és béke érzése tölti el. Találkozik egy vagy több „fénylénnyel”, aki végtelen együttérzést sugároz, és arra ösztönzi, hogy „tekintse át életét,” panorámaszerűen játssza vissza éltfilmjét. Annyira elbűvöli ez a fenséges tapasztalat, hogy semmi mást nem akar, csak maradni. Azonban a lény elmagyarázza neki, hogy még nem jött el az ideje, és meggyőzi, hogy térjen vissza a földi életéhez, és lépjen vissza fizikai testébe. Meg kell jegyezzük, hogy ez csak egy általános leírás és nem minden halálközeli élmény tartalmazza a ieúta minden részét. Néhány hiányozhat a fent említett tapasztalatokból, és mások tartalmazhatnak az előzőekhez képest hozzáadott összetevőket. A jelképes tapasztalat díszlete is változhat. Például, habár a nyugati kultúrák halálközeli élményét általában egy alagúton mennek át az élet utáni birodalomba, más kultúrákban lehet, hogy egy úton ereszkednek le, vagy egy nagy víztömegben áthaladva érkeznek meg a túlvilágra. Mindemellett bámulatba ejtő a történelem során különböző kultúrákban feljegyzett halálközeli élmények megegyezésének foka. Például az élet áttekintése, napjaink halálközeli élményeiben újra és újra felbukkanó esemény, megtalálható a Tibeti Halottas Könyvben, az Egyiptomi Halottas Könyvben, Platón beszámolójában Er túlvilági tartózkodásáról, és a 2000 éves Patanjali indiai jógi írásában. A halálközeli élmény kultúránkénti hasonlatosságát egy korábbi tanulmány is megerősítette. 1977-ben Osis és Haraldson összehasonlított majdnem kilencszáz halálos ágyon történt látomást, amikről a pácienseknek vagy orvosoknak, vagy más egészségügyi alkalmazottaknak számoltak be Indiában és az Egyesült Államokban. Azt találták, hogy jóllehet vannak különböző kulturális különbségek — például, az

90

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

amerikaiak a fényt egy vallásos keresztény személyiségnek látták, míg az indiaiak egy hindu istenségnek észlelték — a tapasztalat „veleje” lényegében ugyanaz volt, és hasonlított a Moo-dy és Kubler-Ross által leírt halálközeli élményekre.²⁷

Habár a hivatalos szemlélet szerint a halálközeli élmények csak hallucinációk, elegendő bizonyíték van ennek ellenkezőjére. Ahogy a testen kívüli élmények esetében már láthattuk, amikor a halálközeli élményt átélők a testükön kívül vannak, képesek beszámolni olyan részletekről, amelyeket a normális érzékeléssel nem tudhatnak. Például Moody említ egy esetet, amelyben egy nő elhagyta a testét műtét alatt, kitepült a várószobába, és látta, hogy a lánya felemás zoknit visel. Ahogy később kiderült, a szobalány annyira kapkodva öltöztette fel a kislányt, hogy nem vette észre a hibát és meglepődött, amikor az anya, aki nem is látta aznap a lányát megjegyezte ezt a tényt.²⁰ Egy másik esetben, miután egy halálközeli élmény során elhagyta a testét, egy nő lement a kórház előcsarnokába és kihallgatta a sógorát, ahogy azt mondta a barátjának, hogy lehet, hogy le kell mondania egy üzleti útját, mert az egyik sógornője koporsóját kell vinnie a temetésén. Miután a nő felépült, megdögtáta a meglepődött sógort, amiért ilyen gyorsan leírta őt.²¹

És ezek nem is a halálközeli testen kívüli állapot közbeni érzékelés legrendkívülbb példái. Halálközeli élménykutatók azt találták, hogy meg a vak a páciensek is, akiknek évekig nem volt fényérzékelésük, látnak, és pontosan le tudják írni, mi történt körülöttük miközben elhagyták a testüket egy halálközeli élmény alatt.

Kubler-Ross találkozott néhány ilyen személlyel, és hosszasan kikérdezte őket, hogy megállapítsa pontosságukat. „Legnagyobb meglepetésünkre képesek voltak leírni a jelenlévő emberek ékszereit, ruhájuk színét és modelljét,” — állítja.²⁰

A legmeghökkenőbbek az egészben azok a halálközeli élmények és halálos ágyi látomások amelyekben két vagy több egyén is szerepel. Egyik esetben, amikor egy nő halálközeli élménye során a fény birodalma felé vezető alagútban találta magát, ahogy megy előre, látta az egyik barátját visszafele tartani! Ahogy elmentek egymás mellett, a barátja telepatikusan kommunikálta neki, hogy meghalt, de „visszaküldték.” A nőt is végül „visszaküldték”, és amikor meggyógyult, megtudta, hogy a barátjának is szívrohama volt majdnem vele egyidőben!³¹

Számos más esetet jegyeztek le, amelyben haldokló személyek tudták ki vár rájuk a túlvilágon, mielőtt normál csatornákon megérkezett volna a hír a személy haláláról.³²

Es ha még van kétség, íme még egy érv az ellen, hogy a halálközeli élmények hallucinációk lennének.

Mégpedig a halálközeli élmény megjelenése olyan betegeknek, akiknek lapos az EEG vonala. Normál körülmények közt, amikor egy személy beszél, gondolkodik, képzelődik, álmodik, vagy bármilyen más tesz, az EEG-jük tömörked mennyiségű agyi elektromos tevékenységet mutat. Az EEG még a hallucinációkat is kimutatja. De sok eset van, ahol lapos EEG-vei rendelkező személyeknek halálközeli élményük volt. Ha a halálközeli élmény csak egyszerű hallucináció lett volna, az EEG-jükön látszott volna.

Röviden, amikor megfontolunk minden tényt együtt - a halálközeli élmények széles körben elterjedt természetet, a demográfiai egyediségek hiányát, a tapasztalat velejének sokoldalúságát, hogy a halálközeli élményt átélők látnak és tudnak normális érzékeléssel nem látható vagy tudható dolgokról, és a halálközeli élmény megjelenése lapos vonalú EEG-seknél - a következtetés elkerülhetetlennek tűnik: az embereknek, akiknek halálközeli élményük van nem hallucinációktól vagy érzéki csalódásoktól szenvednek, **hanem ténylegesen látogatást tesznek a valóság egy teljesen más szintjére.**

Utazás a szuperből ogramban

90

Sok halálközeli élménykutató is ugyanerre a következtetésre jutott. Egyikük, dr. Melvin Morse, a Washington állambeli Seartle-i gyermekgyógyász. Morse akkor kezdett érdeklődni a halálközeli élmények iránt, amikor egy hétéves fulladásos áldozatot kezelte. Amikor a kislány felélesztették, mély önkívületi állapotba került, rögzült kitégült pupillája volt, nem voltak izom reflexei, sem szaruhártya válasza. Orvosilag ez a Glasgow Coma Score hármas tünete, ami azt mutatja, hogy olyan mély komában volt, hogy majdnem semmi esélye nem volt feléledni. Minden valószínűtlenség ellenére teljesen felépült, visszanyerte eszméletét, és amikor Morse első alkalommal meglátogatta, a kislány megismerte őt és elmesélte, hogy látta, ahogy a komában lévő testén dolgozott. Amikor Morse tovább kérdezősködött, elmesélte neki, hogy elhagyta a testét, és átment egy alagúton a mennyországba, ahol találkozott a „Mennyei Árvával.” A Mennyei Atya elmondta, hogy neki még igazából nem is kell ott lennie, de megkérdezte tőle, hogy maradni szeretne-c. Először igent mondott, de amikor a „Mennyei Atya” felhívta a figyelmét, hogy ez a döntés azr jelentené, nem látja többé az édesanyját, megváltoztatta a véleményét és visszatért a testébe.

Morse kételkedett, de a hallottak elbűvölték, és elhatározta, minden elérhető megtanul a halálközeli élményekről. Abban az időben egy beregeket kórházakba szállító légi szolgálatnál dolgozott Idahóban, és ez lehetőséget adott rá, hogy beszélgessen rengeteg felélesztett gyerekekkel. Tíz éven át kikérdezett minden

szívrohamot túlélő gyereket a kórházban, és elmesélték neki újra és újra ugyanazt a dolgot. Amikor elvesztették az eszméletüket, a testükön kívül találtak magukat, látták az orvost rajtuk dolgozni, átmentek egy alagúton, és fényfények vigasztalták őket.

Morse továbbra is kételkedett, és egyre kétségbeesettebben kutatott valami logikus magyarázat után; elolvasott mindent, amit talált a pácienseinek adott gyógyszerek mellékhatásairól, átkutatott különböző pszichológiai magyarázatokat, de nem talált semmi megfelelőt. „Akkor egy nap olvastam egy hosszú cikket egy orvosi magazinban, ahol azt próbálták megmagyarázni, hogy a halálközeli élmények azok az agy különböző trükkjei.” — mondja Morse. „Akkorra már kimerítően tanulmányoztam a halálközeli élményeket, és teljesen világosan tudtam, hogy egvetlen magyarázatnak sem volt értelme, amit ez a kutató összehordott. Végre tisztává vált számomra, hogy kihagyta a legnyilvánvalóbb magyarázatot az összes közül - a halálközeli élmények igaziak. Figyelembe se vette a lehetőségeit annak, hogy a lélek tényleg utazik.”³¹

Moody osztja a nézetet, és azt mondja, hogy húsz év kutatása elhitette vele: a halálközeli élményt átélők tényleg átruccannak a valóság egy másik szintjére. Szerinte más halálközeli élménykutatók is így érznek. „Beszéltem a világ majdnem minden halálközeli élmény kutatójával a munkájáról, tudom, hogy a legtöbbjük a szíve mélyén hiszi, hogy a halálközeli élmény egy bepillantás az éter utáni életbe. De ők tudósok, az orvostudomány emberei, és még nem rukkoltak elő „tudományos bizonyítékkal” arról, hogy egy részünk halálunk után tovább él, miután már a fizikai testünk halott. E bizonyíték hiánya visszatartja őket, hogy nyilvánosság előtt beismerjék érzéseiket,

Az 1981-es tanulmány eredményeképpen még írj. George Gallup, a Gallup Közvélemény Kutató Intézet igazgatója is egyetért: „Egyre nő a kutatók száma, akik összegyűjtik és kiértékelik azokat az eseteket, amiknél a betegeknek furcsa halál közeli élményben volt részük. Az előzetes eredmények határozottan jeleznek valamiféle találkozást a valóság más

91

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

extrádímenziójú birodalmával. A saját átfogó közvélemény-kutatásunk a legfrissebb ebben a tudományágban, és fel is fed valamiféle szuper párhuzamos Világmindenség felé irányuló trendeket.”¹⁵

A Halálközeli élmények holografikus magyarázata

Ezek meghökkentő felvetések. Ami még meghökkentőbb. hogy a tudományos testület többsége nem vette figyelembe, sőt lesöpörte, kinevette e kutatások eredményeit és a kutatókat ilyen kijelentésekre készítő hihetetlenül sok bizonyítékot. Ennek okai bonyolultak és különbözők. Az egyik, hogy jelenleg nem divat a tudományban, hogy komolyan figyelembe vegyenek bármi spirituális valóságot támogató jelenséget, illetve, ahogy utaltunk rá a könyv elején, a hitek olyanok, mint a függőségek, és nem könnyű megtörni őket. Csak az igazán nagy egyéniségek képesek erre. Moody szerint a másik ok, hogy a kutatók közt elterjedt az előítélet, miszerint csak azoknak az elképzeléseknek van bármilyen értéke vagy jelentősége, amiket be lehet bizonyítani szigorúan tudományos értelemben. És még egy: a valóságról alkotott jelenlegi tudományos megértésünk alapján még el sem tudjuk kezdeni megmagyarázni a halálközeli élményeket, amennyiben kiderül róluk, hogy valódiak. És ezt sokan megengedhetetlennek tartják.

Ez az utolsó ok azonban nem olyan probléma amilyennek látszik. Néhány halálközeli élménykutató rávilágított, hogy a holografikus modell módot kínál a tapasztalatok megértésére. Egyikük dr. Kenneth Ring, a Connecticut-i Egyetem pszichológiai professzora és az egyik legelső halálközeli élménykutató, aki a jelenség tanulmányozására statisztikai analízist és szabványosított interjú technikákat alkalmazott. Az 1980-ban megjelent **Life at Death** című könyvében Ring figyelemre méltó időt szán a halálközeli élmény holografikus magyarázata melletti érvelésre. Magyarán - Ring szerint a halálközeli élmények kalandozások a valóság egy hullámszerűbb aspektusába.

Ring következtetését a halálközeli élmény számos holografikusságot sugalló aspektusára alapozza. Az egyik az átélők szokása, hogy a túlvilágot egy „fénybőli” épült, „magasabb rez-gésű vagy frekvenciájú” birodalomként írják le. Néhány halálközeli élményt átélő néha „rezgések kombinációjaként” utal az élménnyel gyakran együtt járó mennyei zenére, és nem, mint tényleges hangokra. Ring szerint ez bizonyítja, hogy az elhalálozás magában foglalja a tudatosság elmozdulását a külsőségek mindennapi világából a riszta rezgések holografikus valóságába. A halálközeli élményt átélők gyakran mondják, hogy az a világ olyan fényel borított, ami fényesebb, mint amit valaha láttak a Földön, de ez a fény mérhetetlen ereje ellenére sem bántja a szemet - utalások, amelyeket Ring további bizonyítéknak érez a túlvilág hullámszerűségére. .

Egy másik tulajdonság, amit Ring tagadhatatlanul holografikusnak talál, az a halálközeli élményt átélők leírása a túlvilági időről és térről. A túlvilág leggyakrabban említett tulajdonsága, hogy e dimenzióban az idő és a tér megszűnik létezni. „Azt mondanám, hogy egy olyan térben találtam magam egy időre, ahol minden tér és idő hatálytalan volt” - mondja egy halálközeli élményt átélő elég ügyetlen szóhasználattal.³¹ „Az időn és téren kívül **kell**, hogy legyen. **Muszáj** kívül lennie, mert... mert nem lehet **beszuszakolni** egy ilyen idő dologba,” — fogalmaz egy másik.³ Mivel az idő és a tér összeomlik, és az elhelyezkedés fogalma

Utazás a szuprhulograinban

187

nem értelmezhető a frekvencia tartományban, pontosan ezt várjuk, ha a halálközeli élmények holografikus tudatállapotban történnek — mondja Ring.

Ha a halálközeli birodalom frekvenciaszerűbb, mint a mi tér-idő koordináta rendszerű valóságszintünk, miért tűnik úgy, hogy mégis van egyáltalán valamilyen szerkezete? Tekintve, hogy testen kívüli és halálközeli élményt átélők kínálnak elegendő bizonyítékot, hogy az címe létezhet az agytól függetlenül, Ring szerint nem túlzás azt feltételezzük, hogy az elme is holografikusán működik, léhát amikor az elme a halál közeli tartomány „magasabb” frekvenciájában van, folytatja azt, amiben a legjobb: lefordítja azokat a rezgéseket a látszat világ nyelvére. Vagy ahogy Ring mondja: „Azt hiszem ez a birodalom **gondolat szerkezetek egymásra hatása** által keletkezett. Ezek a szerkezetek vagy „gondolat-formák” összekapcsolódnak, hogy mintákat alakítsanak ki, mint ahogy a hullámok interferenciái alakítanak ki mintákat egy holografikus táblán. És ahogy a lézer sugár megvilágította holografikus kép teljesen igaznak tűnik, ugyanúgy igaznak tűnnek az egymásra ható gondolat-formák kialakította képek is.”^{1*}

Ring nincs egyedül a spekulációival. Programbeszédében az International Association for Near-Death Studies

(LANDS) 1989-es gyűlésén dr. Elizabeth W. Ecnse, egy philadelphiai magán vállalkozás klinikai pszichológusa bejelentette: ű is hiszi, hogy a halálközeli élmények utazások a magasabb frekvenciák holografikus birodalmába. Egyetért Ring feltevésével, hogy az élet utáni dimenzió tájai, virágai, fizikai struktúrái, stb. a gondolatminták egymásra hatásából (vagy interferenciájából) alakulnak ki. „Azt gondolom, hogy elérkeztünk egy olyan pontra a halálközeli élmény kutatásban, ahol nehéz megkülönböztetni a gondolatot a fénytől. Egy halál-közeli élményben úgy tűnik, a gondolat fény” — nyilatkozik Fenske.³⁹

A mennyország mint hologram

Ring és Fenske által említettekén kívül a halálközeli élménynek számos más kifejezetten holografikus tulajdonsága van. Mint a testen kívüli élmények esetében, a halálközeli élményt átélők, miután elválnak fizikai testüktől, két alak egyikében találják magukat: vagy egy testtelen energia felhőben vagy egy gondolat formálta hologramszerű testben. Amikor az utóbbi történik, gyakran meglepően nyilvánvaló a halálközeli élményt átélőnek, hogy testét az elme teremtette. Például egy halál-közeli túlélő mesélte, hogy amikor először kiemelkedett a testéből, „medúzaszerű valaminek” nézett ki, és könnyedén földre esett, mint egy szappanbuborék. Akkor gyorsan kiterjedt egy kísérteties háromdimenziós meztelen emberi test képévé. Azonban két nő jelenléte zavarba hozta, és meglepetésére, ez az érzés okozta, hogy hirtelen felötözve találta magát (azonban a nők nem utaltak arra, hogy egyáltalán képesek voltak bármit is látni ebből).⁴⁰ Az, hogy az élet utáni dimenzióban legelső érzéscink és vágyaink felelősek az általunk felvett alak megteremtéséért, nyilvánvaló más halálközeli élményt átélők tapasztalataiból is. A fizikai létezésükben rolszékbe kényszerítettek egészséges testben találják magukat, ami szalad és táncol. Az amputáltaknak mindig megvannak a végtagjaik. Az öregek gyakran fiatal testet öltenek, és ami még furcsább, hogy a gyerekek gyakran látják magukat felnőttként, egy a gyermek felnőtté válás iránti vágyát tükröző tény, vagy mélyebb értelemben

92

HOLOGRAFIKUS UNTVF,RZUM

lehet, hogy egy jelképes utalás arra, hogy közülünk néhányan lelkünkben jóval öregebbek vagyunk, mint gondolnánk.

E hologramszerű testek rendkívül részletesek lehetnek. Például a saját mezítelensége miatt zavarba jött ember esetében, a magának materializált ruházat oly aprólékosan kidolgozott volt, hogy még a varrásokot is látta **a2** anyagban!⁴¹ Ehhez hasonlóan egy másik férfi, aki a kezeit tanulmányozta a halálközeli állapot alatt, azt mondja, hogy kezei „fényből álltak, bennük apró belső formákkal” és amikor közelebről megnézte, még az „ujjlenyomata finom fordulatait és a karjában végighúzódnó fény ereket” is látta.⁴²

Whitton néhány kutatása is idetartozik. Meglepő módon, amikor Whitton hipnózisban visszavitte a pácienseit az életek közti állapotba, ők is beszámoltak a halálközeli élmény minden klasszikus összetevőjéről; átkelés az alagúton, találkozás elhunyt rokonokkal és/vagy „vezetőkkel”, belépés egy idő és tér nélküli, tündöklő fénytel teli birodalomba, találkozások fénylényekkel és élet áttekintés. Valójában Whitton alanyai szerint az élet áttekintés fő célja az emlékezet felfrissítése, hogy figyelmesebben tudják tervezni a következő életüket. E folyamatban a fénylények óvatosan, minden kényszerítés nélkül segítettek.

Alanyai beszámolóját tanulmányozván Whitton, Ringhez hasonló következtetésre jutott: az élet utáni dimenzióban észlelt formák és felépítmények az elme alkotta gondolatformák „René Descartes híres kijelentése, 'gondolkodom, tehát vagyok soha nem volt ennyire találó, mint az életek-közötti állapotban,' mondja Whitton. „Gondolat nélkül ugyanis ott nem lehet megtapasztalni a formákat.”⁴³

Ez különösen igaznak mutatkozott, amikor a két éler közti állapotban felvett formáról volt szó. Néhányan azt mondták, hogy még testük sem volt addig, amíg nem kezdtek el gondolkodni. „Egyikük szavai szerint: hogyha nem gondolkodott, akkor csak egy felhő volt egy végtelen felhőben, megkülönböztetheted enül” - jegyezte meg Whitton. „De amint elkezdett gondolkodni, önmagává vált (a dolgok ezen állása különös módon visszaidézi Tart kölcsönös hipnózis kísérletének alanyait, akik azt fedezték fel, hogy nem voltak kezeik, hacsak nem **gondolták** azokat létre). Első alkalommal Whitton alanyai hasonló alakot öltöttek, mint amilyenek legutóbbi életükben voltak. De ahogy folytatódott a tapasztalat az életek közti állapotban, fokozatosan egyfajta hologramszerű keverékformává alakultak át, ami tartalmazta az összes előző életükben felvett alakot. E keverék személyazonosságának külön neve is volt, ami különbözött a fizikai testetöltéseikben használt nevektől, bár egyetlen alany sem volt képes kiejteni ezt a nevet fizikai hangképző szerveivel.

Hogyan néznek ki a halálközeli élmény átélők, amikor nem építettek fel egy hologramszerű resret maguknak? Sokan azt mondják, hogy nem voltak tudatában semmiféle formának és egyszerűen csak „önmaguk” vagy „lelkük” voltak. Másoknak határozottabb benyomásuk volt és önmagukat „színek felhője,” „halvány kód,” egy „energia minta,” vagy egy „energia mező,” kifejezésekkel illették, ami ismét azt sugallja, hogy mi mind végül is csak huámjelenségek vagyunk, valami ismeretlen rezgő energia mintái, az energiatartomány egy nagyobb mátrixába burkolva. Néhány halálközeli élményt átélő azt állítja, hogy nem csak színes fényhullámokból állunk, hanem hangokból is. „Észrevettem, hogy minden személynek és dolognak megvan a saját zenei hangkiterjedése, valamint saját szín kitérj édesse” — mondja egy arizonai családanya, aki szülés közben élt át egy halálközeli élményt. „Ha el tudod képzelni magad könnyedén ki-, és be mozogni szívárványszínű fénysugarak között,

Utazás a superhologramban

92

és meghallani minden ember zenei hangját, ahogy hozzákapcsolódik és harmonizálódik a tiédde, amikor megérinted őket vagy elmész mellettük akkor leher valami elképzelésed a láthatatlan világról . A nő az élet utáni élet birodalmában számos, csak színek és hangok felhőiként megnyilvánult egyénnel találkozott, és szerinte a minden lélek által magából kibocsátott édes hangról beszélnek az emberek, amikor azt mondják, hogy gyönyörű zenét hallanak a halálközeli dimenzióban.⁴⁷

Monroe-hoz hasonlóan, néhány másik halálközeli élményt átélő is beszámolt arról, hogy a testen kívüli állapotban egyszerre minden irányba láttak. Elmerengve, hogy is néz ki ő, egy férfi azt mondta, hogy hirtelen azon kapta magát, hogy a saját hátát bámulja.⁴⁸ Altatóknak háborús halálközeli élményére specializálódott amatőr pennsylvaniai kutató, Róbert Sullivan meginterjúvált egy II. világháborús veteránt, akinek ideiglenesen megmaradt e képessége fizikai testébe visszatérően. „Háromszázhatvan fokos látást tapasztalt mialatt egy

német gépfegyver fészek elől futott," mondja Suliivau. „Nemcsak előre látott, ahogy futott, hanem a fegyvereseket is látta, ahogy céloztak rá hátulról.”⁴¹

Azonnali tudás

Az életszemle a halálközeli élmény másik sok holografikus tulajdonságot tartalmazó része. Ring szerint ez „a holografikus jelenség kiváló példája”. Grof és Joan Halifax, egy orvosi antropológus a Harvardról és (Grof-al) a **The Humán Encounter with Death (Emberi találkozás a halállal)** című könyv társszerzője szintén nyilatkozott az életszemle holografikus aspektusairól. Néhány halálközeli élménykutató szerint, Moodyt is beleértve, sok halálközeli élményt átélő tapasztalatairól beszélve még használja is a „holografikus” kifejezést.¹¹ E jellemzés oka nyilvánvalóvá válik, amint elkezdünk életrészleteket olvasni. A halálközeli élményt átélők újra és újra ugyanazokat a jelzőket használják beszámolóikban. Úgy beszélnek róla, mint teljes életük hihetetlenül élő, bebukoló, háromdimenziós visszajátszásáról. „Olyan, mintha közvedenül életed egy filmjébe másznál bele” - mondja egy halálközeli élményt átélő. „Életed minden évéből minden pillanat visszajátszódik teljesen érzékletes részletességgel. Teljes, teljes felidézés. És ez mind egy pillanat alatt történik.”¹² „Az egész nagyon furcsa volt. Ott voltam, és ténylegcsen láttam ezeket a visszapillantásokat. Valójában átmentem rajtuk, és olyan gyors volt. Mégis elég lassú ahhoz, hogy megértssem az egészet” — mondja egy másik.⁵¹ Az azonnali és panorámaszerű emlékezés alatt a halálközeli élményt átélők újra megélik az életük összes eseményéhez társult összes érzelmet, örömeiket és bánatokat. Mi több, érzik az összes ember érzelmeit is, akikkel kapcsolatba kerültek. Érzik az Összes egyén boldogságát, akihez kedvesek voltak. Ha elkövettek egy bántó tettet, erősen tisztában lesznek a fájdalommal, amit az áldozatuk érzett a meg gondolatlanúságuk miatt. És egyetlen esemény sem tűnik túl jelentéktelennek, hogy kimaradjon. Egy nő, amikor gyerekkora egyik pillanarát élte újra, hirtelen megtapasztalta az összes veszteséget és tehetetlenséget, amit a nővére érzett (mint gyerek), miután kiragadott egy játékor a nővére kezéből. Whitton észrevette, hogy a meg gondolatlan cselekedetek nem az egyedüli dolgok, amelyek lelkiismeret furdalást keltenek az egyénben életük áttekintése alatt. Az alanyai hipnózis

93

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

alatt arról számoltak be, hogy megbukott álmok és vágyakozások - dolgok, amelyeket megpróbáltak elérni életük során, de nem tudtak - szintén okoztak nekik szomorú fájdalmakat.

A gondolatok is visszajátszódnak szigorú hitelességgel az élet áttekintés során. Álmodozások, arcok, amelyeket csak egyszer pillantottunk meg de évekig emlékezünk rájuk, dolgok, amelyek megnevetettek valakit, az öröm, amit valaki érzett, mialatt egy különös festményt nézegetett, gyermeki gondok, és régen elfelejtett ábrándok - minden átsuhan az emberen egy másodperc alatt. Ahogy egy halálközeli élményt átélő összefoglalta: „Még a gondolataid sem vesznek el... Minden gondolat ott volt.”¹³

És így az élet áttekintés holografikus, nemcsak a három dimenziója miatt, hanem elképesztő in formációtárolási képessége miatt is, amelyet a folyamat mutat. Egy harmadik módon is holografikus. Mint a kabalisztikus „alef”, egy mirikus ponr a térben és időben, ami tartalmaz minden más pontot a térben és időben, ez egy minden más pillanatot tartalmazó pillanat. Az élet áttekintés megélésének képessége is holografikusnak tűnik, úgy érte, hogy ez egy tehetség megtapasztalni valamit, ami a közönségestől eltérően egyidejűleg nagyon gyors és mégis elég lassú ahhoz, hogy megfigyelhetők legyenek a részletek. Ahogy ezt egy halálközeli élményt átélő 1821-ben kifejtette: ez annak képessége, hogy „egyidejűleg felfogjuk az egészet és minden részletet.”¹⁴

Valóban, az élet áttekintés szembeszökő hasonlatosságokat mutat sok világvallás szentírásában leírt élet utáni ítélet jeleneteivel Icapcsolatosan, az Egyiptomiaktól a júdeai keresztényekig, egyetlen kritikus különbséggel.

Hasonlóan Whitton alanyaihoz, a halálközeli élményt átélők egyetemesen kijelentik, hogy **felettük a fénylények soha nem ítélik meg**, csak szeretet és elfogadás érezhető a jelenlétükben. **Az egyedüli előforduló ítélet, az önitét, és csupán a halálközeli élményt átélő saját büntudatából és megbánásából fakad.** Néha a lények mégis megnyilvánulnak, de ahelyett, hogy önkényesen viselkednének, útmutatással és tanáccsal szolgálnak. Egyedüli céljuk, hogy tanítsanak.

Ez a kozmikus ítélet és/vagy bármi isteni rendszer büntetésének vagy jutalmazásának teljes hiánya volt és ma is a halálközeli élmények legvitatottabb aspektusa a vallási csoportok között, de az élménybeszámolók egyik leggyakoribb részlete. Mi erre a magyarázat? Moody szerint olyan egyszerű, mint a hitviták. Egy sokkal jóindulatúbb világban élünk, mint gondolnánk.

Ez nem azt jelenti, hogy bármi elmegy az életszemle alatt. Mint Whitton hipnotikus alanyai, miután a fény birodalmába érkeznek, úgy tűnik, a halálközeli élményt átélők egy emelkedett tudatosság vagy metatudatosság állapotába lépnek, és kendőzetlenül őszintékké válnak, amikor visszanezítik magukat. Ez nem azt jelenti, hogy a fénylények nem írnak elő értékeket. Az egyik halálközeli élményben a másik után két dolog hangszólóznak ki. Az első a szeretet fontossága. Újra és újra megismétlik azt az üzenetet, hogy helyettesítenünk kell a haragot a szeretettel, meg kell tanulnunk jobban szeretni, megbocsátani, és mindenkit feltétel nélkül szeretni, azaz elfogadni, tisztelni, sőt ünnepelni a különbözőségeket, és meg kell tanuljuk, hogy minket is **viszontszeretnek.** **Úgy** néz ki, ez az. egyedüli döntő erkölcsi érv, amit a lények használnak Még a nemi tevékenység erkölcsi szegénybélyege is megszűnik, amit pedig mi emberek oly annyira szeretünk hozzá csatolni. Whitton egyik alanya beszámolt, hogy miután leélt néhány visszahúzódó és deptessziós megtestesülést, olyan élet tervezésére kapott ösztönzést,

Utazás a superhologramban

93

ahol ő egy érzéki és szexuálisan aktív nő, hogy így egyensúlyba hozza lelke mindenre kiterjedő fejlődését.”¹⁵ Úgy tűnik, hogy a fénylények elméjében a részvét a kegyelem barométere, és időről időre, amikor a halálközeli élményt átélők eltűnődnek, hogy egy elkövetett tett jó volt-c vagy rossz, a lények kérdésekre csak ezt felelik: Szerettedből tettted? Szeretet volt a motivációd?

A lények azt mondják, hogy azért kerültünk ide a Földre, hogy megtanuljuk, hogy a szeretet a kulcs. Elismerik, hogy ez egy nehéz vállalkozás ebben a súlyos fizikai világban, egy vágyaktói és szükségletektől kínzott testben és elmével, de tudatják, hogy döntő fontosságú biológiai és spirituális fejlődésünkhöz, olyan módokon, amiket korlátolt elménk jelenleg még elképzelni sem tudunk. Még a gyerekek is ezzel az üzenettel térnek vissza a halál közeli birodalomból, szilárdan belevésve a gondolataikba. Egy kisfiú, akit miután elűtött egy autó, két „nagyon fehér” köpenyes ember vezetett be az élet utáni világba, azt állítja: „Amit ott megtanultam, hogy

itteni életünk során legfontosabb dolog megtanulni mindenk ellenére szeretni.¹¹

A második dolog, amit a lények kihangsúlyoznak, az a tudás. A halálközeli élményt átélők gyakran megjegyzik, hogy a lények elégedettek tünnek, amikor életszemléjük alatt egy tudást vagy tanulást magába foglaló esemény villant fel. Néhánynak nyíltan tanácsolták, hogy fizikai testükbe visszatérve kezdjék el aktívan keresni a tudást, különösképpen az önfejlesztéssel összefüggő tudást, vagy ami növeli a képességüket arra, hogy más embereket segítsenek. Másokat olyan állításokkal ösztökéltek, mint: „a tanulás egy folytonos folyamat, és még halálunk után is folytatódik” és „a tudás az egyik, a néhány dolog közül, amit képes leszel magaddal vinni, miután meghaltál.”

A tudás felsőbbrendűsége az élet utáni birodalomban egy másik módon is nyilvánvaló. Néhány halálközeli élményt átélő felfedezte, hogy a fény jelenlétében hirtelen közvetlen hozzáférhet a **mindent** tudáshoz. E hozzáférés több módon is megnyilvánult. Néha kérésre kapott válaszként jött. Egy ember azt mondta, hogy csak egy kérdést kellett feltennie, mint, hogy milyen lenne bogárnak lenni, és a tapasztalat azonnal az övé volt.¹ Egy másik úgy írta le, hogy: „Gondolhatsz egy kérdésre... és **azonnal** tudod a választ rá. Ilyen egyszerű. És lehet akármilyen kérdés, bármilyen. Lehet egy olyan témában is, amiről semmit sem tudsz, nem vagy még abban a helyzetben sem, hogy megérthesd, és a fény megadja neked az azonnali helyes választ, és megérteti veled.”¹⁸

Néhányuk arról számol be, hogy nem is kellett kérdezzenek ahhoz, hogy hozzáférjenek a végtelen mennyiségű információ könyvtárához. Az életszemléjük után hirtelen mindent tudtak, övék volt minden tudás, ami valaha létezett a világon az idő kezdetétől az idő végezetéig. Mások azután kerültek kapcsolatba a tudással, miután a fcnylény valami meghatározott gesztust végez, például intett a kezével. Megint mások meg azt mondják, ahelyett, hogy megszereznék a tudást, **emlékeztek** rá, de fizikai testükbe visszatérve elfelejtették a többségét annak, amire emlékeztek (egyetemesnek tűnő emlékezetvesztés az ilyen látványban részesült halálközeli élményt átélők közt),¹⁵ Bármi legyen is a helyzet, úgy tűnik, hogyha már egyszer az életen túli világban vagyunk, többé már nem szükséges módosult tudatosságba lépünk ahhoz, hogy hozzáférjünk a Grof páciensei által megtapasztalt transzperszonális és végtelenül összefonódott információ birodalmához.

A mindentudás látomásának a már említett módokon túl van még egy holografikus tulajdonsága. A halálközeli élményt átélők gyakran megjegyzik hogy a látomás alatt az in

94

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

formáció „kötegekben” érkezik, és egyből beleilleszkedik a gondolataikba. Más szóval, ahelyett, hogy a megszokott módon lineárisan lenne sorba rendezve, mint például a mondatot alkotó szavak, vagy mint egy film jelenetei, egyetlen pillanat alatt minden tény, részlet, kép és információdarab beront a tudatosságba. Az egyik halálközeli élményt átélő „gondolat kötegekként” utalt ezekre az információ berobban ásókra.^{1*} Monroe, aki testen kívüli állapotban szintén megtapasztalt ilyen azonnali információ berobban ásókat, „gondolat labdáknak” nevezi őket!¹

Csakugyan bárkinek ismerős lehet ez a tapasztalat, aki rendelkezik valamiféle észrevehető médiumi képességgel, mert ebben a formában kapja a médiumi információkat is. Például néha, amikor egy idegennel találkozom (és elég lehet csak meghallanom a személy nevét), azonnal a tudatomba hasít arról az emberről egy gondolatköregnyi információ. E gondolatköteg tartalmazhat fontos tényeket a személy pszichológiai és érzelmi alkatáról, egészségéről és akár jeleneteket is a múltjából. -Azt véltem észre, hogy különösen valamilyen krízisben lévő emberekkel kapcsolatos gondolatkötegeket c kapok. Például, nemrég találkoztam egy nővel, és azonnal tudtam, hogy öngyilkosságot fontolgat. Néhány okot is megtudtam, mién. Ahogy ilyen helyzetben mindig is teszek, elkezdtem beszélgetni vele, és óvatosan átirányítottam a beszélgetésünket lelki dolgokra. Miután kiderítettem, hogy befogadó a témára, meséltem neki egy-két dolgot a halálközeli élményekről, és elértem, hogy beszéljen a problémáiról. Ráverrem, ígérje meg, hogy szakemberhez fordul, mielőtt a sötétebb útra lép.

Ilyen módon kapni információt hasonlít az álmodás közben érkező információhoz. Jóformán mindenkinek volt olyan álma, ahol hirtelen tudott minden fajta dolgot anélkül, hogy valakitől hallotta volna. Például, azt álmodhatod, hogy egy összejövetelel veszel részt, és amint ott vagy tudod, kinek a tiszteletérc rendezték és mién. Hasonlóan, mindenkinek volt már egy ötlete vagy ihlete, ami részletesen, tökéletesen kidolgozva jelent meg előtte, villanásszerűen a semmiből. Az ilyen élmény a gondolat labda jelenség kisebb változata.

Érdekes módon, mivel az okkult információk nem lineáris darabokban érkeznek, néha eltart egy kis ideig, míg szavakba öntöm őket. Hasonlóan az egyének által a transzperszonális tapasztalatok során megélt pszichológiai alakokhoz (gestaltokhoz), ezek is holografikusak abban az értelemben, hogy azonnali „egészek” lévén, idő orientált elménknek egy ideig küszködni kell, hogy kibontsa, és egymás utáni részekké rendezze.

Milyen formát vesz fel a tudás a halálközeli élmény alatt tapasztalt gondolat labdában? A halálközeli élményt átélők beszámolója szerint a kommunikáció minden formáját használják, hangokat, mozgó hologramszerű képeket, még telepátiát is - ez a tény Ring szerint megint csak arra mutat, hogy a másvilág „A létezés azon világa, ahol a gondolat a király.”⁶²

A figyelmes olvasó talán elcsodálkozik, hogy mién olyan fontos tudásta törekedni a földi élet alatt, ha testünk halála után úgyis hozzáférünk a mindentudáshoz? Amikor a halálközeli élményt átélőknek feltették ezt a kérdést, nem voltak biztosak, de erősen érezték, hogy valami köze van az élet céljához, a fejlődéshez, és a hajlandóságához, hogy minden egyén segítsen másokon, hiszen egyek vagyunk. Lehet, hogy ha elérjük a mindentudást, az egység érzését mindennel és mindenkivel földi életünk során, akkor megszűnik a halál szükségessége? Lehet, hogy pont ez a feladatunk itt a Földön?

Utazás a szuperhologram bari

94

Életervek és párhuzamos időpályák

Mint Whitton, a halálközeli élménykutatók is találtak bizonyítékokat arra, hogy az életünk, legalábbis valamennyire, előre megtervezett, és mi mindannyian szerepet játszunk a terv megalkotásában. Ez nyilvánvaló a tapasztalat néhány aspektusában. Gyakran a fény birodalmába érkező halálközeli élményt átélőknek azt mondják, hogy „ez még nem az ő idejük,” Ahogy erre Ring is rámutat, cz a megjegyzés tisztán valamiféle „élet terv” létezésére utal.⁰ Az is világos, hogy a halálközeli élményt átélők szerepet játszanak sorsuk alakításában,

mert gyakran **választhatnak**, hogy visszajönnek-e. vagy maradnak. Olyan esetekről is tudunk, amikor az egyének megmondják, hogy ez az ő idejük, és mégis megengedik, hogy visszatérjenek. Moody felidéz egy esetet, amiben egy férfi elkezdett sírni rájövén, hogy meghalt, mert attói félt, hogy a felesége nem tudja nélkül felnevelni rájuk bízott unokaöcs-csüket. Amikor ezt meghallotta a fénylény, azt mondta neki, hogy mivel nem maga miatt kérte, visszatérhet.¹ Egy másik esetben egy nő azzal érvelt, hogy még nem táncolt eleget. E felvetés a fénylényt szívből jövő kacagásra készítette, és ő is engedélyt kapott visszatérni a fizikai életbe.¹⁶ Hogy jövönk, legalábbis részben előre megtervezett, azt a Ring által „személyi előrevil-lanásnak” nevezett jelenség is mutatja. Néha a tudás látomása alatt a halálközeli élményt átélők futó bepillantást nyernek saját jövőjükbe. Egy különlegesen meglepő esetben, egy gyermek halálközeli élményt átélőnk különböző részleteket mondtak el jövőjéről, beleértve, hogy huszonnyolc évesen megházasodik és két csemetéje lesz. Még felnőtt énjét és leendő utódjait is megmutatták neki, ahogy ott ültek a ház egy szobájában, amelyekben végül is lakni fog, és ahogy a szobát bámulta, észrevett valami nagyon furát a falon, valami olyasmit, amit az elméje nem tudott felfogni. Évtizedekkel később és miután ezek a jóslatok mind bekövetkeztek, pontosan a gyerekkorában látott jelenetben találta magát, és észrevette hogy a fura tárgy a falon egy „hősugárzó” volt, egy olyan típusú melegítő, amit még nem fedeztek fel halálközeli élménye idejében.¹⁶ Egy másik hasonlóan megdöbbentő elő re villanásban egy női halálközeli élményt átélőnk megmutattak egy képet Moodyról, megmondták a teljes nevét, és megmondták, hogy amikor eljön az idő, mesélni fog Moodynak a tapasztalatáról. Ez 1971-ben történt, és Moody még nem adta ki a **Life after Life (Élet az élet után)** című könyvét, tehát a neve cs képe semmit sem jelentett a nőnek. Azonban négy évcl később elérkezett a „megfelelő” idő, Moody és családja akaratlanul a nő utcájába költözött. Azon a Halloweenon Moody fia bekopogott a nő ajtaján. „Miután meghallotta a fiú nevét, a nő megkérte a fiút, mondja meg az apjának, beszélnie keli vele. Amikor Moody beleegyezett, a nő elmesélte figyelemreméltó történe tét.⁶⁷ Néhány halálközeli élményt átélő támogatja Loye felvetését, miszerint számos párhuzamos holografikus világmindenség, vagy időpálya létezik. Időnként a halálközeli élményt átélőknek személyes előtevilanásokat mutatnak, és elmondják, hogy a jövő, aminek tanúi voltak, csak akkor következik be, **ha a jelenlegi pályájukon haladnak tovább**. Egy egyedülálló esetben egy halálközeli élményt átélőnek egy — az ismertől — teljesen különböző Föld történelmet mutattak meg. Egy történelmet, ami Idalakulhatott volna, ha „bizonyos események” nem történtek volna meg a görög filozófus és matematikus Pitagorasz idején, háromezer

95

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

évvel ezelőct. A lácomás feltárta, hogy ha ezek az események, amelyek természetéről a nő pontosan nem nyilatkozott, elmaradtak volna, mi most a béke és harmónia világában élnénk, amit a „vallási háborúk és Krisztusi jelképek hiánya” jellemez. Az ilyen tapasztalatok azt sugallják, hogy a holografikus univerzumban működő idő és tér törvényei csakugyan nagyon furcsák lehetnek.

Még azok a halálközeli élményt átélők is, akik nem tapasztalják meg sorsukban betöltött szerepük közvetlen bizonyítékát, gyakran minden dolog holografikus összekapcsolódásának mély megértésével térnek vissza. Mint ahogy a szív leállásakor halálközeli élményt átélő hatvankét éves üzletember mondja; „Egy dolog, amit megtanultam az, hogy mindannyian egyeden nagy, élő Világmindenség részei vagyunk. Ha azt hisszük, hogy megbánthatunk egy másik embert vagy egy másik élő dolgot (márpedig minden élő) anélkül, hogy magunkat bántanánk, szomorúan révedünk. Most ránézek egy erdőre, egy kőre, egy virágra vagy egy madárra és azt mondom: 'Az én vagyok, én az vagyok, ő az én részem, aspektusom.' Minden dologgal összekapcsolódunk, és ha szeretetet küldünk e kapcsolatok mentén, akkor boldogok vagyunk.”^w

Ehetsz, de nem muszáj

A halálközeli dimenzió holografikus és elme által teremtett aspektusai számtalan más módon is láthatóvá válnak. A másvilág leírásában egy kislány elmondta, hogy az étel bármikor megjelent, amikor kívánta, de nem volt szüksége evésre. Íme egy észrevétel, ami még egyszer kihangsúlyozza az élet utáni valóság illuzórikus és hologramszerű természetét.⁷¹ Még az elme szimbolikus nyelve is „objektív” formát kap. Például, Whitton egyik alanya mesélte, hogy amikor bemutatták egy a következő életében kiemelkedő szerepet betöltő nőnek, emberi forma helyett félig rózsza, félig kobraként jelent meg. Miután rávezették, hogy találja ki a jelkép értelmét, rájött, hogy ő és a nő szerelmesek voltak egymásba két másik életben. Azonban a nő kétszer felelős is volt a férfi haláláért. Tehát az emberi lény megtesresítése helyett jelleme szerető és vészjósló elemei okozták megjelenését e két drámai, homlokegyenest ellenkező tulajdonságát jobban jelképező hologramszerű formában.¹

Whitton alanyai nincsenek egyedül e tekintetben. Hazrat Inayat Khan mondta, hogy amikor misztikus állapotba lépett, és „isteni valóságokba” utazott, a lények, akikkel találkozott, szintén néha félig ember, félig állat alakban jelentek meg. Mint Whitton alanyai, Khan is felismerte, hogy ezek az alakok jelképesek, és azért jelent meg a lény egy része állatként, mert az állat a lény egyik tulajdonságát jelképezte. Például egy hatalmas erejű lény megjelenhetett oroszlán fejfel, vagy egy rendkívül okos és fortélyos lénynek róka vonásai lehettek Khan elmélete szerint az ősi kultúrák, mint például az egyiptomiak, az élet urán i birodalmat uraló isteneket ezért ábrázolták állati fejfel.⁷³

A halálközeli birodalom hajlamos átintáznai magát hologramszerű, az elménket benépesítő gondolatokat, vágyakat és jelképeket tükröző alakokba. Ez megmagyarázza, hogy a nyugatiak miért érzékelik a fénylényeker keresztény szenteknek, az indiaiak hindu istenségeknek, és így tovább. A halálközeli birodalom rugalmassága azt sugallja, hogy e külsőségek nem többé vagy kevésbé valódiak, mint a fent említett kislány álral létezésbe kívánt étel, a kobra és rózsza keverékének tűnő nő, vagy a meztelenségét szégyellő halálközeli

Utazás a superből ogramban

195

zeli élményt átélő teremtette színes ruha. Ugyanez a rugalmasság magyarázza a halál közeli élményekben talált kulturális különbségeket, ez az, amiért néhány halálközeli élményt átélő egy alagúton át utazva ér a másvilágba, mások egy hídon kelnek át, megint mások egy víztömegegen áthatolva, és vannak, akik egyszerűen csak lesétálnak egy úton. Ismét úgy tűnik, egy csupán kölcsönösen egymásra ható gondolatépítményekből létrehozott valóságban még a táj maga is a tapasztaló elképzelései és elvárásai szetint formálódik.

Ezen a ponton egy fontos dolgot kell leszögeznünk. Bármilyen rémisztőnek és idegennek is tűnik a halálközeli birodalom, a fenti bizonyítékok rámutatnak, hogy saját létezési szintünk sem sokban különbözhet. Ahogy

láthattuk, mi is hozzáférhetünk minden információhoz, csak nekünk egy kissé nehezebb. Nekünk is lehetnek alkalomadtán személyes előrevillanásaink, és szembe kerülhetünk az idő és a tér illuzórikus természetével. Es mi is alakíthatjuk, és átalakíthatjuk testünket, s néha még valóságunkat is hiteink szerint, csak egy kicsit több időbe és erőfeszítésbe kerül. Valóban, Sai Baba képességei azt sugallják, hogy még étel is teremthetünk csalt azzal, hogy megkívánjuk, és Neumann Teréz inediája (a képesség, hogy étel nélkül is éljen) bizonyítékul szolgál, hogy az evés végső soron annyira felesleges lehet nekünk, mint a halál közeli birodalomban kószáló egyéneknek.

Ténylegesen, ez a valóság és az a másik, fokozatában de nem fajtájában tűnik különbözőnek. Mindkettő hologramszerű elmeszülemény. Valóságok, amiket — ahogy Jahn és Dunne mondaná —csak a tudatossághoz létre a környezetével való kölcsönhatásban. Misképpen szólva, objektívnek hívott valóságunk csupán a halál utáni dimenzió egy fagyottabb változatának tűnik. Egy kicsit több időre van szükségünk, hogy hiteink átforgalmazzák testünket olyan dolgokba, mint szögyszerű stigmák, és hogy elménk jelképes nyelve szinkronia fásokként testesüljön meg külsőleg. De tényleg megnyilvánulnak, egy lassú és fekarthatatlan folyóként, s e folyó kitarító jelenléte arra tanít minket, hogy egy oly Világmindenségben élünk, amit csak most kezdünk kapizsgájni.

Információ a halálközeli birodalomról más forrásokból

Nem keli életveszélyes helyzetbe kerülnünk ahhoz, hogy meglátogathassuk az élet utáni dimenziót. Bizonyítékok mutatják, hogy a halálközeli birodalom testen kívüli élmények alatt is elérhető. Monroe írásaiban említ néhány látogatást valóságosz intek re, ahol találkozott elhunyt barátaival. ¹ Egy még nála is jártasabb halottak földjére testen kívül látogató svéd misztikus, Swedenborg volt. Az 1688-ban született Swedenborg volt kora Leonardo da Vincije, fiatalon belemerült a tudományba. Svédország vezető matematikusává vált, kilenc nyelven beszélt, volt rézmetsző, politikus, csillagász és üzletember. Hobbiként órákat és mikroszkópokat épített, könyveket írt a fémtanról, színelméletekről, kereskedelemről, közgazdaságtanról, fizikáról, kémiáról, bányászatról és anatómiáról, és kidolgozta a repülőgépj és a tengeralattjáró prototípusait. Mindemellett rendszeresen meditált, és élete delén kifejlesztette a képességet, hogy beléphessen egy mély Önkívületi állapotba, ami alatt elhagyta testét, és meglátogatta azt, ami

96

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

neki mennyországnak riinc, és „angyalokkal” és „lelkekkel” cársalgorr. Swedenborg kétségtelenül valami mélységest tapasztalt meg ezen utazások során. E képessége oly híressé tette, hogy Svédország királynője megkérte, tudja meg, elhunyt fivére miért nem válaszolt egy neki halála előtt küldött levelére. Swedenborg megígérte, hogy tanácskozik az elhunyttal, és a következő nap olyan információkat tartalmazó üzenettel tért vissza, amiről a királynő szerint csak ő és testvére tudott. Swedenborg párszor megtette ezt különböző, segítségét kérő egyéneknek. Egy másik alkalommal megmondta egy özvegynek, hogy elhunyt férje íróasztalában hol van a titkos rekesz, ahol megtalálhat valami borzasztóan szükséges iratot. Annyira híressé vált ez az utolsó eset, hogy a német filozófus Immanuel Kantot egy egész könyv írására inspirálta Swedenborgról **Dreams of a Spirit-Seer (Egy szellemlátó álmai)** címmel.

De a legelképezetőbb dolog Swedenborg beszámolóiból az, hogy milyen szorosan tükrözi a mai halálközeli élményt átélők leírásait. Például, Swedenborg beszél arról, hogy egy sötét alagúton halad át, találkozik fogadó lélekkel, bármelyik földi tájánál gyönyörűségeket lát, ahol már az idő és a tér sem létezik többé. Káprázatos fényről beszél, ami a szeretet érzését bocsátja ki, fénylények előtti megjelenésekről és egy mindent burkoló békéről és nyugalomról. ⁴ Azt is megemlíti, hogy megengedték neki, hogy első kézből megfigyelje az új halottak mennybe érkezését, és végignézze, ahogy átmennek az élet-szemlén, egy folyamaton, amelyet ő „Életkönyv megnyílásnak” nevezett. Elmondása szerint a folyamat alatt a személy „szemtanúja volt annak, ami valaha volt, vagyamit valaha tett,” de hozzáadott cg) egyedi csavart. Swedenborg szerint, az Életkönyv megnyílása során előkerült információ a személy spirituális testének idegrendszerében raktározódik. Tehát, az életszemle életre keltéséhez egy „angyalnak” meg kellett vizsgálnia az egyén teljes testét „a keze ujától kezdve áthaladva az egész testen.”⁷⁵

Swedenborg az angyalok által kommunikációra használt holografikus gondolat labdára is hivatkozik, és elmondja, ez nem különbözik attól az ábrázolástól, amit az embereket körülvevő „hullám-tartalomban” látott. Mint a legtöbb halálközeli élményt átélő, ő is úgy írja le ezt a telepatikus tudásberobbanást, mint egy képnnyelv, ami annyira tömött információval, hogy minden kép ezer gondolatot tartalmaz. Egy kommunikáció sorozat ezekből a képekből meglehetősen hosszú tud lenni, és „eltarthat több óráig egy olyan egymás utáni elrendezésben, amin csak csodálkozhatunk.”⁷⁶

De Swedenborg még itt is hozzáadott egy megragadó csavart. Amellett, hogy az angyalok képekben kommunikálnak, ráadásul az emberi megértésen túli fogalmakat tartalmazó nyelvet használnak.

Tulajdonképpen főleg azért beszélnek képekben, mert így gondolataik legalább egy halvány változatát érthetővé tudják tenni az emberi tények számára.⁷⁷

Swedenborg tapasztalatai megerősítik a halálközeli élmény azon részeit is, amikről nem gyakran számolnak be. Megjegyezte, hogy a lélekvdágban nem kell már ennünk, de hozzátette, hogy az információ veszi át a táplálékforrás szerepét.⁷⁸ Arról mesélt, hogy amikor a lelkek és az angyalok beszélgettek, a gondolataik folyton háromdimenziós jelképes ábrákba olvadtak, főleg állatokba. Például, azt mondta, hogy amikor az angyalok szerettről és gyengédségről beszéltek „gyönyörű állatok jelentek meg, mint például bárányok. „Ámbár amikor az angyalok kellemetlen lelkiállapotról beszéltek, ezt undok, erőszakos és haszontalan állatokkal ábrázolták, mint tigrisek, medvék, farkasok, skorpiók, kígyók és egerek.”⁷⁹ Habár ez nem egy olyan tulajdonság, amiről a modern halálközeli élményt

Utazás a superhologramban

96

átélők beszámoltak volna, Swedenborg azt is mesélte, hogy megdöbbenve tapasztalta; a Mennyországnak más bolygókról jött lelkek is vannak. Igen meglepő beszámoló egy több mint 300 évvel ezelőtt született embertől!⁸⁰ Az Összes közül a legérdekesebb Swedenborg azon megjegyzése, amiben a valóság holografikus tulajdonságaira utal. Például azt mondja, hogy habár úgy tűnik, az emberi lények elválasztódtak egymástól, mégis összekötődnek egy kozmikus egységben. Mi több, mindannyian egy miniatűr mennyország vagyunk önmagunkban, és minden ember, sőt még a teljes fizikai univerzum is egy nagyobb mennyei valóság

mikrokozmosza. Ahogy íáttuk, ő azt is hitte, hogy a látható világ alatt egy hullám-szubsztancia rejlik. Igazából több Swedenborg kutató is beszámolt a Swedenborg, Bohm és Pribram elméletei közti párhuzamosságról. Egyikük, dr. Dole, a Newton, Massachusetts School of Religion teológia professzora. Dole, ideinek [Kale-i](#), oxfordi és harvardi diplomái is vannak, megjegyzi, hogy Swedenborg gondolkodásának egyik legalapvetőbb tantétele, hogy az univerzumunkat folyamatosan két hullámszerű áramlással teremtjük, és tartjuk fenn. Az egyik a Mennyországból és a másik a saját lelkünkéből jön. „Ha összerakjuk ezeket a képeket, a hologramhoz való hasonlatosság nagyon meglepő,” mondja Dole. „Két áramlat kereszteződése alkot minket — az egyik közvetlenül isteni, a másik a környezetünkön át közvetetten isteni. Tekinthejtük magunkat interferenciám imáknak, mert a beáramlás egy hullámjelenség, és mi a hullámok találkozásánál vagyunk.”¹¹

Swedenborg azt is hitte, hogy kísérteties és nem tartós tulajdonságai ellenére a Mennyország tulajdonképpen a valóság alapvetőbb szintje, mint fizikai világunk. Szerinte ez az őstípus forrás, ahonnan minden földi forma ered, és ahová minden forma visszatér. Ez a feltevés nem nagyon különbözik Bohm burkolt és kifejeződött rendezettségétől. Ráadásul még ő is azt hitte, hogy az élet utáni birodalom és a fizikai valóság bizonyos fokig különböző, de természetében nem, és hogy az anyagi világ csupán a gondolat által épített Mennyország valóságának egy megfagyott változata. A mindkerről, a Mennyországot és a Földet magába foglaló anyag „szakaszokban folyik be” az Istenitől — mondja Swedenborg — „minden új szakaszban általánosabbá, és ezért durvábbá, elmosódottabbá, ráadásul lassúbbá, és ezért sűrűn folyóbbá és hidegebbé válik.”⁵²

Swedenborg majdnem húsz kötetet töltött meg tapasztalataival, és a halálos ágyán megkérdezték, bog)' van-e valami, amit vissza szeretne vonni. O komolyan így válaszolt: „Minden, amit valaha írtam az olyan igaz, mint az, hogy most itt engem láttok. Sokkal többet mondtam volna el, ha megengedték volna. A halál után mindent meg fogtok látni, és akkor majd sokkal többet mondhatunk el egymásnak erről a témáról.”⁸³

Sehol földje

Swedenborg nem az egyedüli a történelemben, akinek képességei megengedték a testen kívüli utazásokat a valóság finomabb szintjeire. A tizenkettedik századi perzsa szufik is használtak mély extázisszerű meditációkat, hogy meglátogassák a „földet, ahol a szellemek laknak.” Es ismét meglepő a hasonlóság a beszámolók és az e fejezetben felsorolt bizonyítékok közt. Azt állítják, hogy a másuk birodalomban egy „finom testünk” van, és a test „jellemző

97

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

szerveihez” nem mindig kapcsolható érzékekre támaszkodunk. Azt állították, hogy e dimenzióban sok lelki tanító, vagy imára lakik, és néha „rejtett imam országának” is nevezték.

Azt tartják, hogy ez a világ egyedül a gondolat vagy **alám almíthal** finom anyagából áll. Még a tér maga is gondolatból teremtett, beleértve a „közelséget”, „távolságokat” és „messzi” helyeket. De ez nem azt jelenti, hogy a rejtett imam országa nem valóságos. Egy a tiszta semmiből alkotott világ. Nem is csak egyetlen elme teremtette táj. Inkább a létezés egy **sok ember képzeletéből teremtett** síkja, és mégis saját anyagisága és kiterjedése van, erdőkkel, hegyekkel, sőt városokkal (lásd Satprem: **A sejtek elméje — a szerk**). A szufik írásaik legnagyobb részét e pont tisztázásának szentelték. Ez az elképzelés annyira idegen a legtöbb nyugati gondolkodó számára, hogy körülírására a kései Henry Corbin, a Párizsi Sorbonne Iszlám vallás professzora és az iráni-izlám eszme vezető tekintélye kitalálta a **képzetes** (imaginal) kifejezést. Ez egy — léteiméiert szempontból - a fizikai valóságnál nem kevésbé valóságos, képzelet által teremtett világot jelent. „Azért kellett mindenféleképpen találnom egy másik kifejezést, mert szakmám éveig olyan arab és perzsa szövegek értelmezését követeltem, amelyek jelentéséhez kétségtelenül hűtlen lettem volna, amennyiben megelégedtem volna a **kitalált** (imaginary) kifejezéssel” - mondta Corbin.⁸⁴

Az élet utáni birodalom képzetes természete miatt a szufik arra a következtetésre jutottak, hogy **a képzeletőre az érzékelés egy képessége**, egy elképzelés, ami új fényt derít arra, hogy Whitton alanyai miért csak azután teremtettek maguknak kezet, hogy gondolkodni kezdtek, és hogy a képek vizualizálásának miért van oly hatékony hatása testünk egészségére és fizikai felépítésére. A szufik hiedelméhez az is hozzájárult, hogy az általuk „kreatív imának” hívott vizualizációt használva átalakíthatjuk és megváltoztathatjuk a sorsunk szövetét magát.

Egy Bohm belső és külső rendezettségével párhuzamos elképzelés szerint a szufik hitték, hogy az élet utáni birodalom illuzórikus tulajdonságai ellenére az egész fizikai univerzumot megszőülő nemző anyaméh. A fizikai valóságban minden dolog ebből a spirituális valóságból keletkezik — mondták a szufik Mindemellett, azt furcsának találta még a legtanultabb is közülük, hogy az elme mélyére meditálva és kalandozva egy olyan belső világhoz érkeztek, amiről „kiderült, hogy becsomagolja, körülveszi, vagy tartalmazza azt, ami elsőre külső és látható.”⁸⁵

Ez a felismerés természetesen csak egy másik utalás a valóság hejnyélnküii és holografikus tulajdonságaira. Mindannyiunk tartalmazza a teljes Mennyországot. Mi több, mindannyiunk tartalmazza még a Mennyország színhelyét is. Vagy ahogy a szufik mondanák: ahelyett, hogy a spirituális valóságot a „hol-ban” kellene keresgélünk a „hol” **bennünk** van. Csakugyan, az élet utáni birodalom hejnyélnküii aspektusát fejtegetve, Sohrawardi egy tizenkettedik századi perzsa misztikus azt mondta, hogy a tejtélyes imam országát inkább **Na-Koja~ Abad-nak**, „seholföldnek” kellene hívni.⁸⁶

Kétségkívül nem új ez az elgondolás. Ugyanaz a nézet, amit a „Mennyország birodalma bennünk van” kijelentés fejez ki. Ami tényleg új ötlet, hogy az ilyen fogalmak utalások a valóság finomabb szintjeinek helyélnküii aspektusaira. Ismét az a felvetés, hogy amikor egy személynek testen kívüli élménye van, lehet, hogy nem is utazik sehova. Lehet, hogy csupán a mindig megtévesztő valóság hologramját változtatja meg úgy, hogy utazást tapasztaljon meg. Egy holografikus univerzumban nemcsak, hogy mindenhol jelen van a tudatosság, hanem sehol sincs.

Utazás a superhologramban

97

Néhány halálközeli élményt átélő is utalt arra az elképzelésre, hogy az élet utáni birodalom mélyen az elme helyélnküii kiterjedésében rejlik. Ahogy egy hétéves fiú mondta: „a halál olyan, mintha a saját elmébe sétálnál bele.”⁸⁷ Bohm cg)' hasonló hejnyélnküii nézőpontot ajánl arról, hogy mi történik az átmenet alatt az egyik életből

a következőbe: „jelenleg teljes gondolkodás menetünk azt mondja nekünk, hogy itt kell tartanunk a figyelmünket. Például nem tudsz átmenni az Úton, ha nem tartod ott a figyelmedet. De a tudatosság mindig a végtelen mélységben van, a burkolt rendezettség téren és időn túli finomabb szintjein. Tehát ha elég mélyen belemennél a valódi jelenbe, akkor lehet, hogy nincs különbség e pillanat és a következő közt. Az elképzelés az, hogy a halál megtapasztalásakor belemerülsz a valódi jelenbe. A kapcsolat az örökkévalósággal a jelen pillanatban van, de a gondolat közvetíti. Ez figyelem kérdése.”⁴⁸

Intelligens és összehangolt fényábrák

A jógikus hagyomány egyik fő előtételé az elgondolás, hogy a valóság finomabb szintjei elérhetőek csupán tudármódosítás révén. Sok jógagyakorlat különösen arra készült, hogy megtanítsa az egyéneknek, hogyan tegyenek ilyen utazásokat. És megint, akiknek sikerül ez az utazás, egy most már ismerős tájat írnak le. Az 1936-ban Puriban, Indiában elhunyt Sri Yukteswar Güi kevésbé ismert, de széles körben tisztelt hindu szent ember egy ilyen személy volt. Evans-Wentz 1920-ban találkozott Sri Yukteswar-ai, és „megnyerő megjelenésű, felemelő jellemű” férfiként írta le, aki teljes mértékben „méltó követői mély tiszte létere.”⁴⁹

Úgy tűnik, Sri Yukteswar igazán tehetséges volt az ez és a másik világ közti oda és visz-szaucázásban. Az élet utáni dimenziót a „fény és a szín különböző finom rezgéseiből” álló világnak írta le, ami „százszor nagyobb, mint az anyagi világegyetem.” Azt is mondta, hogy végtelenszer szebb, mint saját létbirodalmunk, „opál tavakkal, lenyes tengerekkel és szívár-ványfolyókkal” bővelkedik. Mivel, hogy jobban „rezonál Isten teremtő fényével”, éghajlata mindig kellemes, és az egyedüli éghajlati megnyilvánulások alkalmi „ragyogó fehér hó és sokszínű fényeső” hullás.

E bámulatos világban élő egyének meg tudnak teremteni bármilyen testet, amit csak akarnak, és „látnak” a testük bármely részével, amellyel óhajtanak. Megtestesíthetnek akármilyen gyümölcsöt vagy más ételt, amit kívánnak, habár ők „majdnem felszabadultak az evés szükséglete alól”, s „csupán a végtelen tudás ambróziájából lakomáznak.”

Telepatikus „fényábrák” sorozatával kommunikálnak, „a barátság halhatatlanságában” örvendeznek, „a szeretet elpuszthatatlanságát” felfogják. Fájdalmat éreznek, „ha hibár követnek el az igazság érzékelésében vagy továbbadásában”, és amikor a rokonság sokaságával találják szembe magukat, azokkal az apákkal, anyákkal, feleségekkel, férjekkel és barátokkal, akikre „a különböző földi reinkarnációikban” szert tettek, zavarba jönnek, hogy kit szeressenek főképpen, és így megtanulnak „isteni és egyenlő szeretetet adni mindenkinek.”

Mi világunk leglényegesebb sajátossága, ha már egyszer elfoglaltuk helyünket e fénylő országban? Erre a kérdésre Sri Yukteswar olyan feleletet adott, ami annyira egyszerű volt, mint amennyire holografikus is. E birodalomban, ahol az evés és a lélegzés már felesleges, ahol egyetlen gondolat megteremthet egy „egész illatos virágoskertet”, és minden testi szűk

98

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

ségletünkéből „kigyógyulunk azonnal, pusztá akarással”, mi egyszerűen, csak „értelmes és összehangolt fényábrák” vagyunk.⁵⁰

Még több utalás a fényre

Sri Yukteswar nem az egyedüli tanító jogi, aki hologramszerű kifejezéseket használt a valóság finomabb szintjeinek leírásához. Egy másik, Sri Aurobindo Ghose, egy gondolkodó, politikai aktivista és misztikus, akit az indiaiak Gandhival egy szinten tisztelnek. 1872-ben született egy indiai felsőbb osztálybéli családban. Angliában tanítanak, ahol gyorsan csodagyerek hírnevet szerzett. Nem csak angolul beszélt folyékonyan, hanem hindiül, ógörögül, oroszul, németül, franciául és még az ősi szanszkrit nyelven is. Egy egész könyvespolcnyi könyvet el tudott olvasni egy nap alatt (fiatalon elolvasta India összes, sok kötetből álló szent könyveit), és az elolvasott könyvek minden oldalára szó szerint emlékezett. Összpontosító ereje híres volt, azt mondják, hogy egy egész éjjelen át tudott tanulni ugyanabban a testhelyzetben, megfeledezve még a szünyogok szűnni nem akaró csípéseiről is.

Mint Gandhi, Sri Aurobindo is tevékenyen részt vett India nemzeti mozgalmában. Lázadásért börtönbe vetették, ahol egy évig várt elkerülhetetlennek látszó halálbüntetésére. Mégis, minden intellektuális és emberbaráti szenvedélye ellenére ateista maradt mindaddig, amíg egy vándorló jogi szemé láttára ki nem gyógyította testvérét egy életveszélyes betegségből. Attól a ponttól fogva Sri Aurobindo a jogik fegyelmének szerrelt magát, és mint Sri Yukteswar, a meditáció által végül is - saját szavaival élve - „a tudatosság szintjeinek felfedezőjévé” vált.

Nem volt egyszerű feladat ez Sri Aurobindonak, és az egyik legmakacsabb akadály, amit át kellett lépnie célját elérendő, hogy megtanulja elcsendesíteni a hétköznapi emberi elmében folyó véget nem érő szó- és gondolatfecsegést. Bárki, aki csak egy-két percre is megpróbálta kiüríteni elméjét **minden** gondolattól tudja, hogy az milyen rémisztő és komoly feladat. De mégis, nélkülözhetetlen lépés. A jógikus szövegek nagyon egyértelműek ezzel kapcsolatban. Az elme finomabb és burkoltabb területei vizsgálata tényleg egy Bohm-i figyelem áthelyezést kíván. Vagy ahogy Sri Aurobindo mondja: hogy felfedezzük „az új országot magunkban” először meg kell tanulnunk, hogyan „hagyjuk a régit magunk mögött.”

Sri Aurobindonak évekig tartott, amíg megtanulta hogyan csendesítse el az elméjét, és hogyan utazzék befelé. Amikor elérte, ugyanazt a hatalmas területet fedezte fel, amellyel a lélek többi Marco Pólója találkozott, akikkel már foglalkoztunk — egy időn és téren túli birodalom, „rezgések sokszínű végrelenségéből” összerakva, és tudatosságban annyira fejlett nem fizikai lényekkel benépesítve, hogy mellettük mi gyerekeknek látszunk. E lények bármilyen formát fel tudnak venni, amit csak akarnak - mondta Sri Aurobindo — egy kereszténynek keresztény szentként jelennek meg, egy indiainak hindu szentként, habár kihangsúlyozta, hogy nem a becsapás a céljuk, hanem csupán, hogy jobban hozzáférhetővé tegyék magukat „egy bizonyos tudatosságnak.” Sri Aurobindo szerint e lények legigazabb formájukban „tisztá rezgésként” jelennek meg. Az *On Yoga (A jógáról)* című kétkötetes művében leírja képességüket, hogy megjelenjenek akár alakban, akár rezgésként, ami nagyon hasonlít a „modem tudomány” által

Utazás a szuperfotogramban

98

felfedezett hullám-részecske kettősséghez. Sri Aurobindo szintén megjegyezte, hogy e fényes birodalomban

többé már nem korlátozódunk arra, hogy „pontrói-pontra” vegyük magunkhoz az információt, hanem képesek vagyunk azt „nagy tömegekben” felszívni, és egyetlen pillantással érzékelni „a tér és idő óriási kiterjedéseit”. Ami azt illeti, Sri Aurobindo szépszájú kijelentése megkülönböztethetetlen len megannyi Bohmtól és Pribtamtól származó következtetéstől. Azt mondta, hogy a legtöbb emberi lény egy „mentális képernyőt” visel a szeme előtt, ami megakadályozza, hogy túllásson „az anyag fátylán”, de aki megtanul túlnézni ezen a fátylon, úgy találja, hogy minden „különböző hevességű fénylő rezgésből áll”. Hangsúlyozta, **hogy** a tudatosság is különböző rezgésekből áll, és hogy az összes anyag valamilyen szinten tudatos. Ugyanúgy, mint Bohm, még azt is kijelentette, hogy a pszichokinézis egyenes következménye a ténynek, hogy az összes anyag bizonyos fokig tudatos. Ha az anyag nem lenne tudatos, egy jógi sem tudna tárgyakat mozgatni tudatosságával, mert nem lehetne lel kölcsönhatás a jógi és a tárgy között — állította Sri Aurobindo.

Sri Aurobindo megjegyzései közül a leginkább Bohmre emlékeztető, amit a teljességről és részekre osztásról mondott. Sri Aurobindo szerint az egyik legfontosabb dolog, amit „a Szellem nagyszerű és fénylő birodalmaiban” tanulunk, hogy az összes el választottság illúzió, és minden dolog végül is összekapcsolódott és egész. E tényt újra és újra hangsúlyozta írásaiban, és **úgy** tartotta, hogy csak amikor leereszkedtünk a valóság magasabb rezgés-szintjeiről az alacsonyabb szintekre, történt, hogy előtérbe lépett a „fokozatos részekre osztódás törvénye”. Részekre osztjuk a dolgokat, mert a tudatosság és valóság alacsonyabb rezgésén létezőnk — mondja Sri Aurobindo —, és hajlamunk a részekre osztásra tart vissz-sza minket, hogy megtapasztaljuk a tudatosság, öröm, szeretet és létezés gyönyörűségének e magasabb és finomabb birodalmakra jellemző erősségét.

Ugyanúgy, ahogy Bohm szerint a rendetlenség nem lehetséges egy teljesen töredezőtől mentes és egész univerzumban, Sri Aurobindo ezt hitte igaznak a tudatosságról. Amennyiben az univerzum egyetlen pontja teljes mértékben öntudatlan lenne, akkor az egész univerzum teljes mértékben öntudatlan lenne - jelentette ki —, és hogyha élettelennek és halottnak érzékelünk egy kavicsot az út mellett, vagy egy homokszemcsét a körünk alatt, az érzékelésünk megint csak illuzórikus, és a valóságnak hitt illúziót csupán alvajáró részekre bontás iránti szokásunk (elmeprogram) hozza létre.

Intuitív megértése a teljességről, Sri Aurobindot - mint Bohmot is - ráébresztette az összes igazság legmesszebbmenő viszonylagosságára, és az önkényességre, hogy megpróbáljuk a töredezőtől mentes bolomozgást „dolgokra” felosztani. Oly mély volt meggyőződése, hogy bármilyen kísérlet az univerzum lecsökkentésére abszolút tényekre és megváltoztathatatlan tantételekre, csupán torzításhoz vezethet, hogy még a vallás ellen is fellépett, és egész életében hangsúlyozta, hogy az igaz spiritualitás nem jöhet semmiféle szervezettől vagy papságtól, hanem csakis a belső spirituális univerzumból:

Nemcsak az elme és az érzékek csapdáját kell szétvágnunk, hanem meg kell szöknünk a gondolkodó csapdájából is, a teológus és az egyházépítő csapdájából, a Szó hálójából és az Eszme fogságából. Mindezek ugrásra készen várnak bennünk arra, hogy formákkal befalazzák a Szellemet; dc nekünk mindig túl kell lépnünk, mindig le kell mondanunk a kisebbről a nagyobb javára., a végeről a Végtelenért; fel kell készülnünk, hogy Továbbhaladjunk megvilágo

99

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

sodásról megvilágosodásra, tapasztala írói tapasztalatra, Ickállapotról lélekállaptra. ...Nem szabad ragaszkodnunk még a legbiztosabbnak tartott igazságokhoz sem, mert azok csupán a Kimondhatatlan formái és kifejezései, aki elutasítja, hogy bármilyen formára vagy kifejezésre korlátozza magát."

De ha a kozmosz végső soron kimondhatatlan, a sokszínű rezgések egyvelege, mik azok a formák, amiket érzékelünk? Mi a fizikai valóság? Az - mondta Sri Aurobindo - csak „mozdulatlan fény tömeg"."

Túlélés a végtelenben

A halálközeli élményeket átélők által jelentett valóságkép figyelemre méltóan egyöntetű, és megerősíti a világ letehetőesebb misztikusainak beszámolót. Még megrázóbb, hogy amilyen lélegzeteiülítőak és idegenek a valóság e titokzatosabb szintjei a „fejlettebb” kultúrákban élők számára, oly hétköznapi és ismerős terület az úgynevezett primitív népeknél.

Például Dr. E. Nandisvara Nayake Thero, egy ausztrál bennszülöttek közösségében élt, hogy tanulmányozza őket, rámutat, hogy a bennszülöttek elképzelése az „álmidőről” - egy birodalom, ahová az ausztrál sámánok mély transzba lépve látogatnak el - majdnem azonos a nyugati forrásokban leírt élet utáni létállapottal. Ez az a birodalom, ahová az emberi lelkek mennek halál után, és ha egyszer odaérkezett, a sámán képes társalogni a halottakkal, és azonnal hozzáférni az Összes ismerethez. E dimenzióban szintén megszűnnek létezni a földi életre jellemző idő, tér és más megkötöttségek, és a látogatónak meg kell tanulnia kezelni a végtelent. E miatt az ausztrál sámánok gyakran így hivatkoznak az életutánira: „túlélés a végtelenben”.³ Holgcr Kalwcit német etnopszichológus, pszichológia és kulturális antropológia diplomával, még tovább megy, mint Thero. Halálközeli kutatásokban is tevékeny sámánizmus szakértőként Kalwcit rámutat, hogy gyakorlatilag a világ **összes** sámániszi-kus hagyománya tartalmazza e hatalmas és dimenzió kívüli birodalom leírásait, amik bővelkednek utalásokkal az élet áttekintéséről, tanító és vezető magasabb spirituális lényekről, gondolattal teremtett ételről, valamint leírhatatlanul gyönyörűséges rétekről, erdőkről és hegyekről. Csakugyan, a sámánvá válásnak nemcsak egyetemes előfeltétele a képesség, elurazni a halál utáni birodalomba, de a halálközeli élmény gyakran az egyént e szerepbe tisztító katalizátor. Például az Oglala Sziúk, a Senekák, a szibériai Jakutok, a dél-amerikai Guajirók, a Zuluk, a kenyai Kikuvuk, a koreai Mu dangok, az indonéziai Mentawai szigetlakók és a caribou eszkimók hagyományaiban találkozhatunk egyénekk, akik azután váltak sámánná, hogy életveszélyes betegségek során belezuhantak az élet utáni birodalomba. jöllehet, eltérően a nyugati halálközeli élményeket átélőktől, akik számára e tapasztalat zavarba ejtően új, ezek a sámáni felfedezők - úgy tűnik -, sokkal nagyobb ismerettel rendelkeznek a nyugatiaknál a titokzatos birodalom földrajzáról, és gyakran képesek oda visszatérni újra és újra. Miért? Kalwcit szerint azért, mert ezek a tapasztalatok e kultúra napi valósága. A mi társadalmunk viszont elnyomja a halál és az elhaláio

UTAZÁS A SZUPER HOLOGRAMBAN

99

zás minden gondolatát és említését, továbbá leértékelte a misztikust azáltal, hogy szigorúan materialista feltételekkel határozza meg a valóságot. A törzsi népeknek még mindig napi kapcsolatuk van a valóság okkult természetével. Ily módon jobban értik a belső birodalmakat uraló szabályokat — mondja Kalweit —, és

képzettebben eligazodnak e területeken.-^M

Hogy a belső birodalmakba rendszeresen utaznak a sámánisztikus népek, jól bizonyítja az antropológus Michael Harner a perui amazon vidék Conibo indiánjai között szerzett tapasztalata. 1960-ban az American Museum of Natural History egyéves expedícióra küldte Harnert, hogy tanulmányozza a conibókat, aki megkérte az amazoniai bennszülötteket, hogy meséljenek neki vallási hiteikről. Azt válaszolták, hogy ha tényleg tanulni akar, fogyasszon a sámánok szent italából, az **aydhuaska** nevű hallucinogén növényből készített „lélekborból”. Beleegyezett, és miután megitta a keserű kotyvalékot, elhagyta a testét, elutazott a valóság egy olyan szintjére, amit a conibo mitológia isteneinek és őrdögeinek tűnő lények népesítettek be. Látott vigyorgó krokodil fejű démonokat. Látott egy „energia-ess zenei ár” kiemelkedni a mellkasából. Egy sárkányfejű hajóhoz lebegett, aminek legénysége egyiptomi stílusú alakokból állt, kék-szajkó fejjel, és érzett valamit, amit saját halálának iassú, fokozódó dermedtségének vélt.

Spirituális utazásának legdtámaibb tapasztalataként találkozott egy csoport gerincéből előbúvó szárnyas, sárkányszerű lényel. Miután kimásztak a testéből, egy látványt „vetítettek” elé, amiről azt állították, hogy a Föld „igaz” történelme. Egyfajta „gondolat nyelven” elmagyarázták, hogy ők felelősek a bolygón az összes élet származásáért és fejlődéséért. Csakugyan nemcsak az emberi lényekben lakoztak, hanem minden életben, és a földet benépesítő élő formák sokaságát teremteték, hogy rejtékelyet nyújtsanak számukra valamiféle nem felfedezett ellenség elől a külső térben (Harner megjegyzi, hogy bár a lények majdnem olyanok voltak, mint a DNS, 1961-ben semmit sem tudott a DNS-ről).

Miután a látomások láncolata véget ért, Harner felketesett egy paranormális képességeiről híres vak conibo sámánt, hogy megbeszélje vele élményeit. A sámán, aki sok kirándulást tett a szellemvilágba, bólogatott, amikor Harner elmesélte a megtörtént eseményeket, de amikor a sárkányszerű lényekre tért, akik azt állították, hogy ők a Föld igazi urai, a sántán elmosolyodott. „O, mindig ezt mondják, de ők csupán a külső sötétség urai” — pontosított.

„Megdöbbsentem” — mondja Harner. „Amit megtapasztaltam, már ismerős volt ennek a mezítlás, vak sámánnak. Ismerős volt neki, amit mondtam - az ugyanebben a rejtett világban tett saját felfedezéseiből, ahová nem sokkal azelőtt merészkedtem”. Bár nem ez volt a Harnert ért egyetlen sokk. Elmesélte tapasztalatát két közelben lakó keresztény misszionáriusnak is, és leesett az álla. amikor megtudta, hogy ők is tudták, miről beszél. Végighallgatván beszámolóját azt mondták neki, hogy leírása egyes részei gyakorlatilag megegyeznek a Jelenések Könyvének bizonyos szakaszaival, amit Harner ateista lévén sosem olvasott.¹³ Tehát úgy tűnik, hogy az öreg conibo sámán nem az egyetlen egyén volt, aki ugyanazokra a mezőkre utazott, amiket Harner később botladozva bejárt. Az O- és Uj-testamentumi próféták látomásai és „utazásai a mennybe” lehet, hogy szintén a belső birodalomba tett sámáni utazások voltak.

Lehetséges, hogy amit különös folklórnak és kedves, ámde naiv mitológiának tekintünk, tulajdonképpen kifinomult beszámoló a valóság titokzatosabb szintjeinek térképéről? Kalweit egyike azoknak, akik szerint a válasz nyomatékos igen. „A halál és az elhalálozás

100

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

területét érintő legfrissebb kutatások forradalmi felfedezéseinek fényében többé nem tekinthetjük a törzsi vallásokat és elképzeléseiket korlátozott felfogásúnak a halottak birodalmáról” — mondja. „A sámánt inkább a legkorszerűbb és legnagyobb tudású pszichológusnak kellene tekintenünk.”⁹¹

Tagadhatatlan szellemi kisugárzás

A halálközeli élmény valóságosságának egyik utolsó bizonyítéka, átalakító hatása megélőjére. A kutatók felfedezték, hogy a halálközeli élmények átélőit majdnem mindig megváltoztatta túlvilági utazásuk. Boldogabbá váltak, optimistábbá, könnyen kezelhetővé, kevésbé érdeklí őket az anyagi birtoklás. Legszebteűnőbb mind közül, hogy képességük a szeretetre hihetetlen megnövekszik. Közömbös férjek hirtelen melegsívűvé és figyelmessé válnak, munkamániasok kezdenek lazítani, és időt szentelni családjuknak, a zátkóztak kinyílnak. E változások gyakran oly drámaiak, hogy ismerőseik megjegyzi teljesen más személlé váltak. Még olyan eseteket is feljegyeztek, hogy megrögzött bűnözők teljesen megjavultak, és kénköves ménkút prédikálók kárhözható kirohanásaikat felváltották a feltétlen szeretetről és könyörületről szóló megnyilatkozásokkal. A halálközeli élményeket átélők spirituális irányultságúvá is válnak. Nemcsak azzal a szilárd meggyőződéssel térnek vissza, hogy az emberi lélek halhatatlan, hanem azzal a mély és megingathatadan érzéssel, hogy a Világmindenség könyörületes és értelmes, s hogy ez a szeretetteljes jelenlét mindig velük van. Jóllehet, ez az ébredtség nem szükségszerűen okozza, hogy vallásosabbakká válnak. Mint Sri Aurobindo, sok halálközeli élményt átélő hangsúlyozza a vallás és a spiritualitás közti különbségtétel fontosságát, és kijelenti, az utóbbi fordult életében nagyobb teljességbe, nem az előző. Csakugyan, tanulmányok kimutatják, hogy tapasztalatukat követően a halálközeli élmények átélői nyitottabbá válnak saját vallásos hátterükön kívüli elképzelések iránt, mint például a reinkarnáció és a keleti vallások.¹⁴

Az érdeklődés kiszélesedése gyakran más területekre is kiterjed. Például a halálközeli élményt átélők gyakran vonzódnak a könyvben felsorolt témák iránt, különösen az okkult jelenségek és az új fizika területén. Az egyikük, akit Ring vizsgált, például nehéz gépjárművezető volt, aki tapasztalata előtt semmiféle érdeklődést nem mutatott a könyvek vagy az elvont témák iránt. Mégis, halálközeli élménye során bepillantott a teljes tudásba, és bár visszatérte után nem tudta felidézni látomása tartalmát, különböző fizikai szakkifejezések kezdtek előtörni elméjéből. Élménye után nem sokkal, az egyik reggel ki kottyantotta a szót: **kvantum**. Később rejtélyesen bejelentette: „Max Planck - hallani fogsz róla a közeljövőben”, és ahogy telt-múlt az idő, egyenletek és matematikai szimbólumok kezdtek felszínre bukkanni gondolataiban.

Sem ő, sem a felesége nem tudta, hogy mit jelent a **kvantum** szó, vagy hogy ki a bánat az a Max Planck (általában őt tekintik a kvantumfizika atyjának), egészen addig, amíg egy könyvtárban utána nem nézett. Miután rádöbbsent, hogy nem zagyaságot beszélt, nekiállt mohón olvasni, nemcsak a fizika, hanem a parapszichológia, metafizika és magasabb tudá

Utazás a superhologramban

100

osság témakörében; még egy főiskolára is beiratkozott. A feleség írt egy levelet Ringnek, amiben megpróbálta leírni férje átalakulását:

Sokszor mond egy szót, amit sosem hallott korábban a mi valóságunkban. Ez lehet egy idegen szó, valami más

nyelven, „de ranuF...a „fényelmélette!“ kapcsolatban. ...Annyira gyorsan beszél, hogy nehezemre esik megérteni. ...Amikor felkap egy fizikakörlyvei, már tudja a választ, és úgy nlnik, hogy még robber is érez...¹⁸ A férfi, élményét követően különböző médiumi képességeket is kezdett kifejleszteni, ami nem ritka a halálközeli élményt átélők között. 1982-ben Bruce Greyson, a Michigani Egyetem pszichiátere, és a IAND's kutatási igazgatója, hatvankilenc halálközeli élményt átélőnek adott egy, a téma tanulmányozására kifejlesztett kérdőívet, és úgy találta, hogy gyakorlatilag az összes okkult és médiumi képességük megnövekedett.¹⁹ Phyllis Atwotet, egy idaho-i háziasszony, aki halálközeli élmény kutatóvá vált saját átalakító élményét követően, több tucat sorstársát kérdezte ki, és hasonló eredményekre jutott. „A telepátia és a gyógyító képességek általánosak” - állítja. „Ugyanígy az „emlékezés” a jövőre. Amikor az esemény bekövetkezik, felismered.”¹⁰⁰ Moody úgy hiszi, hogy a mély és pozitív személyiségváltozások, amelyeken ezek a személyek átesnek, a legnyomósabb bizonyítékok, hogy a halálközeli élmények ténylegesen a valóság valamiféle spirituális szintjére tett utazások. Ring egyetért vele. „[A halálközeli élmény magjában] egy abszolút cs tagadhatatlan spirituális sugárzást találunk” - mondja. „Ez a spirituális mag olyan megindítóan fenséges és lehengerlő, hogy a személyt azonnal és örökre egy teljesen új létezési módba taszítja.”¹⁰¹ A halálközeli élmény kutatói nemcsak olyan egyének, akik elkezdtek elfogadni e dimenzió és az emberi faj spirituális Összetevőjének létezését. A Nobel-díjas Brian Josephson, maga is hosszú ideje meditál, szintén meggyőződött, hogy léteznek a valóságnak meditációval elérhető finomabb szintjei, ahová — elég valószínű, hogy — halálunk után elutazunk.¹⁰²

Egy 1985-ös biológiai halálon túli életről szóló tudományos tanácskozáson a Georget-own Egyetemen, amelyet az amerikai szenátor, Clairborne Pelí hívott össze, Paul Davies fizikus, hasonló nyitottságról tett tanúbizonyságot. „Mindannyian egyetértünk, legalábbis ez idáig, hogy ami az emberi lényt illeti, az elme az anyag terméke, vagy pontosabban fogalmazva, az elme kifejeződést talál az anyag (különösen az agyunk) révén. A kvantum leckéje, hogy az anyag csak az elmével összejátszva tud kézzelfogható, jól meghatározott létezését megvalósítani. Világos, hogy amennyiben az elme inkább **mint**, mint **szubsztancia**, akkor képes sok különböző dolog megjelenítésére.”¹⁰⁵

Még a pszicho-neuroimmunológus, Candacc Pert, a tudományos tanácskozás másik résztvevője is fogékony volt az elképzelésre. „Úgy gondolom, fontos rájönni, hogy az agy tárolja az információt, és felfogható számomra, hogy ez az információ átalakíthatja magát egy másik tartományba. Hová tűnik az információ a molekulák (a tömeg) lerombolása után, amiből az agy áll? Az anyagot nem lehet teremteni vagy lerombolni, és talán a biológiai információáramlás sem tud csak úgy eltűnni a halál pillanatában, hanem át kell alakulnia egy másik tartományba” — mondja¹⁰¹

Lehetséges, hogy amit Bohm a valóság burkolt szintjének nevezett, az ténylegcsen a Szellem birodalma, az összes kor misztikusát átszellemítő spirituális sugárzás forrása? Bohm

101

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

maga nem veri el ezt az ötletet. A burkolt tartományt „ugyanúgy nevezhetnénk idealizmusnak, Szellemnek, Tudatosságnak” — állítja szokásos tárgyilagosságával. „A kettő elválasztása -Anvag és Szellem — csupán az eleme absztrakciója. Az alap mindig egy és oszthatatlan.”¹¹¹

Kik azok a lénylények?

Mivel a fenti megjegyzések legnagyobb részét fizikusok tették, és nem teológusok, önkéntelenül eltűnődünk, hogy talán az új fizika iránti érdeklődés, amelyet Ring halálközeli élményt átélő alanya mutatott, vajon nem valami mélyebbet jelez-e. Hogyha, mint ahogy Bohm sugallja, a fizika elkezd betörni azokra a területekre, amelyek valaha a misztikusok birodalmi voltak, lehetséges, hogy ezeket a behatolásokat előre látták a halálközeli tartományt benépesítő lények? Ezért van az, hogy a halálközeli élményeket átélők az ilyen tudás iránti olyan kielégíthetetlen éhséggel térnek vissza? Vajon ők az emberi faj többi részének megbízása alapján felkészülnek valamiféle eljövendő új állapotra, ahol egybeolvad a tudomány és a spiritualitás?

E lehetőséget kicsit később fogjuk kibontani. Előszót egy másik kérdést kell megtárgyaljunk. Amennyiben elfogadjuk e magasabb dimenzió létezését, milyenek annak paraméterei? Konkrétabban, kik azok a lények, akik benépesítik, műyen a társadalmuk vagy civdizációjuk valójában?

Ezek természetesen nehezen megváai aszó lható kérdések. Amikor Whitton megpróbálta kideríteni az embereket az életek közötti állapotban tanácsokkal ellátó lények személyazonosságát, nehezen megfogható válaszokat kapott. „Alanyaim azt a benyomást keltették — mármint azok, akik egválaín meg tudták válaszolni a kérdést —, hogy ezek az entitások már befejezték itteni inkarnációs ciklusukat” - mondta.^{1*}

A másik birodalomban tett utazások százai után, és miután a témában kikerdezett több tucat tehetséges testen kívüli utazót, Monroe is üres kézzel tért vissza. „Bármilyenek is lehetnek ezek a lények, rendelkeznek a képességgel, hogy a barátságosság melegségét sugározzák, ami teljes bizalmat kelt irántuk” — figyel meg. „Gondolatainkat elképzelhetedenül könny-nyen érzékelik”, és „az emberiség és a Föld teljes történelme elérhető számukra a legapróbb részletekig.” De Monroe is bevallja tudatlanságát, amikor e nem fizikai entitások végső személyazonosságára kerül sor, kivéve, hogy legfontosabb dolguknak azt tekintik, hogy „félő gondossággal törődjenek az emberi lények jólétével, akikkel kapcsolatba kerülnek”¹⁰¹

Nem sokkal többet tudunk mondani c finomabb birodalmak civilizációiról azon túl, hogy azok az egyének, akik elég kiváltságosak ahhoz, hogy meglátogassák őket, egyetemesen azt jelentik, hogy sok hatalmas és mennyei gyönyörűség városát láttak ott. A halálközeli élményeket átélők, jógamescerek és **ayabuasca** fogyasztó sámánok — mind leírják e misztikus nagyvárosokat, méghozzá figyelemre méltó megegyezéssel. A XII. századi szufik olyan jól ismerték őket, hogy még nevet is adtak néhányuknak.

E hatalmas városok legfigyelemreméltóbb jellemzője, hogy ragyogóan fénylők. Szintén gyakran úgy írják le őket, hogy idegen az építészterük, és olyan fenségesen gyönyörű, hogy mint e burkolt dimenziók összes más jellemzője, a száraz képtelenek átadni nagyszerűségüket. Egy ilyen város leírásakor Swedenborg azt mondta, hogy olyan hely volt, ahol „a lenyü

Utazás a szupcrhologramban

101

gőző építészeti tervezés oly gyönyörűsége volt, hogy azt mondhatnád, hogy ez az otthona és forrása a művészetnek magának.”¹⁰¹

Az e városokba ellátogató emberek gyakran bizonygatják, hogy szokatlanul sok iskola és más, a tudással kapcsolatos épületük van. Whitton legtöbb alanya felidézett legalább egy rövid idejű kemény tanulási időszakot, hatalmas könyvtárakkal és szemináriumi termekkel felszerelt antermekben, míg az életek közti állapotban voltak.¹⁴ Sok halálközeli élményt átélő is beszámol arról, hogy „iskolákat”, „könyvtárakat” és „felsőfokú oktatási intézményeket” mutattak nekik élményük során.¹⁵ Még a XI. századi tibeti szövegekben is található utalások csak „az elme rejtett mélységeibe” tett utazások során elérhető óriási tanulásra szánt városokra. Edwin Berbaum, egy szanszkrit tudós, a Kaliforniai Egyetemen, Berkeley, úgy hiszi, hogy James Hamilton **Lost Horizon (Elveszett látóhatár)** című regényét - amiben egy képzelte közösségről ír, Shangri-La-ról - ténylegesen e tibeti mondák ihlették.¹¹

Egyetlen probléma, hogy egy ilyen képzeletbeli birodalom leírása nem jelent túl sokat. Sosem lehetünk biztosak abban, hogy vajon a látványos építészeti struktúrák, amelyekkel a halálközeli élményeket átélők találkozhatnak, valóság vagy csupán egy képzelgés allegóriája (elvont fogalom megszemélyesítése vagy érzékelhető képen ábrázolása - **aford.**). Például, mind Moody, mind Ring jelentettek eseteket, amelyekben a halálközeli élményeket átélők azt mondták, hogy a meglátogatott felsőbb oktatási épületek, nemcsak hogy szolgálták a tudást, hanem szó szerint **tudásból épültek**.¹² Ez a furcsa szóhasználat azt sugallja, hogy talán ezen épületek látogatása ténylegesen valami olyasmivel való találkozás volt, ami annyira meghaladja az emberi fogalmakat — talán a tiszta tudás egyfajta dinamikus élő felhője, vagy amivé az információ válik, ahogy Pert fogalmazza, miután **átalakul egy másik birodalomba** -, hogy lefordítása cg) épület vagy könyvtár hologramjává az egyetlen mód, ahogy az emberi címe fel tudja dolgozni.

Ugyanez igaz a lényekre, akikkel találkozunk ezekben a finomabb dimenziókban. Megjelenésükből sosem tudjuk, hogy valójában kicsodák Például George Russell, egy jól ismert századforduló körüli ír látó és rendkívül tehetséges testen kívüli utazó, találkozott sok „fény-lénnyel”, a „belső világba” tett utazásai alatt. Amikor egy interjú során megkérték, hogy írja le, hogyan néztek ki ezek a lények, az alábbiakat mondta:

102

HOLOGRAFIKUS UNFVF.RZUM

Az elsőre, akit láttam nagyon tisztán emlékszem: először ragyogó fényt láttam, aztán észre vettem, hogy ez egy magas alak szívéből árad, akinek a teste látszólag félig ádárszó vagy több színben játszó levegőből formálódott, és a testen keresztül egy sugárzó elektromos tűz áramlott, melynek a szív látszott központjának. E lény feje körül, és restét élő arany szálcak-kákként keretező hullámzó, fénylő haján lángoló számyszerű aurát láttam. Magából a lényből fény tűnt áradni minden irányba, és a látvány rendkívüli könnyedség, örömteliség vagy extázis hatását tette rám.¹³

Másrészről Monroe kijelenti, hogy ha egyszer egy ilyen nem fizikai entitás közelébe került, egy rövid idő után az eldobja külső formáját, és ő semmit sem érzékel belőle, bár továbbra is érzi „a sugárzást, ami az entitás”.¹⁴ Újfennt felmerül a kérdés, hogy amikor a belső dimenziókba utazó találkozik egy fénylénnyel, vajon az a lény valóságos, vagy csupán egy képzelgés allegóriája? A válasz természetesen kicsit mindkettő, mivel egy holografikus Világmindenségben **minden** látszat, a külső, a forma csupán illúzió, hologramszerű kép, amelyet az értelmes jelenléttel való kölcsönhatás szerkeszt, de illúzió, ami — ahogy Pribram fogalmaz - alapszik **valamin**, ami ott van. Ilyen dilemmákkal kerülünk szembe, egy olyan Világegyetemben, ami kifejtéért alakban jelenik meg előttünk, de forrása mindig valami kimondhatatlanban van: a burkoltban.

Mindig bátorságot önthet belénk a tény, hogy az életem túli birodalomban az elménk szerkesztette hologramszerű képek - úgy tűnik -, rendelkeznek legalább valamiféle kapcsolattal, a **valamivel**, ami ott van. Amikor a tiszta tudás testetlen felhőjével találkozunk, iskolává vagy könyvtárrá alakítjuk. Amikor egy halálközeli élményt átélő találkozik egy nővel, akivel korábban volt egy szere te t/gyűlő let viszonya, úgy látja őt, mint félig rózsza, félig kobra, egy jelkép, ami még mindig kifejezi a hölgy jellemének legteljesebb megtestesülését; és amikor a finomabb birodalmak utazói segítőkész, nem fizikai tudatossággal találkoznak, fénylő és angyali lényeknek látják őket.

Ami e lények végső személyazonosságát illeti, viselkedésükből atra következtethetünk, idősebbek, bölcsebbek és valamiféle mély és szeretetteljes viszonyban állnak az emberi fajjal, de ezen túl a kérdés megválaszolatlan marad, hogy vajon istenek, angyalok, reinkarnációikat befejezett emberi lények leikei, vagy valami, ami végképp meghaladja az emberi felfogóképességet. A további spekuláció hiábavaló lenne, mivel nemcsak hogy olyan kérdést feszegetne, amit az emberi történelem évezreidei sem tudtak megoldani, hanem figyelmen kívül hagytná Sri Aurobindo figyelmeztetését, hogy ne fordítsuk át spirituális megértéseinket vallásos megállapodásokká. Amint a tudomány több bizonyítékot gyűjt, a válasz bizonyosan tisztábbá válik, de addig a kérdés -, hogy kik és mik ezek a lények -, nyitott marad.

Az omnijektív világmindenség

A másvilág nem az egyeden birodalom, ahol hiteink faragta hologramszerű kísértetekkel találkozhatunk. Úgy tűnik, hogy esetenként még saját létezési szintünkön is lehet ilyen élményünk. Például a filozófus, Michael Grosso szerint Szűz Mária csodás megjelenései is az emberi faj kollektív hitei létrehozta hologramszerű kivetítések lehetnek. Az egyik különlegesen hologramszerű „Mária” látomás, a jól ismert 1879-es írországi Knock-í szűz

ÚTAZÁS A SZUPERBŐL OGRAMBAN

102

látomás. Az esetben tizennégy ember látott ragyogó és kísérteties mozdulatlan alakokat, amelyek Mária, József és Szent János - az evangélista - voltak (azonosították, mert szoros hasonlatosságot mutatott a szent közeli faluban felállított szobrával), egy réten állva a helyi templom mellett. Ezek a ragyogóan fénylő alakok oly valóságnak tűntek, hogy amikor a szemtanúk megközelítették őket, még a betűket is el tudták olvasni a Szent János kezében lévő könyvből. Azonban amikor a jelenlévő nők egyike megpróbálta megölelni a szűzet, csak az üres levegőt markolta. „Az alakok olyan teljesnek és léletszerűnek tűntek, hogy nem értettem, hogy a kezeim miért nem érzik azt, ami szemeimnek oly nyilvánvaló és kivehető volt” — írta később az asszony.¹¹

Egy másik lenyűgözően holografikus Mária látomás, a szűz egy ugyanilyen híres megjelenése Zeitounban, Egyiptomban. A látomások 1968-ban kezdődtek, amikor két muzulmán autószerelő látott egy fénylő Mária jelenést, egy Kopt templom központi kupolájánál, Kairó szegénynegyedében. A következő három évben ragyogó, háromdimenziós Mária, József és a gyermek Krisztus képek tűntek fel hetente a templom fölött, néha hat óra hosszan lebegve a levegőben.

Eltérően a Konckban és Zeitounban látott alakoktól, a látomások mozogtak és integettek a látásukra összegyűlt tömegnek. Jóllehet, nekik is sok holografikus aspektusuk volt. Megjelenésüket mindig ragyogó fényvillanás jelezte előre. Mint a hologramok, amelyek elmozdulnak a frekvencia aspektusoktól, és lassan jönnek fókuszba, először ködösek voltak, és lassan olvadtak emberi alakká. Gyakran tiszta fényből álló galambok kísérték őket, amelyek nagy távolságból köröztek a tömeg fölött, de sosem csapkodtak szárnyaikkal. Mind közül a legárulkodóbb, hogy megnyilvánulásuk három éve után, és mivel az érdeklődés a jelenség iránt kezdett elhalványulni, a Zeitoun alakok szintén elhalványultak, ködösebbé és ködösebbé váltak, amíg az utolsó megjelenéseik alkalmával alig voltak többek világító ködfelhőknel. Mégis, csúcsidezőszakukban szó szerint tanúk százezrei látták az alakokat, és sok fényképfelvétel is készült róluk. „Igen sok embert kikérdeztem, és amikor hallod őket beszélni arról, hogy mit láttak, nem tudsz megszabadulni az érzéstől, hogy valami fajta holografikus kivetítést írnak le” — mondja Grosso.¹¹⁶

Gondolatébresztő könyvében a **The Final Choice-ban (A végső választásban)** Grosso azt mondja, hogy a bizonyítékok megvizsgálása után meggyőződése, hogy ezek a látomások nem a történelmi Mária feltűnései, hanem tényleges elme-hologram kivetítések, amelyet a kollektív tudatalatti hoz létre. Érdekes módon, nem minden Mária jelenés néma. Néhányuk, mint például a fatimai, és a lourdesi jelenések beszélnek, és amikor ezt teszik, üzenetük kivétel nélkül figyelmeztetés a küszöbön álló Apokalipszistról, amennyiben, mi halandók nem tesszük jóvá hibáinkat. Grosso ezt a bizonyítékot úgy értelmezi, hogy a kollektív emberi tudattalant mélyen aggasztja a modern tudomány erőszakos hatása az emberi életre, és a földi életterre. Lényegében kollektív álmaink figyelmeztetnek minket önmagunk elpusztításának lehetőségére.

Mások szintén egyet értenek azzal, hogy a Mária hit e kivetítések létesürűsödését okozó motiváló erő. Például Rogo rámutat, hogy 1925-ben, még a később a Zeitoun megjelenések helyszínévé váló Kopt templom építése során, az építkezésért felelős jótékony személy álmodt, amelyben a Szűz azt mondta neki, hogy meg fog jelenni a templomnál az építkezés befejezése után. Végül nem jelent meg az előre megadott időpontra, de a próféciát jól ismerték a közösségben. Ily módon „**létezett, egy negyven éves hagyomány,**

103

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

hogy Mária látogatása végül meg fog történni a templomnál” - mondja Rogo. „Ezek az előérzések fokozatosan megerősíthették magában a templomban a Szűz „elme-lenyomatát”, vagyis egy a zeitounaiak gondolatai által létrehozott, mindig növekvő okkult energiamezőt, ami 1968-ra olyan magas szintet ért el, hogy Szűz Mária képe berobbant a fizikai valóságba!”¹¹⁷ Korábbi írásaimban én is hasonló magyarázatot javasoltam a Mária látomásokra.¹¹⁸

Létezik néhány bizonyíték, hogy egyes ufók szintén valamiféle hologramszerű jelenségek. Amikor az emberek a kései 1940-es években először elkezdtek beszámolni más bolygókról érkezett űrhajónak tűnő megfigyeléseikről, a kutatók, akik elég mélyen beásták magukat ezekben a jelentésekbe, hogy komolyan vegyék legalább néhányukat, feltételezték, hogy fejlettebb és valószínűleg földönkívüli civilizációkból érkezett értelmesen irányított űrhajókat láttak, jóllehet, ahogy az ufó találkozások elterjedtebbé váltak — különösen azok, amelyek kapcsolatteremtést tartalmaztak az ufók fedélzetén utazó megszállókkal -, cs ahogy az adatok gyűltek, egyre nyilvánvalóbbá vált sok kutató számára, hogy ezek az úgynevezett űrhajók **nem** földön kívüli eredetűek.

A jelenség néhány jellemzője, ami arra mutat, hogy nem földönkívüliek a következő: először is túl sokszor látták őket; szó szerint az ufókkal és legénységükkel való találkozások ezreit dokumentálták, olyan sokat, hogy nehéz ezeket ténylegesen más bolygókról való látogatásoknak hinni. Másodsor, az ufó megszállók gyakran nem olyan jellemzőkkel rendelkeznek, mint amit elvárnánk egy igazán földönkívüli életformától; túlságosan sokukat írták le ember formájú lényeknek, akik földi levegőt lélegeznek, és nem félnek a földi vírusoktól való fertőzéstől, jól alkalmazkodnak a földi gravitációhoz és a Nap elektromágneses sugárzásához, felismerhető érzelmeket mutatnak ki az arcukon, és beszélnek a nyelvünket — melyek mindegyike az igazán földönkívüli látogatók lehetséges, de nem valószínű jellemzője.

Hatmadszor, nem földönkívüli látogatóként viselkednek. Ahelyett, hogy a Fehér Ház gyepére szállnának le, parasztnak és szorult helyzetbe került autósoknak jelennek meg. Üldözik a lökhajtásos gépeket, de nem támadják meg. Száguldoznak az égen, lehetővé téve, hogy több tucat és néha több száz szemtanú lássa őket, de nem mutatnak érdeklődést, hogy bármiféle formális kapcsolatot teremtsenek. És gyakran, amikor egyénekkel lépnek kapcsolatba, viselkedésük továbbra is illogikusnak tűnik. Például az egyik legáltalánosabban jelentett kapcsolat típus valamiféle orvosi vizsgálat. És mégis, egy felfoghatatlan távolságok átutazására alkalmas technikával rendelkező civilizáció szinte bizonyosan rendelkezik a szükséges tudományos eszközökkel, hogy az ilyen információt kinyerje fizikai kapcsolat nélkül, vagy legalábbis anélkül, hogy szükségére lenne emberek tucatjainak elrablására, akik pedig úgy tűnik, e rejtélyes jelenség áldozatává esnek.

Es végül, ami a legfurcsább, hogy az ufók nem úgy viselkednek, ahogy a fizikai tárgyak. Megfigyelték radarernyőn, amint kilencven fokos fordulót tettek, míg rendkívüli sebességgel utaztak — egy mutatvány, ami darabokra szakítana egy fizikai tárgyat. Képesek megváltoztatni a méretüket, azonnal eltűnni a semmibe, és előtűnni a semmiből, megváltoztatni színüket, sőt alakjukat (minderre képes a legénységük is). Röviden, viselkedésük egyáltalán nem olyan, mint amit elvárnánk egy fizikai tárgytól, hanem valami teljesen különböző. Valami, amivel egy kissé már megbarátkoztunk a könyv olvasása közben. Ahogy az asztro-fizikus Dr. Jacques Vallee, a világ egyik legelismertebb utó kutatója, és a **Harmadik típusú**

Utazás a szuperhologramban

103

találkozások című film LaCombe szereplőjének modellje nemrég kijelentene: „Egy kép vagy egy holografikus kivetítés viselkedése jellemző rájuk.”^m

Amint az ufók nem fizikai és hologramszerű jellemzői egyre nyilvánvalóbbá válnak a kutatók számára, néhányuk levonta a következtetést, hogy ahelyett, hogy más csillagrendszerekből származnának, az ufók ténylegesen más dimenziókból, vagy valóságszintekről érkező látogatók (fontos megjegyezni, hogy nem minden kutató ért egyet ezzel a nézőponttal, és néhányuk meggyőződése továbbra is az, hogy az ufók földön kívüli származásúak), jóllehet, ez a nézet még mindig nem képes megmagyarázni a jelenség sok más bizarr aspektusát, mint például, hogy az ufók nem teremtenek formális kapcsolatot, miért viselkednek olyan minden jónan érznek ellentmondóan és így tovább.

Csakugyan, a dimenzió **kívüli** magyarázat nem kielégítő volta, legalábbis a kezdetben megfogalmazott értelemben, csak akkor válik szembetűnővé, amikor az ufó jelenség további szokatlan aspektusai kerülnek fókuszba. Ezek közül az egyik meghökkentő bizonyíték, hogy az ufó találkozások kevésbé objektív, mint szubjektív vagy pszichológiai tapasztalatok. Például a jól ismert Betty és Barney Hill féle „megszakított utazás”, az egyik legalaposabban dokumentált ufó elrabiási ügy, úgy tűnik, mintha tényleges idegen kapcsolat lett volna minden szempontból, kivéve egyet: az ufó parancsnoka náci egyenruhában volt. Egy tény, aminek nincs értelme, amennyiben Hill-iek elrabiái tényleg egy másik idegen civilizációból érkeztek, csak akkor, ha az esemény pszichológiai természetű volt, azaz inkább hasonlít egy álomhoz vagy hallucinációhoz, nyilvánvaló jelképeket és meghökkentő logikai hibákat gyakran tartalmazó tapasztalatokhoz.¹²⁰ Más ufókkal való találkozások még szürreálisabbak és álomszerűbbek, és az irodalomban található eseteket, amelyekben az ufó entitások furcsa dalokat énekelnek, és meghökkentő tárgyakkal (mint például krumpli) dobálják meg a szemtanúkat; esetek, amelyek szimpla elrabiásként kezdődnek egy űrhajó fedélzetén, de hallucinogén utazásokként végződnek, egy sor Dante-szerű valóságon keresztül; és esetek, amelyekben emberszerű idegenek átváltoznak madarakká, óriási rovarokká, és más képzeletbeli teremtményekké. Már 1959-ben, sőt még mielőtt e bizonyítékok divatba jöttek volna, az ufó-jelenségek pszichológiai és őstípusos összetevői arra ihlették Cari Jungot, hogy felvesse, hogy a „repülő csészéalj” a kollektív emberi tudatalatti terméke, és egyfajta kialakulófélben lévő modern mítosz. 1969-ben, és amint az ufó tapasztalatok mitikus dimenziója még világosabbá vált, Vallee egy lépéssel tovább vitte a megfigyelést. Korszakalkotó könyvében, a **Passport to Magonia (Útlevel Magoniába)** rámutat, hogy az ufó jelenség messze nem új keletű, hanem nagyon régi jelenségnek tűnik új ruhában, és nagyban emlékeztet a különböző népi hagyományokra, az európai országok törpe és manó leírásaitól kezdve a középkori angyal be számolóig, és a bennszülött amerikai legendákban szereplő természetfölötti lények leírásáig. Az ufó entitások józan észnek ellentmondó viselkedése ugyanolyan, mint a kelta legendák manói és tündérei, a norvég istenek, és az amerikai bennszülöttek közti szélhámos alakok viselkedése — mondja Vallee. Lecsupasztva az alattuk meghúzódó őstípusokig, az összes ilyen jelenség ugyanazon hatalmas, lüktető valami része, ami változtatja megjelenését, hogy megfeleljen a kultúrának és időszaknak, amiben megnyilvánul, de ami réges-régtől fogva kíséri az emberi fajt. Mi ez a valami? Az **Útlevel Magoniába** című könyvében Vallee nem szolgál tényleges válasszal, csak annyit mond, hogy intelligensnek, időtlennek tűnik, és valószínűleg, ez az a jelenség, amin az összes mítosz alapszik.¹²¹

104

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

Akkor tehát mi az ufó és a vele kapcsolatos jelenség? Az **Útlevel Magoniába** című könyvében Vallee, azt mondja, hogy nem tudjuk kizárni a lehetőséget, hogy valami rendkívül fejlett értelem kifejeződései, egy a miénket annyira meghaladó értelemé, hogy logikája számunkra értelmetlen. De ha ez igaz, akkor hogyan fogjuk megmagyarázni a mitológia szakértők következtéseit Mircea Eudade-től Joscph Cambell-ig, hogy a legendák az emberi faj szerves és szükséges kifejeződései, olyan elkerülhetetlen emberi melléktermékek, mint a nyelv és a művészet? Tényleg elfogadhatjuk, hogy a kollektív emberi elme oly meddő és terméketlen, hogy csak más értelemre adott válaszként fejlesztett ki mítoszokat? És mégis, ha az ufók és a kapcsolódó jelenségek csupán elme kivetítések, hogyan fogjuk megmagyarázni a maguk mögött hagyott fizikai nyomokat, a földet és helyszínein talált kiégett köröket és mély benyomódásokat, a félreérthetetlen nyomokat a radarernyőkön, az orvosi vizsgálataikon átesett embereken hagyott sebhelyeket és vágás nyomokat? Egy 1976-ban kiadott cikkemben azt vetettem föl, hogy ezeket a jelenségeket azért nehéz osztályozni, mert egy alapvetően helytelen valóságképbe próbáljuk őket belekalapálni.¹²²

Mivel a kvantum fizika megmutatta nekünk, hogy az elme és az anyag kibogozhatatlanul összefonódik, azt javasoltam, hogy az ufók és a kapcsolódó jelenségek további bizonyítékok a pszichológiai és fizikai világ közti elválasztottság végső hiányára. Tényleg a kollektív emberi elme termékei, **de szintén elég valóságok**. Másként fogalmazva, valami, amit az emberi faj még nem tanult meg helyesen éltetnie, egy jelenség, ami se nem szubjektív, se nem objektív, hanem „omnijektív” - egy fogalom, amit én alkottam, hogy kifejezzem ezt a szokatlan létállapotot (nem tudtam, hogy abban az időben Corbin már megalkotta a **képzetes** kifejezést, hogy leírja ugyanezt a homályos valóság állapotot, csak a szufik misztikus tapasztalataival kapcsolatban).

Ez a nézőpont egyre elterjedtebbé vált a kutatók körében. Ring egyik minapi cikkében amellet érvel, hogy az ufó találkozások képzeletbeli tapasztalatok, és hasonlóak nemcsak a valóságos összeütközésekhez, hanem az elme-te rémtette világához, amelyeket az egyének halálközeli élmények során megtapasztalnak, de a mitikus valóságokhoz is, amelyekkel a sámánok találkoznak a finomabb dimenziókba tett utazásaik során. Röviden, további bizonyítékul szolgálnak, hogy a valóság egy sokszintű és elmc-teremtett hologram.¹²³

„Egyre inkább hajlok arra a nézőpontra, ami megengedi nekem, hogy ne csupán elismerjem, és tiszteletben tartsam e különböző tapasztalatok valóságát, hanem, hogy lássam is a kapcsolódást, a legnagyobb részt a tudósok különböző kategóriái által tanulmányozott birodalmak között” - állítja Ring. „A sámánizmust hajlamosak vagyunk az antropológia témakörébe sorolni. Az ufókat pedig az ufológiába, bármit is jelentsen az. A halálközeli élményeket parapszichológusok és orvosok tanulmányozzák, Stan Groff, a pszichedelikus élményeket transzperszonális pszichológiai nézőpontból tanulmányozza. Úgy gondolom, jó okunk van remélni, hogy a képzeletbeli lehet, — és a holografikus bizonyulhat — nézőpontnak, ami lehetővé teszi meglátni nem az azonosságukat, hanem a kapcsolatokat, és a közös területeket e különböző fajtájú tapasztalatok között.”¹³ Ring annyira meggyőződött az e látszólag elkülönült jelenségek közötti mély kapcsolatáról, hogy a minap támogatást szerzett, hogy ufó találkozásban részt vett és halálközeli élményt átélt embereken összehasonlító tanulmány oltat végezzen.

Dr. Péter M. Rojcewicz, a New York-i Juilliard Iskola folkloristája is arra a következtetésre jutott, hogy az ufók omnijektívek. Ténylegesen hiszi, hogy eljött az idő, hogy

Utazás a szuperhologramban

104

a folkloristák rájöjjenek, hogy az összes - Vallee **Útlevel Magnóliába** című könyvében leírt - jelenség ugyanolyan valós, mint amennyire jelképezi az emberi elme mélyén végbemenő folyamatokat. „Létezik a tapasztalatok egy kontinuumja, ahol a valóság és képzelet érzékelhetetlenül egymásba folyik” — állítja. Rojcewicz elismeri, hogy e konr.inu.um újabb bizonyítékul szolgál az összes dolog Bohm-i egységéről, és a

bizonyítékok fényében úgy érzi, hogy az ilyen jelenségek képzetesek/omnijektívek. Szerinte többé nem védhető a folkloristák részéről, hogy csupán hitelmek kezeljék őket.¹²⁵

Számos más kutató köztük Vallee, Grosso és Whitley Strieber, a **Communion** című bestseller könyv írója, és az egyik leghíresebb ufonauták által elrabolt áldozat, szintén elismerte a jelenség láthatóan omnijektív természetét. Mint ahogy Strieber állítja, az ufó lényekkel történt találkozások „lehetnek az első valódi kvanmmfelfedezéseink a nagyléptékű világban: maga a megfigyelés cselekedete teremdi meg azt, mint kézzelfogható ténylegességet, saját érzékelésével, meghatározásával és tudatosságával.”¹²¹¹

Röviden -, egyre növekvő megegyezés alakul ki e misztikus jelenség kutatói között, hogy a képzetes nem korlátozódik az életen túli birodalomra, hanem átcordul a látszatra kőkemény világunk szilárdságába. Többé nem korlátozódik a sámánok látomásaira, az öreg istenek elvitorláztak égi bárkáikkal egészen a számítógépes nemzedék küszöbére, csakhogy sárkányfejű hajók helyett űrhajókon utaznak, és kék szajkó fejüket lecserélték űrhajós sisakokra. Talán előre kellett volna látnunk ezt az átcordulást már régen, a halál földjének egyesülését a mi birodalmunkkal, mert mint Orfeus, a görög mitológia költő-zenésze egyszer figyelmeztetett: „Plútó kapuit nem szabad kinyitni, mert belül az álmok népe lakozik,”

Bármily jelentős a rácszméiés - hogy a Világmindenség nem objektív, hanem omnijek-tív, hogy épphogy csak a biztonságos szomszédságunk palánkján túl egy óriási másvilág terül el, egy természetfölötti tájkép (helyesebben éimekép), ugyanannyira része az elménknek, mint amennyire ismereden terület — még mindig nem veti fényét a legmélyebb misztériumra. Mint ahogy Carl Raschke, a Denveri Egyetem Vallástudományi tanszékének tagja megjegyzi: „Az omnijektív világúrben, ahol helyük van az ufóknak a kvazárokkal és sárkányjékekkel együtt, annak kérdése, hogy e ragyogó kör alakú jelenések valóságok, vagy érzékcsalódások-e, eldönthetők eteni enné válik. A probléma **nem** az, hogy vajon léteznek-e vagy milyen értelemben léteznek, hanem, hogy milyen végső célt szolgálnak.”¹²⁷

Más szavakkal, mi e lények végső személyazonossága? Mint a halálközeli birodalomban látott entitások esetén, nincsenek egyértelmű válaszunk.

A spektrum egyik végén a kutatók, mint Ring és Grosso arra az elképzelésre hajlanak, hogy annak ellenére, hogy beléjük ütközünk az anyagi világban, inkább elméid vetítések, mint nem emberi értelem. Grosso például úgy gondolja, hogy ugyanúgy, mint a Mária látomások, további bizonyítékok, hogy az emberi faj elméje a nyugtalanság állapotában van. Ahogy mondja: „Az ufók és a többi rendkívüli jelenség az emberi faj kollektív tudatalattija feszültségének megnyilvánulásai.”¹²¹

A spektrum másik végén vannak azok a kutatók, akik fenntartják a véleményüket, hogy őstípusos jellemzőik ellenére az ufók inkább idegen értelem, mint elrnekivetítés. Például Raschke úgy hiszi, hogy az ufók „egy holografikus matrcializáció, egy a világmindenséggel összetartozó dimenzióból”, és hogy ez az értelmezés „bizonyosan elsődlegességet kell, hogy kapjon az elmekivetítés feltevésével szemben, ami bodadozik, amikor alaposan megvizsgál-
214

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

juk az „idegenek” és „űrhajók” elképesztő, eleven, összetett és következetes jellemvonásait, amiket az elraboltak leírnak.”¹²⁹

Vallee is ehhez a táborhoz tartozik: „úgy vélem, hogy az ufó jelenség az egyik mód, amely révén egy hihetedenül összetett intelligenciájú idegen forma kommunikál velünk **jelképesen**. Semmi sem utal arra, hogy ez az értelem földönkívüli. Ehelyett hegyekben áll a bizonyíték, hogy **a téridőn túli dimenziókból** származik; egy minket körülvevő **multiver-zumból**, amit makacsul visszautasítottunk figyelembe venni az évszázadok óta rendelkezésre álló bizonyítékok ellenére.”¹³⁰

Ami az én saját érzéseimet illeti, úgy hiszem, hogy valószínűleg semmilyen egyedülálló elmélet sem képes hitel térdem löcn megmagyarázni az ufó jelenség összes különböző aspektusát. A valóság finomabb szintjeinek látható óriási kiterjedtségét figyelembe véve, hajlok arra, hogy vitán felül számtalan nem fizikai faj létezik a magasabb rezgésbirodalmakban. Bár az ufó látások sokasága az. elien szól, hogy föld ön kívüliekről lenne szó — **a Földet a tejtrendszer más csillagaitól elválasztó óriási csillagközi távolságok miatt** -egy holografikus Világmindenségben, amiben végtelen valóság lehet, amelyek ugyanazt a teret foglalják el, mint a mi világunk, ez megszűnik nemcsak kizáró oknak lenni, hanem ténylegesen bizonyítékul szolgálhat, hogy értelmes életben milyen feltoghatadanul gazdag lehet a szuperhologram.

Az igazság az, hogy egyszerűen nem rendelkezünk a szükséges információval ahhoz, hogy felmérjük, hány nem fizikai faj osztozik terünkön. Bár a fizikai világúr ökológiai Szaharának tűnhet, a belső kozmosz tétnélküli és időnélküli kiterjedései ugyanolyan életben gazdagok lehetnek, mint az esőerdők és korall-zátonyok. Elvégre a halálközeli élmények és a sámáni tapasztalatok kutatása egyelőre csak épphogy átlendített minket e ködbeburkolt-dzó birodalom kerítésén. Egyelőre még nem tudjuk, milyen nagyok földrészei, hány óceánt és hegyvidéket tartalmaz.,

És amennyiben a minket látogató lények olvan anyagtalank és képlékenyek, mint amilyen testekben találják magukat a testen kívüli utazók, egyáltalán nem meglepő, hogy az alakok kaméleonszerű sokszínűségében tűnnek föl. Valójában tényleges megjelenésük annyira túleshet felfogásunkon, hogy holografikusan szervezett elménk lehet az, ami ezeket a formákat adja nekik. Ugyanúgy, mint ahogy a halálközeli élmények során látott fénylé-nyeket átalakítjuk vallási, történelmi alakokká, és a tiszta információ felhőit könyvtárakká és oktatási intézményekké, lehet, hogy elménk szintén megmintázzák az ufó jelenségek külső megjelenési formáját.

Érdekes megjegyezni, hogy amennyiben ez a helyzet, ez azt jelenti, hogy c lények igaz valója annyira e világon túli és furcsa, hogy le kell merüljünk népi emlékeink és mitológiai tudatalattink legmélyebb bugyraiba, hogy megtaláljuk a szükséges jelképeket azért, hogy formát adjunk nekik. Ez azt is jelenti, hogy szerfelett körültekintőnek kell lennünk tevékenységük értelmezésében. Például az oly sok ufó elrablás központi témájának tűnő orvosi vizsgálatok lehetnek csupán **jelképes** megjelenései annak, ami történik. Inkább, minthogy fizikai testünket vizsgálnák e nem fizikai intelligenciák, ténylegesen lehet, hogy olyan részünket vizsgálják, amelyre jelenleg nincs címkénk, talán energia énünk finom anatómiáját, sőt lehet, hogy magát lelkünket, llvcn problémákkal kerülünk szembe, amennyiben a jelenség valóban egy nem emberi értelem omnijektív megnyilvánulása.

Utazás a szuperhologramban

Másrészről, amennyiben lehetséges a Knoch és Zeitoun polgárai hitének, hogy a Szűz fénylő képeinek létesűrűsöeleset okozzák, a fizikusok elméjének, hogy belekontárkodjanak a neutrínó valóságába, és a jógiknak, mim Sai Baba, hogy materializáljanak fizikai tárgyakat a vékony levegőből, magától értetődőnek tűnik, hogy hiteink és mitológiai holografikus kivetítései elárasztanak minket. A rendellenes tapasztalatok közül néhány legalább ebbe a kategóriába eshet.

Például a történelem azt mondja nekünk, hogy Konstantin és katonái egy hatalmas lángoló keresztet lártak az égen. Egy jelenség, ami úgy tűnik, hogy semmi több, mint a hadsereg — akik nem kevesebért vállaltai; felelősséget, mint a pogánv világ keresztény hitre térítése - történelmi vállalkozása előestéjén érzett érzelmeinek pszichikus tárgyi ásitás a. A jól ismert Mons angyalai megnyilatkozás, mely során az első világháborús brit katonák százai látták egy óriás Szent György és egy angyalsereg kísértetét az égen, miközben vívták vesztes csatának induló küzdelmüket a belgiumi Monsnál lévő fotton, szintén az elmekivetítés kategóriájába esőnek tűnik.

Világos számomra, hogy az ufónak hívott és a többi folklór tapasztalat valójában a jelenségek széles skálája, és valószínűleg magában foglalja a fenti összes kategóriát. Régotha az a véleményem, hogy e két magyarázat nem zárja ki egymást. lehet, hogy Konstantin lángoló keresztje szintén egy dimenzió kívüli értelem megnyilvánulása volt. Más szavakkal, amikor kollektív hiteink és érzelmeink heve elég magas szintet ér el, hogy létrehozzon egy elmekivetülést, talán amit valójában teszünk: kinyitunk egy ajtót e világ és a szomszédos között. Talán csak akkor képesek megjelenni, és kapcsolatba lépni velünk ezek az intelligenciák, amikor erős hiteink valamifajta helyet teremtenek számukra.

Az új fizika egy másik elképzelése is idetartozhat. Annak elismerése után, hogy a tudatosság az a természeti erő, ami megengedi egy atomi méret alatti részecske — mint például egy elektron - hirtelen felbukkanását, nem szabad arra a következtetésre jutnunk, hogy mi vagyunk az egyedüli indítóok ebben a teremtő folyamatban - figyelmeztet a Texasi Egyetem fizikusa, John Wheeler. Atom méret alatti részecskéket teremtünk, és ennél fogva az egész univerzumot — mondja Wheeler —, de ők is teremtenek minket. Mindegyik teremt a másikat abban, amit ő úgy hív: „önreferenciájú kozmológia”⁵¹¹ Ebben a megvilágításban az ufókon közlekedő entitások nagyon is lehetnek őstípusok az emberi faj kollektív tudatalattijából, de mi is lehetünk őstípusok az ő kollektív tudatalattijukból. Mi ugyanannyira részesei lehetünk az ő mély elmefolyamatainknak, mint amennyire ők a miénknak. Strieber szintén egyetért ezzel a kijelentéssel, és azt mondja, hogy az őt elraboló lények univerzuma, és a mi sajátunk „egymásba fonódnak” a kozmikus egyesülés aktusában.¹³² Az ufó-találkozások széles kategóriájába gyúrt események spektruma is magában foglalhat jelenségeket, amelyekkel még nem is vagyunk ismerősök. Például kutatók, akik úgy hiszik, hogy a jelenség valamifajta elme ive tités, kivétel nélkül feltételezik, hogy a kollektív elme kivetítéséről van szó. Jóllehet, mint ahogy láttuk ebben a könyvben, egy holografikus univerzumban nem tekinthetünk a tudatosságra úgy, mint ami egyedül az agyra korlátozódik, A tév, hogy Carol Dryer képes volt kommunikálni a léppemmel, és elmondani nekem, hogy zaklatott, mert kiabáltam rá, azt jelzi, hogy testünk más szervei is rendelkeznek saját egyedi tudatossággal. A pszicho-neuroimmunológusok ugyanezt mondják immunrendszerünk sejtjeiről, és Bohm valamint más fizikusok (és Sri Aurobindo) szerint

106

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

még az atomi méret alatti részecskék is rendelkeznek tudatossággal. Bármilyen valóságtól elrugaskodottnak is hangozzék, az ufó és a kapcsolódó jelenségek néhány aspektusa e kollektív elmék kivetítése lehet. Michael Harner találkozásának bizonyos jellemvonásai a sárkányszerű lényekkel azt sugallják, hogy a DNS molekula intelligenciájának egyfajta vizuális megnyilvánulásával találkozón. Strieher hasonlóképp annak a lehetőségét vetert fel, hogy az ufó lények voltaképpen nem egyebek, mint „az evolúció erejének megnyilvánulásai a tudatos elme számára”.¹³¹ Nyitottnak kell maradnunk erre az összes lehetőségre. Egy a legnagyobb mélységeig tudatos univerzumban az állatok, növények, sőt még maga az anyag is, mind részt vehetnek e jelenségek teremtésében.

dolgot tudunk: egy holografikus univerzumban, ahol az elválasztottság megszűnik létezni, és az elme legbelsőbb folyamatai átcsordulhatnak, és ugyanannyira az objektív tájkép részévé válhatnak, mint a virágok és a fák, a valóság maga válik alig kicsit többé, mint egy közösen megosztott álomtömeggé. A létezés magasabb dimenzióiban, ezek az álomszerű aspektusok még nyilvánvalóbbá válnak, és csakugyan számos hagyomány magyarázza ezt a tényt. A tibeti halottas könyv újra meg újra hangsúlyozza a halál utáni birodalom álomszerűségét, és ez az, természetesen, amiért az ausztrál bennszülöttek álomidőként hivatkoznak rá Ha egyszer elfogadjuk az elképzelést, hogy a valóság minden szinten omnijektív, és ugyanazzal az ontológiai (lételmleti - **aford.**) ranggal rendelkezik, mint egy álom, felmerül a kérdés: kinek az álma?

Az e kérdést felvető vallásos és mitológiai hagyományok legtöbbje ugyanazt a választ adja: az egyedüli isteni értelem, Isten álma. A hindu Védák, és a jógikus szövegek újra meg újra hangsúlyozzák, hogy az Univerzum Isten álma. A kereszténységben ez a nézet a gyakran ismételt mondanásban fogalmazódik meg: mindannyian gondolatok vagyunk Isten elméjében, vagy ahogy a költő, Keats írta: mindannyian Isten „hosszú, halhatatlan álmának” része vagyunk.

De vajon egyetlen isteni értelem, Isten álmodik-e minket, vagy az összes dolog kollektív tudatossága álmodik-c minket, az összes elektron, **7.** részecskék, pillangók, neutroncsillagok, tengeri uborkák, emberi és nem emberi intelligenciák az univerzumban? Itt újra fejfel ütközünk saját fogalmi korlátaink rácsaiba, mivel egy holografikus univerzumban ez a kérdés értelmetlen. Nem kérdezhethük, hogy vajon a rész teremti-e az egészet, vagy az egész teremti-e a részt, mert **a rész, az az egész** Tehát, akár az Összes dolog kollektív tudatosságát hívjuk „Istennek”, vagy egyszerűen „az összes dolog tudatosságát”, ez nem változtat a helyzeten. Az Univerzumot egy olyan óriási és kimondhatatlan kreativitás aktusa tartja fenn, hogy egyszerűen nem lehetséges ilyen kifejezésekre redukálni. Újra, ez egy ön referenciája kozmológia. Vagy ahogy a Kalahári sivatag busmanjai oly sokatmondóan megfogalmazták: „Az álom álmodjaönmagát.”

9

Visszatérés az álom időhöz

Csak az emberi lények érkeztek el a ponthoz, ahol többé már nem tudják, miért léteznek. Nem használják agyukat, és elfelejtették testük, érzékeik vagy álmaik titkos tudását. Nem használják a tudást, amit a Szellem elhelyezett mmdegyikükbe; ennek még tudatában sincsenek, és így vakon botladoznak az úton a semmibe — egy aszfaltozott autópálya, amit maguk egyengetnek, és simítanak, hogy gyorsabban eljuthassanak a végénél tátongó nagy üres gödörbe, ami arra vár, hogy elnyelje őket. Ez egy gyors, kényelmes autópálya, de én tudom hová vezet. Láttam. Látomásomban voltam ott, s rá gondolva beleborzongok.

—A Lakota sámán, Sánta Szarvas **Sánta Szarvas, látomások keresője**

Merre tart inntől a holografikus modell? Mielőtt megvizsgálánánk a lehetséges válaszokat, vizsgáljuk meg, hogy állt a kérdés korábban. E könyvben új elméletként hivatkoztam a holografikus elképzelésre, és ez igaz is abban az értelemben, hogy először kerül tálalásra tudományos összefüggésben. De mint láttuk, néhány aspektusát már beharangozták a különböző ősi hagyományok. S nem ezek az egyetlen előjelzések, amik érdekesek, mert azt sugallják, hogy mások szintén okot találtak arra, hogy holografikusnak lássák a Világegyetemet, vagy legalább Ósztönösen megérezzék holografikus tulajdonságait.

Például, Bohm elképzelése, hogy a Világmindenséget tekinthetjük úgy, mint két alapvető rend összetételét, a burkolt és a kifejezett rendét, megtalálható sok más hagyományban. A tibeti buddhisták e két aspektust kitöltöttnek és kitöltetlennek hívják. A kitöltött, a látható tárgyak valósága. A kitöltetlen, úgy, mint a burkolt rend, az összes dolog születési helye a Világmindenségben, amelyek „határtalan áradatban áramlanak ki belőle. Jóllehet csak a kitöltetlen s'alós, és az objektív világban minden forma illuzórikus, s csupán a két rend közti szakadatlan áramlás miatt létezik.¹

Másfelől a kitöltetlen, úgy írják le, mint „finom”, „titokzatos”, „oszthatatlan” s „a megkülönböztető jellemvonásoktól mentes”. Mivel egy darabból álló teljesség, szavak-lcai leírhatatlan.² Helyesen szólva, még a kitöltöttet sem írhatjuk le szavakkal, mert az is egy teljesség, amiben a tudatosság, az anyag, és minden más dolog szétbontathatlan egész.

107

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

E helyen található egy látszólagos ellentmondás. Mivel a kitöltött, illuzórikus mivolta ellenére, az „univerzumok végtelenül hatalmas összességét” tartalmazza, és oszthatatlan aspektusai mégis mindig jelen vannak. Mint a tibeti tudós, John Biomfeld állítja: „Egy így felépült univerzumban minden egymásba hatol, és minden mis belehatol; úgy a kitöltetlen, mind a kitöltött esetében - a rész az egész.”³

A tibetiek előre megfogalmaztak Pribram gondolatai közül is néhányat. Milarcpa, egy XI. századbéli tibeti jogi és a leghíresebb tibeti buddhista szent szerint, annak oka, hogy képtelenek vagyunk közvedenül érzékelni a kitöltetlen az, hogy a tudatalatti elménk (vagy ahogy Milarepa fogalmaz „belső tudatosságunk”) érzékelésében túlságosan „idomított”. Ez az idomítás nemcsak visszatart minket, hogy lássuk azt, amit ő úgy hív „az elme és az anyag közti határ”, vagy amit mi úgy hívnánk, hogy frekvencia tartomány, hanem azt is okozza, hogy testet alakítunk ki magunknak, amikor az életek közti állapotban többé nincs testünk. „A mennyek láthatatlan birodalmában... az illuzórikus elme a nagy bűnbak” — írja Milarepa, aki azt tanácsolta tanítványainak, hogy gyakorolják a „tökéletes látást és szemlélődést” azért, hogy ráébredjenek e „végső valóságra”.¹

A zen buddhisták is felismerték a valóság végső oszthatatlanságát, és valóban a zen fő célja, megtanulni, hogyan érzékeljük ezt a teljességet. Könyvükben a **Games Zen Masters Play (A zen mesterek játszott játékuk)** olyan szavakkal, melyeket mintha Bohm cikkeiből kölcsönöztek volna, Róbert Sohl és Audrey Carr kijelenti: „a valóság oszthatatlan mivoltának összekeverése a nyelv fogalmi rekeszeivel az alapvető tudatlanság, amitől a zen igyekszik megszabadítani minket. A létezés végső válaszait nem találhatjuk meg az intellektuális fogalmakban és filozófiákban, bármennyire is kifinomultak, hanem inkább a [valóság] közvetlen nem fogalmi megtapasztalásának szintjén.”²

A hinduk a valóság burkolt szintjét Brahmannak hívják.¹ Brahman formanélküli, de a látható valóság minden formájának születési helye, mely valóság belőle tűnik elő, és aztán visszaburkolódik belé, egy végtelen áramlásban.¹ Mint Bohm, aki azt mondja, hogy a burkolt rendet ugyanolyan könnyedén hívhatjuk Szellemnek is, a hinduk néha megszemélyesítik a valóság e szintjét, és azt mondják, hogy tiszta tudatosság. Ily módon a tudatosság nem csupán az anyag finomabb formája, hanem alapvetőbb, mint az anyag; és a hindu kozmológiában, az anyag az, ami kiemelkedik a tudatosságból, és nem fordítva.” Vagy ahogy a Védák fogalmazzak: a fizikai világot a tudatosság erőinek „elfátyolozódása” és „kivetülése” hozta létre.⁸

Mivel az anyagi Világmindenség csak egy második-generációs valóság, az elfátyolozott tudatosság teremtése, a hinduk azt mondják, hogy átmeneti és valótlan, vagy **maya**. Ahogy a Svetasvatara Upanishad állítja: „Tudnunk kell, hogy a Természet káprázat (**maya**), és hogy Brahman a káprázat készítő. Ezt az egész világot áthatják lények, amelyek az ő részei.” Hasonló módon, a Kena Upanishad azt mondja, hogy Brahman egy rejtélyes valami, „ami változtatja alakját minden pillanatban az emberi külalaktól a fűszálig”.

Mivel minden Brahman nem egyszerűsíthető teljességéből bomlik ki, a világ szintén egy töredeztől mentes teljesség — mondják a hinduk —, és megint csak **maya** az, ami visszatart minket, hogy ráébredjünk: végső soron nincs olyan dolog, mint az el választottság. „**Maya**

” Satprcm szerint az igazán korszakalkotó egyenlet, nem az einsteini $E = mc^2$, vagyis hogy az anyag egyenlő az energiával, hanem hogy Anyag = Tudatosság.

Visszatérés az álomidőhöz

107

elválasztja az egyesült tudatosságot, úgy, hogy a tárgy másnak látszik, mint önmaga, és akkor úgy látszik, mintha sokféle feldarabolt tárgyból állna a Világmindenség” - mondja a védikus tudós, Sir John Woodroffe. „És ilyen objektivitás létezik egészen addig, amíg az [emberiség] tudatossága elfátyolozott vagy összehúzódtott. De a tapasztalat végső alapjaiban a széttartás eltűnik, mivel benne megtalálható, megkülönböztethetetlen csomóban a tapasztaló, a tapasztalat és megtapasztalt.”¹¹

Ugyanezt az elgondolást találhatjuk meg a zsidó eszmerendszerben. A kabalisztikus hagyomány szerint „A teljes teremtés Isten transzcendentális aspektusainak illuzórikus kivetítése” - mondja Leo Schaya, egy svájci Kabalah szakértő, jóllehet illuzórikus mivolta ellenére nem teljes semmiség, „mivel a valóság minden visszatükröződése, még a távoli, összetöredezett, és átmeneti is, szükségszerűen birtokol okából valamit”.¹¹ Az

az elképzelés, hogy a teremtést a Genesis Istene hozta mozgásba, még a héber nyelvben is tükröződik, mint ahogy Zohar, egy XIII. századi kabalisztikus Tóra szövegmagyarázat, és a leghíresebb ezoterikus zsidó szövegek, feljegyzések szerint, az ige **baro**, „teremteni” arra az elképzelésre utal, hogy „illúziót teremteni”.¹³ Sok holografikus elképzelésel találkozhatunk a sámánisztikus gondolkodásban is. A Hawaii-i kahúnák azt mondják, hogy a Világmindenségben minden végtelen módon összekapcsolódott, és az összekapcsolódásra gondolhatunk úgy, mint egy háló. A sámán, felismerve az összes dolog összekapcsolódottságát, e háló közepén látja magát, és így képes hatni az Univerzum minden más részére (érdekes észrevenni, hogy a **maya** fogalmat is gyakran hasonlítják hálózathoz a hindu eszmerendszerben).¹¹

Mint Bohm, aki azt mondja, hogy a tudatosság forrása mindig a burkoltban van, az ausztrál bennszülöttek úgy hiszik, hogy az elme igaz forrása az álomidő transzcendentális valóságában van. A normális emberek ezt nem veszik észre, és azt hiszik, hogy a tudatosságuk a testükben van. Jóllehet, a sámánok tudják, hogy ez nem igaz, és ez az, amiért képesek kapcsolatot teremteni a valóság finomabb szintjeivel.¹

Szudán dagon népe szintén úgy hiszi, hogy a fizikai világ a valóság egy mélyebb és alapvetőbb szintjének terméke, és Örökösen kiáramlik, majd visszaárad ebbe a létezés elsődlegesebb aspektusába. Egy dagon öregember leírása szerint: „kihúzni, és aztán visszaszolgáltatni azt, amit kihúztunk — ez a világ élete”.¹⁶

A burkolt/megnyilvánult elképzelést ténylegesen megtalálhatjuk gyakorlatilag minden sámánisztikus hagyományban. Douglas Sharon könyvében, a **Wizard of the Four Winds: A Shaman's Story (A négy szél varázslója: egy sámán története)** írja az alábbiakat: „A sámánizmus valószínűleg központi elképzelése, bárhol is találkoztam vele a világban, hogy a világ összes látható formája alatt, legyen az mozgó vagy mozdulatlan, létezik egy éltető esszencia, amiből azok kiemelkednek, és amiből táplálkoznak. Végül minden visszatér ebbe a szavakkal ki nem fejezhető, rejtelmes, személytelen ismeretlenbe.”¹¹

A gyertya és a lézer

A holografikus filmdarab egyik leglenyűgözőbb tulajdonsága, hogy a kép helyhez kötöttség nélkül eloszlik a felületén. Mint ahogy láttuk, Bohm úgy hiszi, hogy a Világmindenség is ily módon szervezett. Ennek megvilágításához egy gondolat kísérletet használ egy hallal és két

108

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

képernyővel. Számos ősi gondolkodó is - úgy tűnik -, felismerte, vagy legalábbis ösztönösen ráérezett a valóság illetően aspektusára. A XII. századi szufik ilyen egyszerűen foglalták ezt össze: „A makrokozmosz a mikrokozmosz”, egyfajta korábbi verziója Blake felfogásának, mely szerint: lásd meg a világot egy homokszemben.¹⁸ A görög filozófusok, a milétoszi Anaximenes, Pitagorasz, Herakleitosz és Piátó; az ősi gnosztikusok; a kereszténység előtti zsidó filozófusok Pbilo judaeus; és a középkori zsidó filozófus, Maimonides — mind magának vallotta a makrokozmosz = mikrokozmosz elgondolást.

A valóság finomabb szintjeinek egy sámáni látomását követően, a félig mitikus ősi egyiptomi próféta, Hermész Trismegisztoz enyhén különböző megfogalmazást használt, és azt mondta, hogy a tudás egyik legfőbb kulcsa annak megértése, hogy: „Amint bent, úgy kint; amilyen a kicsi, olyan a nagy”.¹⁴ A középkori alkímista, aki számára Hermész Trismegisztoz egyfajta védőszentté vált, a nézetet az alábbi mottóba párolta le: „Amint fent, úgy lent”. Ugyanerről a makrokozmosz = mikrokozmosz elképzelésről a hindu Visvasara Tantra nyersebb kifejezéseket használva egyszerűen azt állítja: „Ami itt van, az van máshol”.³⁰

Az Oglala Sziú varázsló, Fekete Jávorszarvas egy még inkább helynélküli csavart tett ehhez az elképzeléshez. Míg a Harney Peak-on állt, a Black Hillisben, egy „nagy látomása” volt, mely alatt „többet láttam, mint amit el tudok mondani, és többet értettem meg, mint amit láttam; mivel egy szent módon láttam minden dolog formáját a Szellemben, és az összes forma formáját, amint egyetlen lényként együtt kell élniük”. Az egyik legmélyebb megértés, amivel eljött a találkozásáról a szavakkal kifejezhető, hogy Harney Peak volt a világ közepe. Jóllehet, ez a megkülönböztetés nem korlátozódott Harney Peak-re, mert ahogy Fekete jávorszarvas fogalmazott: „Mindenholt ott van a világ közepe”.¹¹ Több mint 25 évszázaddal korábban a görög filozófus, Empedocles így fejezte ki ugyanezt a szent másságot: „Isten egy kör, amelynek központja mindenhol van, s külső széle pedig sehol”.²²

Nem lévén elégedett a pusztá szavakkal, néhány ősi gondolkodó, még kifinomultabb analógiához folyamodott, hogy megkísérelje kommunikálni a valóság holografikus tulajdonságát. E célból a hindu, Avatamsaka Szutta írója az Univerzumot egy legendabéli gyöngy hálózathoz hasonlította, amelyről úgy tartják, hogy Indra isten palotája fölött függ, és „úgy rendezték el, hogy ha ránézel egy gyöngyszemre, látod az összes többi tükröződni benne”. Mint ahogy a Szutra szerzője magyarázta: „Ugyanilyen módon, minden tárgy a világon nem csupán önmaga, hanem magában foglalja az összes többi tárgyat, és ténylegesen ő minden más is”.²³

Fa-Tsang, a buddhista Hua-yen iskola VII. századi alapítója feltűnően hasonló analógiát használt, amikor megpróbálta kommunikálni az összes dolog végletes összekapcsolódottságát, és egymásba hatoltságát. Fa-Tsang, aki úgy tartotta, hogy a teljes kozmosz benne foglaltatik annak minden egyes részében (és aki szintén hitte, hogy minden pont a világűrben a világűr központja), a Világegyetemet egy többdimenziós ékkő hálózathoz hasonlította, melyben minden ékkő tükrözte az összes többi a végtelenségig.²⁴

Amikor Wu császárné bejelentette, hogy nem érti, mit ért Fa-Tsan ezen a képen, és további magyarázatot kért tőle, Fa-Tsang felfüggesztett egy gyertyát egy tükrökkel teli szobában. Ez — mondta Wu császárnénak — képviseli az Egy viszonyát a sokhoz. Aztán elővett egy csiszolt kristályt, és elhelyezte a szoba közepén úgy, hogy visszatükröztét mindent a szoba közepén. Ez - mondta - mutatja a sok viszonyát az Egyhez. Jóllehet - úgy, mint Bohm, aki hangsúlyozza, hogy a Világegyetem nem egyszerűen egy hologram, hanem holo

VISSZATÉRÉS AZ ÁLÓMIDŐHÖZ

108

mozgás - Fa-Tsang hangsúlyozta, hogy modellje statikus, és nem tükrözi a kozmikus egymáshoz kapcsolódás mozgékonyt, és állandó mozgását a dolgok között a Világegyetemben.⁵ Röviden a hologram felfedezését jóval megelőzően számos gondolkodó már megpillantotta a Világmindenség helynélküli szerveződését, és megérkezett saját egyedi kifejezőmódjához, annak meglátását illetően. Érdemes megjegyezni, hogy ezek a kísérletek bármilyen durvának is látszhatnak a technikailag kifinomultabbak számára, messze fontosabbak voltak mint ezt felfoghatnánk. Például úgy tűnik, a XVII. századi német matematikus és filozófus Leibniz, ismerte a buddhista gondolkodás Hua-yen iskoláját. Néhányan amellett érvelnek, hogy ezért állt elő az elméletével, mely szerint a Világmindenség alapvető, általa „monádok-nak” nevezett entitásokból áll, melyek

mindegyike tartalmazza a teljes Világmindenség tükröződését. Ami jelentőséggel bír, hogy szintén Leibniz adta a világnak az integrálszámítást, és az integrálszámítás tette lehetővé Gábor Dénes számára a hologram felrálását.

A holografikus elképzelés jövője

És így egy gyakorlatilag a világ összes filozófiai és metafizikai hagyományában kifejezésre jutott ősi elképzelés teljes kört ír le. De ha ezek az ősi felfogások elvezethetnek a hologram leltalálásához, és a hologram feltalálása elvezethet Bohm és Pribram holografikus modelljének megalkotásához, milyen további fejlődéshez és felfedezéshez vezethet a holografikus modell? Már több lehetőség is feltűnt a látóhatáron.

HOLOGRAFIKUS HANG

Pribram holografikus agymodelljéből merítve az argentin fiziológus, Hugó Zuccarelli nemrégiben kifejlesztett egy újfajta felvételi technikát, ami lehetővé teszi, hogy fény helyett hangokból hozzunk létre hologramot. Zuccarelli technikáját arra a furcsa tényre alapozza, hogy az emberi fül ténylegesen hangot sugároz ki. Ráeszmélve, hogy ezek a természetesen létrejövő hangok megfelelnek a holografikus képek előhívásához használt „referencia lézernek”, egy forradalmian új felvételi technikát alapozott rájuk, amellyel még valószerűbb háromdimenziós hangokat tud előállítani, mint a sztereó eljárással. Ezt az újfajta hangot „holophonikus hang (holofonikus hangnak)” nevezi.²⁰

Meghallgatván Zuccarelli egyik holofonikus felvételét, a londoni *Times* riportere nemrég az alábbiakat írta: „Lopva rápillantottam karóráim számlapjára, hogy megbizonyosodjam arról, hol vagyok. Emberek közelítették hozzám mögülem, pedig tudtam, hogy ott csak egy fal van. Hét perc elteltével alakok benyomását éreztem, a szalagon lévő hangok megtestesülését. Ez egy hangok alkotta többdimenziós kép.”²⁷

Mivel Zuccarelli technikája az agy saját holografikus hangfeldolgozásán alapszik, úgy tűnik, sikeresen becsapja a fület, mint ahogy a fény holoگرامok becsapják a szemet. Ennek eredményeként a hallgatók gyakran mozgatják lábfejük, amikor egy előttük sétáló ember felvételét hallják, és mozgatják fejüket, amikor egy az arcukhoz közel meggyújtott gyufa ser-cenését hallják (néhányan beszámoltak arról, hogy még érezték is a fellobbanó gyufa illatát). Megjegyzendő, hogy mivel a holografikus felvételnek semmi köze a hagyományos sztereó

109

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

hanghoz, megőrzi kísérteties háromdimenziósságát, még akkor is, hogyha csak a fejhallgató egyik oldalát hallgatjuk. A magában foglalt holografikus alapelvek szintén magyarázatot adnak arra, hogy miért képesek az egyik fülükre süker emberek meghatározni egy hang forrásának elhelyezkedését fejük mozgatása nélkül. Számos híres művész, köztük Paul McCartney, Péter Gábor és Vangelis megkeresték Zuccarellit az eljárásával kapcsolatban, de szabadalmi megfontolások miatt egyelőre nem tárta fel a technikájának teljes megértéséhez szükséges információt.*

MEGOLDATLAN REJTÉLYEK A KÉMIÁBAN

A vegyész Uya Prigogine nemrég megjegyezte, hogy Bohm elképzelése a burkolt-megnyilvánult rendről segíthet megmagyarázni néhány rendellenes jelenséget a kémiában. A tudomány régóta a Világmindenség egyik legmegingathatatlanabb törvényének hiszi, hogy a dolgok mindig a nagyobb rendezetlenség felé törekednek. Amikor leejtesz egy tranzisztoros rádiót az Empire State Building-ről, s amikor földet érve darabokra török, nem lesz rendezettebb, és nem alakul át például videó magnóvá. Rendezetlenebbé válik, átalakul egy halom szilánkra.

Prigogine felfedezte, hogy ez nem minden dologra igaz a Világmindenségben. Rámutat, hogy amikor összekevert néhány vegyszert, azok rendezettebbé fejlődtek, és nem rendezetlenebbé. Ezeket az önkéntelenül feltűnő rendezett rendszereket „disszipatív (szétszóró) struktúráknak” nevezi, és Nobel-díjat nyert rejtélyük feltárásáért. De, hogyan tud egy új csöszszettebb rendszer csak úgy hirtelen berobbanni a létezésbe?

Másképp fogalmazva, honnan jönnek a disszipatív struktúrák? Prigogine és mások azt vetik fel, hogy nem a semmiből öltenek anyagi formát, hanem egy mélyebb szintű rend jelzései az Univerzumban, bizonyítékok a valóság burkolt aspektusainak kinyilvánulására.²⁸

Amennyiben ez igaz, ennek mély és messze ható kihatásai lehetnek, mélyebb megértésre vezethetnek, hogy az összetettség új szintjei — olyanok, mint hozzáállások, és új viselkedésminták —, hogyan robbannak létezésbe hirtelen az emberi tudatosságban. És a mindennek között legtöbb fejtörést okozó kérdés: maga az élet, hogyan jelent meg a Földön néhány milliárd évvel ez előtt?

ÚJFAJTA SZÁMÍTÓGÉPEK

A holografikus agymodell napjainkban kiterjed a számítógépek világára is. A múltban a számítógép tudósok úgy gondolták, hogy a gyorsabb számítógép építésének legjobb módja egy nagyobb számítógép építése. De az utóbbi néhány évben a kutatók új stratégiában gondolkodnak: egyetlen hatalmas méretű, minden ízében egyöntetűen működő gépek építése helyett, néhányan elkezdtek az emberi agy biológiai felépítésére emlékeztető „ideghálózatok mintájára” összekötögetni kisszámú gépek tucatjait. Nemrég Marcus S. Cohen, az Újme-xikói Állami Egyetem számítógép tudósa rámutatott, hogy a „többszörözött holografikus

*** Beszerezhető minta hangkazetta a holofotikus felvett hangról 15 dollárért az Interface Press, Box 42211, Los Angeles, California 90042.

Visszatérés az áiomidóiiöz

109

rácsokon” keresztül haladó interferáló fényhullámokon alapuló processzorok az emberi agy idegi struktúrájának még jobb analógiáját nyújthatják.²¹ Hasonló módon a Kolorádói Egyetem fizikusa, Dana Z. Anderson nemrég kimutatta, hogyan lehet a holografikus rácsokat felhasználni az adatok asszociatív elérését lehetővé tévő „optikai tároló” készítésére.³⁰

Bármily izgalmasak is e fejlesztések, még mindig a Világmindenség megértésének gépies megközelítésének finomításai. A valóság anyagi keretei között maradó előrelépések. Azonban, mint ahogy láttuk, a holografikus elképzelés lérendkívülibb kijelentése, hogy a Világmindenség anyagszerűsége illúzió, és a fizikai valóság lehet, hogy csupán az óriási és értelmes nem fizikai Világegyetem egy kicsiny része. Amennyiben ez igaz, hogyan befolyásolja a hozzáállásunkat a tudományhoz? Hogyan akarunk igazán behatolni e finomabb dimenziók rejtélyeibe?

A tudomány alapvető átstrukturálásának szükségessége

jelenleg az egyik legjobb eszközünk a valóság ismeretlen aspektusainak feltárásához a tudomány. És mégis, amikor az emberi létezés lelki és spirituális dimenzióinak magyarázatára kerül sor, a tudomány mindent összevetve alkalmatlannak mutatkozik. Világos, hogy amennyiben a tudomány fejlődni akar e területeken, alapvető átstrukturálásnak kell alávetnünk, de vajon milyen messzire kell menjünk, és a változtatásnak mi mindenre kei! kiterjednie?

Nyilvánvalóan az első és legszükségesebb lépés a lelki és spirituális jelenségek létezésének elfogadása. Willis Hárman, az Institute of Noetic Sciences elnöke, és a Stanford Research Institute International korábbi fő társadalomtudósa, úgy érzi, hogy ez az elfogadás döntő fontosságú, nemcsak a tudomány, hanem az emberi civilizáció túlélése szempontjából is. Hárman, aki sokat foglalkozott írásaiban a tudomány alapvető átstrukturálásának szükségességével, elképesztőnek tartja, hogy ez az elfogadás még nem történt meg. „Miért nem tételezzük föl, hogy legyen az a tapasztalatok vagy jelenségek bármilyen osztálya, amiről évszázadokon keresztül különböző kultúrákban élő emberek serege számol be, valós és nem eltagadható?” - kérdezi.³¹ Mint ahogy említettük, ennek oka, legalábbis részben, a nyugati tudomány ilyen jelenségekkel szembeni elfogultsága, de a kérdés nem teljesen ilyen egyszerű. Vegyük például, a hipnózis során elért múlt életről emlékeket. Hogy ezek ténylegesen múlt életről emlékek-e, még nem bizonyított, de a tény továbbra is fennáll, hogy az emberi tudatalattinak természetes hajlama van létrehozni, legalábbis **látszólagos** emlékeket korábbi inkar náci ókról. Általánosságban az ortodox pszichiáter közösség elveti ezt a tényt. Miért?

Első pillantásra úgy tűnhet, hogy azért, mert a legtöbb pszichiáter nem hisz ilyen dolgokban. De nem szükségszerűen ez a helyzet. A floridai pszichiáter, Brian L. Weiss, a Yale Orvosi Egyetem végzettje, és jelenleg a Mount Sinai Medical Center in Miami pszichiátria osztályának elnöke, azt mondja, hogy **Many Lives, Many Masters (Sok élet, sok mester)** című bestseller könyvének 1988-as kiadása óta —, amiben elmeséli, hogyan vált a reinkarnáció és a szkeptikusból hívővé, miután egyik páciense hipnózisban önkéntelenül elkezdett beszélni elmúlt életről — elárastják a levelek és telefonhívások pszichiáterektől, akik megvallják, hogy ők is titkos hívők „Ezt csak a jéghegy csúcsának gondolom”

110

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

— mondja Weiss. „Vannak pszichiáterek, akik megírják nekem, hogy regressziós terápiát végeznek 10 vagy 20 éve irodájuk bezárt ajtaja mögött, és „kérem, ne mondja el senkinek, de...” sokan fogékonyak erre a megközelítésre, miközben nem vallják be.”³²

Hasonlóan, egy minapi beszélgetésben Whitton-nal, amikor megkérdeztem tőle, hogy érzése szerint valaha is elfogadott tudományos tényé válik-e a reinkarnáció, így válaszolt: „Úgy gondolom, már az is. Tapasztalatom szerint, ha a tudósok elolvassák az idevonatkozó irodalmat, hinnének a reinkarnációban. A bizonyítékok olyan ellenállhatatlanok, hogy az értelmi elfogadás gyakorlatilag természetes.”³⁵ Mégsem olvassák el. A „tudósok” úgy hiszik, megengedhetik maguknak, hogy ne olvassanak el bizonyos irodalmat. A kérdés az, hogy mi meddig engedhetjük meg magunknak ezt a luxust?

Weiss és Whitton véleményét igazolni látszik egy minapi felmérés az okkult jelenségekről. Miután a megkérdezettek biztosították arról, hogy válaszaik névtelenek maradnak, a 228 válaszoló pszichiáter 58%-a (sokuk orvosi egyetemek osztályvezetője és dékánja) azt mondta, hogy úgy hiszi, az „okkult jelenségek megértése” fontos a jövő pszichiáter generációja számára! 44%-uk bevallotta, hogy az okkult tényezők fontosak a gyógyítás során.³⁴

Tehát úgy tűnik, hogy a félelem a nevetségességtől legalább akkora -, ha nem nagyobb akadály a tudományos establishment megszolgált komolyságának megfelelően kezdje kezelni az okkult kutatásokat -, mint a hitetlenség. Több olyan úttörőre van szükség, mint Weiss és Whitton (és a többi bátor kutató, akiknek munkásságát megvitattuk ebben a könyvben), hogy nyilvánosság ele lépjenek egyéni hiteikkel és felfedezéseikkel. Röviden: Rosa Parks patapszichológiai megfelelőire van szükségünk.

Egy másik sajátosság, aminek a tudomány átstrukturálása részévé kell válnia: ki kell szélesítenünk annak definícióját, hogy miből áll egy tudományos bizonyíték. Okkult és spirituális jelenségek jelentős szerepet játszottak az emberiség történelmében, és segítettek kialakítani kultúránk néhány legalapvetőbb aspektusát. De mivel ezeket nem annyira könnyű bekeríteni, és tüzetesen megvizsgálni egy laboratóriumban, a tudomány hajlamos figyelmen kívül hagyni. Pedig amennyiben a tudomány figyelmen kívül hagyja az Életet, az Élet is figyelmen kívül fogja hagyni a tudományt. S ez a folyamat már zajlik, itt a szemünk előtt.

Sőt, amikor megvizsgálják, gyakran a jelenség legkevésbé fontos aspektusait különítik el, és osztályozzák. Például, a testen kívüli élményekkel kapcsolatos néhány tudományosan elfogadott felfedezés közül ez egyik, hogy az aghyuliámok megváltoznak, amikor a lény kilép a testéből, és mégis, pl. Monroe beszámolóit olvasva rájövünk, hogy olyan felfedezéseket tartalmaznak, amelyek akkora befolyással vannak az emberi történelmre, mint amekkora Kolumbusz, vagy az atombomba felfedezése. Csakugyan, akik végignéznek egy igazán tehetséges tisztánlátót munka közben, azonnal felfogják, hogy valami sokkal mélyebbnek voltak éppen tanúi, mint ami kiderül R.H. és Louisa Rhine száraz statisztikáiból.

Ezzel nem azt állítom, hogy a két Rhine munkássága nem fontos. De amikor az emberek nagy számban elkezdnek beszámolni ugyanarról az élményről, anekdotaszerű beszámolóikat is fontos bizonyítéknak kell tekintenünk. Nem kellene ezeket elvetnünk csupán azért, mert nem dokumentálhatók olyan akkurátusan, mint a jelenség más, gyakran sokkal kevésbé jelentős sajátosságai. Ahogy Stevenson kijelenti: „Úgy hiszem, jobb megtudni, ami valószínű a fontos dolgokat illetően, mint biztosnak lenni a jelentéktelenekben.”³¹

Megjegyzendő, hogy ezt az ökölszabályt már alkalmazzuk más, elfogadottabb természeti jelenségek esetében. Az elképzelést, hogy a Világmindenség egy ősrobbanással, a nagy

VISSZATÉRÉS AZ ALOMIDŐHÖZ

110

búmmal kezdődött, a legtöbb **Tudós** kérdezősködés nélkül elfogadja. És ez furcsa, mivel bár tetszetős érvek szólnak amellett, hogy ezi igaznak higgyük, sosem bizonyította be **ennek** igazságát senki. Másrészt, hogy ha egy halál közeli élményekkel foglalkozó pszichológus egyenesen kijelentené, hogy a fénybirodalom, ahová a halálközeli élmények során alanyai elutaznak, a valóság egy tényleges másik szintje, ezt a pszichológust megtámadnák, hogy olyan dolgot állít, amit nem tud bebizonyítani. S ez furcsa, mivel nem kevésbé súlyos ér-

vek szólnak amellett, hogy ezt igaznak higgyük. Más szavakkal: a tudomány már elfogadja a valószínűt egyes nagyon fontos dolgokban, **amennyiben** azok a dolgok belesznek a „hinni divatos dolgok” kategóriájába, azonban nem ez a helyzet, ha a „nem hinni divatos dolgok” kategóriájába esik. E kettős mércét meg kell szüntetnünk, mielőtt a tudomány elkezdhet jelentős mértékben behatolni az okkult és spirituális jelenségek tanulmányozásába.

Legdöntőbb mind közül, hogy a tudománynak helyettesítenie kell az objektivitás iránti szenvedélyes rajongását - egy elképzelés, hogy a természet tanulmányozásának legjobb módja, miszerint elkülönülünk tőle, elemzők vagyunk, és szenvedély mentesen tárgyilagosaak — egy résztvevőbb megközelítéssel. Az elmozdulás fontosságát számos kutató hangsúlyozta, beleértve Hármaim Ennek szükségessége melletti bizonyítékok sorát láthattuk ebben a könyvben. Egy Világmindenségben, ahol egy fizikus tudatossága hat egy atomi méret alatti részecske valóságára, egy orvos hozzáállása hat arra, hogy egy placébó mű-kodik-e vagy sem, egy kísérletező elméje hat arra, hogy mi módon működik egy gép, és a képzeletbeli felbukkanhat a fizikai valóságban, többé nem színlelhetjük, hogy elkülönültek vagyunk attól, amit tanulmányozunk. Egy holografikus és omnijektív univerzumban, ahol az összes dolog egy töredeztől mentes folyamatosság része, a szigorú objektivitás lehetősége megszűnik. Egy kísérlet eredménye ugyanannyit mond a kísérletezőről, mint a kísérlet tárgyáról. Megfigyelő és megfigyelt egy.

Ez különösen igaz, amikor okkult és spirituális jelenségeket tanulmányozunk, és magyarázatul szolgálhat, hogy egyes íabotatótiumok miért képesek látványos eredményeket elérni távollátó kísérletekben, és mások miért vallanak nyomorúságos kudarcot. Csakugyan, néhány **kutató a** parinormál is területen már elmozdult a szigorúan objektiv megközelítéstől egy résztvevőbb megközelítés felé. Például. Valerie Hunt felfedezte, hogy kísérleti eredményeit befolyásolta olyan egyének jelenléte, akik korábban alkoholt fogyasztottak, ezért nem engedett be közülük senkit laborjába, amíg a méréseket folytatta. Ugyanígy az orosz parap-szichológusok, Dubrov és Pushkin úgy találták, hogy nagyobb sikerrel tudják megismételni más para pszichológusok kísérleti eredményeit, hogyha hipnotizálják a jelenlévő összes kísérleti alanyt. Úgy tűnik, hogy a hipnózis megszünteti a kísérleti alanyok tudatos gondolatai és hitet okozta interferenciát, és „tisztább” eredmények eléréséhez segít. Bár az ilyen gyakorlatok furcsának tűnhetnek számunkra ma, lehet, hogy szabványos gyakorlati eljárásá válnak, amint a tudomány további titkokat tár fel a holografikus Világmindenségről.

Az elmozdulás az objektivitástól a részvéte! felé egészen biztosan ki fog hatni a tudós szerepére. Ahogy egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy a megfigyelés **tapasztalata** az, ami lényeges, és nemcsak a megfigyelés tevékenysége, logikus feltételezni, hogy a tudósok viszont egyre kevésbé fogják magukat megfigyelőnek tekinteni, hanem egyre inkább meg tapasztaluknak. Ahogy Hármán kijelenti: „A hajlandóság az átalakulásra a résztvevő tudós lényeges jellemzője”.⁵⁷

Újfent bizonyítékaink vannak, hogy néhány ilyen átalakulás már folyamatban van. Például ahelyett, hogy csak megfigyelte volna, hogy mi történt a conibok-kal miután

111

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

a lélekbort, **ayabuasca-i** fogyasztottak, Harner maga is ivott belőle. Nyilvánvaló, hogy nem minden antropológus lesz hajlandó ilyen kockázatvállalásra, de az is világos, hogy azáltal, hogy résztvevővé vált, ahelyett, hogy csupán megfigyelő maradt volna, sokkal többet tudott meg, mint valaha lehetségessé vált volna számára azzal, hogy ücsörög a partvonalon, és jegyzetelget.

Harner sikere azt sugallja, hogy ahelyett, hogy csupán kikérdeznék a halálközeli- vagy testen kívüli élményeket átélőket és más finomabb birodalmakba utazókat, a jövő résztvevő tudósai, módszereket fognak kiötlöni, hogy csupán maguk is utazhassanak. Már a lucid-álomku-tatók nemcsak felfedezik, de jelentéseket is készítenek saját iucid-álom tapasztalataikról. Mások kifejleszthetnek különböző, és még újszerűbb technikákat a belső dimenziók feltárására. Például, bár a kifejezés legszigorúbb értelmében nem tudós, Monroe speciális ritmikus hangfelvételeket fejlesztett ki, amelyek szerinte segítik a testen kívüli élményeket. A BUie Ridge hegységben megalapította a Monroe Alkalmazón Tudományok Intézetét, és állítása szerint egyének százait képezte ki, hogy hozzá hasonló testen kívüli utazásokat tegyenek. Lehet, hogy ezek a fejlesztések hordozzák a jövő csiráit, előrevetítve időket, amikor asztronauták mellett „pszichonaurák” lesznek a tévéhíradó hősei?

Evolúciós lökés a magasabb tudatosság irányába

A tudomány nem az egyetlen erő, ami átjárót nyújthat nekünk az ismeretlenbe. Könyvében **Heading toward Omega (A befejezés felé tartva)** Ring rámutat: félreérthetetlen bizonyítékok alapján kijelenthetjük, hogy a halálközeli élmények növekszenek. Mint ahogy láttuk, a törzsi kultúrákban a halálközeli élményen átesett egyének gyakran annyira átalakulnak, hogy sámánokká válnak. A modern halálközeli élményt tapasztalók is átalakulnak spirituálisán, korábbi személyiségüknél jóval szerezet teljesebbé, könyörületesebbé, részvétellel ibbekké, sőt okkult tulajdonságúakká váltak. Ebből Ring az a következtetést vonta le, hogy talán „a modern emberiség sámánizációdásának” vagyunk tanúi.^{3*} De ha ez így van, miért növekszik a halálközeli élmények száma? Ring szerint a válasz olyan egyszerű, mint amilyen mély értelmű: **„egy evolúciós lökés tanúi vagyunk a magasabb tudatosság irányába az egész emberiség számára”**.

És a halálközeli élmények nem az egyedüliek a kollektív emberi elméből feibugyogó átalakító jelenségek tárházában. Grosso hisz a múlt évszázadi (XIX.) Mária látomások száma megnövekedésének evolúciós jelentőségében is. Hasonló módon, számos kutató, köztük Raschke és Vallee, úgy érzi, hogy az úfó látások az elmúlt néhány évtizedben tapasztalt robbanásszerű megnövekedése evolúciós jelentőséggel bit. Néhány kutató, beleértve Ringet, rámutatott, hogy az ufókkal történő találkozások ténylegesen emlékeztetnek a sámáni beavatásokra, és további bizonyítékai lehetnek a modern emberiség sámán izációdásának. Whit-ley Strieber egyetért: „Úgy gondolom, hogy eléggé nyilvánvaló, hogy akár csinálja valaki jaz ufójelcnséget], akár természetes módon történik, amivei dolgunk van most, az egy exponenciális ugrás az egyik fajból a másikba. Azt gyanítom, hogy amit látunk, az az evolúciós folyamat működés közben.”³¹

Ha az ilyen spekulációk igazak, mi a célja ennek az evolúciós átalakulásnak? Két válasz kínálkozik. Számos ősi hagyomány beszél egy időről, amikor a fizikai valóság hologramja

Visszatérés a/ álomidőhöz

227

sokkal képlékenyebb volt, mint most, sokkal inkább olyan, mint az élet utáni dimenzió kódös és cseppfolyós valósága. Például az ausztrál őslakosok azt mondják, hogy volt idő, amikor az egész világ álomszerű volt. Edgár

Cayce ugyanerről az érzésről számolt be, és kijelentette, hogy a Föld „eleinte csupán gondoiatforma-, vagy látomás-szerű volt, mciy gondolatformák és látomások magukat önmagukból lökték ki, akármilyen vágyott módon... Aztán jön el az anyagiasság, mint olyan a Földre, azáltal, hogy a Szellem belebújt az Anyagba.”¹⁰ A bennszülöttek azt állítják, hogy eljő a nap, amikor a Föld visszatér az átomidőbe. Tisztán spekulációs alapon eltűnődhetünk azon, hogy ahogy egyre inkább megtanuljuk manipulálni a valóság hologramját, láthatjuk beteljesedni ezt a próféciát. Ahogy egyre ügyesebbé válunk kezelni azt, amit Jahn és Dunne a tudatosság és a környezet közti interfésznek nevez, „megtapasztalunk egy átgyúrható valóságod Ha **CZ** igaz, jelenleg tudásunknál és etikánknál sokkal többet kell megtanulnunk az ilyen képlékeny valóság biztonságos manipulálásához! Lehet, hogy **ez** a bennünk kibontakozó evolúciós folyamat egyik célja?

Sok ősi hagyomány azt is kijelenti, hogy az emberiség nem a Földről származik, és igazi otthonunk Isten mellett van. vagy legalábbis a tiszta Szellem egy nem fizikai, paradicsomi birodalma. Például egy hindu mítosz szerint az emberi tudatosság egy fodorként kezdte a tudatosság óceánján, aki úgy döntött, hogy elhagyja az óceán időtlen, tér nélküli, végtelen és örök tudatosságát.”¹¹ Önmagára ébredvén elfelejtette, hogy e végtelen óceán része, és elválaszrottnak érezte magát. Loye szerint Ádám és Éva kiűzetése a Paradicsomból, szintén e mítosz egyik változata, egy ősi emlék, hogy az emberi tudatosság valahol a homályos múltban elhagyta otthonát a burkoltban, és elfelejtette, hogy ő az összes dolog kozmikus teljességének része. És ő a teljesség is. E nézőpontból a Föld egyfajta játszótér „ahol szabadon megtapasztalhatjuk a hús összes örömét, feltéve, hogy felfogjuk, ... hogy egy magasabb rendű dimenzió holografikus kivetülései vagyunk”¹¹⁻¹

Amennyiben ez igaz, a kollektív és egyéni elménkben fellobbanó és táncra perdülő evolúciós tűz lehet az ébresztő trombitaszó, ami értesít minket, hogy valódi otthonunk valahol máshol van, és visszatérhetünk, ha akarunk. Kelébredhetünk végre öntudatlan álmunkból. Striebr például úgy hiszi, hogy pontosan ezért vannak itt az ufók: „Úgy gondolom, hogy valószínűleg ők bábáskodnak a nem fizikai világba születésünk körül - ahonnan ők származnak. Az a benyomásom, hogy a fizikai világ csupán egy kis pillanat egy sokkal szélesebb összefüggésben, és hogy a valóság elsődlegesen nem fizikai módon nyilvánul meg. Nem hiszem, hogy a fizikai valóság a létezés eredeti forrása. Úgy vélem, hogy a létezés, mint tudatosság valószínűleg időrendben megelőzi a fizikait.”¹¹

Az író, Tercnce McKenna, a holografikus modell egy másik régi támogatója egyetért:

Úgy tűnik, ez arról szól, hogy a lélek létezésének felismerése piianatáról apokaliptikus képességeinek kibontásáig nagyjából 50 ezer év telik el. Kétségtelenül c krízis utolsó történelmi pillanataihoz ércünk — jelenlegi egyetemes, mindenre kiterjedő krízisünk magában foglalja a történelem, az idő és a tér végét, és az oly régóta megálmodott győzelmet a halál fölött. Ténylegesen közelítünk a bolygó élővilágának lehetséges legnagyobb eseményéhez - az élet kiszabadításához az öntudatlan Anyag sötét bábójából.”⁴

Természetesen mindez csupán spekuláció. De akár elérkeztünk az átalakulás küszöbére, mint ahogy Scribeer és McKenna sugallja, vagy a vízválasztó még a jövőben vár ránk,

112

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

nyilvánvaló, hogy a spirituális evolúció valamiféle ösvényén haladunk. A Világegyetem holografikus természete miatt az is nyilvánvaló, hogy legalábbis a fenti két lehetőségre valami hasonló vár ránk valahol és valamikor. Es nehogy hajlamosak legyünk feltételezni, hogy a fizikaitól való megszabadulás az emberi evolúció vége, bizonyítékok állnak rendelkezésre, hogy az ezután következő képlékenyebb és képzeletbeli birodalom szintén csupán egy következő lépcső. Például Swedenborg azt mondta, hogy a menny fölött, amit meglátogatott, volt egy másik menny, földhözragadt érzékelése számára oly ragyogó és forma nélküli, hogy csupán „áramló fénynek” tűnt. A halálközeli élményeket árélők esetenként szintén leírták ezeket a felfoghatatlanul finom birodalmakat. „Sok magasabb sík van, és hogy visszatérjünk Istenhez, hogy eljussunk arra a síkra, ahol a Szellem lakozik, le kell dobnunk ruhánkat, egy-egy védőréteget minden egyes lépéskor, amíg lelkünk teljesen szabadabbá nem válik.” - állírja Whitton egyik alánya. „A tanulási folyamat sosem ér véget. ...Néha bepillantást nyerünk a magasabb síkokra -mindegyikük végtelenül fényesebb és ragyogóbb, mint az előtte lévő.”¹⁴ Rémisztőnek tűnhet belegendolni, hogy a valóság egyte inkább frekvenciaszerűnek tűnik, ahogy mélyebbre hatolunk a burkoltba. És ez érthető. Nyilvánvaló, hogy még mindig olyanok vagyunk, mint a gyermekek, akiknek szükségük van a kifestő könyv korlátozó biztonságára, mert még nem képesek a formákat saját kezűleg megrajzolni, és nem tudnak képeket készíteni ügyetlen kezüket vezető vonalak nélkül. Hogy belevessük magunkat Swedenborg áradó fénybirodalmába, egyenértékű lenne számunkra azzal, mintha belevetnénk magunkat egy tökéletesen folyékony LSD hallucinációba. Es még nem vagyunk eléggé érettek, még nem uraljuk eléggé érzelmeinket, viselkedésünket és hiteinket, hogy kezeljük a szörnyeket, akiket télelmekkel teli elménk teremt számunkra azokban a mélységekben. De lehet, hogy pont ezért tanulgatjuk, hogyan bánjunk az omnijektív kis adagjaival itt, a viszonylagosan korlátozott összeütközések alakjában, melyeket a képzelet ufók és más tapasztalatok alakjában nyújt nekünk.

És talán ez az oka, amiért a fénylények újra és újra elmondják nekünk, hogy az élet célja a tanulás a fejlődés. Ténylegcsen egy sáman utazáson veszünk részt, csupán meg esetlen gyermekek vagyunk, akik a szent dolgok képzett kezelőjévé igyekszünk válni. Tanuljuk, hogyan kezeljük a képlékenységet, ami a Világmindenség szerves része, ahol az elme és a valóság egy kontinuum (folytonosság), és ebben az utazásban az egyik lecke felette áll az összes többinek. Egészen addig, amíg a túlvilág alaktalansága és lélegzeteiállító szabadsága ijesztő matad számunkra, amíg nem vállaljuk fel a teremtés felelősségét, továbbra is egy hologramot fogunk álmodni magunknak, ami kényelmesen szilárd, és jól meghatározott.

De mindig figyelembe kell vennünk Bohm figyelmeztetését: a Világmindenség elemzéséhez használt fogalmi kategorizálás csupán a mi kitalációnk. „Ott kint” nem léteznek ezek a kategóriák, mert „ott kint” csupán osztadan teljesség van. Brahman. És amikor kinövünk egy adott fogalmi skatulya rendszert, mindig készen kell állnunk továbblépni, haladni előre az egyik 1 élek-ál lapottói a másik lélek-állapotig, ahogy Sri Aurobindo fogalmazott - megvilágosodástól megvilágosodásig. Mert amilyen egyszerű a Teremtés célja, oly annyira végtelen is.

Mint ahogy az ausztrál bennszülöttek mondják: csak tanulgatjuk, hogyan éljünk meg a végtelenben,

Hivatkozol! irodalom

112

HIVATKOZOTT IRODALOM BEVEZETÉS

I. Irvin L. Child, "Psychology and Anomalous Observations," *American Psychologist* 40, no. 11 (November 1985), pp. 1219-30.

1. AZ AGY MINT HOLOGRAM

1. Wilder Penfield, *The Mystery of the Mind: A Critical Study of Consciousness and the Human Brain* (Princeton, N.J.: Princeton University Press, 1975).

2. Kari Lashley, "In Search of the Engram," in *Physiological Mechanisms in Animal Behavior* (New York: Academic Press, 1950), pp. 454-82.

3. Karl Pribram, "The Neurophysiology of Remembering," *Scientific American* 220 (January 1969), p. 75.

4. Karl Pribram, *Languages of the Brain* (Menlo Park, Calif.: Wadsworth Publishing, 1977), p. 123.

5. Daniel Goleman, "Holographic Memory: Karl Pribram Interviewed by Daniel Goleman," *Psychology Today* 12, no. 9 (February 1979), p. 72.

6. J. Collier, C. B. Burckhardt, and L. H. Lin, *Optical Holography* (New York: Academic Press, 1971).

7. Pieter van Heerden, "Models for the Brain," *Nature* 227 (July 25, 1970), pp. 410-11.

8. Paul Pietsch, *Shufflebrain: The Quicks for the Hologramic Mind* (Boston: Houghton Mifflin, 1981), p. 8.

9. Daniel A. Pollen and Michael C. Tractenberg, "Alpha Rhythms and Eye Movements in Eidetic Imagery," *Nature* 237 (May 12, 1972), p. 109.

10. Pribram, *Languages*, p. 169.

11. Paul Pietsch, "Shufflebrain," *Harper's Magazine* 244 (May 1972), p. 6.

12. Karén K. DeValois, Russell L. DeValois, and W. W. Yund, "Responses of Nucleus Reticularis Cells to Grating and Checkerboard Patterns," *Journal of Physiology*, vol. 291 (1979), pp. 483-505. 13. Goleman, *Psychology Today*, p. 71.

14. Larry Dossey, *Space, Time, and Medicine* (Boston: New Science Library, 1982), pp. 108-9.

15. Richard Restak, "Brain Power: A New Theory," *Science Digest* (March 1981), p. 19.

16. Richard Restak, *The Brain* (New York: Warner Books, 1979), p. 253.

2. A VILÁGEGYETEM MINT HOLOGRAM

1. Basil J. Hiley and F. David Peat, "The Development of David Bohm's Ideas from the Plasma to the Implicate Order," in *Quantum Implications*, ed. Basil J. Hiley and F. David Peat (London: Routledge & Kegan Paul, 1987), p. 1.

2. Nick Herbert, "How Large is Starlight? A Brief Look at Quantum Reality," *Revision* 10, no. 1 (Summer 1987), pp. 31-35.

3. Albert Einstein, Boris Podolsky, and Nathan Rosen, "Can Quantum Mechanical Description of Physical Reality Be Considered Complete?" *Physical Review* 47 (1935), p. 777.

4. Hiley and Peat, *Quantum*, p. 3.

5. John P. Biggs and F. David Peat, *Looking Glass Universe* (New York: Simon & Schuster, 1984), p. 96.

6. David Bohm, "Hidden Variables and the Implicate Order," in *Quantum Implications*, ed. Basil J. Hiley and F. David Peat (London: Routledge & Kegan Paul, 1987), p. 38.

7. "Nonlocality in Physics and Psychology: An Interview with John Stewart Bell," *Psychological Perspectives* (Fall-Winter 1988), p. 306.

8. Robert Temple, "An Interview with David Bohm," *New Scientist* (November 11, 1982), p. 362.

9. Bohm, *Quantum*, p. 40.

10. David Bohm, *Wholeness and the Implicate Order* (London: Routledge & Kegan Paul, 1980), p. 205.

11. Private communication with author, October 28, 1988.

12. Bohm, *Wholeness*, p. 192.

13. Paul Davies, *Superforce* (New York: Simon & Schuster, 1984), p. 48.

14. Lee Smolin, "What is Quantum Mechanics Really About?" *New Scientist* (October 24, 1985), p. 43.

15. Private communication with author, October 14, 1988.

113

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

16. Saybrook Publishing Company, *The Reach of the Mind: Nobel Prize Conversations* (Dallas, Texas: Saybrook Publishing Co., 1985), p. 91.

17. Judith Hooper, "An Interview with Karl Pribram," *Omni* (October 1982), p. 135.

18. Private communication with author, February 8, 1989.

19. Retief "Vercor," "The Folding-Unfolding Universe: A Conversation with David Bohm," in *The Holographic Paradigm*, ed. Ken Wilber (Boulder, Colo.: New Science Library, 1982), pp. 83-84.

20. *Ibid.*, p. 73.

3. HOLOGRAFIKUS MODELL ÉS PSZICHOLÓGIA

1. Renee Weber, "The Folding-Unfolding Universe: A Conversation with David Bohm," in *The Holographic Paradigm*, ed. Ken Wilber (Boulder, Colo.: New Science Library, 1982), p. 72.

2. Róbert M. Andersen, Jr., "A Holographic Model of Transpersonal Consciousness," *Journal of Transpersonal Psychology* 9, no. 2 (1977), p. 126.

3. Jon Tólaas and Montague Ullman, "Extrasensory Communication and Dreams," in *Handbook of Dreams*, ed. Benjamin L. Wolman (New York: Van Nostrand Reinhold, 1979), pp. 178-79.

4. Private communication with author, October 31, 1988.

5. Montague Ullman, "Wholeness and Dreaming," in *Quantum Implications*, ed. Basil J. Hiley and F. David Peat (New York: Routledge & Kegan Paul, 1987), p. 393.

6. I. Martí-Blanco, "A Study of Schizophrenic Thinking: Its Expression in Terms of Symbolic Logic and Its Representation in Terms of Multidimensional Space," *International Journal of Psychiatry* 1, no. 1 (January 1965), p. 93.

7. Montague Ullman, "Psi and Psychopathology," paper delivered at the American Society for Psychical Research conference on Psychic Factors in Psychotherapy, November 8, 1986.

8. See Stephen LaBerge, *Lucid Dreaming* (Los Angeles: Jeremy P. Tarcher, 1985).

9. Fred Alan Wolf, *Srara Wave* (New York: Macmillan, 1984), p. 238.

10. Jayne Gackenbach, "Interview with Physicist Fred Alan Wolf on the Physics of Lucid Dreaming," *Lucidity Letter* 6, no. 1 (June 1987), p. 52.

11. Frcd Aían Woll, „The Physics of Dream Consciousness: Is the Lucid Dream a Parallel Universe?" Second Lucid Dreaming Symposium Proceedings/ lucidity letter 6, no. 2 (December 1987), p. 133.
12. Sranislav Grof Realmsof the Humán Uncondsof (New York: E. P. Lútron, 1976), p. 20.
13. Ibid., p. 236.
14. Ibid., pp. 159-60.
15. Stanútlav Grof, The Adventure of Self-Discovery (Albany, N.Y.: State Univcrsity of New York Press, 1988), pp. 108-9.
16. Stanislav Grof, Beyond the Brain (Albany, N.Y.: State University of New York Press, 1985), p. 31.
17. Ibid., p. 78.
18. Ibid., p. 89.
19. Edgár A, Ievenson, „A Hoiographic Model of Psychoanalyue Change," Contemporary Psychuanalysis 12, no. 1 (1975), p. B.
20. Ibid., p. 19.
21. Dávid Shainberg, „Vortices of Thought in the Implicate Order," in Quantum Implicarions, ed. Basil J. Hiley and F. Dávid Peat (New York: Routledge & Kegan Paul, 1987), p. 402.
22. Ibid., p. 411,
23. Frank Putnam, Diagnosis andlieaiment of Multiple Personality Disorder (New York: Guilford, 1988), p. 68.
24. „Science and .Synchronicity: A Conversation with C. A. Meier," Psycho-ilogiwl Perspectives iy, no. 2 (Fall-Wintcr 1988), p. 324,
25. Paul Davies, The Cosmic Blueprint (New York: Simon & Schuster, 1988), p. 162
26. F. Dávid Peat, Syiichronicity: The Bridge between Mind and Malter (New York: Bárium Books,] 987), p. 235, 27. Ibid., p, 239.

HIVATKOZOTT IRODALOM

114

4. HOLOGRAFIKUSNAK ÉNEKLEM A TESTET

1. Srephanie Marthews-Simontcm, O. Carf Simnnon, and James L. Creighton, Gcttsng Well Again (New York: Bántam Books, 1180). pp.6-12.
2. Jesnnc Achterberg, „Mind and Medicine: The Role oi Imagery in Hcalhig," ASPR Newsictter 14, no. 3 (June 1988). p. 20.
3. Jcanne Achrerbcrg, Imagery in Healing (Boston, Mass.: New Science Library, 1985), p. 134.
4. Priváté communication wirh authur, October 28, 1988.
5. Achterberg, ASPR Newsletter, p. 20.
6. Achterberg, Imagery, pp. 78-79.
7. Jcaime Achterberg, Ira Collerain, and Pat Graig, „A Possible Reiarionship between Cancer, Mentái Rerardarion, and Mcntal úisnrdecs," Jnumal of Social Science and Medicine 12 (May 1978), pp. 135-39.
8. Bernié S. Siegel, t«ve, Medicine, and Miracles (New York; Harper & Row, 1986), p. 32,
9. Achterberg, Imagery, pp. 182-87.
10. Bemie S. Siegel, Love, p. 29.
11. Charles A. Garfield, Peak Pcrfbrmance: Mentái Training Tcchniqcs of the Wurúds Greatest ArhlettS (New York: Warner Books, 1984), p. 16.
12. Ibid., p. 62.
13. Mary Orser and Richárd Zarro, Changing Your Destiny (New York: Harper & Row, 1989), p. 60.
14. Barbara Brown, Supermitid: The Ulti maii- Energy (New York: Harper & Row, 1980), p. 274: as quoted in Larry Dossey, Space, Time, and Medicine (Boston, Mass.; New Scietice I ibrary, 1982), p. 112,
15. Brown. Supcrmind, p. 275: as quoted in Dossey, Space, pp. 112-13.
16. Larry Dossey, Space, Time, and Medicine (Boston, Mass.: New Science Library, 1982), p. 112.
17. Privare communicaion with author, February 8, 1989.
18. Brendan O'Regan, „Healing, Rcmisston, andMiracle Cures," Instiitue of Noetic Sciences Special Report (May 1987), p. 3.
19. Lcwis Thomas. The Medusa and (he Srtail (New York: Bántam Books. 1980). p. 63.
20. Ithomas J. Hurley III, „Placebo F.ffecis: UnmappedTcrrirory of Mind/ Body Interactions," Invesrigarions 2, no. 1 (1985), p. 9.
21. Ibid.
22. Steven Locke and Douglas Colligan, The Healer Within (New York: New American Library, 1986), p. 224.
23. Ibid., p. 227.
24. Bruno Klopfer, „I'sychological VariablvsinHumanCancer,'JotirnalofProspectiveTecniques31 (1957), pp. 331-40.
25. O'Regan, Special Report, p. 4.
26. G. Timothy Johnson and Stephen F. Goldfinger. The Harvard Medical School Health Lcrtcr Book (Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press. 1981), p. 4(6).
27. Herbert Bensou and Dávid P McCallie, jr., „Angina Peccoris and tht Placebo Effecl," New F.ngland journal of Medicine 300, no. 25 (1979). pp. 1424-29.
28. Johnson and Goldfinger, Health Leticr Book, p. 418.
29. Hurley, Invesrigarions, p. 10.
30. Richárd Alpcn, Be Here Now (San Cristobal, N .M.: Láma Foundation, 1971),
31. Iyall Watson, Beyond Supernaiure (New York: Bántam Books, 1988). p.215.
32. Ira L. Minrz, „A Note on the Addictive Perionalin,'. American Journal of Psychiatry 134, no. 3 (1977), p. 327.
33. Alfréd Srelter, Psi-Healing (New York: Bántam Books. 1976), p. 8.
34. Thomas J. Hurley III, .Placebo I-earning: The Placebo Effect as a Condi->tioncd Response," Invcsgarions2, no, I (1985), p. 23.
35. O'Regan, Special Report, p. 3.
36. As quoted in Thomas J. Hurley ITT, „Varierieí of Placebo Experience: Can One Definitiu Encompass Ihcm Ali?" Invesiigations 2, no. 1 (1985). p- 13.
37. Dániel Seligman. „Great Moments in Medical Research." Fortune 117, no. 5 (February 29, 1988), p. 25.

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

38. Dániel Goleman, „Probing the Enigma of Multiple Personality," New York Times (July 25, 1988), p. C1.
39. Private communication with author, January 11, 1990.
40. Richard Rcsrak, „People with Multiple Minds," Science Digest 92, no. 6 (June 1984), p. 76.
41. Daniel Goleman, „New Focus on Multiple Personality," New York Times (May 21, 1985), p. C1.
42. Truddi Chase, *When Rabbit Howls* (New York: E. R. Dutton, 1987), p. x.
43. [Thom.j](#) | Hurley III. „Infinite Faces of Mukplíúry," *Investigations* 1, no. 3/4 (1985), p. 4.
44. Thomas J. Hurley III, „Multiplicities of the Mind-Body Problem: New Windows to Natural Plasticity," *Investigations* 1, no. 3/4 (1985), p. 19.
45. Bronislaw Malinowski, „Baloma: The Spirits of the Dead in the Trobriand Islands," *Journal of the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland* 46 (1916), pp. 353-430.
46. Watson, *Beyond Supernature*, pp. 58-60.
47. Joseph Ciliatn Pearce, *The Crack in the Cosmic Egg* (New York: Pocket Books, 1974), p. 56.
48. Pamela Wemtraub, „Preschool?" *Omni* 11, no. 11 (August 1989), p. 38.
49. Kathy A. Fackelmann, „Hypnosis Boosts Risk of Heart Trouble." *Science News* 135, no. 4 (January 28, 1989), p. 60.
50. Steven Locke, in Longevity (November 1988), as quoted in „Your Minds Healing Powers," *Reader's Digest* (September 1989), p. 5.
51. Bruce Bower, „Emotion-Immunity Link in HIV Infection," *Science News* 134, no. 8 (August 20, 1988), p. 116.
52. Donald Robinson, „Your Attitude Can Make You Well," *Reader's Digest* (April 1987), p. 75.
53. Daniel Goleman in the New York Times (April 20, 1989), as quoted in „Your Minds Healing Powers," *Reader's Digest* (September 1989), p. 6.
54. Robinson, *Reader's Digest*, p. 75.
55. Signe Hammer, „The Mind as Healer," *Science Digest* 92, no. 4 (April 1984), p. 100.
56. John Raymond, „Jack Schwarz: The Mind Over Body Man," *New Realities* 11, no. 1 (April 1978), pp. 72-76; see also, „Jack Schwarz: Probing ... but No Needles Anymore," *Brain/Mind Bulletin* 4, no. 2 (December 4, 1978), p. 2.
57. Stedter, *Psi-Healing*, pp. 121-24.
58. Donna and Gilbert Grosvenor, „Ceylon," *National Geographic* 129, no. 4 (April 1966).
59. D. D. Kosambi, „Living Prehistory in India." *Scientific American* 216, no. 2 (February 1967), p. 104.
60. A. A. Mason, „A Case of Congenital Chondroplasia," *British Medical Journal* 2 (1952), pp. 422-23.
61. O'Ragan, *Special Report*, p. 9.
62. D. Scott Rogo, *Miracles* (New York: Dial Press, 1982), p. 74.
63. Herbert Thurston, *The Physical Phenomena of Mysticism* (Chicago: **Henry Regnery** Company, 1952), pp. 120-29.
64. Thomas of Celano, *Vita Prima* (1229), as quoted by Thurston, *Physical Phenomena*, pp. 45-46.
65. Alexander P. Dubrov and Vladimir N. Pushkin, *Parapsychology and Contemporary Science*, trans. Alek-sandr Petrovich (New York: Plenum, 1982), p. 50.
66. Thurston, *Physical Phenomena*, p. 68.
67. *ibid.*
68. Charles Farr, *The Complete Books of Charles Farr* (New York: Dover, 1974), p. 1022.
69. *Ibid.*, p. 964.
70. Private communication with author, November 3, 1988.
71. Candace Pert with Harris Diensfey, „The Neuropeptide Network," in *Neuroimmunomodulation: Interventions in Aging and Cancer*, ed. Walter Pierpaoli and Novera Herbert Spector (New York: New York Academy of Sciences, 1988), pp. 189-94.
72. Terrence D. Oleson, Richard J. Kroening, and David E. Bresler, „An Experimental Evaluation of Auricular Diagnosis: The Somatotopic Mapping of Musculoskeletal Pain at Ear Acupuncture Points," *Pain* 8 (1980), pp. 217-29.
73. Private communication with author, September 24, 1988.
74. Terrence D. Oleson and Richard J. Kroening, „Rapid Narcotic Detoxification in Chronic Pain Patients Treated with Auricular Electroacupuncture and Naloxone," *International Journal of the Addictions* 20, no. 9 (1985), pp. 1347-60.
- Hivatkozott irodalom
- 115
75. Richard Leviton, „The Holographic Body," *EastWest* 18, no. 8 (August 1985), p. 42.
76. *Ibid.*, p. 45.
77. *Ibid.*, pp. 36-47.
78. „Fingerprints, a Clue to Senility," *Science Digest* 91, no. 11 (November 1983), p. 91.
79. Michael Meyer, „The Way the Whorls Turn." *Newsweek* (February 13, 1989), p. 73.
5. EGY MAREK CSODA
1. D. Scott Rogo, *Miracles* (New York: Dial Press, 1982), p. 79.
2. *Ibid.*, p. 58; see also, Herbert „Hurstun, *The Physical Phenomena of Mysticism* (London: Burns & Oates, 1952); and A. H. Schimberg, *The Story of Therese Neumann* ([Milwaukee, Wis.](#): Bruce Publishing Co., 1947).
3. David J. Bohm, „A New Theory of the Relationship of Mind and Matter," *Journal of the American Society for Psychological Research* 8(1, no. 2 (April 1986), p. 128.
4. *Ibid.*, p. 132.
5. Robert G. Jahn and Brenda J. Dunne, *Margins of Reality: The Role of Consciousness in the Physical World* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1987), pp. 91-123.
6. *Ibid.*, p. 144.
7. Private communication with author, December 16, 1988.
8. Jahn and Dunne, *Margins*, p. 142.
9. Private communication with author, December 16, 1988.

10. Priváté communication with author, December 16, 1988.
 11. Steve Fishman, „Questions for the Cosmos," *New York Times Magazine* (November 26, 1989), p. 55.
 12. Privare communication with author, November 25, 1988.
 13. Rex Gardner, „Miracles of Healing in Anglo-Celtic Northumbria as Recorded by the Venerable Bede and His Contemporaries: A Reappraisal in the Light of Twentieth-Century Experience," *British Medical Journal* 287 (December 1983), p. 1931.
 14. Mas: Freedom Louq, *The Sacred Science behind Miracles* (New York: Robert Collier Publications, 1948), pp. 191-92.
 15. Louis-Basile Carre de Mongeron, *La Vérité des Miracles* (Paris: 1737), vol. i, p. 380. as quoted in H. P. Blavatsky, *Isis? Unveiled*, vol. i (New York: J. V. Boutou, 1877), p. 374.
 16. *Ibid.*, p. 374.
 17. B. Robert Kreiser, *Miracles, Convulsions, and Ecclesiastical Politics in Early Eighteenth-Century Paris* (Princeton, N. J.: Princeton University Press, 1978), pp. 260-61.
 18. Charles Mackey, *Extraordinary Popular Delusions and the Madness of Crowds* (London: 1841), p. 318.
 19. Kreiser, *Miracles*, p. 174.
 20. Stanislav Grof, *Beyond the Brain* (Albany, N.Y.: State University of New York Press, 1985), p. 91.
 21. Long, *Sacred Science*, pp. 31-39.
 22. Frank Podmore, *Mediums of the Nineteenth Century*, vol. 2 (New Hyde Park, N.Y.: University Books, 1963), p. 264.
 23. Vincenz H. Gaddis, *Mysterious Fires and Lights* (New York: Dell, 1967), pp. 114-15.
 24. Blavatsky, *Isis*, p. 370.
 25. Podmore, *Mediums*, p. 264.
 26. Willard Ariel Durant, *The Age of Louis XIV*; vol. XIII (New York: Simon & Schuster, 1963), p. 73.
 27. Franz Werfel, *The Song of Bernadette* (Garden City, N.Y.: Sun Day Press, 1944), pp. 326-27.
 28. Gaddis, *Mysterious Fires*, pp. 106-7.
 29. *Ibid.*, p. 106.
 30. Berthold Schwarz, „Odeals by Serpents, Fire, and Strychnine," *Psychiatric Quarterly* 34 (1960), pp. 405-29.
 31. Priváté communication with author, July 17, 1989.
 32. Kari H. Pribram, „The Implicate Brain." in *Quantum Implications*, ed. Basil J. Hiley and F. David Peat (London: Routledge & Kegan Paul, 1987), p. 367.
- 116
- HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM**
33. Priváté communication with author, February 8, 1989; see also Kari H. Pribram, „The Cognitive Revolution and Mind/Brain Issues," *American Psychologist* 41, no. 5 (May 1986), pp. 507-19.
 34. Priváté communication with author, November 25, 1988.
 35. Gordon G. Globus, „Three Holonomic Approaches to the Brain," in *Quantum Implications*, ed. Basil J. Hiley and F. David Peat (London: Routledge & Kegan Paul, 1987), pp. 372-85; see also Judith Hooper and Dick Teresi, *The Three-Pound Universe* (New York: Dell, 1986), pp. 295-300.
 36. Priváté communication with author, December 16, 1988.
 37. Makóim W. Browne, „Quantum Theory: Disturbing Questions Remain Unresolved," *New York Times* (February) II, 1986, p. C3.
 38. *Ibid.*
 39. Jahn and Dunne, *Margins*, pp. 319-20; see also Dietrick E. Thomsen, „Anomalons Get More and More Anomalous." *Science News* 125 (February 25, 1984).
 40. Cirisüne Sutton, „The Secret Life of the Neutrino," *Nature* 333, no. 1595 (January 14, 1988), pp. 53-57; see also „Soviet Neutrinos Have Mass," *New Scientist* 105, no. 1446 (March 7, 1985), p. 23; and Dierrick E. 'íhomsen, „Ups and Downs of Neutrino Oscillation," *Science News* 117, no. 24 (June 14, 1980), pp. 377-83.
 41. S. Edmunds, *Hypnotism and the Supernatural* (Iridon: Aquarian Press, 1967), as quoted in *Supernature*, Lyali Watson (New York: Bantam Books, 1973), p. 236.
 42. Leonid L. Vasilicv, *Experiments in Distant Influence* (New York: E. P. Dutton, 1976).
 43. See Rittsell Targ and Harold Puthoff, *Mind-Reach* (New York: Dell, 1977).
 44. Fishman, *New York Times Magazine*, p. 55; see also Jahn and Dunne, *Margins*, p. 187.
 45. Charles Tan, „Physiological Correlates of Psi Cognition," *International Journal of Neuropsychiatry* 5, no. 4 (1962).
 46. Targ and Puthoff, *Mind-Reach*, pp. 130-33.
 47. E. Douglas Dean, „Plerhysmograph Recordings of ESP Responses," *International Journal of Neuropsychiatry* 2 (September 1966).
 48. Charles T. Tart, „Psychedelic Experiences Associated with a Novel Hypnotic Procedure, Mutual Hypnosis," in *Altered States of Consciousness*, Charles T. Tart (New York: John Wiley & Sons, 1969), pp. 291-305.
 49. *Ibid.*
 50. John P. Briggs and F. David Peat, *Looking Glass Universe* (New York: Simon & Schuster, 1984), p. 87.
 51. Targ and Puthoff, *Mind-Reach*, pp. 130-33.
 52. Russell Targ, et al., *Research in Parapsychology* (Metuchen, N.J.: Scarecrow, 1980).
 53. Bohm, *Journal of the American Society for Psychical Research*, p. 132.
 54. Jahn and Dunne, *Margins*, pp. 257-59.
 55. Gardner, *British Medical Journal*, p. 1930.
 56. Lyali Watson, *Beyond Supernature* (New York: Bantam Books, 1988), pp. 189-91.
 57. A. R. G. Owen, *Can We Explain the Poltergeist* (New York: Garrett Publications, 1964).
 58. Erlendur Haraldsson, *Modern Miracles: An Investigative Report on Psychic Phenomena Associated with Sathya Sai Baba* (New York: Eawceit Columbine Books, 1987), pp. 26-27.
 59. *Ibid.*, pp. 35-36.
 60. *Ibid.*, p. 290.
 61. Paramahansa Yogananda, *Autobiography of a Yogi* (Los Angeles: Self-Realization Fellowship, 1973), p. 134.

62. Rogo, Miracles, p. 173.
 63. Iyall Watson, Gifts of Unknown Things (New York: Simon & Schuster, 1976), pp. 203-4.
 64. Priváté comunicárion wirh author, February 9, 1989. 65- Priváté communication with aurhor, October 17, 1988,
 66. Priváté communication with author. December 16, 1988.
 67. Judith Hooper and DickTeresi, The Three-Potind Universe (New York: Dell, 1986), p. 300.
 68. Caríos Castaneda, Tales of Power (New York; Simon öf Schuster, 1974), p.100.
 69. Marilyn Ferguson, „Kari Pribram's Changing Realiy," in The Holographic Paradigin, ed. Ken "Wilber (Boulder, Colo.: New Science Library, 1982), p. 24.
 70. Erlcndur Haraldsson and Loitur R. Gissurarson, The Icelandic Physical Médium: Indridi Indridason (London: Society for Psychical Research, 1989).
- Hivatkozóit irodalom
117

6. HOLOGRAFIKUSÁN LÁTNI

1. Kari Pribram, „The Neurophysiology of Remembering," Scienüfic American 220 (January 1969), pp. 76-78.
2. Juciith Hooper. „Interview: Kari Pribram." Omni 5, no. 1 (Ocrober 1982), p.172.
3. Wilvan Beek, Hazrat Inayat Khan (New York: Van tagé Press, 1983), p. 135.
4. Barbara Ann Brennan, Hands of Light (New York: Bántam Books, 1987), pp. 3-4.
5. Ibid.,p.4.
6. Ibid., eover quore,
7. Ibid., eover quore.
8. Ibid., p. 26.
9. Priváté communication with author, November 13. 1988.
10. Shafica Karagulla, Breakthrough **10** Crcativity (Marina Del Rey, Calif: Üe Vorss, 1967), p. 61.
11. Ibid., pp. 78-79.
12. W. Brughjoy, Joy'sWayll-os Angeles: j. 1> larcher, 1979), pp. 155-56.
13. Ibid., p. 48.
14. Michael Crichton, Travels (New York: Knopf, 1988), p. 262.
15. Ronald S. Miller, „Bridging die Gap: An Intervic-w wirh Valerie Hunt," Science of Mind (October 1983), p. 12.
16. Priváté communication with author, Fcbruaty 7. 1990,
17. Tbid.
18. Ibid,
19. Ibid,
20. Valerie V Hunt, „Infinire Mind," Magicai Blend, no. 25 (January 1990), p-22.
21. Priváté communication with author, October 28. 1988.
22. Roberr Temple, „Dávid Bohm." New Scienrist (November 11, 1982), p.362.
23. Priváté communication with audror, November 13, 1988.
24. Priváté communication widi author, October 18, 1988.
25. Priváté communication with author, N'ovember 13, 1988.
26. Ibid.
27. Ibid.
28. George K Dole, A View from Within (New York: Swedenborg Founda-^rion, 1985), p. 26.
29. George F. Dole, „An Image of God in a Mirror," in Emánuel Swedenborg: A Conrinuing Vision, ed. Robin Larsen (New York: Swedenborg Foundation, 1988), p. 376.
30. Brennan, Hands, p. 26.
31. Priváté communication with aurhor, September 13, 1 988.
32. Karagulla, Breakthrough, p. 39.
33. Ibid.'p. 132.
34. D. Scoit Iógo, „Shamanism, ESÍ, and rhe Paranormal," in Shamanism, ed. Shirley Nicholson (Wheaton, Ill.: Iheosophica! Pubiishing House, 1987), p. 135.
35. Michael Harner and Gary Doore, „The Ancienr Wisdoni in Shamanic Culrures," in Shamanism, ed. Shirley Nicholson (Wheaton, Ill.: Theo-sophica! Pubiishing House, 1987), p. 10.
36. Michael Harner, The Way of rhe Shaman (New York: Harper & Row, 1980), p. 17.
37. Richárd Gerber, Vihrationai Medicine (Santa Fc, N.M.: Bear & Co.. 1988), p. 11 5.
38. Ibid., p. 154.
39. William A. Tiller, „Gonsciousness, Radiación, and the Developing Sensory System," as quoted in The Psychic Fronriers ol Medicine, ed. Bili Schul (New York: Ballandne Books, 1977), p. 95.
40. Ibid.,p. 94.
41. Hiroshi Motoyama, Theories of the Ghakras (Wheaton, Ill.: Theosophical Pubiishing House, 1981), p. 239.
42. Richárd M. Restak, „Is Frec Wií! a Fraud?" Science Digest (Ocrober J 983), p. 52.
43. Ibid.
44. Priváté communication with audior, Február)' 7, 1990.
45. Priváté communication with aurhor, November 13, 1988.

117

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

7. IDÓ AZ ELMÉN KIVÜL

1. See Stephan A. Schwartz, Illit Sccret Vatilts of Time (New York: Gros-iset & Duntap, 1978); Stamslaw Poniatowski, „Parapsychoólogical Probing oi Prehistoric Cultures," in Psychic Archaeology, ed. J. Goodman (New York: G. P. Pumám & Sons, 1977); and Andrzej Rorzowski, „F.xperimenrs with Ossowiecki," Inrnernational Journal of Parapsychology 7, no. 3 (1965), pp. 259-84.
2. J. Norman Emerson, „Intuitive Archaeology," Middeii 5, no. 3 (1973).
3. J. Norman Emerson, „Intuitive Archaeology: A Psvchie Approach," New Horizon 1, no. 3 (1974), p. 14.
4. Jack Harrison l'ollack, Croiset rhe Clairvoyant (New York: Doublcday, 1964).
- 5- Lawrence I.eShan, The Médium, the Mystic, and the Phvsiciás: (New York: Ballantine Books, 1974), pp. 30-31.
6. Siephan A. Schwartz, The Secret Vaults of Time (New York: Grosset & Duniap, 1978j, pp. 226-37; sec alsó

- Clartnce W Weiant, „Parapsychology and AnrhropoSogy," *Manas* 1 3, no. 15 (1960).
7. Schwartz, op. cir., pp. s and 314.
 8. Priváté communicarion with author, October 28, 1988.
 9. Privare communication wirh aurhor, Ocrober 18, 1988.
 10. See Glenn D. Kinier, *Edgár Cayce on the Dead Sea Scrolls* (New York: Warner Books, 1970).
 11. Marilyn Ferguson, „Quantum Brain-Acrion Approach Coraplements Hologtaphic Model," *Brain-Mind Bulletin*, updaied special issue (1978), p. 3,
 12. Edmund Gurnev, F. W. H. Mvers, and Frank Podmore, *Phanrasms of the Living* (London: Trubners, 1886),
 13. Sec j. Palmet, „A Community Mail Survey of Psychic Experiences," *Journal of the American Sociéfy for Psychical Research* 73 (1979), pp. 221-51; H. Sidgwick and committee, „Report on die Ccnsus of Hal-lucinations," *Proceedings of the Society for Psychical Research* 10 (1894), pp. 25-422; and D. j. West, „A Mass-Observation Quesrionilaire on Hallucinarions," *Journal of the Society for Psychical Research* 34 (1948), pp. 187-96.
 14. "W. Y Evans-Wentz, *The Fairy-Fairh in Celdc Countries* (Oxford: Oxford University Press, 1911), p. 485.
 15. *Ibid*, p. 123.
 16. Charles Forr, *New Lands* (New York Boni & Liverighr, 1923), p. Ili.
 17. *Sec Max Frccdom l.ong*, *The Secret Science behind Miracles* (Tarrytown, N.Y.: Róbert Collier Publicati-ons, 1948), pp. 206-8.
 18. Editors of Time-Life Books, *Ghosts* (Alexandria. Va.: Time-Life Books, 1984), p. 75.
 19. Editors of Readei's Digest, *Strangc Srories, Amazing Facts* (Pleasantvillc. N.Y.: Readets Dígest Associati-on, 1976), pp. 384-85.
 20. J. B. Rhine, „Experimcnts Bearing on the Precognirion Hypothcsís: III. Meehanicaily Seieeted Cards," *Journal of Parapsychology* 5 (1941). 2!. Helmut Schmidt, „Psychokinesis," in *Psychic Explorari-on: A Challenge fo Science*, ed. Edgár Mitchell and John White (New York: G. P. Pntnam's Sons, 1974), pp. 179-93.
 22. Montague Ullman, Stanley Krippner, and Alan Vaughan, *Dream Telepathy* (New York: Macmillan, 1973).
 23. Russcil Tatg and Harold Puthoff, *Mind-Reach* (New York Delacone Press, 1977), p. 116.
 24. Róbert G. jahn and Brendaj. Dunne, *Margins of Reality* (New York Harcourt Bracejovaisovich, 1987), pp. 160, 185.
 25. Jule Eisenbud, „A Transadandc EAprimcnt ín Precognitioii with Gerard Croiset," *Journal of American Society of l'sychological Research* 67 (1973), pp. 1-25; see alsó W. H. C. Tenhaeff, „Seat Experiments with Gerard Croiset," *Proceedings Parapsychology* 1 (1960), pp. 53-65; and U. Timm, „Neue Experiments mit dem Sensitiven Gerard Croiset," *Z. E Parapsychologia und Grezgeb. dem Psvchologia* 9 (1966), pp. 30-59.
 26. Marilyn Ferguson, *Bulletin*, p. 4.
 27. Personal communication with author, Seprcember 26, 1989.
 28. Dávid l.oyc. *The Sphinx and rhe Rainbow* (Boulder, Co!.: Shambhala, 1933).
 29. Bernaid Cittelson, *Intangible Evidence* (New York; Simon & Schtistet, 1987), p. 174.
 30. F.ileen Garrett, *My Lifeas aSearch for the Meaning of Mediumship* (London; Ryder & Company, 1949), p. 179.

Hivatkozott irodalom

118

31. Edith Lyttclron. *Somé Cascs of Prediction* (London: Bell, 1937).
32. Louisa K. Rhine, „Frequeiicy ofTypes of F.xperience in Spontaneous Precognkion," *Journal of Parapsy-cbojogy* 18, no. 2 (1954); seealso „Precognition and Intetvéntion," *Journal of Parapsychology* 19 (1955); and *Hiddcn Channels of'thc Mind* (New York: Sloane Associates, 1901).
33. E. Douglas Dean, „Precognkion and Retrocognition," in *Psychic Explorari-on*, ed. F.dgar D. Mitchell and John White (New York: G. P. Pucnam's Sons. 1974), p. 163.
34. See A. Foster, -ESP Tesis with American Indián Children." *Journal of Parapsychology* 7, no. 94 (1943); Dorothy H. Popé, „ESPTesis wirh Primitivt People," *Pata psychology Bulierin* 30, no. 1 (1953); Róinid Rose and Lyndon Rose, „Psi Esperiments with Australian Aborigines." *Journal of Parapsychology* 15. no. 122 (1951); Róbert L. Van deCastle, „nthropology .ind Psychic Research," in *Psychic Exploiation*, ed. Edgár D. Mitchell and John Whirc (New York: G. P. Purnams Sons, 1974); and Róbert l. Van di Casdc, „Psi Abilities in Primitwe Groups," *Proceedings of the Parapsychoiólogical Association* 7, no. 97 (1970).
35. Ian Stevenson. „Precognition of Disasters," *Journal of the American Society for Psychical Research* 64, no. 2 (1970).
36. Karlis Osis and J. Fahler, „Space and Time Variables in ESP," *Journal of the American Society for Psychical Research* 58 (1964).
37. Alexander!'. Dubrov and Veniamin N. Pushkin, *Parapsychology and Coilt cm porary Science*, trans. Alck-sandr l'etrovich (New York: Consulranm Bureau, 1982), pp. 93-104.
38. Arthur Osbom, *Ihe Fúmre Is Now: Ihe Significance of Precognition* (New York: University Books, 1961),
39. Ian Stevenson, „A Review and Analysis of Paranormal Experiences Connected with the Sinking of the Titanic," *Journal of the American Socien, for Psychical Research* 54 (1960), pp. 153-71; see alsó Ian Stevenson, „Sevcn More Paranormal Experiences .Associated with the Sink-úngof the Titanic," *Journal of the American Society for Psychical Research* 59 (1965), pp. 21! -25.
40. Loye, *Sphinx*, pp. 158-65.
41. Priváté communication with author, Ocrober 28, 1988.
42. Gittelson, *Evidence*, p. 175.
43. *Ibid.*, p. 125.
44. l-ong, op. cit., p, 165.
45. Shafic.i Karagulla, *Brcjkrthrough ro Creativuy* (Marina Del Rcy, Calif.: DcVorss, 1967), p. 20ti.
46. According ro H. N. Banerjce, in *Americans Who Have Been Reincatnared* (New York: Macmillan Pub-lishing Company, 1980), p. 195, otie study done bv James l'arejko, a professor of philosophy ar Chicago Siate University, revealed thar 93 out ot 100 hypnotized voluiltcers produced knowlcdge ot a possible previous

- existence, Whitton himself has found that all of his hypnotizable subjects were able to recall such memories.
47. M. Gerald Edelsrein, 'Trauma, [Iran, ee](#) and Transformation (New York: Brunner/Mazel, 1981).
 48. Michael Talbot, „Lives between Lives: An interview with Dr. Joel Whitton" *Omni WhoieMind Newsletter* 1, no. 6 (May 1988), p. 4.
 49. Joel I. Whitton and Joe Fisher, *Life between life* (New York: Double-day, 1986), pp. 116-27.
 50. *Ibid.*, p. 154.
 51. *Ibid.*, p. 156.
 52. Private communication with author, November 9, 1987.
 53. Whitton and Fisher, *Life*, p. 43.
 54. *Ibid.*, p. 47.
 55. *Ibid.*, pp. 152-53.
 56. *Ibid.*, p. **52**.
 57. William E. Cox, „Precognition: All Analysis I and II," *Journal of the American Society for Psychical Research* 50 (1956).
 58. Whitton and Fisher, *Life*, p. 186.
 59. See Ian Stevenson, *Twenty Cases Suggestive of Reincarnation* (Charlottesville, Va.: University Press of Virginia, 1974); *Cases of the Reincarnation Type* (Charlottesville, Va.: University Press of Virginia, 1974), vols. 1-4; and *Children Who Remember Their Past Lives* (Charlottesville, Va.: University Press of Virginia, 1987).

119

HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM

60. **See references above.**

61. Ian Stevenson, *Children Who Remember Previous Lives*. (Charlottesville, Va.: University Press of Virginia, 1987), pp. 240-43.
62. *Ibid.*, pp. 259-60.
63. Stevenson, *Twenty Cases*, p. 180.
64. *Ibid.*, pp. 196, 233.
65. *Ibid.*, p. 92.
66. Sylvia Cranston and Carey Williams, *Reincarnation: A New Horizon in Science, Religion, and Society* (New York: Julian Press, 1984), p. 67.
67. *Ibid.*, p. 260
68. Ian Stevenson, „Some Question Related to Cases of **the Reincarnation Type**," *Journal of the American Society for Psychical Research* (October 1974), p. 407.
69. Stevenson, *Children*, p. 255.
70. *Journal of the American Medical Association* (December 1, 1975), as quoted in **Cranston and Williams**, *Reincarnation*, p. x.
71. J. Warnock, *The Religion of the Batak* (Göttingen, 1909), as quoted in Holger Kalweit, *Dreamtime and Inner Space: The World of the Shamans* (Boulder, Colo.: Shambhala, 1984), p. 23.
72. Basil Johnston, *And Manitou Awakened the World*. Myths and **Visionary** of Ojibwa (Cologne; 1979), as quoted in Holger Kalweit, *Dreamtime and Inner Space: The World of the Shaman* (Boulder, Colo.: Shambhala, 1984), p. 25.
73. Long, op. cit., pp. 165-69.
74. *Ibid.*, p. 193.
75. John Blofeld, *The Tantric Mysticism of Tibet* (New York: E. R. Dutton, 1970), p. 84; see also **Alexandra David-Neel**, *Magic and Mystery in Tibet* (Baltimore, Md.: Penguin Books, 1971), p. 293.
76. Henry Corbin, *Creative Imagination in the Sufism of Ibn 'Arabi*, trans. **Ralph Manheim** (Princeton, N.J.: Princeton University Press, 1969), pp. 221-36.
77. Hugh Lynn Cayce, *The Edgar Cayce Reader*. Vol. II (New York: Paper-back Library, 1969), pp. 25-26; see also Noel Ingle, *Edgar Cayce on Reincarnation* (New York: Warner Books, 1967), p. 43.
78. Paramahansa Yogananda, *Man's Eternal Quest* (Los Angeles: Self-Realization Fellowship, 1982), p. 238.
79. Thomas Byron, *The Dhammapadam: The Sayings of Buddha* (New York: Vintage Books, 1976), p. 13. 80-Swami Prabhavananda and Frederick Manchester, trans., *The Upanishads* (Hollywood, Calif: Vedanta Press, 1975), p. 177.
81. *Jarbnlichus*, *The Egyptian Mysteries*, trans. Alexander Wilder (New York: Metaphysical Publications, 1911), pp. 122, 175, 259-60.
82. *Matthew* 7:7, 17, 20.
83. Rabbi Adin Steinsaltz, *The Thirteen-Petaled Rose* (New York: Basic Books, 1980), pp. 64-65.
84. Jean Houston, *The Possible Human* (Los Angeles: J. P. Tatcher, 1982), pp. 200-5.
85. Marv Orser and Richard A. Zano, *Changing Your Destiny* (San Francisco: Harper S; Row, 1989), p. 213.
86. Florence Graves, „The Ukimate Frontiers of Edgar Mitchell, the Astronaut-Turned-Philosopher Explores Space Wars, Spirituality, and How We Create Our Own Reality," *New Age* (May/June 1988), p. 87.
87. Helen Wambach, *Reliving Past Lives* (New York: Harper & Row, 1978), p. 16.
88. *Ibid.*, pp. 128-34.
89. Cher B. Snow and Helen Wambach, *Mass Dreams of the Future* (New York: McGraw-Hill, 1989), p. 218,
90. **Henry Reed**, „Reaching into the Past with Mind over Matter," *Cultural Inward* 5, no. 3 (May/June 1989), p. 6.
91. Anne Moberly and **F.leanor Jourdain**, *An Adventure* (London: Eaber, 1904).
92. Andrew Mackenzie, *The Unexplained* (London: Barker, 1966), as quoted in Ted Holiday, *The Cielin Universe* (St. Paul, Minn.: **I.ewellyn** Publications, 1986), p. 96.
93. Gardner Murphy and H. L. Klemm, „Unfinished Business," *Journal of the American Society for Psychical Research* 60, no. 4 (1966), p. 5.

Hivatkozott irodalom

119

8. UTAZÁS A SZUPERHOLOGRAMBAN

1. Dean Shields, „A Cross-Cultural Study of Beliefs in out-of-the-Body Experiences," *Journal of the Society for Psychical Research* 49 (1978), pp. 697-741.

2. Erika Bourguignon, „Dreams and Altered States of Consciousness in Anthropological Research," in *Psychological Anthropology*, ed. F. I. K. Hsu (Cambridge, Mass.: Schenkman, 1972), p. 418.
 3. Celia Grten, *Out-of-the-Body Experiences* (Oxford, England: Insiruie of Psychophysical Research) 1968).
 4. D. Scott Rogo, *Leaving the Body* (New York: Prentice-Hall, 1983), p. 5.
 5. Ibid.
 6. Stuart W Twemlow, (Jlen O. Gabbard, and Fowler C. Jones, „The Out-of-Body Experience: I, Phenomenology; II. Psychological Profile; III. Differential Diagnosis" (Papers delivered at the 1980 Convention of the American Psychiatric Association). See also Twemlow, Gabbard, and Jones, „The Out-of-Body Experience: A Phenomenological Typology Based on Questionnaire Responses," *American Journal of Psychiatry* 139 (1982), pp. 450-55.
 7. Ibid.
 8. Bruce Greyson and C. P. Flynn, *The Near-Death Experience* (Chicago: Charles C. Thomas, 1984), as quoted in Sumslov Grof. *The Adventure of Self-Discovery* (Albany, N.Y.: SUNY Press, 1988), pp. 71-72.
 9. Michael Ü. Sabom, *Recollections of Death* (New York: Harper & Row, 1982), p. 184.
 10. Jean-Noel Bassior, „Ascaral Travel," *New Age Journal* (November/December 1988), p. 46.
 11. Charles Tarr. „A Psychophysiological Study of Out-of-the-Body Experiences in a Selected Subject," *Journal of the American Society for Psychical Research* 62 (1968), pp. 3-27.
 12. Karlis Osis, „New ASPR Research on Out-of-the-Body Experiences," *Newsletter of the American Society for Psychical Research* 14 (1972); see also Karlis Osis, „Our-of-Body Research at the American Society for Psychical Research," in *Mind beyond the Body*, ed. D. Scott Rogo (New York: Penguin, 1978), pp. 162-69.
 13. D. Scott Rogo, *Psychic Breakthroughs Today* (Wellingborough, Great Britain: Aquarian Press, 1987), pp. 163-64.
 14. J. H. M. Whiteman, *The Mystical Life* (London: Faber & Faber, 1961).
 15. Róbert A. Monroe, *Journeys Out of the Body* (New York: Anchor Press/Doubleday, 1971), p. 183.
 16. Róbert A. Monroe, *Far Journeys* (New York: Doubleday, 1985), p. 64.
 17. Dávid Eisenberg, with Thomas Lee Wright, *Encounters with Qi* (New York: Penguin, 1987), pp. 79-87.
 18. Frank Edwards, „People Who Saw without Eyes." *Strange People* (London: Pan Books, 1970).
 19. A. Ivanov. „Saviét Experiments in Evident Vision," *International Journal of Parapsychology* 6 (1964); see also M. M. Bongaid and M. S. Smirnov, „About the 'Dermal Vision' of Í. Kuleshova," *Biophysics* 1 (1965).
 20. A. Rosenfeld, „Seeing Colors with the Fingers." *Life* (June 12, 1964); for a more extensive report of Kuleshova and „eyeless sight" in general, see Sheila Ostrander and Iymí Schroeder, *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain* (New York: Bantam Books, 1970), pp. 170-85.
 21. Rogo, *Psychic Breakthroughs*, p. 161.
 22. Ibid.
 23. Jane LeCoc Mitchell, *Out-of-Body Experiences* (New York: Ballantine Books, 1987), p. 81.
 24. August Strindberg, *Legends* (1912 edition), as quoted in Colin Wilson, *The Occult* (New York: Vintage Books, 1973), pp. 56-57.
 25. Monroe, *Journeys Out of the Body*, p. 184.
 26. Whiteman, *Mystical Life*, as quoted in Mitchell, *Experiences*, p. 44.
 27. Karlis Osis and Erlendur Haraldsson, „Detailed Observations by Physicians and Nurses: A Cross-Cultural Survey" *The Journal of the American Society for Psychical Research* 71 (July 1977), pp. 237-59.
 28. Raymond A. Moody, Jr., with Paul Herrick, *The Light Beyond* (New York: Bantam Books, 1988), pp. 14-15.
 29. Ibid.
 30. Elisabeth Kubler-Ross, *On Children and Death* (New York: Macmillan, 1983), p. 208.
 31. Kenneth Ring, *Life at Death* (New York: Quill, 1980), pp. 238-39.
- 120
- HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM**
32. Kubler-Ross, *Children*, p. 210.
 33. Moody and Perry, *Light*, pp. 103-7.
 34. Ibid., p. 151.
 35. George Gallup, jr., with William Proctor, *Adventures in Immortality* (New York: McGraw-Hill, 1982), p. 31.
 36. Ring, *Life at Death*, p. 98.
 37. Ibid., pp. 97-98.
 38. Ibid., p. 247.
 39. Private communication with author, May 24, 1990.
 40. K. W. H. Myers, *Human Personality and Its Survival of Bodily Death* (London: Longmans, Green & Co., 1904), pp. 315-21.
 41. Ibid.
 42. Moody and Perry, *Light*, p. 8.
 43. Jocí L. Whitton and Jocí Fisher, *Life between Life* (New York: Doubleday, 1986), p. 32.
 44. Michael Talbot, „Üves between Lives: An Interview with Joel Whirron." *Omni Whole Mind Newsletter* 1, no. 6 (May 1988), p. 4.
 45. Private communication with author, November 9, 1987.
 46. Whirron and Fisher, *Life between Life*, p. 35.
 47. Myra Ka Langc, „To the Top of the Universe," *Venture Inward* 4, no. 3 (May/June 1988), p. 42.
 48. F. W. H. Myers, *Human Personality*.
 49. Moody and Perry, *Light*, p. 129.
 50. Raymond A. Moody, Jr., *Reflections on Life after Life* (New York: Bantam Books, 1978), p. 38.
 51. Whitton and Fisher, *Life between Life*, p. 39.
 52. Raymond A. Moody, Jr., *Life after Life* (New York: Bantam Books, 1976), p. 68.
 53. Moody, *Reflections on Life after Life*, p. 35.
 54. The 1821 NDE was the mother of the English writer Thomas De Quincey and the incident is described in his *Confessions of an English Opium Eater with Its Scenic Suspiria De Profundis and The English Mail-Coach*, ed. Malcolm Elwin (London: Macdonald & Co., 1956), pp. 511-12.
 55. Whitton and Fisher, *Life between Life*, pp. 42-43.

56. Moody and Perry, *Light*, p. 50.
57. *Ibid.*, p. 35.
58. Kenneth Ring, *Heading toward Omega* (New York: William Morrow, 1985), pp. 58-59.
59. -See Ring, *Heading toward Omega*, p. 19; Moody, *Reflections on Life after Life*, pp. 9-14; and Moody and Perry, *Light*, p. 35.
60. Moody and Perry, *Light*, p. 35.
61. Monroe, *Far Journeys*, p. 73.
62. Ring, *Life after Death*, p. 248.
63. *Ibid.*, p. 242.
64. Moody, *Life after Life*, p. 75.
65. Moody and Perry, *Light*, p. 13.
66. Ring, *Heading toward Omega*, pp. 186-87.
67. Moody and Perry, *Light*, p. 22.
68. Ring, *Heading toward Omega*, pp. 217-18.
69. Moody and Perry, *Light*, p. 34.
70. Ian Stevenson, *Children Who Remember Previous Lives* (Charlottesville, Va.: University Press of Virginia, 1987), p. 110.
71. Whitton and Fisher, *Life between Life*, p. 43.
72. Wil van Beek Hazrat Inayat Khan (New York: Vanruge Press, 1983), p. 29.
73. Monroe, *Journeys Out of the Body*, pp. 101-15.
74. Sec Lton S. Rhodes, "Svedcnborg and the Near-Death Experience." in Emanuel Swedenborg: A Continuing Vision, ed. Robin Larsen et al. (New York: Swedenborg Foundation, 1988), pp. 237-40.
75. Wikon Van Dusen, *The Presence of Other Worlds* (New York: Swedenborg Foundation, 1974), p. 75.
76. Emanuel Swedenborg, *The Universal Human and Soul-Body Interaction.*, ed. and trans. George F. Dole (New York: Paulist Press, 1984), p. 43.

Hivatkozón irodalom

- 121
77. *Ibid.*
78. *Ibid.*, p. 156.
79. *Ibid.*, p. 45.
80. *Ibid.*, p. 161.
81. George F. Dole, "An Image of God in a Mirror," in Emanuel Swedenborg: A Continuing Vision, ed. Robin Larsen et al. (New York: Swedenborg Foundation, 1988), pp. 374-81.
82. *Ibid.*
83. Theophilus Parsons, *Essays* (Boston: Otis Clapp, 1845), p. 225.
84. Henry Corbin, *Mundtstlinaginalis* (Ipswich, England: Golgonooza Press, 1976), p. 4.
85. *Ibid.*, p. 7.
86. *Ibid.*, p. 5.
87. Kubler-Ross, *Children*, p. 222.
88. Private communication with author, October 28, 1988.
89. Paramahansa Yogananda, *Autobiography of a Yogi* (Los Angeles: Self-Realization Fellowship, 1973), p. viii.
90. *Ibid.*, pp. 475-97.
91. Sarpreem, *Sri Aurobindo or the Adventure of Consciousness* (New York: Institute for Evolutionary Research, 1984), p. 195.
92. *Ibid.*, p. 219.
93. F. Nandisvara Nayak Thro, "The Dreamtime, Mysticism, and Liberation: Shamanism in Australia," in *Shamanism*, ed. Shirley Nicholson ("Wheaton, Ill.: Theosophical Publishing House, 1987), pp. 223-32.
94. Holger Kalweit, *Dreamtime and Inner Space* (Boston: Shambhala Publications, 1984), pp. 12-13.
95. Michael Harner, *The Way of the Shaman* (New York: Harper & Row, 1980), pp. 1-8.
96. Kalweit, *Dreamtime*, pp. 13, 57.
97. Ring, *Heading toward Omega*, pp. 143-64.
98. *Ibid.*, pp. 114-20.
99. Bruce Gicyson, "Incidence in Psychic and Psi-Related Phenomena Following Near-Death Experiences," *Theta*, as quoted in Ring, *Heading toward Omega*, p. 180.
100. JcffZaleski, "Life after Death: Not Always Happily-Ever-After," *Omni WholeMind Newsletter* 1, no. 10 (September 1988), p. 5.
101. Ring, *Heading toward Omega*, p. 50.
102. John Gliedman, "Interview with Brian Josephson," *Omni* 4, no. 10 **July** 1982), pp. 114-16.
103. P. G. W. Davies, "The Mind-Body Problem and Quantum Theory," in *Proceedings of the Symposium on Consciousness and Survival*, ed. John S. Spong (Sausalito, Calif.: Institute of Noetic Sciences, 1987), pp. 113-14.
104. Candace Pert, *Neuropeptides, the Emotions and Bodymind* in *Proceedings of the Symposium on Consciousness and Survival*, ed. John S. Spong (Sausalito, Calif.: Institute of Noetic Sciences, 1987), pp. 113-14.
105. David Bohm and Rence Weber, "Nature as Creativity," *Re Vision* 5, no. 2 (Fall 1982), p. 40.
106. Private communication with author, November 9, 1987.
107. Monroe, *Journeys Out of the Body*, pp. 51 and 70.
108. Doie, in Emanuel Swedenborg, p. 44.
109. Whitton and Fisher, *Life between Life*, p. 45.
110. See, for example, Moody, *Reflections on Life after Life*, pp. 13-14; and Ring, *Heading toward Omega*, pp. 71-72.
111. Edwin Bernbaum, *The Way to Shambhala* (New York: Anchor Books, 1980), pp. xiv, 3-5. 1! 2. Moody, *Reflections on Life after Life*, p. 14; and Ring, *Heading toward Omega*, p. 71.
113. W. Y. Evans-Wentz, *The Fairy-Folk in Celtic Countries* (Oxford: Oxford University Press, 1911), p. 61.
114. Monroe, *Journeys Out of the Body*, pp. 50-51.
115. Jacques Vallée, *Passport to Magonia* (Chicago: Henry Regnery Co., 1969), p. 134.
116. Private communication with author, November 3, 1988.

117. D. Scoce Rogo, *Miracles* (New York: Dial Press, 1982), pp. 256-57.
118. Michael Talbot, „UFOs: Beyond Real and Unreal,” in *Gods of Aquarius*, ed. Brad Sreiger (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1976), pp. 28-33.
119. Jacques Vallee, *Dimensions: A Casebook of Alien Contact* (Chicago: Contemporary Books, 1988), p. 259.
- 122
- HOLOGRAFIKUS UNIVERZUM**
120. John G. Fuller, *The Interrupted Journey* (New York: Dial Press, 1966), p. 91.
121. Jacques Vallee, *Passport to Magonia*, pp. 160-62.
122. Talbot, in *Gods of Aquarius*, pp. 28-33.
123. Kenneth Ring, „Toward an Imaginal Interpretation of UFO Abductions,” *Re Vision* 11, no. 4 (Spring 1989), pp. 17-24.
124. Personal communication with author, *Sepern bet* 19, 1988.
125. **Perei** M. Rojewicz, „The Folklore of the ‘Men in Black’: A Challenge to the Prevailing Paradigm,” *Re Vision* 11, no. 4 (Spring 1989), pp. 5-15.
126. Whitely Strieber, *Communion* (New York: Bantam Books, 1987), p. 295.
127. Carl Raschke, „UFOs: Ultraterrestrial Agents of Cultural Deconstruction,” in *Cyberbiological Studies of the Imaginal Component in the UFO Contact Experience*, ed. Dennis Scillings (St. Paul, Minn.: Archaeus Project, 1989), p. 24.
128. Michael Grosso, „UFOs and the Myth of the New Age,” in *Cyberbiological Studies of the Imaginal Component in the UFO Contact Experience*, ed. Dennis Stillings (St. Paul, Minn.: Archaeus Project, 1989), p. 81.
129. Raschke, in *Cyberbiological Studies*, p. 24.
130. Jacques Vallee, *Dimensions: A Casebook of Alien Contact* (Chicago: Contemporary Books, 1988), pp. 284-89.
131. John A. Wheeler, with Charles Misner and Kip S. Thorne, *Gravitation* (San Francisco: Freeman, 1973).
132. Strieber, *Communion*, p. 295.
133. Private communication with author, June 8, 1988.
9. **VISSZATÉRÉS AZ ÁLOMIDÓKHÖZ**
1. John Blofeld, *The Tantric Mysticism of Tibet* (New York: E. P. Dutton, 1970), pp. 61-62.
2. Garma C. C. Chuang, *Teachings of Tibetan Yoga* (Secaucus, N.J.: Citadel Press, 1974), p. 26.
3. Blofeld, *Tantric Mysticism*, pp. 61-62.
4. Lobsang P. Lhalungpa, trans., *The Life of Milarepa* (Boulder, Colo.: Shambhala Publications, 1977), pp. 181-82.
5. Reginald Florance Blyth, *Games Zen Masters Play*, ed. Róbert Sohl and Audrey Carr (New York: New American Library, 1976), p. 15.
6. Margaret Stutley, *Hinduism* (Wellingborough, England: Aquarian Press, 1985), pp. 9, 163.
7. Swami Prabhavananda and Frederick Manchester, trans., *The Upanishads* (Hollywood, Calif.: Vedanta Press, 1975), p. 197.
8. Sir John Woodroffe, *The Serpent Power* (New York: Dover, 1974), p. 33.
9. Stutley, *Hinduism*, p. 27.
10. *Ibid.*, pp. 27-28.
11. Woodroffe, *Serpent Power*, pp. 29, 33.
12. Leo Schaya, *The Universal Meaning of the Kabbalah* (Baltimore, Md.: Penguin, 1973), p. 67.
13. *Ibid.*
14. Serge King, „The Way of the Adventurer,” in *Shamanism*, ed. Shirley Nicholson (Wharton, Ill.: Theosophical Publishing House, 1987), p. 193.
15. E. Nandisvara Nayakti, „The Dreamtime, Mysticism, and Liberation: Shamanism in Australia,” in *Shamanism*, ed. Shirley Nicholson (Wharton, Ill.: Theosophical Publishing House, 1987), p. 226.
16. Marcel Griaule, *Conversations with Gouremméli* (London: Oxford University Press, 1965), p. 108.
17. Douglas Sharon, *Wizards of the Four Winds: A Shaman's Story* (New York: Free Press, 1978), p. 49.
18. Henry Corbin, *Creative Imagination in the Sufism of Ibn Arabi*, trans. Ralph Manheim (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1969), p. 259.
19. Brian Brown, *The Wisdom of the Egyptians* (New York: Bantam's, 1923), p. 156.
20. Woodroffe, *Serpent Power*, p. 22.
21. John G. Neihardt, *Black Elk Speaks* (New York: Pocket Books, 1972), p. 36.
22. Tiyon Edwards, *A Dictionary of Thought* (Detroit: F. B. Dickerson Co., 1901), p. 196.
23. Sir Charles Eliot, *Japanese Buddhism* (New York: Barnes & Noble, 1969), pp. 109-10.
- Hivatkozott irodalom**
- 122
24. Alan Watts, *Tao: The Way of Zen* (New York: Pantheon Books, 1975), p. 35.
25. K. Franck, *Book of Angelus Silesius* (New York: Random House, 1976), as quoted in S. G. Grof, *Beyond the Brain* (Albany, N.Y.: SUNY Press, 1985), p. 76.
26. „‘Holophony’ Sound Broadcasts Directly to Brain,” *Brain/Mind Bulletin* 8, no. 10 (May 30, 1983), p. 1.
27. „European Media See Holophony as Breakthrough,” *Brain/Mind Bulletin* 8, no. 10 (May 30, 1983), p. 3.
28. Ilya Prigogine and Yves Elskens, „Irreversibility, Stochasticity and Non-locality in Classical Dynamics,” in *Quantum Implications*, ed. Basil J. Hiley and F. David Peat (London: Routledge & Kegan Paul, 1987), p. 214; see also „A Holographic Field?” *Brain/Mind Bulletin* 4, no. 13 (May 21, 1979), p. 3.
29. Marcus S. Cohen, „Design of a New Medium for Volume Holographic Information Processing,” *Applied Optics* 25, no. 14 (July 15, 1986), pp. 2288-94.
30. Dana Z. Anderson, „Coherent Optical Eigenstate Memory,” *Optics Letters* 11, no. 1 (January 1986), pp. 56-58.
31. W. D. H. H. H. H., „The Persistence of the Hubble: The Need for a Basic Re-structuring of Science,” *Noetic Sciences Review*, no. 8 (Autumn 1988), p. 23.
32. „Interview; Brian L. Weiss, M.D.,” *Vermire* (ward 6, no. 4 (July/August 1990), pp. 17-18.
33. Private communication with author, November 9, 1987.
34. Stanley R. Dean, C. O. Plyler, Jr., and Michael L. Dean, „Should Psychic Studies Be Included in Psychiatric Education? An Opinion Survey,” *American Journal of Psychiatry* 137, no. 10 (October 1980), pp. 1247-49.

35. Ian Stevenson, *Children Who Remember Previous Lives* (Charlottesville, Va.: University Press of Virginia, 1987), p. 9.
36. Alexander P. Dabrowski and Veniamin N. Pushkin, *Parapsychology and Contemporary Science* (New York: Consultants Bureau, 1982), p. 13.
37. Hárman, *Noetic Sciences Review*, p.25.
38. Kenneth Ring, „Near-Death and UK) Encounters as Shamanic Initiations; Some Conceptual and Evolutionary implications," *Re Vision* 11, no. 3 (Winter 1989), p. 16,
39. Richard Daab and Michael Péter Lengyel, „An Interview with Whitley Strieber," *Magical Blend* 25 (January 1990), p. 41.
40. Whitley Strieber, *Edgar Cayce's Story of the Origin and Destiny of Man* (New York: Berkley McMillan, 1972), pp. 34,42.
41. From the Shankara Sutra as quoted by Ken Wilbur, „Physics, Mysticism, and the New Holographic Paradigm," in Ken Wilbur, *The Holographic Paradigm* (Boulder, Colo.: New Science Library, 1982). p. 161.
42. David Loye. *The Spectrum and the Rainbow* (Boulder, Colo.: Shambhala Publications, 1983), p. 156.
43. Terrence McKenna, „New Maps of Hyperspace," *Magical Blend* 22 (April 1989), pp. 58, 60.
44. Daab and Lengyel, *Magical Blend*, p.41.
45. McKenna, *Magical Blend*, p. 60.
46. Emanuel Swedenborg, *The Universal Human and Soul-Body Interaction*, ed. and trans. George E Dole (New York: Paulist Press, 1984), p. 54.
47. Joel L. Whirron and Joe Fisher, *Life between Lives* (New York: Doubleday, 1986), pp. 45-46.

Holografikus Univerzum

„Az elképzelés, hogy a Világmindenség egy egységes mezőként mind az Anyagot, mind a Tudatosságot magában foglaló hatalmas hologram, biztosan izgalomba hoz mindenkit, aki már feltette magának az ominózus kérdést: „Mi a valóság?" E könyv megválaszolhatja ezt a kérdést, egyszer és mindenkorra, mindenki számára." - Ered Alan Wolf Ph.D. a *Megtenni a kvantum ugrást* írója és a *Mi a . . . (fütyöt) tudunk fiim és könyv sztárja*.

Manapság már mindenki ismeri a hologramokat, a lézerekkel kivetített háromdimenziós képeket. Most, két élenjáró gondolkodó - a Londoni Egyetem fizikusa, Dávid Bohm, Einstein korábbi támogatója, és a világ jelenleg egyik legelismertebb kvantumfizikusa, valamint a Stanford Egyetem neurofiziológusa, Kari Pribram, modern agyfelfogásunk egyik megalapítója - hiszi, hogy a Világegyetem maga egy óriási hologram, szó szerint egyfajta kép vagy elmeszülemény, amit legalábbis részben az emberi elme hoz létre. Ez a figyelemreméltó újfajta Univerzum-látásmód megmagyarázza nemcsak a fizika, mindeztől megoldatlan rejtélyeit, hanem az olyan titokzatos jelenségeket is, mint a te-lepátia, testen kívüli élmények, halálközeli élmények, „tisztánlátó" álmok, sőt a vallásos, spirituális élményeket is, mint az egység érzését a Világmindenséggel, valamint a csodálatos gyógyulásokat.

„Iszonyú nagy szükségünk van új valóság-modellekre, hogy lángra lobbantsuk»: képzeletet, hogy megtudjuk, mi lehetséges, és hogy új látomásokat adjon nekünk, hogy mi a helyünk a Világmindenségben. Michael Talbot Holografikus univerzuma megteszi ezt. Elgondolkodásra készítő ébresztő trombitaszó, egy kalandra hívás. Amennyiben meg akarod tartani az elképzelésed, miszerint a tudomány bebizonyította, hogy „mindegyik gépies", és nincs hely az Univerzumban a tudat, a lélek, a Szellem számára - nos akkor NE olvasd el ezt a könyvet!" - Larry Dossey, MD., *Az Idő, Tér, Orvostudomány szerzője*

„Egy ideje a tudomány közelít a józan gondolkodáshoz, végre elkezdett foglalkozni a tapasztalattal, megerősíti a széleskörűen elterjedt gyanút, hogy a dolgok sokkal inkább összekapcsolódtak, mint azt a hagyományos fizika keretei valaha is megengedték. A *Holografikus Univerzum* e folyamat elegáns megerősítése, egy mentőkötél. Segít hida: verni az elme és anyag, köztünk és a Világmindenség többi része között nyílt mesterségei szakadék fölött." - Lyall Watson, a *Természetfölötti írója*

Michael Talbot a *Miszticizmus és az új fizika*, valamint a *Kvantumon túl* című könyvek szerzője.

ErVan Kiadó

3800,-